

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР ДЪЩЕРИ НА ГРЕХА

Превод от английски: Силвия Вангелова, 2001

chitanka.info

ГЛАВА 1

Лондон, 24 октомври

Венеция Хейвън вървеше бързо по „Слоун стрийт“. Ръцете ѝ бяха пълни с цветя от „Хародс“, а главата ѝ — с въпроси. Цветята бяха за Лидия Ланкастър, която, както тя добре знаеше, щеше да забрави да купи, въпреки че очакваше цяла дузина гости за вечеря. Безбройните кристални вази и антични купи за цветя, кани и дори супници, някои от които струваха цяло състояние, бяха пълни — много тъжна гледка наистина — с увехнали цветя и паднали венчелистчета и цветчета, посипали се и по всички маси в къщата. Лидия, изглежда, забелязваше цветята само когато бяха свежи и ароматни, с бляскави и радващи окото цветове. Увехнеха ли те, изчезваше и нейният интерес към тях. Не че на Лидия Ланкастър не ѝ пукаше за цветята и за каквото и да било друго. Тя просто никога не се сещаше за следващата задача от дългия списък, докато не настъпеше крайният момент за това. Приятелите ѝ никога не бяха сигурни дали я обичат въпреки постоянната ѝ разсеяност или заради нея. Тя беше част от силния, неустойчив, бликащ чар на Лидия, чийто интерес и внимание винаги бяха насочени към човека, с когото беше в момента, и към неща, далеч по-практични от цветята, като например редовното хранене, редовните разходки на кучето, да не забравя да вземе децата от училище, да закара колата на ремонт в определените срокове. И Венеция я обожаваше.

Въпросите, така и не намерили отговор, цяло лято се криха някъде дълбоко в подсъзнанието на Венеция и сега, със смяната на сезоните и първия истински, сив октомврийски ден, те изплуваха с настоятелност, която не търпеше възражение.

Венеция се позабави малко в началото на пешеходната пътека, но едва забелязваше натовареното улично движение. Вятърът, изведнъж придобил сила, развяваше бурно гъстата ѝ светлоруса коса и тя нетърпеливо я прибра зад ушите си. Високото ѝ стройно тяло беше загърнато в кремав кашмирен тренчкот, изпратен ѝ от Джени, която го

беше купила от магазина на Алън Остин в Бевърли Хилс. Венеция го носеше по британската мода — с прилепнал клин и леки, но удобни и топли обувки с нисък ток в същия цвят. С ръце, пълни с бели и жълти цветя, Венеция беше идеалният образец за добре възпитано английско момиче. Което и си беше. „Почти“ — добави тя наум с въздишка. Този беше единият от въпросите. Джени искаше тя да се върне у дома. „Искам да ходиш в колеж тук, Венеция“, беше заявила тя твърдо по телефона. „Липсваш ми.“ Много хубаво, че беше решила така след дванайсет години, помисли Венеция, нещастна и угрижена. Сега Лондон беше нейният дом, а Лос Анжелис ѝ беше чужд. „Става въпрос за моя живот“ — помисли си тя, изпълнена с недоволство и готова да отстоява своето — „за моето бъдеще“.

Моето бъдеще? Мислено, тя добави огромния въпросителен знак в края. Какво имам, какво мога да предложа? На деветнайсет години съм, получила съм образованието си в най-добрите английски училища и притежавам съвсем новичка и трудно спечелена диплома за първокласен готвач. Не съм ни най-малко интелектуалка. Висока съм пет фута и девет инча (176 сантиметра), добре сложена, приятелите ми дори мислят, че съм хубава. И съм дъщеря на Джени Хейвън.

Таксиметровият шофьор натисна нетърпеливо клаксона, чакайки я най-сетне да пресече. И стресна Венеция, с което прекъсна мисленото изреждане на качествата ѝ, макар тя самата да не беше сигурна дали последното е качество или пречка. Както и да е, нямаше нищо, върху което да изгради стабилна кариера.

Дългите ѝ крака закрачиха по-бързо, когато излезе на „Кадоган Скуеър“. Сега нямаше време да размишлява върху своето бъдеще. Щяха да имат късмет, помисли си, като хвърли поглед на часовника си, ако Лидия се беше сетила да купи храна за гостите си.

Лидия беше настояла за официално облекло на вечерята. По две причини, беше казала със смях. Първо, дамите щели да изглеждат много по-красиви в дълги рокли; второ, вечерята се даваше в чест на бизнеспартньор на съпруга ѝ — американец, който щеше да остане съвсем кратко време в Лондон. Тя искаше да му покаже, че англичаните все още се придържат към традициите и стандарта си. „Ще му покажа най-доброто“, каза тя на Венеция, „и Фицджералд Макбейн може да е благодарен на бога, че няма да остане по-дълго тук и няма да му се наложи да издържи нито един уикенд в провинциално

имение!“ При тази мисъл Венеция се усмихна. Вечеря в ексцентричното семейство Ланкастър беше достатъчен риск. Уикенд в имението им в провинцията беше причина новите им познати да изпаднат в паника.

Като прекоси на зигзаг площада, защото паветата я затрудняваха, Венеция пхна ключа в ключалката на несиметрична бяла сграда с няколко пристройки. Сграда, в която беше прекарала повечето си училищни ваканции с приятелката си Кейт Ланкастър, наслаждавайки се на щедростта и любвеобилността на семейство Ланкастър. Всъщност тя почти се беше превърнала в член на семейството. След последната година в „Хаскетс“, Венеция, тяхната „наемателка“, беше останала да живее у тях. Тя беше останала, както Лидия беше издала със смях, защото Джени била настояла да плаща за храната и квартирата на Венеция.

В антрето, покрито с килим, издържан в бяло-зелени геометрични фигури, цареше зловеща тишина.

— О, мили боже! — Този стон се изплъзна от устата ѝ, когато огледа всекидневната стая. Кучето лабрадор я поздрави мързеливо с опашката си, излегнало се удобно на дивана пред камината, в която не гореше огън. Другите две кучета, порода „Джак Ръсел“, се втурнаха към нея на късите си крачета. Радваха се, че я виждат, защото знаеха, че единствено на нея могат да разчитат, че ще ги нахрани. Таблата с чашките за кафе стоеше на ниската масичка още от снощи, а прахът по повърхността ѝ беше недокоснат. С прах бяха покрити и двете големи маси в стил „Чипъндейл“, както и огледалото, датиращо от епохата на династията Джордж.

Венеция прекоси антрето, следвана по петите от кучетата, и надникна предпазливо в трапезарията. Нищо! Дългата махагонова маса беше абсолютно празна. Никакви кристални прибори! Малкият стенен часовник „Картие“ показваше шест и половина. Гостите бяха поканени за осем и половина. Още нищо не беше направено, а от Лидия нямаше и следа. Венеция помисли за американеца, който щеше да дойде, нищо неподозиращ, на вечеря в един английски дом. А той идваше от страна, където всички действаха ефективно и всичко беше лесно. Дяволита усмивка озари дребничкото ѝ триъгълно лице и огромните ѝ сиви очи, като си го представи как стиска чаша с питие и се опитва да не показва изненадата си, че вечерята не се появява въпреки напредването

на часа. Той най-вероятно ще е около петдесетгодишен, женен, с три малки деца, чиито снимки с гордост ще покаже, а съпругата му със сигурност поднася вечерята точно в седем всяка вечер. В такъв случай, помисли си Венеция, вече тръгнала към кухнята, ще е по-добре да помогне на Лидия. Момиче с чисто нова диплома по готварство би трябвало да може да подготви един банкет за съвсем кратко време, нали така?

Входната врата се затвори с трясък и тънкото гласче на Кейт извика весело:

— Аз съм. Има ли някой у дома?

Венеция се втурна навън от кухнята след кучетата, които започнаха радостно да лаят и да скачат около коленете на Кейт.

— Здравейте, милички. — Кейт прегърна подред всяко едно от тях. — Здравей, Вени. — Бърз поглед към лицето на Венеция ѝ подсказа, че предстои катастрофа. — Какво има? Да не би Хенри да те е обидил. — Веселите тъмни очи на Кейт срещнаха тези на приятелката ѝ. — Не, не ми казвай — добави тя, досетила се вече какво е станало. — Мама още не се е върнала, цяла тълпа хора ще дойдат за вечеря, няма храна, а навсякъде цари бъркотия. — Тя се усмихна на Венеция. — Типична ситуация за семейство Ланкастър! Тя най-вероятно ще се върне в осем часа, уверена, че ще се справи с всичко само за пет минути.

— Този път няма да стане. Страхувам се, че ти и аз ще трябва да я спасим. Забравихме, че мисис Джоунс отиде до Майорка, където ще прекара отпуската си. А Мари-Терез очевидно е решила, че работата ще ѝ дойде в повечко, и си е взела почивен ден.

Кейт въздъхна. Мари-Терез беше тяхната домашна прислужница, на която не плащаха. Тя работеше само срещу храна и квартира, но беше ужасно мързелива. А Лидия така и не се оставяше да я убедят, че трябва да се отърве от нея. „Помислете за майката на бедното момиче, която живее във Франция“, казваше тя всеки път, когато ѝ докладваха за някакъв пример за ужасната неспособност на Мари-Терез да направи каквото и да било. „Какво ще си помисли тя, ако изхвърлим дъщеря ѝ с думите, че за нищо не я бива?“ И Мари-Терез оставаше, седмиците минаваха, а тя вършеше все по-малко и по-малко работа.

— Оставих цветята в кухнята. Трябвала подредим масата, да изгоним Шейки от дивана във всекидневната и да сложим ред и там. —

Венеция се втурна към вратата.

— Но къде отиваш? — извика Кейт, когато Венеция затръшна вратата след себе си.

— Да напазарувам! — Ако вземеше „Минито“, щеше да успее да стигне до „Европа Фудс“ на „Слоун стрийт“, преди да са затворили. Въпросът за бъдещето на Венеция Хейвън още един път остана на заден план.

Париж, 24 октомври

Парис Хейвън се облегна назад, защото гърбът ужасно я болеше от непрекъснатото навеждане над разхвърляната чертожна дъска. Работеше без почивка от преди обед, а вече беше почти тъмно. Прокара нетърпеливо длани през дългата си тъмна коса и хвърли поглед към услужливия „Ролекс“, който винаги носеше на дясната си китка, защото си служеше с лявата ръка и той ѝ пречеше, когато скицираше моделите си и режеше плата. Часовникът беше подаръкът, който си беше направила за рождения ден. Но този рожден ден, спомни си с изненада Парис, беше преди две години. Сега тя беше на двайсет и четири и все още не беше успяла! А Джени просто не ѝ позволяваше да го забрави. „Продължавай да се стараеш“, казваше ѝ всеки път, когато ѝ се обадеше по телефона. „Дърпай напред. Трябва винаги да изглеждаш безупречно и да се появяваш на всички места, където си заслужава да те видят. Имаш талант Парис, знам, че ще успееш.“ И толкова!

Парис с чувство за вина, скочи припряно от стола пред чертожната дъска. Беше поканила Амадео Витрази да пият по едно питие в осем, а дотогава оставаха само десет минути. О, господи, не беше осъзнала, че е станало толкова късно! Огледа се из огромната стая, чиито големи прозорци пропускаха сивата светлина на октомврийската привечер на града, на който тя беше кръстена. Това беше още една от ексцентричните идеи на Джени — да кръсти с толкова странни имена и трите си дъщери. Нямаше да е толкова лошо, ако и трите бяха живели в Лос Анжелис като деца, но да живееш в Париж и да се казваш Парис, беше бreme, за което не искаше да си спомня. Едва когато стана на шестнайсет години и успя да утвърди

своя собствен стил и индивидуалност, тя почувства, че може да понесе обещанието, което се съдържаше в името ѝ.

Дългото таванско помещение, което представляваше нейното студио, заедно с малката баня и също толкова малката кухничка, беше едновременно нейн дом и нейната работна стая. То беше, както обикновено, в страшен безпорядък. Навсякъде бяха пръснати полузавършени и захвърлени скици, както и парцалчета, представляващи мостри от различни платове. Но въпреки безредието, то притежаваше — като самата Парис — очебиен, предразполагащ чар.

Като остави лампата над чертожната дъска да свети, тя прекоси стаята, за да отиде до онзи кът, който представляваше всекидневната ѝ стая. Започна бързо, като луда, да оправя възглавничките на леглото, което беше купила с парите, дадени ѝ от Джени за последния ѝ рожден ден. То ѝ служеше и за легло, и за диван, защото ателието ѝ беше оскъдно обзаведено. Две много стари кадифени театрални завеси, купени на разпродажба, толкова избелели, че вече не личеше първоначалният им цвят, бяха отрязани така, че да образуват кувертюра за леглото. Останалото от тях служеше за завеса, която разделяше стаята на две и отделяше „всекидневната“ от „кухнята“ и банята. Те придаваха и известна интимност и уют на всекидневната. По-голямата част от „ателието“ се заемаше от чертожната дъска, масата и рафтовете, където тя прибираще мострите и чертежите си. Ярките парцалчета изпъкваха живо и весело на фона на нарочно избраните неутрални цветове на помещението.

След дълъг ден, прекаран над чертожната дъска, когато очите ѝ биваха замаяни от ярките цветове, Парис се отморяваше вечер, като виждаше около себе си приглушени цветове. „Когато наистина успея“ — помисли си тя, — „ще имам апартамент на булевард «Сен Жермен» с мебели, издържани в хром и стомана, а всички стени и кувертюри ще бъдат в бяло. Може би единственото цветно петно там ще бъдат античните вази, които ще си купя. Да, но междувременно“ — помисли си тя с въздишка, „трябва да се примиря с това.“

О, мили боже, губеше си времето! Оставаха само пет минути до осем, трябва да вземе душ и да събере мислите си. Амадео Витрази беше италианец и може би, надяваше се тя, ще покаже характерната за италианците черта — ще закъснее. Дръпна завесите, за да закрие работния кът, и тръгна към банята, като по пътя се освободи от

работните си дрехи — дънки и тениска. Банята блестеше, покрита с бели плочки, които тя самата беше залепила — една по една. Но сместа май не беше достатъчно лепкава, защото ѝ се струваше, че непрекъснато ѝ се налага да подменя една или друга плочка. Парис притежаваше безкрайно търпение, когато нещо се свеждаше до дизайн, но просто не беше толкова добра в практичните неща.

Тази вечер водата беше почти достатъчно топла и тя се почувства наистина добре, докато сапунисваше стройното си тяло, доволна, че е толкова висока и толкова слаба. Слава богу, беше наследила краката на Джени, както и дълбоките ѝ тъмносини очи. Но Парис имаше гъсти тъмни мигли и по-тъмна кожа — като тези на баща си, предположи тя.

Звънецът иззвъня остро и я изненада. Нима Амадео беше вече тук? О, не, това беше телефонът. Нали винаги става така — той звъни, когато човек е под душа. Загърна се в хавлията и затича, а от нея капеше вода по дървения под, към масата, където беше телефонът. Но той вече не звънеше. О, по дяволите, кой ли можеше да е? Дали не е бил Амадео, който е искал да ѝ съобщи, че няма да успее да дойде навреме? О, не, нека да не е това. Амадео беше важен, тя имаше нужда от него. Или поне имаше нужда от неговата коприна — известната, най-меката, най-люксовата коприна, произвеждана във фабриките близо до езерото Комо. Новите дрехи на Парис, произведени от тази коприна, ще гаят, ефирни, женската кожа. Само да можеше да я купи на подходяща цена. Или пък на кредит. „О, Амадео Витрази“ — помисли си тя, стиснала хавлията плътно до тялото си, все още до телефона, — „не знаеш колко си важен за мен“.

Ето, че вече наистина закъсняваше. И беше толкова нервна! По дяволите телефонът, трябва да се облече. Гардеробът ѝ заемаше едната страна и съдържаеше всичко, което беше нейн дизайн. Все още не можеше да си позволи да плаща на модел, за да ги пробва на него, затова те всички бяха нейният размер. Добре беше, че беше във форма, подходяща за този бизнес, помисли си Парис, и облече копринена блуза с цвят на сапфир. Пръстите ѝ се затрудниха с копчетата, затова спря и се огледа в огледалото — не, не тази. Не беше направена от неговата коприна, а тя не искаше той да узнае, че е ползвала и по-некачествени коприни. И не този цвят. Искеше той да види в какъв цвят е последната ѝ колекция, а не да се разсейва заради цвета на дрехите, с които е облечена. Извади дългата пола в цвят каки и широка

плетена блуза, която стегна около талията си с бял колан, а на стройните си крака обу сандали в цвят каки, които се завързваха с каишки около глезените. Огледа внимателно резултата. Шик, но не секси — точно така. Леки жълти и прасковени сенки на клепачите, коралов руж на скулите, червило с цвета на плода гуава — и беше готова. О, почти. Сложи си набързо от парфюма „Кристал“ — о, беше божествен. Някой ден тя ще има и парфюми собствено производство — като „Шанел“. Парис хвърли бърз поглед на плаката, изобразяващ тази същата „мадмоазел“, който висеше на съседната стена — старото набръчкано лице, озарено от вездесъщата ѝ усмивка, брадичката — вдигната арогантно, широката шапка, наклонена под съвършено точния ъгъл — все още очарователна, макар и над осемдесетте. Нейният идол. И тя можеше да бъде като Шанел — влияние, сила в модния свят. И го знаеше. Но като че ли никой друг не забелязваше тези качества в нея. „Да, мога“ — добави твърдо Парис.

А, ето го и звъна на звънеца. Той е тук. Като си пое дълбоко дъх и се огледа малко по-дълго в тройното огледало, Парис Хейвън повдигна брадичка и тръгна с наперена походка да отвори вратата. А усмивката на Джени Хейвън озаряваше прекрасното ѝ лице.

Рим, 24 октомври

Индия Хейвън нареди шестте малки венециански пейзажа, рисувани с водни бои, над мраморната камина и се отдръпна назад, за да ги огледа по-добре. Гледаше критично и сега смръщи вежди. Бръчката не стоеше красиво върху обикновено спокойното ѝ чело. Рисунките бяха нейни — резултат на триседмична концентрирана работа. Беше уловила първите есенни мъгли, които се виеха над града, и ги беше изобразила върху платното с блед сив цвят и сръчно поставени по-тъмни петна и четки. Беше поставила картините в античните рамки, заради които претърсваше малките антикварни магазинчета в Рим. Да, бяха очарователни.

Индия въздъхна. Очарователни — думата ги описваше съвсем точно. Но не достатъчно добри за някоя голяма галерия. И все пак Марела щеше да ги изложи на видно място във витрината на малкия си бутик, който се намиреше на ъгъла на Виа Маргута, и те щяха да бъдат продадени само след няколко дни. Разбира се, на картичката щеше да

бъде смело изписано: „Пейзажи с водни бои от Индия Хейвън (дъщеря на Джени Хейвън)“. И туристите щяха да ги купят дори само заради името на майка ѝ. Бутикът щеше да продаде толкова пейзажи, колкото тя успееше да нарисува. Марела Рипалди беше талантива и прозорлива бизнесдама и ако Индия беше в магазина, когато влезеше потенциален купувач, картините и самата Индия бяха представяни почти като пакет и цената автоматично се вдигаше с петдесет цента. Купуваха ги предимно американци, защото за тях Джени Хейвън беше нещо като обществена мечта. Индия така и не можа да престане да се изненадва от това, колко интимно си мислеха, че познават майка ѝ тези непознати, как винаги разказваха анекдоти за Джени — анекдоти, които тя никога не беше чувала. За това как са срещнали дъщерята на Джени в Рим и как са купили нейни картини, щяха да разказват и в Илинойс, и в Тексас, дълго след като ваканцията е отминала.

Бръчката изчезна от челото на Индия и настроението ѝ започна да се повишава, докато сваляше картините от местата им над камината, завиваше ги в мека хартия и поставяше всяка една от тях в отделна кутия. Те прилягаха точно към кутиите. Панделка в лимоненожълто над златистата кутия — и те се превръщаха в идеалния подарък. „Спомени от Италия от Индия Хейвън“, спомни си тя думите, които Фабрицио Пароли беше произнесъл с усмивка. „Опаковай ги, Индия. Винаги трябва да добавяш и нещо от себе си, което купувачът да получава уж безплатно. И така ще можеш да вземеш десет процента повече.“ И той, разбира се, беше прав. Номерът всеки път беше сполучлив. Хората се радваха почти толкова на красивата кутия и на панделката, колкото и на картината. Да, помисли си тя, докато слагаше шестте кутии на дъното на големия си сак, марка „Гучи“ и го премяташе през рамо, тя наистина умееше да задоволява купувачите. А тези шест картини ще ѝ платят наема за следващите два месеца.

Индия хвърли бърз поглед към огромното огледало, поставено над камината, и също така бързо извади червилото си от страничния джоб на сака. Ярочервеното отиваше на пълните и великолепни устни, а също и на новия пуловер. Тя прокара ръце през непокорните къдрици, които покриваха най-високата част на главата ѝ. Косата ѝ беше изтънена по-надолу и с дължина до раменете. Ето, че беше готова. Дали? Колебливо се обърна и отново, още по-внимателно, се вгледа в отражението си в огледалото. Големите ѝ кафяви очи я гледаха

втречено в отговор, бялото беше съвършено бяло и говореше за прекрасно здраве. Малък прав нос и щедра уста с пълни устни, които се оформиха в красива усмивка, докато се гледаше. Хубава, помисли си тя, понякога очарователна — като картините, които не биха стрували много в големите художествени галерии, но в по-обикновена среда бяха много популярни! По дяволите, защо Фабрицио не можеше да се влюби в нея? Дали защото беше висока само метър и шейсет и два? Може би всъщност харесваше високи жени. Залюля се, изпитала съмнение, напред-назад, на високите си черни ботушки. Със стърчащата нагоре навита коса и тези обувки, със сигурност изглеждаше поне метър и седемдесет. Мъката на живота ѝ беше, че не се е родила висока като Парис и Вени. Те и двете имаха дългите крака на Джени и стройни тела, които изглеждаха добре в почти всякакъв вид облекло. А на нея ѝ се налагаше винаги да внимава.

С напълно развити, едри гърди, още на четиринайсет, Индия беше свикнала с мисълта, че повечето мъже я намират привлекателна, но не и с това, че не може да изглежда като сестрите си. „По-дребна и по-закръглена“, беше ѝ казала Джени, „такава беше още при раждането си. Разбира се, имаш телосложението на баща си, не моето.“ Бащите не биваха споменавани често в домакинството на Индия, затова Индия не настоя и не зададе повече въпроси. Но по-дребна и по-закръглена — макар че, слава богу, не беше дебела — си беше все още. Но все пак изглеждаше добре, защото италианските дизайнери бяха най-добрите. С изключение на сестра ѝ Парис, реши тя с чувство за вина, но Парис не измисляше дрехи, предназначени за нейната фигура. Италианците, изглежда, винаги мислеха за истинските жени, а не за никакви измислени еталони, когато измисляха модели.

Високите токчета на Индия тракаха по мраморните плочки на Каса д'Арио. Тя спря за момент, за да се наслади на извивката на стълбището с парапета от разкошно орехово дърво и железните, украсени с филигран, стълбчета. Старата къща, в която тя заемаше апартамента на първия етаж, може и да беше пред разруха, но красотата ѝ не преставаше да удивлява Индия. Ако имаше много пари, щеше да ги вложи в това място, да възстанови предишния му разкош, блясъка на розово-кремавия мрамор, да поднови лющещата се мазилка и да махне ужасно старомодната бебешка количка на синьора Фиголи от преддверието. Синьора Фиголи сигурно беше най-малко на петдесет

години, но все още пазеше всичките си бебешки принадлежности — просто за всеки случай, казваше тя на Индия с усмивка. „Човек никога не знае. С този мой съпруг...“, добавяше тя и намигаше многозначително. А Индия можеше само да се усмихва със зле прикрита изненада. Синьор Фиголи беше тих човечец с приятни обноски, незабележителен и дребничък, винаги ужасно учтив. О, добре, мислеше си тя с усмивка, докато внимателно заобикаляше количката и в същото време дочуваше врявата, която вдигаха шестте деца на семейство Фиголи, които сякаш вечно воюваха помежду си. Може би за усиленото размножаване на италианските семейства бяха виновни дългите вечери или може би безкрайните следобедни почивки, когато спускаха щорите и пиеха малко вино, преди да се излегнат.

Голямата дървена врата се затвори леко след нея и Индия погледна надолу по пътя към малкия си „Фиат“, за да види дали няма още един от онези зловеци жълти талони. Въздъхна с облекчение. Не, днес явно имаше късмет. Като хвърли сака от „Гучи“ върху задната седалка, тя влезе в колата, а после — и в натовареното движение на Рим. Ако все така имаше късмет, щеше да успее първо да остави картините и да стигне навреме за приема. Не искаше да закъснява. Днешният ден беше толкова важен за Фабрицио. Неговото „Пароли Студио“ щеше да лансира на пазара мебели собствен дизайн, и то всякакви — от пищни завеси във всякакви цветове до малки лакирани масички, пухкави чувствени дивани и твърди, със строга линия, столове, които биха спечелили място и в музей с изчистените си линии.

Пароли беше наистина много известен дизайнер по вътрешно обзавеждане. Първоначалното си вдъхновение беше получил от Ерно Соцас и неговата известна мемфиска дизайнерска група, но Фабрицио умно беше пресътворил авангардните им идеи и концепции в по-приемливи. Индия и преди беше имала предчувствието, че „Пароли Студио“ би трябвало да бъде капсулирано в капсула на времето и да бъде погребано, за да бъде отново извадено на бял свят през 2500 година, когато ще бъде идеален пример за изяществото на модерния вкус на нашия век.

Най-важното качество на Фабрицио беше, че „придаваше човечност“ на спартанската линия на собствения си дизайн и на

свободните пространства, което правеше стаите просторни и им придаваше леко античен вид. Той окачваше венецианско огледало от шестнайсети век над солидна лакирана тъмночервена маса конзола, така че позлатената дървена рамка на огледалото да се отразява в блестящата повърхност на масата, а огледалото на свой ред да подчертава наситения нетрадиционен цвят на масата. Той би поставил една-единствена изящна лъскава кутийка, инкрустирана с деликатни скъпоценни камъни до изненадващата червена светлина на лампа, която да прорязва мрака като инфрачервен лъч. Вкусът му беше безупречен, преценката му за стойността на всеки един детайл — точна, а опитите му да съчетае древното с ултрамодерното — прояви на неговия гений.

Той беше на трийсет и седем години и невероятно красив, с древната класическа красота на флорентинците. Имаше гъста руса къдрава коса и изрязан профил с прав нос като „Давид“ на Микеланджело. Беше женен за изключително привлекателна жена от Милано, наследница на индустриално богатство. Имаха две малки деца, които той обожаваше. А Индия беше негова любовница вече почти година.

Движението беше дяволски натоварено, както обикновено. Нейният направо огромен пластмасов часовник със сребърните звезди, които показваха часовете — купен за няколко нещастни лири от магазин за сувенири, демонстриращи лош, просташки вкус, във Венеция, само защото тя беше решила, че той притежава страхотен стил — сега показваше, ако човек успееше точно да определи празните пространства между звездите, почти осем часа. Индия нетърпеливо и доста рязко измъкна колата от задръстването на улица Cesare Augusto и като качи две от колелата на тротоара, зави по съседната, както се оказа, еднопосочна улица. Незабавно настъпи такъв хаос и шум, като че ли всички клаксони на света се бяха съюзили, за да вдигнат невъобразима какофония. Шофьорите размахваха юмруци към усмихнатото лице на Индия, а пешеходците отскачаха встрани и се свиваха до стените на сградите. „Да ви вземат дяволите!“ — извика им тя щастливо на своя най-добър американски. — „Закъснявам“.

Индия Хейвън беше станала истинска италианка.

Лондон

Всички повърхности в облицованата с борово дърво кухня, разположена в задната част на модернизирания къща, бяха заети с тави за печене и подноси. В продълговатите чинии имаше майонеза, украсена по края с магданозови листа. В мивката имаше сочни омари, които се размразяваха — бързо, както се надяваше Венеция. Сочни плодове авокадо, разрязани на две половинки и покрити със сирене, чакаха да бъдат опечени и, после, покрити с хайвер. Венеция се молеше гостът от Америка да не се окаже прекален познавач и ценител на хайвера. В малките тавички имаше пухкав ориз, украсен тук-там с кръгли парченца червени, зелени и жълти пиперки, а в голямата висока стъклена купа имаше приготвена салата от хрупкави пресни зелени салати, полети с превъзходното олио, добивано в Прованс, и малко винен оцет. Венеция направи крачка назад, за да огледа всичко с огромно задоволство. Омарите бяха плод на последната ѝ искрица вдъхновение. Нямахше почти нищо, което да изисква още приготвление, като се изключеха плодовете авокадо и десертите. Като отстъпка пред вкуса на американците, които, както се знае, обичат всичко шоколадово, щеше да има шоколадово суфле. Кремът беше вече готов и само разбитите на сняг белтъци трябваше да бъдат добавени.

Беше точно осем и петнайсет, когато Венеция свали голямата кухненска престилка на сини и бели райета и започна да я сгъва. И в същия миг вратата на кухнята беше отворена със замах. Показа се ръка, която държеше висока чаша, пълна с шампанско.

— За теб — каза Лидия, а в гласа ѝ като че ли се долавяше разкаяние. — Нима пак съм забравила нещо?

Венеция се засмя.

— Ако това е от доброто шампанско, бих могла да ти простя всичко.

— От най-добрите запаси на Роджър е. — Лидия надникна предпазливо в кухнята, а лицето ѝ изразяваше патетична молба да ѝ бъде простено. — Накарах го да отвори бутилка реколта 1969. — Зелените ѝ очи се стрелнаха бързо наляво и надясно. — И, струва ми се, никой не го заслужава повече от теб. О, Вени, мила, какво угощение! Ти си толкова умна! И е направо чудесно, че изкара онзи курс по готварство.

— Само защото съм любопитна, Лидия, ще те попитам — каза Венеция и отпи от шампанското, — с какво щеше да нахраниш гостите си тази вечер?

Лидия, някак виновно, издърпа иззад вратата пакет, който, както се оказа, представляваше говежди ребра.

— Мислех, че това ще свърши работа. Американците обичат говеждо, нали? Въобще не помислих за времето, необходимо за да се приготвят тези проклети неща! И, като говорим за време, трябва бързо да се приготвим. Хайде, Вени, остави всичко това. Отиди да се отпуснеш във ваната и после да се направиш красива. Роджър ще се погрижи за бутилките вино, а Кейт ще подреди масата и цветята. Цветята! О, Вени, какво щях да правя без теб, която си ми като дъщеря? Толкова съм ти благодарна!

Лидия я обгърна с ръце и Венеция отпусна глава на рамото ѝ. Усети милувката на нежната ѝ буза. Да, мястото ѝ беше тук.

Кейт беше напълнила ваната за нея и беше добавила във водата благовонно масло от гардения. Венеция се отпусна в топлата ароматна вода и отново отпи от шампанското. Не помнеше някога да е имала постоянен дом, не и откакто беше наистина много малка. Не и докато не срещна Кейт. Като самотно дванайсетгодишно дете, през първия срок в „Хаскетс“, Венеция не беше новачка, поне що се отнасяше до системата на общежитията в Англия. Джени се беше погрижила още в крехката седемгодишна възраст тя да бъде приета в порутеното, но извънредно престижно училище „Пърч Хаус“, разположено сред природата, в провинцията Бъркшир. И до ден-днешен Венеция помнеше как за първи път беше видяла сградата и леглата с железни табли и избелели памучни кувертюри, но отрупани с вдъхващи спокойствие плюшени играчки. На едно от тях имаше дори старо одеяло, сгънато прилежно на четири, но силно изтъняло от допира на безброй много крехки детски тела. И досега си спомняше обезкуражаващото присвиване на стомаха, когато погледът ѝ обхвана добре лъснатите, но голи подове, малките шкафчета със само две чекмеджета, които стояха до всяко едно легло и където трябваше да събере всичките си принадлежности. Върху всяко шкафче, подредени с

прилежност и ред, характерни за военните, стояха четка за коса, гребен и снимка на усмихнато семейство.

Венеция отчаяно се беше притиснала до ръката на Джени. След трите години на свобода и удоволствия в училището „Монтесори“ в Малибу това място ѝ изглеждаше като затвор.

— Бъди смела, миличка — беше казала Джени. — Помни, че си тук, защото баща ти е британец и ти трябва да се научиш как да се държиш като лейди. Няма да позволя нито едно от моите деца да свърши като още една лосанджелиска неудачница, чийто живот е свършил с края на кариерата ѝ в шоубизнеса. Пък и ще ти бъде забавно, ще видиш.

Едно самоуверено седемгодишно момиченце ги беше завело до свободното легло в отделението, наречено „Нелепост“, и Венеция се беше запитала какво ли се е случило с щастливката, която го е освободила.

— Всички наши отделения са наименувани на специални качества, които училищните власти се надяват да развият у всяко дете — обяви момичето и намигна на Венеция. — „Нелепост“, „Търпение“, „Съчувствие“, „Любезност“ и „Скромност“.

— Какво се е случило с нея? — беше попитала едва чуто Венеция, като в същото време беше посочила празното легло, което вече щеше да бъде нейното.

— О, Кандия. Разболя се от заушка и леля трябваше да дойде и да я отведе у дома. Семейството ѝ е в Хонконг, а мисля, че майка ѝ би искала тя да остане тук, докато порасне достатъчно за училището на големите. Семействата на всички нас са някъде зад океана. — Гласът на момичето притежаваше високия тембър и дългите гласни, характерни за британците, затова английският му се струваше на Венеция като чужд, непознат език.

— Ето, виждаш ли — беше извикала триумфално Джени, — казах ти, че няма да си единственото дете тук, което няма семейство.

— Доведе ли и понито си? — беше попитало момичето, чието име беше Луси Хогс Малей. — Повечето от нас ги вземат със себе си.

— Понито? — Лицето на Венеция ясно беше изразило изненадата ѝ. Тя можеше да плува като риба, защото беше вземала уроци в училището по плуване „Кристъл Скарбъроу“ в Холивуд още когато беше на една годинка; на година и половина се чувстваше във

водата в по-голяма безопасност, отколкото на суха земя. Беше взела първия си урок по тенис на пет години, знаеше как да държи тенис ракетата, имаше силен бекхенд и точно око за движението на топката; не беше по-зле и в бейзбола, който беше научила в училището на плажа. Но пони! В плажната им къща в Малибу нямаше достатъчно място за пони. Понякога яздеше пони на панаира в Бевърли Хилс, преди да го затворят, за да построят болница и търговски център. Само толкова знаеше тя за конете.

— До края на седмицата ще имаш и пони — беше обещала Джени. — Какъв цвят би искала да бъде? — Като че ли ставаше въпрос за нова рокля.

— Не знам. — Венеция беше изпитала известно съмнение. Въобще не беше сигурна, че иска пони, защото, не бяха ли те прекалено големи и нахални?

— Нека само да не е сиво — беше я посъветвала мъдрата Луси. — То само ще се въргаля в калта и ще ти трябват векове, за да го почистиш. Моето е червеникавокафяво — добави тя гордо. — Най-добрият цвят.

— Добре, и твоето ще бъде червеникавокафяво — беше решила Джени и беше оставила четката за коса и гребена до поставената в сребърна рамка с размери осем на десет сантиметра своя снимка, заснета от Аведон за „Вог“.

— Не! — Гласът на Венеция кипеше от едва сдържаните емоции. Тя хвърли снимката обратно на майка си. — Разрешават ни само една снимка и аз искам тази. — От поовехтялата чанта, която беше с нея и в предишното училище, където беше прекарала толкова щастливи дни, тя извади неясна моментална снимка, направена на празненството по случай последния ѝ рожден ден на плажа пред къщата им в Малибу. Поне една дузина чорлави деца, облечени в дънкови облекла, с празнични шапки и лепкави от тортата лица, се усмихваха щастливо на фотографа, а на заден фон се виждаше група отпускати и също усмихнати щастливо родители.

— Това е моят дом — беше казала тя на самоувереното английско момиче. — А това са моите приятели.

— О, ти живееш на брега. Наистина прекрасно.

Щедротото признаване от страна на Луси Хогс Малей на достойнствата на малкия свят на Венеция беше наистина мило и

Венеция се беше усмихнала, защото се беше почувствала по-добре. Усетила предоставилата ѝ се възможност, Джени беше отишла да поговори още веднъж с директорката, а после, след още няколко бързи целувки и многобройни „довиждане“, си беше отишла. Като се изключеха празниците, Венеция никога вече не живя отново у дома с майка си.

„Бърч Хаус“ се ръководеше с лека ръка и в съгласие с концепциите на управителите си. Петдесетте малки момиченца живееха в света на малките дървени чиновци и непрекъснати уроци през деня. Свободни бяха едва в три и половина следобед. Свободни да яздят понитата си, да се грижат за малките прасенца и зайчета с увиснали уши, които, като тях, биваха освобождавани от клетките си, за да подскачат из обширните поляни и да се поровят из храсталаците, следвани от шумните тронави крачета и нежните ръчички на собственичките си. Акрите земя на „Бърч Хаус“ се простираха чак долу до бреговете на река Темза и понякога през лятото им разрешаваха да плуват в зеленикавите ѝ води, чиято студенина беше толкова различна от топлината на холивудските плувни басейни, които Венеция още помнеше.

Дългите летни ваканции тя прекарваше у дома с Джени, но по-кратките бяха наистина проблем. Понякога тя се качваше на самолет на летище „Хийтроу“ и беше посрещана в Женева, Рим или Ница от лимузина, която я откарваше в компанията на по-големите ѝ сестри в някой грандхотел. После пристигаше и Джени и всички бяха заедно. Тогава животът беше напълно различен. Тя, Парис и Индия бяха третираны като принцеси — джентълмени от различни филмови компании охотно изпълняваха и най-дребните им прищевки, мениджърите на хотелите ги оставяха да правят каквото си искат и на практика да царуват в хотела, келнерите от румсървиса им носеха допълнително сладолед, а последният приятел на Джени правеше всичко възможно, за да заслужи приятелството им. Така беше, докато тя почти не навърши тринайсет и за първи път си спечели свой собствен приятел и тогава разбра какво беше искала да каже Парис с думите: „Не бива да ревнуваме, все пак, ако тя нямаше приятели, никоя от нас нямаше да съществува“.

Парис беше на седемнайсет тогава и Венеция и Индия мислеха, че знае какво говори. Струваше им се много по-голяма от тях, много

по-опитна и по-мъдра.

— Какво е направил онзи швейцарски пансион с теб? — беше я запитала с известна завист Венеция, докато се възхищаваше на стройната и стегната, с малки гърди, фигура на сестра си и на дългата ѝ лъскава черна коса. На Парис всичко, което облече, ѝ стоеше добре и тъй като не ѝ се налагаше да носи училищна униформа, тя беше натрупала доста дрехи, в които се смесваха калифорнийският свободен спортен шик и френският стил, както и богатството на цвета на италианските дрехи. Главите на всички се обръщаха след нея, откъдето и да минеше. Тя караше по-младите си сестри да се чувстват дебели и тромави и макар Венеция да се кълнеше, че повече няма да яде пудинг в училище след края на срока, в дългите и студени зимни дни, които последваха, Парис и нейното стройно тяло и шик ѝ се струваха на мили далеч, докато храната беше там. Пудингът задоволяваше и някакъв друг неин глад, освен този за сладко. Успокояваше я, предполагаше Венеция, а точно от това тя имаше нужда, докато не започна да се интересува от другия пол. Тогава пудингите и мазнините бяха забравени и костите започнаха да изпъкват на дотогава закръгленото ѝ лице. И тя се превърна в малко по-ъгловатата, деликатна версия на Джени Хейвън.

Не беше чак толкова лошо в „Бърч Хаус“, където по-голямата част от момичетата произхождаха от семействата на военни и дипломати, чиято работа ги задържаше на разни далечни места, но когато се премести в „Хаскетс“, животът въобще и празниците в частност се превърнаха в сериозен проблем.

Първата срочна ваканция тя прекара в къщата на директорката и макар че мис Лавлис беше мила и любезна, тя едва успя да понесе дългите дни. Освен това другите момичета я смятаха за шпионка и предателка, която е в директна роднинска връзка с властите, тоест — директорката, и, следователно, те я изключиха от кръга момичета, които живееха заедно като сестри и най-добри приятелки. И, разбира се, те знаеха за майка ѝ. Разговорите спираха малко след като тя влезеше в стаята и странични погледи и шепоти я следваха навсякъде. Едва след това, много късно, тя научаваше за среднощните угощения, за смелата постъпка на Мелиса Кар, която откраднала и скрила две бутилки шампанско след празненството по случай четвърти юни. Венеция изпадна в отчаяние, копнееше да бъде част от всичко това, а

щом не ѝ позволяваха — поне да получиеш разрешение да се върне в Лос Анжелис при Джени. Но пълните ѝ с отчаяние и молби писма получаваха алогично спокойни отговори от страна на Джени, която ѝ изпращаше още една кутия превъзходни шоколадови бонбони, още един колет красиви калифорнийски дрехи, които никак не приличаха на онези, носени от другите момичета. Затова Венеция не ги обличаше. Страхуваше се, че ще ѝ се присмиват. Страхуваше се също да не предизвика завист.

Кейт Ланкастър я беше избавила от всичко това. Един ден се върна по-рано от уикенд, прекаран навън, и завари Венеция сама в сградата, която беше дом и за двете, както и за останалите четирийсет момичета от Стюарт Хаус. Кейт беше почувствала прилив на съчувствие и тъга. Не знаеше кое от двете чувства я беше накарало да хвърли куфара си на леглото и да се спусне към Венеция, която седеше на леглото с приведени рамене.

— О, Вени! — извика тя. — Прекарах страхотен уикенд, изядох купища храна, кучетата бяха мили, както обикновено, а мама забрави, че всички онези французи ще идват на вечеря в събота, а и вече имахме осемнайсет от тях в къщата. Трябваше да им преотстъпя стаята си и да спя в спален чувал на пода. Беше ми толкова забавно! Мама става все по-завеяна от ден на ден — веднъж забрави, че архидякона ще идва на вечеря, а нямахме абсолютно нищо в килера. Всичко във фризера беше дълбоко замразено, а слабостта на архидякона е добрата и обилна храна. И знаеш ли какво направи мама? Поднесе му огромна чаша джин и изгича в кухнята, направи набързо хлебчета и пастет и свари единственото, което можеше, след като го извади от фризера — месото, което получавахме от месаря специално за кучетата си. Прибави доста подправки и половин бутилка червено вино, намаза го отгоре с пастета и четирийсет минути по-късно архидяконът казваше, че никога не е опитвал по-вкусен пай с месо. А ядеше месото, предназначено за кучетата! — Кейт се засмя. — Единственият проблем беше в това, че и на нас ни се налагаше да ядем от същото, а ние знаехме!

Венеция откри, че също се смее.

— Ужасен вкус ли имаше?

— Нищо, при чието варене е добавено толкова много червено вино, не може да има ужасен вкус. А ти какво прави през уикенда?

Кейт се излегна на леглото на Венеция и я загледа през притворените си клепащи. Наистина е красива, помисли си, но с майка като нейната кой не би бил красив? Замисли се за своята собствена майка, Лидия. Дълго лице с фина костна структура, широка усмивка, ясни и гледащи прямо зелени очи и гъста, бухнала червена коса. По-скоро привлекателна, отколкото красива. И макар че привидно никога не обръщаше внимание на външния си вид, винаги изглеждаше точно както трябва. Независимо дали беше във високи уелингтънски ботуши и подплатено зелено сако, извела кучетата на разходка в Ренлей или издокарана в тафта или шифон за някоя вечеря, тя винаги беше елегантна и „на място“. А точно това качество Венеция не притежаваше. Тя никъде не прилягаше. Американка ли беше? Или англичанка? Кейт почувства още по-остра вина — те не ѝ позволяваха да бъде англичанка, тя прекарваше всичкото време тук, в пансиона, винаги сама. Веднъж в годината Венеция прекарваше известно време в Калифорния при майка си, а понякога, още по-рядко, се срещаше с нея и с двете си сестри в Европа. И това беше всичко, което Кейт знаеше за нея.

— Вени — каза тя, като рязко се изправи до седнало положение и обгърна коленете си с ръце, — защо не дойдеш с мен у дома през последващия уикенд, след изпитите? Ще празнуваме.

Венеция я беше погледнала замаяна от щастие. Наричаха я Вени, тя имаше приятелка! Кейт я покани у дома си за ваканцията и целият ѝ живот щеше да се промени.

Венеция беше все още в банята — водата започваше да изстива, — когато звънът на звънеца прекъсна потока ѝ от спомени. Тя виновно подскочи. Господи, те вече бяха тук, а тя не беше облечена! А и какво щеше да облече? Подсуши се набързо с хавлията и изтича към гардероба. Тази вечер всички гости щяха да бъдат доста възрастни. Кейт беше отишла на театър, а това означаваше, че Венеция ще бъде единственият млад човек на партито. Нямаше значение, защото така щеше да има време да се занимава на спокойствие с кухненската работа по време на партито, а ако имаше късмет, Мари-Терез може би щеше да се върне навреме, за да ѝ помогне. Не искаше високопоставените гости да узнаят, че е американка, реши изведнъж;

тази вечер искаше да бъде олицетворение на всичко английско, Ланкастър, а не Хейвън. Набраната рокля от розова коприна „Лора Ашли“ беше прекалено натруфена за случая, а червената копринена рокля от „Джорджо“, която прилепваше по тялото като втора кожа и оставяше открито едното рамо, беше прекалено в стил „Бевърли Хилс“. И така, оставаше само ексцентричната кремава пола от „Джоузеф“ със сивото копринено горнище или консервативната жълта рокля „Белвил Сасон“, която отдавна ѝ беше любимата и в която винаги се чувстваше удобно. Венеция се колебаеше кое от двете да избере. О, по дяволите, помисли си тя и издърпа ексцентричната пола, защо пък да не бъде ексцентрична, та нали все пак тази вечер беше една от Ланкастъррови! Нанесе леко розови сенки на клепачите си, нанесе розова и кремава пудра на високите си ъгловати скули и превърна красивите си устни в яркорозово хибискусово венчелистче. За миг се поколеба дали да не оцвети с цветен лак в леко розово светлата си коса само за да шокира хората с цветущата си младост, която всъщност не се нуждаеше от допълнителни украшения. Лидия нямаше да има нищо против, но можеше да ядоса американците. И реши да не го прави. Имаше време само колкото да мине набързо през кухнята, за да види дали Мари-Терез случайно не се е върнала и да я убеди да ѝ помогне. Плодовете авокадо бяха сложени във фурната и бяха дадени нареждания да бъдат извадени след петнайсет минути и... Венеция беше готова.

Трапезарията беше оживена, водеха се леки учтиви разговори. Чувахе се дискретното потракване на леда в чашите, високият английски смях на дамите и неуверените, заекващи гласове на джентълмените, които поднасяха своите комплименти. Венеция се спря на прага, за да обгърне сцената с поглед. На вечерите, давани от Лидия, никога нямаше скованост, те набираха скорост от самото начало. Вечерните сака се носеха с удобството и увереността, давани от новите дрехи, макар, без съмнение, повечето от тях да бяха най-малко на двайсет години. Роклите не бяха ексцентрични и смели, но изглеждаха точно на място. Венеция се почувства направо скандално облечена.

Един от мъжете изпъкваше така, като че ли беше от друга планета. Не само защото сакото му беше отлично скроено, а ризата му единствена беше с две, дискретни и много малки, плисета отпред, а и

защото беше най-много на двайсет и пет години. И, помисли си Венеция, когато погледите им се срещнаха, беше главозамайващо красив.

— А, Вени, мила! — Лидия забърза към нея. — Ела да се запознаеш с мистър Макбейн. — Обърна се с топла усмивка към младия мъж. — Това е Венеция Хейвън, нашата „наемателка“ — каза тя весело — и също, за ваш късмет, нашата готвачка тази вечер. Венеция, това е Морган Макбейн.

— О! — Усмивката на Венеция беше колеблива. — Но аз реших, че... Не се ли предполага, че вие сте по-възрастен? — запита тя озадачена. Топлата, твърда длан на Морган Макбейн стисна нейната.

— За нещастие, баща ми не успя и изпрати мен. А сега съм много доволен, че го направи.

Погледът му изразяваше възхищение. Очите му бяха сини като нейните и Венеция му се усмихна в отговор. Настроението ѝ изведнъж се повиши. Косата му беше права и силно руса, като че ли избеляла още повече от силното слънце, а кожата му имаше лек загар. Изглеждаше като онези американци, реши тя, които плуват отлично и въобще обичат да прекарват цялото си свободно време на открито.

— Вие ли сте приготвили вечерята? — Дълбокият му глас изразяваше силна изненада.

Венеция се засмя.

— Точно така. Надявам се, че ще се насладите на храната.

— Ако вие сте я приготвили, сигурен съм, че ще е много вкусна. Ще ѝ се насладя, но ако обещаете, че ще седнете до мен... — Направи скрит, затворнически жест, към останалите гости. — Мисля, че ще имам нужда от помощ.

Венеция го погледна скромно, почти страхливо, с покоряващите всички сини очи на Джени Хейвън.

— Ще видя какво мога да направя — обеща тя. И веднага тръгна към масата, за да подреди наново картончетата, а после се върна в кухнята, защото вече трябваше да се извадят плодовете авокадо от кухнята. Изведнъж животът ѝ се стори повече от чудесен.

Париж

Амадео Витрази закъсня само с петнайсет минути. Не беше лошо за италианец, реши Парис, докато наливаше скоч за госта си и сода за себе си. Хвърли му скришно поглед изпод гъстите си мигли, докато поставяше чашите върху античната японска табла. Амадео се беше облегал на огромната колона в центъра, която поддържаше тавана на нейното студио, и оглеждаше помещението с весела усмивка на устните си. Беше привлекателен мъж с равномерен слънчев загар от летата, прекарани във вилата му в Сен Тропе, тъмната му коса беше гладко вчесана, зелените му очи гледаха остро и не пропускаха нито една подробност от нейното комбинирано жилище. На колко години ли беше, чудеше се Парис. Трудно беше да се каже. Беше строен, но не със стройността на младите, а по-скоро с онази, придобивана във фитнес залите от мъже, загрижени за външния си вид. Може би на четирийсет, може би на четирийсет и пет, реши Парис и го дари с ослепителна усмивка, докато вървеше към него с напитките.

— Скоч с лед и сода, синьор.

Погледът на Амадео Витрази изразяваше съгласие и възхищение. Винаги се радваше да види красива жена, а тази тук беше изключително красива, макар и не точно негов тип. Той предпочиташе жените да бъдат малко по-закръглени, с по-сладни извивки, с попълни гърди — каквато беше Джина, когато се ожени за нея. Тогава Джина беше съвършена — закръглено, почти пълно, младо италианско момиче. Но това беше преди двацет и пет години. Джина беше повече от пълна след раждането на пет деца, а ето че вече и внучето им беше на път. Първото им внуче. Амадео беше на четирийсет и осем и ставаше нервен, когато осъзнаеше колко близо е това до петдесет. Усмихна се интимно на Парис, докато протягаше ръка към чашата с питието, което тя му предлагаше. Чувстваше се добре, когато беше с млада жена, пък била тя и малко слабичка за неговия вкус. Тази секси усмивка можеше да направи чудеса с всеки мъж.

— Харесвам дома ти, Парис. Има чар. — Той отново се облегна на черната дървена греда и за втори път огледа помещението. Бели стени, черни греди и открити тръби, изненадващо боядисани в смарагдовозелено. Нямаше нищо ценно в тази стая — с изключение на леглото, представляващо антикварна стойност. — Все пак бърлогата ги е хубавка. Леглото е прекрасно. — И той го посочи с ръка, стиснала чашата.

Парне сви рамене.

— Избра го сестра ми. Тя знае много за тези неща. А аз знам нещо единствено за модата.

Погледите им се срещнаха. Нейните очи бяха тъмносини, в погледа ѝ се четеше напрежение и лека умора. Тя облиза устни и Амадео долови в този жест нервността, която тя изпитваше. Беше изненадан. Защо ли една дъщеря на Джени Хейвън би могла да бъде нервна?

Черната италианска лампа, поставена на чертожната маса, оставяше в сянка останалата част от работното помещение и неговото внимание автоматично беше привлечено от скиците, които бяха разпилени по повърхността на масата.

— Би ли искал да видиш последните ми работи? — Парис докосна леко ръката му и той отново ѝ се усмихна.

— Защо не, сага? Нека видим какво си измислила. — Тонът му беше отстъпчив, снизходителен. Парис бързо го поведе по голия дървен под към чертожната маса. Това беше нейният истински свят, мястото на нейните надежди и мечти, на полетите на въображението ѝ, на фантазиите ѝ, на нейните представи за мода и стил. И на неудържимата ѝ амбиция. Парис знаеше, че има талант. Знаеше, че е способна на упорита работа без почивка. Вярваше безкрайно в себе си. Всичко, от което имаше нужда сега, беше някой друг да повярва в нея толкова силно, колкото тя вярваше в себе си.

Амадео ясно долавяше лекия ѝ дъх върху бузата си, докато двамата стояха наведени над масата и тя внимателно поставяше скиците пред него. Тя беше умна и изобретателна, в това нямаше съмнение. Скиците бяха оригинални, понякога дори прекалено оригинални. Той беше експерт и можеше веднага да пресметне вероятността от печалба от подобна линия... — рисковано, но вълнуващо начинание.

— Би могла да убедиш умните млади собственици на по-новите бутици да купят дрехите ти. Например онези на „Плас дьо Виктори“ или някои от онези на „Ле Хале“. Трябва да изработиш дрехи мостри и да ги раздадеш, сага. Мисля, че те с радост ще се опитат да им намерят купувачи.

Тъмносините очи на Парис се разшириха от ужас.

— О, но линията на дрехите е couture. Трябва да изработя цялата колекция. Не разбираш ли, Амадео, всичко върви заедно — цветовете, материята, чувството.

Амадео отметна глава назад и се засмя.

— Искаш да започнеш от върха, нали, Парис Хейвън?

Очите му ѝ се присмиваха и, за неин ужас, Парис почувства, че се изчервява. „По дяволите!“ — помисли си тя ядосано. — „Не съм се изчервявала от години, защо трябва да се изчервявам сега? Хората и преди са ми се присмивали.“ И някак без настроение се обърна към него.

— А защо не?

Гласът ѝ леко трепереше. Той виждаше само деликатните извивки на профила ѝ. Пълните ѝ устни бяха в противоречие с крехкото ѝ стройно тяло и придаваха нещо повече от намек за сексуалност на лицето ѝ. Май започваше да я глези, реши той и погледна часовника си. Имаше време, а и тя започваше да го заинтригува.

— Защо не? — повтори Парис и се обърна с лице към него. — Откъде другаде бих могла да започна?

Този път Амадео прикри усмивката си. Беше очевидно, че дъщерята на Джени Хейвън има още много да учи.

— Добро разположение на духа, сага — каза той, обгърна раменете ѝ с ръка и я поведе към луксозния диван легло. — Хайде да седнем тук и да обсъдим нещата заедно. Кажи ми с какво мога да ти помогна.

Парис почувства как бремето на напрежението и тревогата се вдига от нея като облак, разпръснат от вятъра. Беше харесал скиците ѝ значи. Защо иначе би искал да знае с какво може да помогне? Тя щедро напълни чашата му отново с уиски и този път наля „Кампари“ в своята. Отпи бавно, като се наслаждаваше на леко горчивия му вкус.

— Виждаш ли, Амадео — поде тя, — знам, че мога да постигна успех. Три години съм работила за важните модни къщи в света на модата. Правила съм всичко. Шила съм на ръка, подгъвала съм дрехите, знам как да изработя модел за десен, научих се да режа майсторски плата и дори съм направила моделите за последните три ревюта. Продаваха се моите дизайни, Амадео, и те постигнаха успех! Но, разбира се, така и никой не узна, че моделите са мои. Не мога да

понасям повече отношението на модните къщи. Имам нужда да бъда самата себе си, да утвърдя своя собствен стил. Защото чувствам, че имам такъв.

Амадео взе ръката ѝ в своята и леко я стисна. Кожата ѝ беше нежна, пръстите — дълги и тънки. Той леко погали дланта ѝ. Гласът на Парис изразяваше страстното ѝ желание и нетърпението ѝ да успее. Дори само като гледаше устата ѝ, докато тя говореше, извивката на долната ѝ устна, и започваше да го обзема възбуда.

— Продължавай, малката, кажи ми всичко — прошепна той и поднесе дланта ѝ към устните си.

Парис почти не усети леката му целувка. Беше потънала в собствените си мечти и желания. Беше доволна, че Амадео Витрази е в дома ѝ и слуша думите ѝ. Трябваше да го убеди сега.

— Младите притежават своя собствена, различна елегантност, Амадео. Техните дрехи трябва да притежават по-голяма свобода на изразните средства, трябва да се състоят от няколко части, които да могат да се комбинират и все пак да изглеждат като едно цяло. Точно на тази концепция съм базирала колекцията си, затова тя трябва да се разглежда като едно цяло. Не може да бъде разнасяна от бутик на бутик в кюфари и изложена на щанда. Гледани така, дрехите ми ще изглеждат ужасно. В тях трябва да има млади, подвижни тела, те са ушити, за да бъдат носени. И ти, и аз добре знаем, че тайната на добрите дрехи се крие в линията, материята и цвета. Годишите на трудно и усилено чиракуване използвах сега, за да измисля дизайна на тези дрехи. Използвах контраста на цветовете, както и на материите. Използвах меки платове, истински лен, груб памучен плат, който леко драска кожата. И наистина фина и нежна коприна, Амадео. Най-нежната, най-секси, най-люксоznата материя на света. Онази, която само ти произвеждаш, Амадео.

Амадео се облегна удобно на възглавничките. Гледаше я със снизхождение, но в погледа му явно се четеше желанието му да ѝ помогне. Беше толкова емоционално това дете, толкова силно обладано от идеите си.

— Покажи ми, сага, покажи ми какво имаш предвид — предложи той нежно, като че ли да я успокои.

Парис скочи на крака. Усмивката ѝ сега беше лъчезарна.

— Почакай! — извика тя през рамо и почти затича към бюрото си. — Само след секунда ще извадя и скиците, и пробите.

Дългата ѝ черна коса подскачаше на гърба ѝ, докато тя бързо пресичаше стаята. Изглеждаше толкова мека и гъвкава, колкото и произвежданите от него коприни.

— Ето, виждаш ли. — Тя се наведе съвсем близо до него, за да му покаже специалните цветове съчетания, промяната на материята, да му обясни защо тази дреха трябва да се изработи от коприна, защо може да използва единствено коприна и нищо друго.

Амадео я прегърна през раменете и косата ѝ погали лицето му. Тя ухаеше на някакъв познат, жизнен аромат — топъл, но не прекалено силен. Той харесваше тези качества на парфюма ѝ, защото те му позволяваха да долови и аромата на кожата ѝ. А от толкова близо кожата ѝ изглеждаше и ухаеше чудесно. Парис вдигна поглед от скиците и го погледна.

— Е, Амадео, какво мислиш?

— Прекрасно, сага, чудесен дизайн и красиви цветове. Ти си златна мина, що се касае до нови идеи.

Парис обгърна врата му с ръце и ентусиазирано се притисна към него.

— Разбира се, че съм, Амадео, само ми трябва някой с твоя гений, който да го забележи! Няма да мине много време и ще направя състояние, Амадео Витрази. — Тя се отдръпна леко назад, но ръцете ѝ все още бяха върху раменете му. — Обаче имам нужда от помощта ти.

— От помощта ми? — Гледаше я въпросително, но и озадачено, докато плъзгаше и двете си ръце по тялото ѝ. — Какво мога да направя за теб, Парис?

Парис се размърда неспокойно, защото изведнъж усети положението, в което се намираше. Ръцете му галеха гърба ѝ, а лицето му беше много близо до нейното. Прекалено близо.

— Имам нужда от кредит, Амадео. — Тя се освободи от прегръдките му и започна да рови из скиците, разпилени по пода, докато намери списъка, който търсеше. — Имам нужда от твоята коприна, но също и от шестмесечен кредит. Само докато дам начален старт на работата. Имам нужда и от добра цена. Само твоята коприна е годна за моделите ми. Те са най-добрите, затова не бих могла да използвам нищо друго.

Амадео знаеше, че произвежданата от него коприна е най-качествената. Знаеше също, че тя е много скъпа. Щеше да бъде глупак, ако ѝ дадеше кредит. Само с големите модни къщи можеше да се работи така, и то никога за шест месеца. Пък и защо, въобще, дъщерята на Джени Хейвън се нуждаеше от кредит? Сигурно майка ѝ би могла да си позволи да поглези дъщеря си?

— Сигурно можеш да изработиш няколко пробни модела — каза той. — Нещо, което да покажеш на купувачите. Нима няма нищо, което бих могъл да видя?

Парис се колебаеше.

— Те не са изработени от твоята коприна — съгласи се тя най-накрая, — затова и не бива да съдиш по тях. Само минута. — Тя бавно се изправи, а той неохотно я освободи от прегръдката си. Гледаше с удоволствие тялото ѝ, докато тя бавно отиде до кадифената завеса и я дръпна на една страна.

— Ето, виж това. И това. А тази ми е любимата.

Дрехите, които държеше така, че той да ги разгледа добре, изглеждаха безформени и все пак със сложна изработка. Те не означаваха нищо за него. Парис долови озадачението, изписано на лицето му, не много добре прикрито от любезното му изражение.

— О, казах ти, нали?! — извика тя отчаяно. — Те трябва да се видят върху младо, подвижно тяло.

— Тогава, Парис, мила, моля те да ги облечеш.

Без да се колебае, Парис се скри зад завесата. Само за секунда се освободи от полата, горницето и ботушите си и остана по бикини, изработени от ментовозелен сатен. От вълнение, беше останала почти без дъх. Той щеше да разгледа моделите ѝ. Амадео беше първият, който щеше да ги види, а тя отчаяно се нуждаеше от одобрението му. Облече роклята и обу обувки с високи токчета. Приглади полите ѝ, разтърси глава, за да бухнат косите ѝ и... Беше готова.

Амадео я гледаше с интерес, когато тя се появи пред старата завеса. Сивата коприна беше оформена в безмилостно права линия в очертаните и подплатени рамене, подчертаваше тясната талия и завършваше точно два инча над елегантните колене на Парис. Парис се обърна, за да може той да види гърба, който беше оголен от V-образното деколте почти до талията. Тя беше права. Дрехата беше прекрасна. Но възхищението в погледа му беше за момичето, за нея.

Беше сбъркал в преценката си, че тя е прекалено слаба, извивките ѝ бяха точно такива, каквито трябваше да бъдат, и точно на място. Той се изправи и тръгна към нея. Изпитваше нужда да я докосне, да я почувства. Зърната ѝ бяха набъбнали под коприната, а полуотворените ѝ устни му се усмихваха колебливо.

— Чудесно, сага, прекрасно — прошепна той, хвана я за ръката и я дръпна към себе си. — Права беше, имаш усет, талант.

— Наистина ли, Амадео, наистина ли ти харесва?

Амадео се наведе към нея и я целуна леко по устните.

— Харесва ми, сага, а на тебе стои много красиво.

Парис се вгледа в очите му, които бяха толкова близо до нейните. Тръпка на възбуда пробяга по тялото ѝ. Той харесваше нейния дизайн. Ръцете на Амадео бяха върху голия ѝ гръб и той я придърпа по-близо към себе си, целуна я нежно по врата — леки, почти въздушни целувки, незаангажиращи, но тя почувства желанието му, когато той я притисна леко към себе си.

— Каж ми — прошепна тя, — каж ми, Амадео, защо ти харесва роклята... Секси е, нали, Амадео? И всичките ми дрехи са като тази и точно затова ще имат огромен успех.

Амадео плъзна длани по покритите ѝ от сивата коприна гърди. Тя продължаваше да говори за дрехите си, за тази проклета рокля, докато той искаше единствено да я смъкне от тялото ѝ. Не беше се чувствал по този начин много отдавна. Дори Олимп не успяваше напоследък да постигне това с него. Членът чу беше твърд и пулсираше от болка — не можеше да чака повече.

Парис се засмя, когато той се притисна в нея. Тя се чувстваше възбудена, може би от радостното чувство, породено от обещанието на Амадео. Сега, когато той беше изразил одобрението си и обещал, че ще ѝ даде кредит, пред нея се разкриваше главозамайващо бъдеще. А той може би щеше да направи дори нещо повече — може би щеше да успее да го убеди да ѝ стане бизнес партньор. Пръстите на Амадео галеха зърната ѝ през коприната, а устата му се спусна хищно над нейната. Нямаше съмнение какво искаше в замяна Амадео Витрази. Парис леко изпъна тялото си назад, за да позволи на дрехата да се плъзне от раменете ѝ. Гледаше безразлично как тъмнокосата му глава се зарови в гърдите ѝ, но после, когато езикът му намери зърната ѝ, тя почувства първата вълна на сексуална възбуда. „И защо не?“ —

помисли си тя. „Ако това е, което той иска в замяна, значи ще го получи — и то най-доброто, което е получавал от дълго време насам. Няма да забравиш това, Амадео.“ Като се изтръгна от прегръдката му, тя отстъпи назад с усмивка. Амадео съблече самото си.

— Чакай! — почти изкомандва Парис.

Амадео зачака нетърпеливо тя да съблече роклята и да свали бикините си от ментовозелен сатен. Мили боже, не беше ли тя най-сексапилната слаба жена на света, изложена на погледа му съвсем гола, само по обувки с високи токчета? Мили боже, ако не можеше бързо да я има, това щеше да се превърне в катастрофа, вместо в успех... А сега какво? Тя вървеше бавно към него, милваше с ръце тялото си, дланите ѝ се поколебаха, легнали върху гърдите, после погалиха леко и подканващо тъмния триъгълник между бедрата ѝ. Амадео разкопча колана на панталоните си.

— Чакай! — Парис хвана ръката му и я постави там — върху тъмния триъгълник. Усмиваше му се, докато пръстите му се заравяха все по-надълбоко и надълбоко в нея.

Не можеше повече да чака, трябваше да я има. Амадео отново посегна към ципа на панталоните си и чу тихия, възбуждащ смях на Парис, която се притисна в него и започна да разкопчава ризата му.

— Чакай, Амадео, чакай — прошепна тя в ухото му. — Нека аз го направя.

Първо ризата, внимателно сгъната и поставена на облегалката на стола, после панталоните, свалени нетърпеливо, за да разкрият огромната му ерекция. Тя все още не беше го докоснала, движенията ѝ бяха толкова бавни, че го изкушаваха още повече. Никога през живота си Амадео не беше желал толкова много някоя жена. Ах, да, това беше.

Парис коленичи пред него и бавно, бавно, плъзна ръце по корема му.

— О, Амадео! — възхищението и прозвуча тихо, като въздишка. — О, Амадео... не е необходимо да чакаш повече. — Черната ѝ, мека като коприна коса галеше леко бедрата му, а устата ѝ беше дори още по-мека и по-нежна. Пръстите на Амадео се заровиха в косите ѝ, докато тръпките на мощния и дълъг оргазъм пробягваха по тялото му — не, наистина не можеше да чака, да се сдържа повече.

Той лежеше изтощен по гръб. Гласът на Парис Хейвън беше нежен и ласкав, докато ръцете ѝ продължаваха да гаят тялото му.

Амадео отвори очи и срещна ясният и леко напрегнат поглед на тъмносините ѝ очи.

— Чакай, Амадео, само почакай, това е само началото.

Тялото му беше хубаво, помисли си тя, когато го възседна. Той беше строен, мускулест, кожата му беше нежна и загоряла. И беше почти готов за нея... Можеше да бъде и по-лошо.

Дъщерята на Джени Хейвън се продаваше.

Рим

Индия отново имаше късмет. На паркинга, намиращ се на ъгъла на улицата, на която бяха разположени студиите „Пароли“, имаше достатъчно място за нейния малък червен „Фиат“. Или почти достатъчно. Предницата на автомобила беше малко заклещена между двата съседни, но не чак толкова, че да представлява проблем. Индия весело затръшна вратата на колата и праметна сако през рамо. Наведе се към огледалото за обратно гледане и бързо провери грима си, след което пооправи косите си. Приглади черната си пола и придърпа надолу яркочервения пуловер, който я обгръщаше нежно и ѝ създаваше чувство за лукс. Беше изключително доволна от този пуловер. Може би трябваше да предплати наема само за един месец след продажбата на картините и да си купи сакото, което толкова щеше да му подхожда! Щеше да види дали Марела не може да ѝ направи отстъпка от цената.

За миг се зачуди дали изглежда красива заради Фабрицио или пък защото тази вечер и съпругата му щеше да е там. Мариза не беше показала дори и намек за ревност. Всъщност тя не проявяваше никакъв интерес към Индия, а това караше Индия да се чувства като нищожество — все едно беше толкова незначителна, че не можеше да застраши сигурността на Мариза Пароли. Мариза беше права. И Индия го знаеше.

Струнен квартет изпълняваше части от творби на Вивалди — музика, която деликатно изпълваше фойето, а залата беше вече претъпкана. Неколкостотин чифта крака в елегантни обувки се разхождаха по издържания в пастелни тонове килим на Фабрицио. Индия гледеше килима с разочарование. Разлято шампанско, стъпкани остатъци от ордьовъра и пепел от цигари вече бяха развалили вида му. Той не изглеждаше нов и красив. Беше помолила, поне само за днес,

Фабрицио да навие този и да застели пода със стария черен килим, но той беше отговорил, че целта си струва риска.

— Трябва да видят мястото и дизайна като нещо цяло — беше казал. — Черният килим би развалил ефекта. Като се върнат в канцелариите на вестниците си, ще напишат, че „Пароли“ са изгубили стила си. Или пък ще отидат на следващото парти и ще говорят за нашето. Ще кажат, че е било пълно фиаско, че цветовете не са се съчетавали и други подобни.

Застанала колебливо на вратата, този път Индия съвсем не беше сигурна в правотата на думите му. След първата дузина гости, колко ли от тях въобще бяха забелязали килима?

Не чу тихия приглушен шум, приличен на жужене, от множеството разговори, както става обикновено в подобни случаи. Този път от залата долиташе врява, рев, приличен на морски прибой. Тя започна да си проправя път към бара, разположен до стената вдясно от нея, като напъргаше слуха си, за да дочуе откъслеци от всички разговори, нетърпелива да разбере отзивите на гостите. Едва ли някой се интересуваше истински от „Пароли студио“ или чудния интериор на сградата. Всички разговори, части от които успя да долови, се водеха около темата за лятна ваканция в Коста Смералда или планове за ски в Гщаад. Водеха се от жени, които бяха толкова лъскави, колкото и лакираните маси в „Пароли студио“. Мъжете пък, загорели и привлекателни, говореха за това, дали лирата ще се задържи все така и за сделки на „Уолстрийт“. Те също изглеждаха така, като че ли въобще нямаше за какво да се тревожат.

Фабрицио Пароли гледаше как тя си пробива път с лакти с онази невъзмутима американска увереност, която винаги извикваше усмивка на устните му.

— Виж ти, колко красива е тази вечер нашата малка Индия — прошепна той на ухото на Мариза.

Мариза я погледна. Студеният ѝ поглед прецени външността на Индия Хейвън, набързо определи марката и цената на дрехите ѝ и тя се запита дали Фабрицио не ѝ е дал увеличение. Всичко това ѝ отне приблизително петнайсет секунди. Нямаше никаква злоба в мислите ѝ — такава беше просто реакцията на всяка италианка с нейното положение и богатство спрямо другите жени италианки в залата. Те автоматично и много точно преценяваха икономическата и социална

среда на новодошлите, често млади момичета. Мариза не успяваше да прецени точно само по отношение на англичанките. Беше почти невъзможно да се каже към каква среда се числят, защото те обичаха да се обличат удобно и подбираха дрехи предимно от стария си гардероб. Понякога изглеждаха изключително елегантно в дреха, купена от „Марк енд Спенсър“ или от някой местен магазин, друг път изглеждаха изключително зле в маркови дрехи, които бяха така лошо преправили, че „линията“ им беше направо съсипана. Издаваха ги единствено бижутата. Големината на покритите с прах сапфири и смарагди трябваше да се види, за да се повярва, че има такива на света. Те обаче бяха най-вероятно наследство от времето на колониите и бяха взети под наем, кой знае.

Индия Хейвън беше нещо различно. Тя беше сама, затова не беше получила място на тяхната маса за вечерята след откриването. И все пак не можеше да бъде напълно пренебрегната. Ако Джени Хейвън беше с нея, щеше да бъде съвсем различно, разбира се. Мариза беше само богата и с положение в обществото. Джени Хейвън беше звезда.

— Ще отида да я представя на някои хора — каза Фабрицио и започна да си пробива път през тълпата към Индия и към бара. Приемаше с усмивка всички комплименти, поднесени му от гостите му, независимо за какво се отнасяха те. Той харесваше Индия. Харесваше външния ѝ вид. Харесваше усмивката, която озаряваше лицето ѝ, започвайки от устните ѝ, разтварящи се, за да разкрият удивително равни зъби, и достигайки до искрящите ѝ топли кафяви очи. Дори къдравата ѝ коса, прибрана с широка панделка на тила ѝ, като че ли вибрираше от енергия и жизненост. Преди две години, когато Индия постепенно се беше примирила с факта, че не е призвана да стане велика художничка, тя беше отишла при него и го беше помолила да я вземе като чирак.

— Виждате ли, трябва да се науча на нещо! — беше извикала тя. — А имам представа единствено за цвят и форма. Вътрешен дизайн — това е единственият отговор.

Отначало Фабрицио беше доста жесток с нея, защото беше взел ентузиазма ѝ за нахалство, а елегантната ѝ външност и свободното говорене на няколко езика — за проява на скуката на богато момиче.

— Вътрешният дизайн не е само линия и цвят — беше възразил гневно той, изпаднал в лошо настроение. — Той означава още

запълване на мазилка, цимент, викове по майсторите и работниците, увещаваме и стимулиране на занаятчиите. Трябва да можеш да се справяш с вечно недоволните богати клиенти, които вече имат всичко, но искат да им дадеш и нещо повече — и то всеки път нещо различно! Това означава дяволски упорита работа, която не приляга на хора като теб.

Неговата собствена борба за издигане от бедното детство в Неапол до сегашното положение придаваше жар и злоба на думите му и Индия направо се беше свила върху стола, на който седеше. Огромните ѝ кафяви очи го гледаха невинно, като че ли го обвиняваха заради лошите му мотиви и той веднага съжали за думите си. Не че не бяха истина, но въпреки че едва ли нещо би могло да бъде по-бедно от едно бедно детство в Неапол, нямаше причина да си го изкарва на момичето. Тя не можеше да е на повече от двайсет или там някъде. Сутринта не беше минала леко и той беше уморен. След поглед към часовника си Фабрицио се извини и каза, че съжалява, но трябва да отиде да обядва. Остави я да седи на стола, втрещена от изненада, а после, вече на вратата, се обърна и каза:

— Не предполагам, че искате да обядвате с мен, но все пак... искате ли?

Все още си спомняше отговора ѝ. Лицето ѝ беше грейнало с онази усмивка, с която все още го даряваше.

— Дали искам? — беше се засмяла тя. — И още как!

Обядът мина приятно и забавно. И през цялото време говори единствено той. Разказа ѝ всичко за детството си в Неапол, за оживените, но изключително тесни улички, които го потискаха, за претъпканите полусрутени сгради, в които беше трудно да се поддържа хигиена, за липсата на хуманност и топлота в отношенията между хората, за стипендията, която получаваше в училище, а после и в университета, за безкрайната подготовка по архитектура, за курсовете по дизайн и за дългия път към успеха. Разказа ѝ за брака си с Мариза, който, естествено, много беше улеснил пътя до успеха.

— О, но всъщност успехът е изцяло ваш — беше възкликнала тя, изпълнена с възхищение. — Мама винаги е твърдяла, че парите не могат да ти донесат успех, ако нямаш талант.

— И как майка ти е достигнала до тази мъдрост? — беше запитал той с горчива усмивка.

— Тя е Джени Хейвън — беше отговорила простичко, скромно, Индия.

— Индия!

— Фабрицио! — Тя го целуна топло по двете гладко избръснати бузи.

Той ухаеше на скъп одеколон и скъпи цигари.

— Наистина е огромен успех! — каза тя щастливо.

Фабрицио сви рамене.

— Предполагам. Изглеждаш великолепно в червено. Да не би Джени да ти е изпратила пари?

Индия се усмихна.

— Скъп ли изглежда пуловерът?

— Със сигурност. По-добре в понеделник ми напомни да ти дам увеличение. Някой трябва да ти осигури и да поддържа стила, който очевидно искаш да постигнеш. И щом майка ти не иска да направи нищо за теб, аз бих се радвал да помогна.

— Ще ти напомня, Фабрицио. На всяка цена. Но какво ще кажеш за килима? Погледни го само!

Очите ѝ, станали кръгли като понички от тревога, го накараха да се засмее.

— Имам още един такъв, който чака, за да бъде застлан утре. Знаех, че този ще бъде съсипан тази вечер — така става на всички партита. Знаеш ли какво — каза той с внезапно вдъхновение. — Може и да има няколко изгаряния от цигари, но петната ще излязат след почистване. Все пак той ще бъде безполезен за мен. Защо не го вземеш за твоя апартамент? — Той познаваше добре апартамента на Индия с голия и студен мраморен под. Тя със сигурност би се насладила на пастелния мек килим въпреки изгарянията от цигари по него.

— Фабрицио Пароли! Наистина ли ми го даваш?

На него му се искаше Мариза да изглеждаше така, когато на Коледа ѝ беше подарил рубинената огърлица от „Булгари“.

— Разбира се. Може да се наложи да го скъсиш и да го позакърпиш тук-там, но ще изглежда добре в твоето гнезденце.

— О! — възкликна Индия. — Наистина те обичам, Фабрицио!

Той усещаше погледите, обърнати към тях, предизвикани от отчетливия ѝ американски акцент. Усмихна ѝ се.

— И аз те обичам — каза той високо. Нека си говорят, нека си мислят каквото искат. Понякога му се струваше, че обича истински Индия Хейвън. Тя вероятно беше единствената добра жена, която беше познавал през целия си живот. Тя беше негова приятелка, освен че от време на време му беше любовница — напоследък не толкова често, колкото би му се искало, но той беше наистина много зает човек, а и Мариза беше започнала подозрително да следи всяко негово движение. Това, че Индия беше също леко влюбена в него, беше добре, гъделичкаше приятно егото му. Той обичаше да си мисли за нея, когато Мариза беше кисела и се оплакваше, че я пренебрегва заради бизнеса. Ако не бяха децата, той щеше да бъде силно изкушен да се влюби до уши в Индия. А когато изглеждаше така божествено, както тази вечер, той се изкушаваше наистина много. Индия беше секси и забавна. Но децата съществуваха, а той ги обожаваше. Не искаше да ги загуби. Семейството на Мариза притежаваше власт. Не можеше да се надява той да получи попечителството над тях.

— Хайде! — каза, като ѝ подаде чаша шампанско. — Трябва да обикаляш из залата и да си побъбриш с каймака на международното общество, който е тук, за да съсипе килима ни под претекст, че се възхищава на вътрешния ни дизайн. Кажим им някоя и друга цена и ги накарай да ахнат — ако въобще е достатъчно скъпо, за да искат да си купят нещо.

Индия се засмя. Това не беше напълно вярно, но все пак имаше зрънце истина, което можеше да мине за сърцевината на перлата. Те почти всички бяха хора, на които трябваше да се каже какво беше хубаво и какво — не. „Публиката е като лошите холивудски агенти“, казваше с горчивина майка ѝ. „Тя се състои основно от хора с неопределен вкус, които имат нужда някой друг да им казва кое е добро, преди самите те да повярват. Когато видят нещо да се цени, например отзив в пресата, те твърдят, че винаги са знаели колко е прекрасно и че са готови да признаят постижението като модел и вдъхновение за новите художници и артисти. Бъди като този и този, казват те, и ще бъдеш звезда. Подражание! Това е всичко, което искат. И увереността на всички други, които наистина знаят кое е добро.“ Тази беше причината и за това парти, за да бъдат отпечатани отзиви и

за него в лъскавите списания и всекидневниците и да го четат както в древния и вечен Рим, така и в слънчевия Бевърли Хилс, от палатите на Средния изток до булевардите на Париж и дори, най-накрая, до измитите от дъждовете улици на Лондон.

Индия се облегна тихо на един стълб от фалшив малахит, отпи от шампанското си и загледа сериозно насъбралата се тълпа. Ако тези тук са твоите клиенти, значи трябва да се справиш с тях. Това беше единственото нещо в бизнеса, което я тревожеше. Да се съобразява с прищевките на богатите жени, не беше едно от най-добрите ѝ качества. Но богатите жени бяха онези, които купуваха това, което ти предлагаш. Въпреки че техните съпрузи плащаха, човек трябваше да ухажва жените. Дълбока въздишка се изтръгна от гърдите ѝ. Дявол да го вземе, светът все още принадлежеше повече на мъжете, отколкото на жените. Богатите жени искаха да си имат работа с мъже, искаха още и още, допълнителното внимание никога не им стигаше.

— Толкова ли е лошо?

Думите, произнесени толкова близо до ухото ѝ, стреснаха Индия. Ръката ѝ трепна и малко шампанско се разля върху ръкава на мъжа в тъмен костюм, който стоеше до нея.

— О, толкова съжалявам! — О, господи, вероятно беше съсипала костюма му и така беше лишила Пароли от важен клиент. Индия безуспешно се опитваше да изчисти петното с малка салфетка, каквито обикновено се използват на коктейл партитата. Петното все още си оставаше мокро. — О, Боже! — каза тя. Погледът на кафявите ѝ очи молеше за извинение, когато се осмели да вдигне глава нагоре и да погледне мъжа, чиито очи също бяха дълбоки и тъмнокафяви.

— Същият — каза Алдо Монтефиоре.

Погледът на Индия изразяваше озадачението ѝ. Тя все още продължаваше да мисли за щетите, които беше причинила. Кой би си помислил, че една чаша шампанско би могла да бъде толкова мокра!

— Очите ни, имам предвид. Те имат един и същи цвят.

— О! О, разбирам. — Индия го погледна вече със съвсем нов интерес. Той като че ли ни най-малко не се тревожеше за самото си. Усмиваше ѝ се, а и беше много привлекателен. Тъмна коса, леко чуплива и все още малко мокра след душа. Той я носеше дълга отзад и леко рошава. На нея това ѝ харесваше. Харесваше също така кафявите му очи с извитите мигли. Усмивката му беше нежна, макар и малко

колеблива — като че ли той не беше сигурен каква ще бъде нейната реакция. Като нея и той не беше много висок — пет фута и осем, може би девет, инча. С високите си обувки и тупираната коса тя беше висока почти колкото него. Поне веднъж не ѝ се налагаше да гледа нагоре и по някаква глупава причина това ѝ достави огромно удоволствие. Когато гледаш нагоре към някой мъж, той се чувства като господар. А тя пък се чувстваше в такива случаи като дете, което очаква прошка от баща си. Ето, с този мъж обаче, се чувстваше добре и равна нему. И определено харесваше усмивката му. О, боже, той говореше, а тя не беше чула нито дума от онова, което беше казал — толкова погълната беше от това да го съзерцава.

— Вината беше моя — повтори нежно той. — Не биваше да ви стряскам така.

— Не, не, аз съжалявам за самото ви. О, господи, погледнете само — петното още е мокро. Знаете ли какво? Елате с мен, ще взема хавлия от кухнята. — Индия му се усмихна, смело поставеното яркочервено червило на устните ѝ блестеше като очите ѝ. — Не мога да гарантирам, че ще стане като ново — каза тя, когато той тръгна след нея, — но поне ще бъде по-сухо.

В кухнята беше почти толкова оживено, колкото и в залата: редици келнери вземаха таблите с ордъворите и се запътваха към залата, а измъчените готвачи едва успяваха да се обърнат, мърморейки недоволено в тясното пространство.

— Чакайте тук! — извика Индия и се втурна за хавлия.

Алдо се облегна на стената в коридора, за да не пречи на минаващите келнери. Беше я видял за първи път, когато тя паркира „Фиата“ си на ъгъла на улицата, и я беше последвал по улицата до студиото на Пароли. Ако не беше влязла в студиото, той щеше да я следва където и да отиваше тя, но, за щастие, те двамата очевидно се бяха запътили към едно и също място. Той все още не знаеше коя е тя, но беше очевидно, че познава много добре Фабрицио, както и задните помещения. Сигурно работи тук. Ако е така, тя вероятно не е поканена на вечерята след това, а, в такъв случай, реши той, като си спомни усмивката ѝ, той също ще пропусне вечерята и ще я покани да вечеря с него в някой ресторант. Ако обърка плановете на Мариза за разположението на гостите около масата, толкова по-зле. Момичето излезе от кухнята с хавлия в ръка.

— Индия Хейвън — каза тя, като започна отново да бърше ръкава му. — Свалете сакото, за да видим колко мокра е ризата ви.

Алдо нетърпеливо отблъсна хавлията.

— Забравете за ризата — каза той — Тя ще изсъхне. Как е възможно да се казвате Индия?

Тя го изгледа втрещено, изненадано.

— Много просто. Там са ме заченали. В къща лодка, наречена „Изгрева на Луната“, насред езерото Шринагар в Кашмир.

— А защо не са ви кръстили Изгрева на Луната. Шринагар или Кашмир?

— Проява на ексцентричност от страна на майка ми. По-голямата ми сестра се казва Парис, а по-малката — Венеция, по-естетически вариант на Венис. Винаги съм благодаряла на бога, че не се казвам Ганг или Катманду.

Алдо отметна глава назад и се засмя.

— Индия Хейвън, ще вечеряте ли с мен довечера?

С наслада наблюдаваше колебанието, което се изписваше на лицето ѝ. Можеше дори да прочете мислите в ясните ѝ кафяви очи. Първо интерес, после твърдо решение. Не, не би могла.

— И защо не?

— Поканена съм на вечерята след това в дома на Фабрицио. Не е възможно да не отида.

— Не казвай нищо повече, Пепеляшке! — извика триумфално Алдо. — И двамата ще отидем на тази вечеря.

— Наистина ли? — Смахът на Индия огласи коридора. — Значи ще се видим там. Сега трябва да вървя. Обещах на Мариза, че ще проверя дали всичко е готово, преди да пристигнат гостите. Не че наистина има нужда да го правя — нейният персонал е по-компетентен от мен.

— Вие работите за Мариза?

Алдо стискаше здраво ръката ѝ за лакътя, докато вървяха по коридора.

— Не. За Фабрицио. Трябва да бързам. Ще се видим там. — Индия тръгна, по-бързо на високите си токчета. — О! — каза тя и се обърна, като стигна до вратата. — Но аз не знам как се казвате.

— Алдо — отговори той. — Алдо Монтефиоре.

Погледите им се срещнаха.

— Монтефиоре — прошепна тя. Каdifеният ѝ глас омекотяваше по чуден начин сричките. — Какво прекрасно име! — Тя се завъртя на пети и изчезна. А Алдо остана още миг там, като все още чуваше името си, произнесено от нейната уста. После също се разбърза и я последва в претъпканата зала.

Намери я отново навън на улицата да гледа втренчено, с невярващи очи, мястото, където преди това беше паркиран малкият ѝ червен „Фиат“. Знакът на стената гласеше: „Паркирането забранено!“.

— Предполагам, че са го вдигнали — каза Алдо със съчувствие. Нейното нещастие беше истинско щастие за него. Означаваше, че той можеше да я закара до вилата... А после и до жилището ѝ.

— О, по дяволите! — Сълзи на гняв изпълниха очите на Индия. Тя обичаше колата си. Мразеше някой друг да я докосва. Само господ знаеше в какво състояние е тя сега. Хората, които „вдигаха“ колите с камионите на градската служба, бяха известни с небрежността си към неправилно паркираните автомобили. — Какво ще правя сега?

— Да вървим. — Алдо я хвана за ръката и я поведе през улицата към мястото, където черният „VW Rabbit“ го чакаше под голям и ясно забелязващ се знак, забраняващ паркирането.

— Не мога да повярвам! — извика Индия.

Алдо вдигна рамене.

— Тази вечер явно са започнали от лявата страна на улицата — обясни той. — По-късно ще се върнат за автомобилите от дясната страна.

— Ама че късмет имам! Но пък, ако не беше моят автомобил, щеше да бъде вашият, което щеше да е по-лошо. Представете си само — първо да бъдете залят с шампанско от някаква идиотка на партито, а после да вдигнат и колата ви!

— Представете си наистина! Сигурно не би ми останало нищо друго, освен да се усамотя в провинцията, далеч от бремето на градския живот.

Индия се засмя, а той ѝ помогна да се настани в колата и затвори вратата след нея. Да, тя определено харесваше Алдо Монтефиоре.

Лондон

Морган Макбейн се забавляваше. Тази вечер, която той очакваше, че ще бъде повече от отегчителна, по-лошо дори — по британски скована и досадна, се беше превърнала в радостно събитие. Неговата домакиня, от чиято дясна страна той седеше, притежаваше и чар, и остроумие, които го забавляваха, а красивото момиче от лявата му страна беше пълна загадка. Още повече заради странното чувство, че я е срещал и преди, но просто не може да се сети къде. Вени. Прекрасната Венеция.

— Толкова красиво име — Венеция — и толкова необичайно.

Нежната ѝ розова уста се полуотвори в съблазнителната, вече позната му, усмивка, а в огромните ѝ сиво-зелени очи блестеше весело пламъче.

— Такава е представата на майка ми за романтична шега. Кръстена съм на града, в който съм зачената — Венеция. Зачената съм или в апартамент в хотела „Киприани“, или в гондола. Тя не беше много сигурна къде.

Дълбокият смях на Морган отекна в стаята.

— Няма значение, резултатът си е заслужавал. Надявам се само, и то заради тях, че нямаш братя.

— Две сестри... Няма да повярваш... Парис и Индия.

— А къде са заченати те?

— О, Индия — на най-хубавото място, както мислим ние. В къща лодка наред езеро в Кашмир. А Парис — в хотел „Риц“. Тя казва, че защото била зачената практически в съседство със студиото „Шанел“, е обречена да стане велик дизайнер.

— И такава ли е?

Венеция вдигна рамене.

— Трудно е, но Парис работи упорито. А когато човек има толкова талант и е така отдаден на мечтите си, трябва да успее някой ден. Не сте ли съгласен?

Морган реши да не ѝ казва, че нещата невинаги се развиват така.

— А ти, Венеция, какъв е твоят талант?

— О, аз... Нищо не съм направила. Завърших училище, а после взех диплома по готварство. Нямам талант, наистина.

— Но храната беше великолепно приготвена, а и изглеждаше прекрасно. Това също е талант, Венеция. — Искаше да добави, че тя е също така изумително красива, но беше още прекалено рано за това.

— А ти, Морган Макбейн, къде си бил заченат?

В очите на Венеция искряха весели пламъчета. Харесваше ѝ да бъде тук с Морган. Все едно че вечеряха сами. Останалата част от масата беше изключена от поверителния им личен разговор, а погледът на Макбейн я караше да се чувства окрилена. Кожата му изглеждаше толкова стегната и загоряла, раменете — толкова широки под прекрасно ушитото вечерно сако. Беше най-красивият мъж, когото някога беше срещала.

— Заченат съм и съм роден в караваната на родителите ми в нефтено поле във възможно най-пустата част на щата Тексас. Баща ми търсел нефт, а майка ми не искала да се разделя с него за нищо на света, въпреки че аз вече съм бил на път, а условията там били примитивни. Починала две седмици след моето раждане. Работела рамо до рамо с него, помагала му... Той винаги твърди, че без нея не би могъл да успее.

— Морган, толкова съжалявам. — Венеция изпитваше смущение, че е задала толкова неудобен въпрос.

— Било е много отдавна. И тя била права, баща ми най-сетне успял в живота. Не се ожени повторно — добави той с горчива усмивка, — макар край него да се въртяха много, и то все отбрани жени, които копнееха да ми станат мащехи!

— Чакай малко! — Венеция се запита защо досега не беше успяла да събере две и две — толкова беше просто. — Разбира се! Фиц Макбейн! Най-богатият човек на света. Ужасно съм впечатлена!

— Може би не най-богатият. — Венеция беше едно от малкото момичета, които Морган беше срещал и за които името Фиц Макбейн не беше нещо повече от моментна изненада. Също като баща си, и той беше свикнал с моменталната магия, с която името Макбейн въздействаше на всички привлекателни жени. Някои от най-красивите жени от висшето общество на Европа и Америка бяха направили всичко възможно да хванат или бащата, или сина, за да ги заведат до олтара. А някои дори продължаваха да опитват.

— Напротив, не си ни най-малко впечатлена — каза той, взе дланта ѝ в своята и леко я стисна. — И с право. Аз съм само упорито работещият син на преуспял баща. Сега се занимаваме не само с нефт. Фиц се интересува от недвижима собственост — може би заради онези шест години, които прекарал в каравана из нефтеното поле. Както и да

е, той купи най-плодородните и най-зелени акри земя в един субтропически остров в Карибско море. Също така изпитва глад за претъпканите градове, затова притежава части от парка и квартала Мадисън в Ню Йорк и цели райони в Далас и Хюстън. Научи се да се наслаждава на хубавите вина, затова има замък и лозя във Франция... Само кажи нещо и Фиц го купува. И защото не може да понася бездействието, а времето, в което не прави пари, за него е прахосничество, той строи хотели или превръща вече съществуващи сгради в хотели. А когато свърши и с тези проекти, той обръща вниманието си към корабите, танкерите и шлеповете. Работи, откак е навършил тринайсет години. Аз съм се родил, когато бил само на двайсет, а сега той е на четирийсет и четири. Наистина се чудя с какво ще се заеме по-нататък.

— Това тревожи ли те?

Тя го слушаше внимателно, очевидно проявяваше дълбок интерес към думите му. А това разруши всички бариери, които биха могли да съществуват между тях, и Морган изведнъж се усети, че ѝ казва онова, което не беше казвал на нито една жена на света.

— Понякога ме тревожи, да. Невинаги съм сигурен, че ще успея да живея според неговите стандарти и че ще оправдая очакванията му. — Морган говореше сериозно. — Невинаги е лесно да бъдеш син на известен и преуспял баща.

Вени се облегна назад. Думите му я накараха отново да се замисли за собствената си дилема. Въпросите още веднъж излязоха на преден план. Нейното бъдеще. Какво щеше да прави тя? Какво, което би направила, въобще би могло да има успеха, постигнат от Джени Хейвън? По никакъв начин не би могла да накара Джени да се гордее с нея — нямаше таланти, никакви постижения досега, беше просто едно обикновено момиче, но с известна майка.

— Това чувство ми е познато, Морган — каза тя едва чуто, тихо като въздишка. — Знам какво точно имаш предвид. Джени Хейвън е моя майка.

Лидия се обърна към нея, с което принуди Морган, който седеше между двете, да се облегне назад:

— Венеция, мисля да прием кафе в трапезарията. Да оставим мъжете насаме с виното им.

— Разбира се. Ще накарам Мари-Терез да ни го сервира там.

Кафето беше единственото нещо, което можеше да се повери на Мари-Терез, може би защото тя самата пиеше по цели галони от него. Венеция поднесе с усмивка своите извинения на Морган и на останалите гости от мъжки пол и последва Лидия и дамите в трапезарията.

Морган се обърна, за да я гледа, докато излезе. Тя беше със стройно, почти детско още, тяло, стилна, макар и по онзи особен неанглийски стил. И беше прекрасна. Обърнат с гръб към масата, той прие чашата червено бордо, която Роджър Ланкастър му подаде. Тя беше дъщеря на Джени Хейвън. Разбира се, тази прилика го беше измамила и той напразно се мъчеше да си спомни къде е виждал момичето преди. Колко странно. Той винаги беше мислил, че баща му е влюбен в Джени Хейвън, макар, доколкото знаеше, те да се бяха срещали само веднъж. Нямаше съмнение обаче, че Джени Хейвън беше идол за Фиц Макбейн в неговите самотни тийнейджърски години.

Морган с наслада отпиваше от превъзходното вино, докато Роджър Ланкастър започна да изброява въпросите, които искаше да обсъди с Фиц, когато се срещнат следващия път.

Венеция бърбеше весело с гостенките на Лидия, някои от които бяха майки на нейни приятелки, но беше като изпаднала в транс. Непрекъснато чакаше вратата на трапезарията да се отвори и Морган Макбейн отново да влезе в живота ѝ. Нима тази вечер мъжете не говореха прекалено дълго? Хвърли поглед на оригиналния часовник „Картие“ който Джени ѝ беше подарила, когато единственото, което тя искаше, беше също толкова просто и много по-евтино от един часовник. Това отново върна мислите ѝ към Джени и Венеция тревожно прехапа устни. Какво, за бога, щеше да прави? Не можеше да понесе мисълта, че трябва да се върне в Бевърли Хилс. А, най-сетне, вратата на трапезарията беше отворена. Тя гледаше с очакване към коридора. Роджър Ланкастър вървеше начело на редицата гости, които се присъединиха към тях в трапезарията за кафе.

Звънът на телефона изпълни къщата.

— Вени, мила, може ли ти да вдигнеш слушалката? — Лидия, която в момента наливаше кафето, вдигна глава и я погледна умолително.

— Да, ще се обадя от коридора. — Тя прекоси бързо стаята. Морган Макбейн стоеше на прага и се отмести, за да ѝ направи път.

— Искам да говоря с теб — прошепна той в ухото ѝ и я хвана за ръката ѝ.

Все още я държеше за ръката, когато тя вдигна слушалката на апарата в коридора. Тя се обърна към него и му се усмихна.

— Мис Венеция Хейвън, моля.

— Да, на телефона е Венеция.

— Задръжте така, мис Хейвън, търсят ви от Лос Анжелис.

Париж

Главата на Парис почиваше в сгъвката на лявата му ръка. Амадео хвърли бърз и кос поглед към часовника, който винаги носеше на лявата си ръка с циферблата, обърнат навътре. Беше му подарък от неговата съпруга и не беше напълно по вкуса му, но той обичаше да се преструва, че много го харесва, и никога не го сваляше, за да ѝ достави удоволствие. Девет и четирийсет и пет. Вече беше закъснял. После погледна с удоволствие главата на Парис, макар единственото, което можеше да види, да беше синкавата линия там, където косата ѝ се разделяше на път. Тя беше хубаво момиче. Беше наистина приятно и освежаващо да правиш любов с такава младежка енергия и силна възбуда, да не говорим пък за нейния подтик — всепоглъщащата ѝ амбиция. Веднага след като свършиха, тя пак го попита дали наистина проумява факта, колко важна е за нейните дрехи коприната, произвеждана от него. Разбира се, че знаеше. Дори спортен сак би изглеждал елегантен, ако се ушиеше от коприната на Витрази. Беше готов да се обзаложи, че тя беше доведена до сексуална възбуда не от нещо друго, а от възбудата по отношение на дизайна, дрехите ѝ и коприната. Спомни си как изглеждаха зърната ѝ под сивата коприна и още веднъж погали свършената извивка на гърдите ѝ. По дяволите, беше много късно. Нямаше време за още едно изпълнение, макар силно да се изкушаваше. Като освободи ръката си от натиска на нейните рамене, Амадео седна на леглото и спусна крака на пода.

Парис се изтегна в цяла дължина, подпряла се на лакът, и с озадачено смръщени вежди го загледа как отива до стола, върху който бяха преметнати внимателно сгънатите му дрехи. Той започнала се

облича. Разбира се, беше почти десет часът, сигурно е гладен. Сега, като се замисли, усети, че и тя умира от глад.

— Саго — извика тя, като нарочно използва италианската дума за „мили“, — зад ъгъла има чудесно малко бистро, на улица „Де Буши“. Там е доста тъмно, пълно е с влюбени двойки, а храната е превъзходна...

Пълно с влюбени! Амадео твърдо дръпна нагоре ципа на панталоните си и обу меките като ръкавици обувки, които бяха специално произведени за него в Лондон. Какви бяха тези приказки за романтични ресторантчета и влюбени двойки? Нима тя не разбираше, че това е магията на мига, малко удоволствие в напрегнатия му живот? Момиче като това тук може да се окаже опасно за женен мъж като него, ако му се позволи да се приближи много. Да, беше прекалено хубава и прекалено умна.

— Съжалявам, сага, но вече закъснявам. Трябваше да бъда в дома на Олимп Авалон още преди час. Разбира се, нямаше да го уреждам, ако знаех предварително... — Усмихваше се извинително, но погледът му отбягваше нейния.

Парис го гледаше втренчено. Олимп Авалон беше бивш модел на „Диор“, която беше постигнала огромен успех и много пари преди няколко години с танцуващата си, съблазнителна походка по подиумите. Тя умееше, макар и в дрехи, да излъчва много повече сексапилност, отколкото всяка друга жена, пък било то и гола. Тя участваше и в представления във „Фоли Бержер“. Беше се омъжила последователно за трима много богати съпрузи и много наскоро се беше развела с третия. Олимп беше нещо като легенда всред парижките модели — тя беше още, макар и на трийсет и пет, пленително красива и изглеждаше поне с десет години по-млада от действителната си възраст. Благодарение на щедростта на бившите си съпрузи, тя беше баснословно богата. Беше също така известна с многобройните си любовни връзки. Разбира се, сега Парис си спомни. Спомни си онази снимка в списанията — Олимп, облечена в рокля от „Ив Сей Лоран“, или пък беше на „Лагерфелд“ хванала под ръка Амадео. Изведнъж Парис се почувства жена второ качество. Тя беше просто ордьовърът, а Олимп беше основното блюдо, което да задоволи апетита на Амадео Витрази. Тя отметна коса назад и се зави с кувертюрата на леглото, за да скрие голотата си. Е, поне щеше да ѝ

даде шестмесечен кредит. Заслужаваше си. Просто трябваше да си заслужава жертвата!

— Разбира се, Амадео — съгласи се, изгубила надежда, тя, — глупаво беше от моя страна да си въобразявам да бъдеш свободен за среща с мен след толкова кратко познанство. Може би по-късно през седмицата ще можем отново да поговорим за бизнес.

Амадео погледна още веднъж нетърпеливо часовника си. Дали това момиче не знаеше нещо? Погледът му срещна нейния и той изведнъж се почувства потиснат. Имаше дъщеря на същата възраст.

— Утре заминавам за Ню Йорк, сага — каза той. — Ще отсъствам поне един месец. Ще накарам обаче да ти се обадят от моя счетоводен отдел. Разбира се, що се отнася до кредитите, аз самият нищо не мога да кажа. Тези неща винаги се оставят на счетоводителите. — Усмивката му беше главозамайваща. Пресече стаята, отиде до нея и я целуна. — Хората на въображението, като теб и мен, не знаят нищо за тези неща, нали така, сага? Но съм сигурен, че ако им дадеш точни указания за банковата ти сметка, операции и така нататък, може би ще се получи, както искаш. Чао, сага. Беше прекрасно. — Целувката беше лека, стъпките му — бързи. Почти бягаше към стоманената врата, която Парис беше боядисала в черно, за да се съчетава с гредите. — Чао, чао! — Леко махване с ръка и вече го нямаше. Амадео Витрази никога не смесваше бизнеса с удоволствието.

Парис направо се беше смръзнала на мястото си. Устните ѝ бяха замръзнали в ледената усмивка, която беше успяла да наподобри, когато той се сбогуваше с нея. Той ѝ беше обещал! Беше харесал дизайна ѝ, беше казал, че притежава златна мина от талант и гений. А в замяна тя му беше дала себе си. Озадаченият ѝ поглед се спря на роклята от сива коприна, която лежеше в смачкана купчинка на пода там, където тя се беше изхлузила от нея, когато Амадео я беше целунал. А ментово зелените бикини от сатен бяха в краката ѝ. О, господи, помисли си тя и заплака, какво направих? Но сълзите престанаха да се търкалят по бузите ѝ, когато си спомни за твърдо взетото решение, като си спомни, че не може да е чак толкова лошо, че той все пак беше привлекателен. Да, по дяволите, сексът дори ѝ беше доставил удоволствие! Чувстваше се все по-евтина и по-евтина, докато се бореше с отчаянието, а после я завладя гняв. Гняв към Амадео, към самата нея, към дрехите висша мода, към фабриките за коприна и към Джени, която никога не ѝ

даваше пари, защото човек успявал само ако има талант. А, ако има талант, значи — ще успее.

Парис скочи на крака и на бегом отиде до чертожната дъска. По дяволите! С едно-единствено движение събори всички скъпоценни скици на пода. Още едно движение и лампата също се озова на пода. Всичко да върви по дяволите!

Започна да скача върху скиците, като крещеше от гняв.

— Копеле! — извика тя, изтича към рафтовете и събори всички мостри на пода, а после, защото това не беше достатъчно, за да уталожим яда ѝ, започна да дърпа платовете и да се мъчи да ги скъса. — Дяволите да ги вземат всички производители на коприна! — викаше тя и се нахвърли на роклята от сива коприна. Едно пълно със злоба движение и роклята беше раздрана на две части. — Мразя коприната, мразя проклетата коприна! — Започна да подритва парчетата коприна по пода, а ядът ѝ достигна върхната си точка. Таблата също стоеше там, където я бяха оставили, заедно с недопитите чаши уиски и „Кампари“. Парис спря за миг, за да си поеме дъх. Отпи глътка от чашата си. Но вкусът на Кампарито беше горчив и отвратителен — същият, който тя чувстваше и в устата си. Тя направи гримаса на отвращение и захвърли чашата на пода. — Майната ви на всички вас! — викаше тя, докато крачеше към банята. — Майната му на всичко! — С последен пристъп на гняв тя ритна вратата на банята, като много късно си спомни, че е боса. Болката, която почувства в големия пръст на крака си, ѝ възвърна разума. Тя седна на пода, хвана с ръка ударения пръст и горчиво заплака.

— Парис Хейвън, ти си глупачка. Такава глупачка! — хлипаше тя. Мислеше си, че е красива и умна, че владее положението. Може би, ако не му беше позволила да прави любов с нея, той щеше да ѝ даде искания кредит? Мисълта ѝ причини толкова силна болка, колкото и вратата на банята. А и ударът дойде също толкова неочаквано. — Да! — извика тя горчиво. — Ти си глупачка!

Телефонът започна да звъни. Тя се облегна на стената и загледа черния апарат, без да помръдва. Който и да беше, тя не беше в настроение за разговори. След няколко минути щеше да спре да звъни. Тя чакаше и чакаше. Ето, така наистина беше по-добре.

Трябваше на всяка цена да вземе душ. Ако се изкъпеше, може би, ако измиеше Амадео Витрази от себе си, щеше отново да се почувства

човек. О, по дяволите, телефонът отново започна да звъни! Защо просто не я оставят на спокойствие? Поколеба се, застанала до вратата на банята. Телефонът звънеше пронизително и настоятелно, безкрайно. По дяволите, какво ли беше станало?! Парис тръгна бавно към апарата. Нямаше да бърза. Така, може би, докато стигнеше до него, телефонът щеше да е спрял да звъни. Звукът беше толкова пронизителен! Ръката ѝ се насочи към слушалката.

— Да? — Гласът ѝ прозвуча едва чуто в рязко настъпилата в ателието тишина.

— Мадмоазел Парис Хейвън?

— Да, аз съм мадмоазел Хейвън. Кой се обажда?

— Не затваряйте, мадмоазел. Търсят ви от Лос Анжелис.

Рим

Вилата на „Виа Апия Антика“ беше огромна и богато обзаведена, разбира се, според безупречния вкус на Фабрицио. Но въпреки нейната съвършеност, Индия винаги беше чувствала, че ѝ липсва чар. Вината не беше на Фабрицио. Онова, което ѝ липсваше, беше човешкият елемент, докосването на женска ръка, уютния и чаровен безпорядък на разхвърляни семейни вещи, плажни снимки на засмени деца, специални сатенени възглавнички, които да създават удобство и радост, детско бюро до стената на кухнята, букет цветя, липсваше радостта от цветовете, не само защото те биха били в тон с декора. Понякога, мислеше си виновно Индия, човек може да закопнее за отпечатащи от мръсни детски пръстчета по безупречните повърхности на мебелите. Вилата беше като зала за изложба. Само че този път това беше залата на Мариза, не на Фабрицио. Всички предмети на изкуството, всички картини, всички уж небрежно оставени книги, бяха скъпи, подбрани с вкус, и това, че гостите ще изпитат лека завист, беше гарантирано.

Само детските стаи бяха истински и за това трябваше да се благодари на Фабрицио. Мариза искаше стените да бъдат украсени с картини, изобразяващи сцени от вълшебни приказки, рицари и феи в бяло, бебета в люлки, изоставени в гората, но не, Фабрицио се беше противопоставил и сам беше декорирал стаите. Бели стени, върху които на децата не само се позволяваше, но дори биваха окуражавани,

да рисуват винаги, когато пожелаят. Яркочервено легло на два етажа и шкафчета в бяло и червено. Огромни шкафове за играчки и кошници, в които да поставят баскетболните и футболните топки и ролерите си. Децата, беше заявил твърдо той, ще бъдат нормални деца. Те няма да отговарят на любимите и „скъпоценни“ представи на Мариза за съвършеност. Стаите се харесваха много и на петгодишния Джорджо, и на шестгодишната Фабиола.

— Индия, ти отново мечтаеш. — Гласът на Мариза беше тих и нежен като коприна. — Забавляваш ли се? Изглеждаш малко уморена.

Индия въздъхна. Когато Мариза кажеше на някого, че изглежда уморен, това означаваше, че външността му е в безпорядък. Вечерята беше дълга, Индия беше сложена да седне до последната от кръглите маси, до онази, която беше най-близо до вратата, с трима мъже, които обсъждаха автомобилната индустрия, докато минаха и седемте блюда, и две жени, които се познаваха една друга много добре, имаха много общи приятели и които, едва узнали, че Индия работи за Фабрицио, се наговориха да не ѝ обръщат внимание до края на вечерта. Молбите на Алдо Монтефиоре не помогнаха. Мариза не искаше да променя планове за настаняването на гостите и той беше принуден да ги приеме. Тя гледаше как Алдо разговаря и се усмихва на красивото момиче, което седеше от лявата му страна и което, както тя знаеше, беше братовчедка на Мариза. От дясната му страна седеше, Индия трябваше да признае, зашеметяващо красива жена.

Мариза я последва в дамската тоалетна, защото искаше да разбере колко добре Индия познава Монтефиоре. Мариза искаше просто да я „предупреди“, просто в случай, че Индия прояви прекален интерес към него. Не искаше никакви неприятности за протежето на Фабрицио, нали така?

— Как се запозна с Алдо, мила? — запита тя и извади кутийката си за пудра, украсена с бижута, от малката си синя дамска чантичка. Напудри леко и без това безупречно напудрения си нос и улови погледа на Индия в огледалцето.

Индия ровеше в огромния си сак и се чувстваше тромава и непохватна — както винаги, когато стоеше до Мариза. В поканите пишеше, че не се изисква официално облекло, но яркочервеният пуловер изглеждаше не на място до кашмирената сиво-синя рокля на Мариза.

— Запознахме се на приема — каза безизразно тя. — Разлях шампанското си върху самото му.

— Не се тревожи за това, скъпа. — Мариза гледаше в огледалцето си как Индия поставя червено червило на устните си. — Нищо не може да съсипе този костюм. Съмнявам се, че той би могъл да издържи още един ден в химическото чистене. Разбира се, бедното момче не може да си позволи лукса на качествените дрехи. Семейството му е в много голямо затруднение. Алдо е единственият им изход към спасението. Разбира се, той ще трябва да се ожени за пари, а с неговата външност и с титлата му, това няма да е много трудно. Наоколо има толкова много пари. — Мариза неодобрително сви малко прекалено слабите си рамене. — Разбира се, мила, ти знаеш кой е той, нали? Граф Ди Монтефиоре, една от най-древните титли в Италия. Притежава онзи огромен замък във Венеция, който е готов всяка минута да се срути в канала. Мисля, че ти веднъж го нарисува, а картината даде на Фабрицио. Притежава също така замъка Монтефиоре на брега. Великолепен, но обречен, освен ако той не се сдобие неочаквано с пари. С много пари. Той се разбира толкова добре с моята братовчедка Рената, не мислиш ли? — Мариза хвана чантичката и я затвори с едно решително и като че ли окончателно „щрак“. — Ние всички имаме своите отговорности — заяви тя с една последна усмивка и излезе от тоалетната.

Индия побесня. Бузите ѝ станаха аленочервени от гняв. Как смееше Мариза да я предупреждава да си свали ръцете долу, като че ли тя беше някоя прислужница, която се докопва до господаря на замъка?! Глупости от деветнайсети век! Както и да е, тя ни най-малко не се интересуваше от Монтефиоре. Граф Ди Монтефиоре. Нейните кафяви очи, чието отражение ѝ отговаряше от огледалото, изведнъж се усмихнаха щастливо, когато тя си спомни веселия глас на Алдо, който казваше: „Индия?!“. Е, не се интересуваше чак толкова много, да речем. Но той беше привлекателен и мил...

Индия изведнъж изпъна тяло. Беше уморена. Време беше да се прибере у дома. Ще намери Фабрицио, ще се сбoguва с него и ще си тръгне.

Вечерта беше още в началото си. Пианистът едва беше докоснал клавишите на грандиозното бяло пиано в салона. Изпълняваше песни на Коул Портър. Гостите се събираха на групи или сядаха на големите

дивани, за да си разменят клюки. Келнери с бели ръкавици сервираха кафе и малки шоколадчета на сребърни табли. Индия затърси с поглед Фабрицио и най-после го видя, наведен над пианото, погълнат от нежната магическа лирика на Коул Портър, която не губеше нищо въпреки непрекъснатия ход на времето.

— Трябва да тръгвам, Фабрицио. Благодаря ти за прекрасната вечер.

— Индия? Толкова скоро? — Топлите му длани обхванаха нейните и тя потръпна при лекото му докосване. Странно, Мариза я беше предупредила за Алдо, когото очевидно беше предопределила за братовчедка си Рената, а не беше я предупредила да не се докопча до собствения ѝ съпруг.

— Уморена съм — каза кротко тя. — Денят беше дълъг, а утре трябва да стана рано, за да се погрижа работниците да довършат навреме апартамента на Мондини.

Фабрицио изпита вина. Понякога си мислеше, че я кара да работи прекалено много. Лесно можеше да изпрати някой друг да наблюдава работниците в къщата, която ремонтираха, но пък този беше първият път, когато ѝ беше позволил да проследи процеса от началото до края, а ако тя искаше да се учи, трябва да се научи не само да придава блясък, а и да гради основи.

— Погрижи се тогава за себе си, скъпа — каза той и я целуна нежно и по двете бузи. — Чао. Ще се видим утре. — Гледаше я как се отдалечава. — Индия!

Тя се полуобърна.

— Да?

— Ще ти изпратя килима утре следобед.

Радостният ѝ смях направи вечерта по-поносима и за него.

Като излезе навън и разгледа множеството автомобили, марки „Рилс Ройс“, „Мерцедес“, „Ферари“ и „Порше“. Индия си спомни какво беше станало с нейния малък „Фиат“ и изпита силна мъка. Да, тя нямаше кола! Закрачи неспокойно по стъпалата, докато момчето, което отговаряше за паркинга, търпеливо чакаше тя да му подаде ключовете за колата си.

— Черният „VW Rabbit“, моля.

Алдо ѝ се усмихваше.

— Не може да го сбърка. Сигурно е единственият „VW“ в това множество от всякакви автомобили.

— О, но вие не трябва ли да останете на партито? — Индия изпитваше радост и удоволствие, макар и без да искаше, и му се усмихваше в отговор.

— Винаги отвеждам до дома му момичето, с което съм пристигнал — отговори той и ѝ намигна. — И освен това как ще се приберете у дома, ако аз не ви откарам?

Чак когато седна на мястото до шофьора и блажено отпусна крака, осъзна колко беше уморена. Един поглед към профила на Алдо ѝ показва, че цялото му внимание е насочено към все още натовареното улично движение. На светлините от фаровете на минаващите край тях автомобили той изглеждаше по-стар и малко тъжен. Тя харесваше мургавостта му и силните черти на лицето му, изпъкналите скули и леко сплеснатия нос. И тъмните очи, които толкова много приличаха на нейните. Дланите му, поставени сега върху кормилото, бяха квадратни и твърди, леко осеяни с тъмни косъмчета от обратната страна. Когато погледът ѝ се спря върху ръцете му, Индия почувства да я обзема лека възбуда.

За една кратка секунда Алдо откъсна вниманието си от уличното движение и погледна момичето до себе си. Тя гледаше право напред, а от светлината на уличните лампи лицето ѝ изглеждаше по-бледо от обикновено. Беше трогателно красива. Индия Хейвън притежаваше качества, които извикваха нежност у мъжа, а нежността беше точно онова чувство, което се беше зарекъл да избягва. Обаче не можеше, разбра го сега.

— Тук вляво е. — Гласът ѝ с очарователния акцент прекъсна мислите му и той бързо зави наляво, след което отново се концентрира върху уличното движение.

— Направо на следващото кръстовище и сме там — каза Индия. — Ето онази сграда.

Колата плавно спря.

— Вози като „Ролс Ройс“ — каза Индия с дяволита усмивка.

— Разминал съм се с призванието си. Трябвало е да стана механик.

— Наистина ли?

Алдо се усмихна виновно.

— Не, всъщност не. Но обичам тази малка кола, тя ми е станала нещо като страст.

Страст. Индия се запита каква ли е тази негова страст. Промени темата на разговора.

— Каж ми, Алдо Монтефиоре, с какво се занимаваш?

— Управлявам семейните имения. Все още не се справям много добре, но се уча. А ти с какво се занимаваш?

— Помагам на Фабрицио. Все още не много добре, но се уча.

Той се засмя тихо и одобрително. Смехът му, както и видът на ръцете му, предизвика леки тръпки у нея. Индия се отпусна и се почувства по-добре. Наслаждаваше се на компанията му, на външния му вид, на това, което той беше. Мариза и нейната братовчедка да вървят по дяволите, реши тя изведнъж, тя щеше да продължи да се наслаждава на Алдо.

Алдо разгледа сградата, в която Индия Хейвън живееше. Каменната ѝ фасада изглеждаше малко страшничко. Голямата порта водеше към малък четвъртит двор, както беше при всички сгради от този вид. Щорите на прозорците бяха спуснати, като че ли обитателите ѝ твърдо искаха да се дистанцират от нощта и от любопитни погледи. Кой ли бяха нейните стаи?

— Ето — посочи му тя с ръка. — На първия етаж. Прекалено голямо жилище за сам човек и все още малко голо, но, макар и бавно, аз се обзавеждам в най-добрия стил на „Пароли“. Надявам се, че върху килима не е разлято прекалено голямо количество шампанско — добави тя с усмивка, — защото утре той ще бъде мой. Той ще отива много на леко повехналото великолепие на жилището на Индия Хейвън и ще прибави значително количество топлина и удобство, които ще ми бъдат от полза през предстоящите студени зимни нощи. Когато снеговете започнат да падат над Рим през януари, аз ще си седя, заровила пръсти на краката в него.

— Ще си мисля за теб така — удобно разположена през зимата — отговори той. В същото време се питаше дали тя ще го покани за едно питие.

— Чух, че си граф — каза неочаквано Индия. — Граф Ди Монтефиоре.

— А аз чух, че си дъщеря на Джени Хейвън. — Усмивката на Алдо беше мила, свободна и спокойна.

Индия замръзна. Значи това било. Той знаеше коя е тя. Настроението ѝ рязко спадна. „Предполагам“ — помисли си нещастно тя, — „че мисли за мен като за още едно богато момиче. Като за плод, готов да бъде откъснат. Още една като братовчедката Рената. Е, той е на погрешен път. Джени може и да има пари, но е изкарала всеки цент с пот на челото. Милионите са резултат от труда ѝ и тя няма с радост да изхарчи спестяванията си, за да реставрира и поддържа италиански замъци. Хванал си не когото трябва, Алдо.“

Звукът от тръшната врата прозвуча неочаквано и зловещо. Алдо скочи след нея, а на лицето му беше изписана изненада.

— Лека нощ — каза Индия сковано. — Благодаря ти, че ме докара. Наистина ми беше много приятно.

— Но, Индия, аз искам пак да те видя. Искаш ли да вечеряме заедно утре вечер? Моля те, кажи „да“. Може да отидем до малката гостилница в планините, която добре познавам. Там ще ти хареса — Папа Ризоли готви превъзходно. А по това време на годината в камината ще гори огън — от ябълкови дървета, ароматът е божествен. На масите ще горят свещи, а виното винаги е от собствената им изба. То е любимото ми място. Ще се радвам да ти покажа, Индия.

Гласът му беше ласкав, говореше убедително, но Индия беше твърдо решила да не се поддава.

— За утре вечер имам нещо друго наум — отговори тя, без да дава повече подробности.

— Тогава следващата или по-следващата вечер. Само кажи кога.

— Обади ми се. — Индия се скри зад двойната порта и я затвори решително след себе си. Облегна се на нея от вътрешната страна и се заслуша. Остана така, докато чу стъпките му по паважа, а после и затварянето на вратата на колата. Двигателят запали веднага и колата тихо се отдалечи. Едва тогава тя тръгна към осветения коридор. Какво ли щеше да бъде да отиде с него до онази малка гостилница в планината? Звучеше така, като че ли мястото беше идеално за романтична среща с мъж, когото харесваш и в когото дори можеш да се влюбиш. Ароматът на горящо ябълково дърво, пламъкът на свещите по древните каменни стени, вино направо от лозята... И Алдо Монтефиоре с твърдите длани и ясно изразения профил...

Особено силният звън, който издаваха италианските телефонни автомати, достигна до слуха и до съзнанието ѝ, докато се изкачваше по

слабо осветените стъпала. Някъде звънеше телефон. Нейният телефон! Индия изкачи на бегот последните няколко стъпала и бързо пхна ключа в ключалката. Затръшна вратата след себе си и затича към стаята. Пътем хвърли сака си върху дивана в хола. Може би беше Фабрицио. Може би беше решил да се измъкне от партито и да прекара няколко откраднати часа с нея.

— Да. — Гласът ѝ беше пълен с очакване.

— Синьорина Индия Хейвън?

— Si. Pronto.

— Обаждане за вас, синьорина, от Лос Анжелис.

ГЛАВА 2

25 октомври

Джени Хейвън беше мъртва. Заглавията, изписани с огромни черни букви, заемаха първа страница на всички вестници. Създаваха чувство за болезнена невъзвратимост. Снимката, поместена по-долу, показваше усмихната русокоса жена, вече не толкова млада, колкото се стараеше да изглежда, но неоспоримо красива. Линията на брадичката — може би вече не така съвършена, както преди; добре известните на всички гърди — вече не толкова твърди, но очите бяха все така весели и сиво-зелени, а съблазнителната уста все така примамливо усмихната — все така пораждаща противоречиви чувства, защото усмивката ѝ успяваше да бъде едновременно скромна и провокативна. Нито тялото, нито лицето бяха подлагани на отличната холивудска пластична хирургия. Джени изпитваше панически страх от болници и лекари и самата идея да се подложи доброволно на техните „ножове“ я изпълваше с такъв ужас, че дори когато красотата ѝ беше започнала да повяхва и агентът ѝ беше казал, че е необходимо „да ѝ се помогне тук-там“, тя не можа да го преодолее. Джени Хейвън беше идеалната комбинация от пшениченорусо обикновено американско момиче и холивудски блясък. Тя можеше да бъде русокосата съседка и недостижимата звезда, която живее в атмосферата на сините небеса и постоянната слънчева светлина, на лимузини и любовници; да бъде жената, която младите мъже от цял свят мечтаят да притежават; жената, в която всички млади момичета искат да се превърнат.

Венеция остави вестника на свободното място до себе си, сгънат внимателно, така че да не вижда заглавието всеки път, когато поглежда към него. Особено надписа, изписан с големи букви над снимката: „Джени, Златното момиче — самоубийство?“.

Джени беше на петдесет години, а все още я наричаха момиче. „Защото всички я помнят като такава“, беше казала Парис веднъж. „Израз на привързаност, Вени, а не защото са нелюбезни.“ Парис беше разбрала как стоят тези неща. И тя беше единствената, която не беше

протестираше, че това не може да бъде истина. Парис беше останала мълчалива, докато Венеция и Индия се кълняха, че просто не може да е вярно, че Джени, която обичаше живота, никога не би се самоубила. Вестниците намекваха, че може би сънотворните и алкохолът имат много общо с развалината, която представляваше сребристият „Мерцедес“ на дъното на каньона в Малибу. Това, а може би и западащата кариера, както и скъсването с любовника ѝ, с когото живееше от две години, Рори Грант, който беше почти два пъти по-млад от нея и на път да получи първата си роля в известен телевизионен сериал.

Вестниците бяха публикували всичко, до което бяха успели да се докопат, като го бяха раздули също колкото е възможно повече. Новината се предаваше и по радиото, и по телевизията. Джени Хейвън беше мъртва.

По бузите на Венеция се стичаха сълзи, които сякаш нямаше да имат край. Тя дори вече не се опитваше да ги спре, не се тревожеше за силно подпухналите си клепачи, нито за грима, размазан по лицето ѝ.

Индия обаче реагира остро на съобщението, поместено във вестника.

— Самоубийство! — беше извикала тя, а кафявите ѝ очи искряха гневно. — Ако Джени беше решила да се самоубие, щеше да го направи в „Ролс“ си.

Тя беше толкова права, че това изведнъж им се беше сторило неустойимо смешно, и трите, съвсем сами в стаята за важни персони на лондонското летище „Хийтроу“, бяха изпаднали в пристъп на истеричен смях, който се беше оказал по-болезнен от сълзите.

Венеция хвърли поглед през пътеката на частния реактивен самолет към мястото, където Индия седеше с подвити под тялото нозе и се преструваше, че чете. Венеция не беше видяла тя да обръща страница през последния половин час. Парис лежеше изпъната в цял ръст и заемаше и трите места зад Индия. Беше закрила очите си с ръка. Стюардесата я беше завила грижливо с одеяло. Изглеждаше, че спи, но Венеция се съмняваше.

Венеция протегна скованите си крака. Изпитваше скука, не умора. В главата ѝ кипеше усилена работа, въртяха се безброй мисли, изникваха безброй въпроси. Изпитваше силна вина. Ако си беше

отишла у дома, когато Джени я беше повикала... Изправи се рязко, неочаквано, и тръгна към тоалетната в задната част на самолета.

Вратата вляво беше отворена и тя надникна вътре. Стаята имаше луксозен вид и почти цялата беше заета от ниско легло, покрито с мека, тъмнокафява кувертюра от молескин. Приглушено осветление, голямо огледало, до леглото — командно табло, от което се контролираха телевизорът, видеото и музикалната уредба. Спалнята на Фиц Макбейн. Ако искаше, сега можеше да се излегне в нея. Леглото я подканваше да си почине. Венеция се запита какъв ли е човекът, на когото принадлежи тази спалня — богатият мъж, който притежава дузина луксозни хотели, замък във Франция, мансарден апартамент в най-новата и най-престижна сграда на Ню Йорк. Морган ѝ беше казал, че самолетът е като дом за баща му, който прекарвал по-голямата част от живота си на път — от една среща към друга. Баща му имал два такива самолета, които били пълно копие един на друг. Сегашният му дом, самолетът, не се различава твърде от някогашния му — фургона, помисли си Венеция. Луксозен въздушен фургон, но имаше ли всъщност голяма разлика? Фиц Макбейн все още нямаше постоянно семейно жилище.

Влезе в малката баня и се огледа. Огледала, кристални топки на кранчетата на чешмите, бронзови плочки... всичко говореше за мъжки вкус... шише афтършейв на Лагерфелд, кремави хавлиени кърпи, върху които с червени конци бяха избродирани инициалите „Ф“ и „М“. Малко неща подсказваха какъв е мъжът, който, когато Морган му телефонира в Хамбург, веднага предостави частния си самолет на дъщерите на Джени Хейвън. Предложи още да помогне и с каквото друго може — например с двата яки бодигарда, които седяха, толкова незабележими, колкото въобще може да се удаде на двама огромни мъжаги, в задната част на самолета. Когато кацнеха в Лос Анжелис, на помощ щяха да им дойдат още двама бодигарда.

Фиц Морган много набързо беше съставил целия план. Самолетът ще вземе първо момичетата от Рим и Париж и веднага ще се върне в Лондон. Ще пристигнат благополучно на „Хийтроу“, беше казал той на Морган. „Ще успеем да ги изведем, преди историята да е излязла във вестниците. Но в Лос Анжелис ще има проблеми. Ще има репортери от цял свят, телевизиите също ще бъдат там... Всички ще бъдат там с надеждата «да хванат» дъщерите на Джени Хейвън. Тя

успяваше да им спести това през всичките тези години и сега не би искала да ги види преследвани от камери и светкавици. Те ще бъдат измъчени и уморени. Кола с още двама бодигарда ще ги чака на пистата и ще ги заведе директно от самолета в моята къща в «Бел Еър». Тя прилича на крепост. Там никои няма да ги безпокои. След като си починат, те самите ще решат какво да правят по-нататък.“

Типично за баща му, беше си помислил Морган. След първоначалното кратко мълчание, което беше настъпило, след като той му беше съобщил, че Джени Хейвън е мъртва, той беше предвидил не само необходимостта трите момичета да тръгнат за Лос Анжелис възможно най-бързо, но също и необходимостта да им осигури спокойствие. Фиц Макбейн беше човек, който, въпреки външно бляскавия си и показан начин на живот, уважаваше човешкото право на спокойствие и усамотение.

Венеция внимателно разгледа своето бледо лице в голямото огледало. Изглеждаше ужасно, но това нямаше значение. Загаси осветлението и се върна в спалнята. Часовникът до леглото показваше часа в Лондон, Ню Йорк, Лос Анжелис, Рио де Жанейро, Хонконг, Токио и Сидни. Трябваше само да натиснеш бутона. В Лондон беше десет часът сутринта, а в Калифорния два часът през нощта, но с една дата назад. Това означаваше ли, че Джени беше мъртва по-отскоро в Лос Анжелис?

Вени се сгуши на кравай върху леглото и плака, докато заспа от изтощение.

Книгата, която гледаше втренчено през последния час, се изплъзна от ръцете ѝ и падна на пода, но Индия не забеляза. Виждаше само образа на Джени. Джени, която ѝ се усмихва, а очите ѝ блестят весело; Джени, която говори по телефона и прокарва лявата си ръка през гъстата си руса коса — този така познат неин жест, който издаваше колко е нервна; Джени, която гледаше надменно образа си в огледалото, докато закопчаваше диамантена огърлица на врата си; Джени, която небрежно намята на крехките си рамене скъпо кожено палто, готова да отиде на поредното раздаване на наградите „Оскар“; Джени, нежна и усмихната, излегната на леглото, а около нея — трите ѝ момиченца, които чакат поредната приказка; Джени, която арогантно

изисква да ѝ дадат стаи в най-люксовия хотел, защото „си го е заслужила, по дяволите!“; Джени с широко отворени очи и безумно влюбена в някой нов мъж... Винаги имаше някой нов, никога не се задържа дълго. Бедната Джени.

„Може би“ — мислеше си Индия — „ако моят баща беше останал жив, тя щеше да намери трайно щастие вместо временно удоволствие. Тя го обичала, или поне така ми казваше. И той я обичал.“ Не било същото, както с бащата на Парис, когато и двамата изгаряли от страст, която изисквала бързо да бъде задоволена. Не било и като това с бащата на Вени. Онова било забавно флиртуване с консервативен позастарял мъж, притежател на наследствена английска титла и много наследствени земи, когато Джени се забавлявала да съблазнява, да го изкушава да навлезе в царството на сексуалността, за която той дори не знаел, че съществува, а после, естествено, не успял да ѝ устои. Индия никога не узна дали историята с гондолата не е била измислена от Джени, за да придаде повече пикантност на историята, но като познаваше Джени добре, беше готова да се закълне, че е истина. Джени би го направила само заради удоволствието да си спомня как този консервативен и безупречен във всяко отношение позастарял англичанин „го е направил“ в гондолата насред тъмния венециански канал. А междувременно се е наслаждавала на дебнещата ѝ угроза някой да ѝ завари в това положение. Сексът не беше удоволствие, на което Джени се наслаждаваше само когато беше влюбена. Колкото и кратка да беше емоцията от секса, за нея тя беше начин на живот. Джени Хейвън обожаваше да прави секс, а имаше хора, които се изразяваха дори още по-грубо. Но Индия въпреки всичко беше сигурна, че Джени е обичала баща ѝ.

Усмивка пробяга за кратко по лицето на Индия, когато тя си спомни разказите на Джени за баща ѝ. Тя ѝ разказваше по малко и спомените биваха изваждани на бял свят години наред, като всеки път беше добавяна по някоя нова подробност, докато накрая те се бяха превърнали в легенда. Спомените за бащата на Парис бяха изпълнени със страст — като някогашното чувство. Спомените за бащата на Венеция бяха извънредно забавни — като самата история, но спомените за моя баща, помисли си Индия, бяха романтични. Тогава Джени е била уязвима и силно влюбена. Тогава Джени е посрещнала изгрева на слънцето над езерото Шринагар в Кашмир топло сгушена в

прегръдките на любовника си... И кръстила дъщеря си Индия. Но този път, когато филмът, който двамата заснемали, бил готов, любовта между тях не угаснала. Те щели да се оженят, след като сложната процедура по неговия развод се осъществявала, но той се удавил в Сингапур. Един от онези ненужни нещастни случаи, които толкова много променят човешкия живот. Любовта можела да се окаже вечна за тях и тогава може би Джени щеше още да е жива.

„Може би затова аз бях най-близо до нея“ — продължаваше да мисли Индия. — „Дали тази не е била причината аз да ходя на училище в Съединените щати, вместо в Европа?“ Училища в източната част на страната, разбира се — най-добрите — което се съгласуваше с разбирането на Джени, че образованието е най-важното нещо в живота. Първо училището на мис Портър в Ню Йорк, после във „Васар“ и Джени винаги поддържаше връзка с нея. Индия нито веднъж не се беше почувствала пренебрегната или необичана само защото са ги разделяли няколко хиляди мили. Джени винаги беше там — на другия край на телефонната жица, в спешни случаи, като например операция заради възпален апендикс, фрактура на коляното или падане по време на ски, хващаше най-директния и бърз полет. „О, толкова много те обичах, Джени, обичах те като майка, възхищавах ти се като на усилено работеща киноактриса, а когато пораснах достатъчно, за да разбирам, те обичах просто заради жената, която ти беше.“

Невинаги беше лесно да си дъщеря на Джени и Индия понякога се наслаждаваше показно на това удоволствие, но друг път гледаше да прикрие този факт. Особено когато се касаеше до срещи с момчета, а и после — в училището по изкуствата. От момчетата криеше, защото всички знаеха — или мислеха, че знаят, — истинската история за успеха на Джени Хейвън, въпреки че самата Индия не знаеше каква част от тази история беше вярна. Но тя ясно усещаше, че момчетата започват да се питат доколко тя прилича на майка си. Известен на всички факт беше, че Джени избягала от малкия си роден град в Северна Каролина, след като спечелила конкурса за таланти по пеене и танци, организиран в местната бирария. С петдесетте долара награда в джоба тя се настанила в автобуса за Грейхаунд и се запътила на запад — към блясъка и светлините на Холивуд. Била на тринайсет, но изглеждала на седемнайсет — висока, руса, секси. Наивна и невинна. Докато не стигна до града. Легендата гласеше, че била съблазнена от

известен по онова време режисьор, с когото тя живяла цели три години, през които той „ръководел кариерата ѝ“ и непрекъснато повтарял, че за нея не е нищо повече от стар и силно привързан чичо. Индия подозираше, че това е истина. Говореше се също, че от тринайсет до деветнайсет години Джени „напредвала“ от едни в други прегръдки, на все по-застаряващи, но утвърдени звезди и така стигнала до успеха... Колко ли от това беше преувеличено, каква ли част беше истина? Самата Джени винаги се беше смяла на тези истории, отричаше ги с пренебрежително махва не на ръка. Но никога не ги беше отрекла с думи, напълно.

Както и да е, горчивината, насъбрала се в душата на Джени, не беше резултат от сексуалната ѝ „употреба“. Тя твърде много се радваше на секса — или поне на по-голямата част от него, защото имаше сцени, които с радост би забравила — резултат на нейното невежество. Джени Хейвън беше убедена, че ако имаше добро образование или необходимия произход или — най-добре — комбинация от двете, нямаше да ѝ се налага да си проправя път с нокти и зъби към успеха, а щеше просто да заеме полагащото ѝ се място в Холивуд и да заслужи успеха само с външността и таланта си. Но дали тя имаше талант, чудеше се Индия. Холивуд беше пълен с удивително красиви момичета, много от които имаха талант, но също толкова много от тях нямаха. А кой можеше да каже кои от тях щяха да успеят?

Заради всички тези причини Джени, която не се беше оженила за нито един от бащите на дъщерите си, искаше те да бъдат отгледани както подобава. Беше се погрижила да ги отдалечи от Холивуд и от опасността вечно да ги наричат „плод на връзките“ на майка им. Нейните момичета трябваше да израснат в най-добра среда, да получат образование в най-добрите училища, да получат знание за културата и изкуствата, за музиката и книгите. Всеки талант, който те проявяваха, биваше насърчаван и подпомаган, за да се стигне до успех. Защото, разбира се, всяка една от нейните дъщери трябваше да успее. Как въобще беше възможно да се провалят в живота? Та те бяха нейни дъщери! Джени с радост би похарчила каквато и да е сума пари за тяхното образование, купуваше им екстравагантни подаръци, срещаше се с тях в Европа, където те отсядаха в най-луксозните хотели. Но, когато завършиха образованието си, тя ги информира, че вече са готови

за „живота“. Че на тях никога няма да им се наложи да се изкачат до успеха по начина, по който майка им беше постигнала това — да бъдат невежи, болезнено млади и изпаднали в отчаяние, но че — въпреки това — всяка от тях ще има свой собствен, различен от тези на другите, път към успеха. Джени беше спечелила съвсем сама милионите си. И те трябваше сами да печелят парите си.

Индия въздъхна, когато с тъга си припомни колко е трудно да бъдеш дъщеря на Джени Хейвън и при това да нямаш почти никакъв талант. Тя беше напуснала училището „Васар“, за да учи история на изкуството във Венеция, и се беше влюбила в Италия. Беше прекарала спокойни и идилични дни в училището по изкуствата във Флоренция, където беше усъвършенствала рисуването на акварелни пейзажи и където също така беше научила, че не притежава достатъчно талант, за да стигне в изкуството нивото, до което Джени беше стигнала в киното.

Индия погледна сестра си Парис, която се мяташе неспокойно на седалката до нея. Джени беше допуснала грешка, като беше приела, че всички те са наследили нейната амбиция и стимули. Единствено Парис ги притежаваше. Парис имаше нужда от успеха, изгаряше от амбиция и Индия чувстваше, което я караше да изпитва неудобство, че Парис е готова да направи всичко, за да стигне до върха. А Венеция? Младата Джени Хейвън, която също като майка си притежаваше комбинацията от невинност и силно загатната сексуалност и можеше да завърти главата на всекиго. Според Индия самата Венеция още не знаеше за това свое качество.

А аз? Индия загледа с празен поглед през прозореца към заобикалящите ги облаци, сиви на фона на нощното небе, в което самолетът се носеше. Какво искам аз от живота? Досега аз просто се забавлявах и наслаждавах. Мислех, че съм щастлива... Или поне щях да бъда, ако Фабрицио беше свободен... Дали? „Бъди реалистка, Индия“ — каза си тя с непривична за нея горчивина. — „Фабрицио никога няма да изостави Мариза, независимо какво изпитва към теб.“ Пък и какво самата тя изпитваше към него? Този въпрос тя често избягваше преди. В живота ѝ нямаше никого друго, откакто беше срещнала Фабрицио. Всъщност тя дори не се беше заинтересувала от някого друго до миналата вечер и Алдо Монтефиоре. Спомни си дланите му върху волана — квадратни, твърди длани с тъмни меки

косъмчета; силния профил, очертаващ се на светлините на уличните лампи, веселите му тъмни очи. Джени щеше да хареса Алдо. О, какво значение имаше, помисли си отегчено Индия. Граф Монтефиоре си търсеше богата съпруга, а тя нямаше, за нищо на света, да бъде за него „другата“!

По бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи и да капят върху скъпия пуловер, с който беше отишла на партито миналата вечер. След онова първо телефонно обаждане и последвалия половин час, който беше прекарала сама и неспособна да се помръдне, тя се беше обадила на Фабрицио и той веднага беше отишъл при нея. А после телефонът не престана да звъни. Даваха ѝ нареждания какво да прави, казваха ѝ как вървят приготовленията за пътуването. Всичко беше станало толкова бързо, че не беше имала време да помисли за по-удобни дрехи и ето, че щеше да отиде на погребението на майка си облечена в яркочервен пуловер. О, Джени, Джени, плачеше мълчаливо тя, ти очакваше толкова много от мен като дъщеря на единствения мъж, когото си обичала, но у мен няма нищо забележително. Аз дори не искам онова, което си искала ти на моите години. Да, единственият проблем е в това, че аз май не знам какво всъщност искам.

Очите на Парис изгаряха от сълзите, които не можеше да пролее. Още ѝ се струваше, че чува телефона, чийто звън сякаш пронизваше тишината в студиото ѝ. Отново виждаше сивата копринена рокля, сатененото си бельо, счупените стъкла. Отново изпитваше надеждата, че може би, просто може би, на телефона е Амадео... И се мразеше, че пак мисли за него. Дори по-лошо. Отначало обвиняваше Джени. После осъзна, че никой друг не би могъл да е виновен за това, че тя се беше опитала да съблазни Амадео, за да получи коприната му. Никой друг, освен самата Парис. А през цялото това време тялото на Джени е лежало в каньона в Малибу. Защо? Защо е карала сама през каньона в Малибу в четири часа сутринта, облечена във вечерна рокля?

Онази вечер не била канена навън, така каза икономката. Джени не се чувствала добре и останала в стаята си. Телевизорът все още работел, когато икономката също се прибрала в стаята си и си легнала — в дванайсет и половина. Отбелязала часа, защото предавали шоуто на Джони Карсън. От полицията казали, че сигурно се е случило

между четири и пет часа сутринта, но злополуката не била открита дълги часове след това. Защо никой не е забелязал отсъствието ѝ? Защо не е липсвала на никого, та да я потърси? Вероятно защото, помисли си Парис, Джени не позволяваше на никого да бъде близък с нея. Никой не притежаваше Джени, нито дори многобройните ѝ любовници. Тя беше свободен дух, обичаше когото пожелае и живееше където иска. Може би беше умряла по същия начин?

Венеция и Индия бяха убедени, че е било злополука, но дали тази беше истината? Нима нямаше причини, които биха могли да доведат майка им до самоубийство? Холивудската мечта беше умряла рано у Джени Хейвън. Тя се беше сляла с мечтата, живееше, следвайки нейните закони. Беше спечелила много милиони долари, но знаеше, че всичко е лъжа. Какво ѝ беше донесъл успехът? Нямаше съпруг, нито любящо семейство, вече на средна възраст, край нея нямаше мъж, който да я обича. Единствена реалност за нея бяха децата ѝ, а беше принудена да ги изпрати мили далеч, за да ги спаси от начина на живот, който беше водила и спечелила, но в който вече не вярваше.

Аз съм тази, която прилича най-много на нея по характер, помисли си Парис, и тази, която физически има най-слаба прилика с нея. Най-голямата ѝ дъщеря, онази, която тя е пазила в тайна от света много години, защото скандалът щял да съсипе кариерата ѝ. В далечните детски години, които сега бяха само неясен спомен, Джени беше за Парис ослепително красива жена, която я посещаваше тайно във вилата във Франция, където тя живееше със „семейството си“. Докато не се роди Индия и тогава, Джени сви рамене, прати всичко по дяволите с думите: „Те ще трябва да ме приемат такава, каквата съм, или въобще да не ме приемат.“ И публиката беше приела нейните любовни връзки и любовни тайни — както и децата ѝ — като част от легендата. Джени Хейвън не можеше да греши.

Бърза като светкавица мисъл мина през главата на Парис. Тя си спомни баща си. Какво за него? Той сигурно е прочел вестниците, сигурно е видял по телевизията репортажа за смъртта на Джени. За злополуката... или за самоубийството. Какво ли изпитваше той? Дали все още си спомняше? Как можеше да забрави? Джени била на върха на красотата и на славата си, когато го срещнала. Той бил млад французин, режисьор авангардист, който също се изкачвал бързо нагоре. Връзката им не траяла дълго, беше ѝ казала Джени. Тя била от

онези страстни връзки, в които, в продължение на три месеца, те не могли да прекарат нито час без другия, а нуждата от физически контакт била толкова силна, че дори посред заснемането на сцена Джени се измъквала, като се преструвала, че има нужда от напътствия, като в същото време просто искала да хване ръката му и да я целуне. Двамата нямали никакво време за сън, защото топлите нощи прекарвали в правене на любов в наетия в „Риц“ апартамент.

Не, баща ѝ не може да е забравил Джени Хейвън, макар тяхната страст да умряла също толкова бързо и внезапно, колкото и се зародила. Когато Джени разбрала, че е бременна, решила, че детето няма и не може да има нищо общо с чувствата, които изпитвала към баща му. То било само нейно и тя щяла да го отгледа сама.

Парис и сега виждаше в спомените си как те двете се разхождат, хванати за ръце, около езерото Люцерн в Швейцария в ясни есенни дни. Слънцето караше косата на майка ѝ да изглежда като златна. А Джени ѝ разказваше за баща ѝ. Парис беше тогава на осемнайсет години и едва тогава научи неговото име. Внезапното осъзнаване на факта, че баща ѝ е международно известен не само с работата си и с филмите си, но също така и с репутацията си, че „прави“ звезди от красивите млади момичета — онези с плътните устни и големите гърди, с развяващите се коси и предизвикателните очи — мъж, чиято снимка тя и приятелките ѝ от училище лепяха по стените, за когото мечтаеха и който участваше в сексуалните им фантазии, така я шокира, че тя замълча ужасена. Джени я беше погледнала разтревожена.

— Може би не трябваше да ти казвам името му — добави тя отчаяно. — Но вече си на осемнайсет, Парис. Не си ме питала за него, откакто беше на седем, но един ден ще искаш да узнаеш кой е баща ти и искам аз да съм тази, която ти казва името му. Ти си дете на страстта, Парис. Той никога не би могъл да бъде подходящ и безупречен баща. Това, че трябваше да бъда за теб и сестрите ти и двамата родители, ме прави по-добра майка, не мислиш ли? — Очите ѝ бяха пълни с тъга. Джени винаги изпитваше нужда да бъде обичана, тя се нуждаеше от много любов — от приятели, от любовниците си и от дъщерите си.

Парис се мяташе неспокойно, изпънала тяло на велурената самолетна седалка, покрила очите си с мекото кафяво одеяло. Сега баща ѝ беше женен за момиче, по-младо от Вени, петата му съпруга от редицата негови „звезди“. Парис не намираше причина да го потърси и

да го уведоми за съществуването си. А сега, когато Джени беше мъртва, той никога нямаше да узнае. Съществуването ѝ щеше да остане нейна тайна завинаги.

Амадео Витрази отново се появи в мислите ѝ, бронзовото му тяло притиснато в нейното, сивата копринена рокля — захвърлена на пода.

— О, Джени, Джени — проплака Парис, когато сълзите най-после бликнаха, — аз те предадох. Ти не си отгледала дъщерите си, за да правят същото, което си правила и ти, за да стигнеш до успеха. — И все пак същата нужда беше там, същата, изпълнена с напрегнато очакване, увереност в собствения талант, същата изгаряща нужда да успее... — „Никога вече, Джени“ — закле се Парис. — „Ще използвам всички средства, честни и безчестни, за да успея, но никога вече няма да се продам.“

Мисълта ѝ хрумна внезапно, изненада я. Но, разбира се, нямаше нужда отново да изпада в такава ситуация. Милионите на Джени сега бяха техни. Парис отново заплака.

Самолетът се носеше ниско над прашните предградия, като почти бръснеше върховете на палмите и лазурно сините плувни басейни, кръжеше като хищник над натоварената градска магистрала, докато най-сетне стигна крайната си цел и се приземи плавно на една от пистите на международното летище на Лос Анжелис. Също така плавно, той намали скоростта и се понесе към сградите, виждащи се в периметъра на летището.

Бяха си у дома.

Парис сграбчи дръжките на креслото. Беше нервна, защото предчувстваше какво ще се случи в следващите дни. Първо ще има следствие. А после — погребение. След това ще трябва да сложат в ред делата на Джени, служебни, както и лични, и, като най-голяма, тя беше длъжна да се погрижи за тях.

Индия ѝ се усмихна уморено от предната седалка, яркият пуловер подчертаваше бледнината на лицето ѝ и подутите ѝ очи. Косата ѝ като че ли беше загубила естествения си блясък и жизнеността си, къдрите ѝ като че ли бяха залепнали за кожата на главата ѝ. Този ѝ вид напомняше на Парис за вида ѝ, когато беше дете.

Като откопча колана, тя загрижено се огледа, за да види къде е Вени. Нейната руса коса беше рошава, клепачите ѝ — подути и зачервени. Беше измила лицето си и, без грим, изглеждаше петнайсетгодишна и много уязвима.

— Вени. — Парис седна до нея и я прегърна през раменете, за да я успокои. — Знам, че няма да бъде лесно, но ще преминем и през това. Поне сме всички заедно. Дръж се, мила, скоро ще си бъдем у дома. Още докато изговаряше думите, осъзна, че лъже, без да иска. Не отиваха у дома. Отиваха в къщата на Фиц Макбейн. В сините очи на Венеция се четеше отчаяние. — Всичко ще бъде наред, ще видиш. — Парис се надяваше, че гласът ѝ изразяваше повече увереност, отколкото тя изпитваше.

Побърза да бръкне чак до дъното на чантата си, за да намери черните очила — задължителен елемент от външността в Холивуд. За първи път разбираше защо е така. Ако никой не може да надникне поне в очите ти, то запазваш до известна степен неприкосновеността си.

Никоя от тях нямаше багаж, само дамски чантички, в които бяха сложили някои неща от първа необходимост в последния момент, затова лесно се справиха с формалностите в митницата и в емиграционните служби. Бяха напълно неподготвени за светлините и камерите, които ги чакаха в залата, за многобройните гласове, които викаха: „Погледнете насам, моля!“ или „Бихте ли казали на нашите зрители какво мислите за възможността Джени Хейвън да се е самоубила?“. Свиха, като от нападение, на вратата, заслепени от светкавиците, объркани от оживлението и шокирани от въпросите.

— Варвари! — изсъска Парис.

— Ние ще се погрижим за тях, мис. — Към двамата яки бодигарда се присъединиха още двама. Четиримата застанаха между тях и камерите. Хванаха се за ръце и всички затичаха, следвани от тълпата новинари. Успяха да се качат в чакащата ги лимузина. През нейните тъмни прозорци Парис продължаваше да вижда любопитните лица, блясъка на светкавиците. Огромният Мерцедес потегли плавно и остави тълпата зад себе си.

— Страхувам се, че ще ни последват, мис — каза, като да се извини, бодигардът. — А пред къщата ще има други. Но стената е висока, а къщата има електронна охранителна система. Ще се

погрижим никой да не ви безпокои. Мистър Макбейн много настояваше за това.

— Благодарни сме на бога за твоя мистър Макбейн, Вени — каза Индия с треперещ глас. — Той беше единственият, който успя да предвиди какво ще се случи. Аз със сигурност никога не бих се сетила, че ще стане така. Ако с нас не беше охраната, щяхме да бъдем хванати в капан.

Венеция се замисли за Морган Макбейн — русата му коса, загорялото от слънцето лице. Струваше ѝ се, че партито от миналата вечер е някъде много далеч в миналото. Гледаше през матовото стъкло познатата картина — будките за хамбургери, заведения за бързо хранене, в които се влиза с колата, евтините мотели и сондите за извличане на петрол, които винаги беше оприличавала на огромни уродливи скакалци. Вечерта, която беше започнала толкова обещаващо, се беше превърнала в кошмар с онова телефонно обаждане. Лидия и Роджър Ланкастър бяха поискали да дойдат с нея, но някак не ѝ се струваше правилно да ги води — тях, които ѝ бяха като втори родители — на погребението на майка си. Тя беше дъщеря на Джени Хейвън. И това щеше да е последният път, когато ще са заедно.

Лимузината с мълчаливите пътници в нея лесно изкачи хълма в края на булевард „Ла Синега“ зави наляво при светофара, тръгна на запад по „Сънсет“ мина покрай светеца реклама, уведомяваща за последните успехи на рока, за новите филми и за последните факти от живота на кинозвездите. Индия извърна поглед, когато минаха покрай зелените хълмове на Бевърли Хилс, където беше живяла Джени. Въпреки че те не прекарваха много време там, това все пак им беше дом. Там майка им устройваше партитата по случай рождените им дни, когато бяха деца, там Индия се връщаше с училищния автобус, когато учеше в местното училище, стиснала блокчето си за рисуване под мишница. Джени закачаше рисунките ѝ на стената в кухнята; там водеше тя приятелките си, за да поплуват в басейна. Там прекарваха в началото и дългите летни ваканции — в къщата на брега в Малибу. Предполагаше, че и двете къщи ще бъдат продадени сега.

Дежурната охрана на Западната врата на „Бел Еър“ им махна да минат и голямата лимузина се изкачи с тихо ръмжене по хълма към

голямата къща имение, която беше част от частния живот на Фиц Макбейн. Млад мъж ги чакаше на широките входни стъпала.

— Добър ден! — извика той. — Казвам се Боб Ронсън. Мистър Макбейн ме натовари да ви посрещна с „добре дошли“ в неговия дом. Ще бъда тук, за да се грижа за всичко вместо вас, така че, ако се нуждаете от нещо, каквото и да е, само кажете.

Ронсън беше един от няколкото млади мъже, наети от Фиц Макбейн — едновременно секретар, личен помощник и иконом, но готов на всяка цена да си пробие път нагоре в коя да е от многобройните и разнородни компании на Макбейн. Дори в това положение в къщата Макбейн даваше вечери само на най-обещаващите и най-амбициозните. Нямаше време за безхарактерни угодници. В неговия личен антураж нямаше място за посредственост.

Бялата къща беше тиха и слънчева. Венеция реши, че видът ѝ е доста европейски. Избелели килими от Исхафан покриваха полираните дъски и един-единствен, но безценен и безсмъртен английски пейзаж красеше стените. Чифт гравирани огледала „Хепълуайт“ отразяваха вазите с цветя върху двете еднакви холови масички. Венеция инстинктивно наведе глава към жълтите рози и вдъхна познатия аромат.

— Прекрасно! — прошепна тя, като се питаше дали Фиц Макбейн не е избрал тези ароматни английски рози за всичките си къщи или пък тези са избрани, за да задоволят вкуса на младия мистър Ронсън.

В очите на Индия блестеше професионален интерес. Тя се стараеше само с един поглед да обхване цялата всекидневна, чиято дължина беше колкото ширината на къщата. Забеляза един ранен Пизаро и две картини на Моне по стените. По нейно мнение, без тях тази стая би попаднала в описанието „луксозен интериор в декораторски стил“, въпреки че самата тя се възхищаваше на цветовата гама от кремаво и масленожълто с няколко щрихи в тъмносиньо. „Трябва да запозная мистър Макбейн с Фабрицио Пароли“ — отбеляза си наум тя и излезе през широките френски прозорци на терасата. Зелената морава завършваше с лазурно син басейн, където мълчалив младеж, облечен в тениска и шорти, използваше дълъг кол, за да изследва дъното на басейна, което сигурно винаги беше безупречно чисто.

Ронсън ги преведе през моравата до една лятна постройка, която се състоеше от стая за преобличане и малък, но добре оборудван, гимнастически салон, както и от, както той им каза, любимата стая на Фиц Макбейн. Венеция веднага разбра защо тя му е любимата. В тази стая човек можеше да се отпусне. Да се свие на кълбо на някой от черните дивани в ръка с някоя от книгите, които заемаха множеството рафтове. Или просто да си лежи и да слуша музика от прекрасната и мощна хай-фи уредба.

— Коя е любимата музика на мистър Макбейн? — запита тя Ронсън, като прегледа заглавията, които варираха от Бах до Джордж Бенсън. От Вивалди до Рокси Мюзик, от Моцарт до Мотаун.

Боб Ронсън я погледна изненадано.

— Обикновено мистър Макбейн пуска такава музика, каквато гостите му предпочитат. Не знам какво слуша, когато е сам.

Венеция се замисли. Морган ѝ беше казал, че много жени копнеят да си извоюват място в живота на баща му. Възможно ли е Фиц Макбейн често да остава сам? Чувстваше се странно, защото се намираще в дома на човек, за когото знаеше малко, а и никога не беше виждала. Спомни си, че беше виждала негови снимки във вестниците. А Морган ѝ беше казал, че баща му не обича това, обича уединението и спокойствието. Сигурно изглежда малко като стареца от сериала „Далас“, реши тя, огромен и на средна възраст — фермер по душа, но облечен в костюм на бизнесмен.

Индия взе една щека за билиард и удари червената топка, като в същото време се наслаждаваше на викторианските лампи с абажури от плат.

— Тази стая е чудесна! — заяви тя. — Нека я направим своя главна квартира, докато сме тук.

— Аз съм съгласна. — Парис се изтегна на един от диваните. — Тук се чувствам като у дома си.

— Моля ви, разположете се така, като че ли наистина сте у дома си — каза Ронсън. — Тук никой няма да ви безпокои. Сега, ако сте готови, ще ви покажа вашите стаи. Сигурен съм, че искате да си починете.

Огромен мъжага от охранителната фирма на „Бел Еър“ ги чакаше в коридора. Като се изключеше pistolетът в кобура на хълбока му, той можеше да е близък на бодигардовете, които ги бяха придружили

дотук. Дали не ги отглеждаха специално за тази работа, запита се Парис, когато мъжът — със сериозно лице и с безкрайно уважение — ги информира, че цялата служба е нащрек и къщата ще бъде охранявана денонощно. Нямащо защо да се тревожат заради фотографите, за папараците, които обикновено се катерят по дърветата, за да снимат през прозорците, нито за телевизионните камери и за драскачите на ключи, които дебнат край входната врата. Неговите хора щели да се погрижат за това.

— Е, това е истинско облекчение — каза Индия. Тя познаваше начините на действие на папараците достатъчно, за да знае, че дори едно кратко потапяне в басейна ще бъде заснето и над него вероятно ще пише: „Дъщерите на Джени Хейвън плуват под холивудската слънчева светлина, докато следствието разнищва причините за смъртта на майка им“. Да, това беше един прекрасен свят. А разследването щеше да се състои вдругиден. Тя с благодарност последва сестрите си в стаите, които понастоящем щяха да бъдат тяхно убежище.

ГЛАВА 3

Ню Йорк

Раймунда Ортис се беше разположила в средата на огромното легло, облечена в девствено бяла памучна роба. В ръката си държеше дистанционно управление и сканираше телевизионните канали, докато с едно ухо слушаше какво говори по телефона Фиц Макбейн. Той винаги беше на телефона и винаги говореше за бизнес. Беше готова да се закълне, че телефонната слушалка е естествен завършек на ръката му, освен когато ръцете му имаха по-добро занимание — да я галят. Поглед към бялата ѝ роба — превъзходен швейцарски памук, с избродирани цветя и с къдрички около врата и на подгъва — потвърди, че тя наистина е подходяща за девственица. Раймунда не искаше Фиц да си помисли, че е някаква курва, облечена в сатен. Не, тя искаше Фиц да знае, че независимо какво се случваше между тях двамата в леглото, тя е дама. От онези дами, които знаят как да украсят масичката си в хола, как да устроят прием за отбрано общество — въобще дама, подходяща да му стане съпруга. И това беше вярно, тя беше добре възпитано бразилско момиче от добро семейство, омъжено на осемнайсетгодишна възраст и овдовяло на двайсет и осем. И сега, на трийсет и две, усилено си търсеше втори съпруг. А кой би бил по-подходящ от Фиц Макбейн? Фиц, гол, ако се изключи хавлията, увита около кръста му, се беше надвесил свободно над масата, а телефонната слушалка беше закрепена под брадичката му. Тъмната му коса беше все още мокра от душа, а по мускулестия му гръб се стичаха струйки вода. Раймунда си помисли, че с удоволствие би облизала всяка една капка от кожата му... ако въобще някога оставеше този проклет телефон! Нетърпелива и ядосана, тя смени канала, намери телевизионна игра и намали звука, за да чува какво говори Фиц.

— Ще играеш открито, но внимателно, Морган — казваше той. — Това е единственият начин. И не се занимавай с онези либерийски танкери. Миналия месец те загубиха два от тях.

Говореше със сина си. Морган беше привлекателен млад мъж... Може би ако нещата не потръгнаха толкова добре с Фиц, ще опита с него... Не, на трийсет и две щеше да ѝ е по-добре с бащата, отколкото със сина. Пък властта все още е в бащата.

Раймунда гледеше гърба на Фиц. Капките вода се бяха скрили под хавлията. Тя чакаше в леглото, облечена в девствено бяла роба, той да се върне от Хамбург — май така беше казал. Беше отишъл право под душа след едно кратко „здравей“, а после се беше обадил по телефона на Морган. Дори не забеляза как е облечена. Тя погледна робата със съмнение. Може би беше прекалено подходяща за девственица. Тя разкопча копчетата чак до талията си и я поразтвори малко, като разкри пълните си и изключително красиви гърди. Мургавата ѝ, можеше да се каже — маслинена — кожа, беше гладка. Тя прокара пръст около зърното си и се зарадва на начина, по който тялото ѝ реагира.

Единственият проблем беше в това, че не знаеше как да играе любовната игра с Фиц. Понякога, докато се любеха, ѝ беше трудно да си спомня, че трябва да приказва като дама, а не беше сигурна дали мъж с неговия произход разбира, че дори дамите обичат да се чукат. Това наистина беше дилема. На нея ѝ беше много трудно да играе двойна игра.

— Фиц! — извика нетърпеливо тя. — Имам нужда от теб.

Той се обърна към нея и ѝ се усмихна. Да, проблемът беше в това, че тя наистина го харесваше. Харесваше високото му, стройно и мускулесто тяло, закалено от годините, прекарани в търсене на петрол в Тексас. Харесваше гъстата му тъмна коса, лицето с изпъкналите скули и леко хлътналите тъмносини очи. Беше привлечена още и от многото му пари. Парите представляваха такава власт! Когато си с Фиц Макбейн, чувстваш, че светът е твой, че богатите мъже сами създават правилата, по които живеят. Властта беше толкова вълнуваща, възбуждаща.

Раймунда колебливо и подканящо смъкна робата от раменете си и се облегна назад на възглавниците. Искаше го сега.

— Фиц! — извика тя отново. — Ела тук, искам те! — Той махна нетърпеливо с ръка и продължи разговора си. — По дяволите! — Раймунда седна отново с изправен гръб и започна да сканира каналите.

— Чакай! — Фиц остави слушалката и тръгна към леглото. — Дай канал две, новините.

— Канал две! По дяволите, чакам те от...

Фиц грабна дистанционното управление от ръцете ѝ и натисна копчето за канал две. По втори канал показваха снимка на Джени Хейвън, а после показаха какво става пред офиса на следователя по смъртни случаи в Лос Анжелис. По дяволите, Раймунда беше намалила звука!

„Аутопсията показва“ — казваше репортерът, — „че макар да е имало известно количество алкохол в кръвта, Джени не е била пияна. И макар да имало известно наличие и на барбитурати, те едва ли са били достатъчни, за да ѝ навредят. Трябва обаче да се помни, че винаги съществува възможността за особена реакция на алкохола. Може би Джени просто не е могла да заспи и е решила да отиде до океана, за да подиша чист въздух? Но защо във вечерна рокля? Дали е имала среща с любовник? Още не се е появил никой, който да се похвали с това. В съда беше казано, че Джени е отличен шофьор с многогодишен опит, че нощта била ясна и нямало мъгла дори над океана. И така, дали онова, което ни отне Джени Хейвън, е било трагичен инцидент? Или последна воля на жена, която не е могла да понесе факта, че остарява, че живее разделена с трите си дъщери, които са ѝ били като непознати, на жена, неспособна да се изправи сама срещу живота?“ — Репортерът се обърна и направи знак с ръка на някого зад себе си. — „Тази сутрин следователят нямаше друг избор, освен да остави отворено делото по смъртта на Джени Хейвън.“

Сега на екрана се показва водещият новините.

— Е, тъжен край за жена, която е била скъпа на всеки от нас в някой момент от живота му...

Фиц изключи телевизора и седна в края на леглото. Сега вестниците щяха да раздуят всичко, предположи той. Дали се е самоубила? Или не е? Ще извадят всяка една подробност от миналото ѝ, която успеят да изровят, а Джени наистина беше много недискретна и беше допуснала греховете ѝ да станат известни на всички. Фиц мислеше, че точно сега в Холивуд има доста хора, които се молят Джени да не е водила дневник или пък икономката, която живееше в къщата ѝ от двацет години, да се окаже изключително предана на

господарката си и да не се изкуши от огромните подкупи, които ще ѝ бъдат предложени.

И, разбира се, трите ѝ дъщери ще бъдат главната плячка. Беше успял да ги зърне в новините да бягат към изхода на летището, следвани по петите от репортерите. Те бяха така беззащитни и уязвими, каквато и майка им беше изглеждала на пръв поглед. Но под нежната и мека външност на Джени се криеше стоманен характер, закален от годините на борба и амбиция. Тя беше отхвърлена, лишена от защита и наранявана точно през онези години между тринайсет и деветнайсет, когато всички се нуждаем от топлота и закрила. Претърпяла е много, преди да стане звезда. Това беше нещо общо и за двамата.

— Фиц... — Раймунда го погали с нокти по гърба. — Какво ще бъде първото, което ще направим тази нощ, Фиц? — Той едва ли я чу. Тя опита отново, прегърна го през кръста и притисна голите си гърди в гърба му. — Аз знам какво ми се иска да направя. — Наведе глава и прокара малкото си остро езиче по гладката кожа на рамото му.

Фиц отблъсна ръцете ѝ и рязко се изправи.

— Облечи се, Раймунда.

— Да се облека? Но защо? Тук съм от... И те чаках. Не ти ли харесвам в тази роба? — Разбра, че беше допуснала грешка с опита си да се прави на девственица. Той предпочиташе секса да бъде по-грубичък. Раймунда съблече робата от швейцарски памук и се изтегна гола на леглото, като протегна дългите си, мускулести крака. Той харесваше краката ѝ, харесваше му как тя го обгръща с бедра, когато той е отгоре.

— Облечи се. След малко ще излизаме.

Раймунда скочи от леглото, загърна се в робата и ядосано тръгна към вратата. Той дори не я забеляза, дръпна завесите и се загледа навън в нощта.

Куличките и кулите на Манхатън блестяха с милиони светлини — гледка, която неизменно доставяше удоволствие на Фиц, макар той да не знаеше дали го радва великолепието на града или това, че той му напомня факта, че той, бедното момче от Тексас, се е издигнало до положението да бъде принц в този град — един от най-големите в света, — че притежава местенце, откъдето може да вижда почти

всички сгради, прострели се в краката му. Но тази вечер той дори не забеляза гледката.

Лека усмивка озари строгото му привлекателно лице, когато си спомни онзи следобед, в който се беше влюбил в Джени Хейвън. Той беше на тринайсет и беше изхарчил единствения си трудно спечелен долар за място в киното и кесийка пуканки, които скоро забрави, сломен от чувството, което го беше завладяло, когато незабравимите сини очи на Джени бяха погледнали право в неговите, усмихнаха му се от екрана на малката зала в Тексас, пригодена да бъде киносалон. Тогава за първи път разбра какво е да желаеш жена, почувства онзи неустоим подтик в слабините, който, за първи път, не беше свързан с момичето с големите цици и лепкави червени устни, застанало зад тезгяха на местния бар, а с това прекрасно русо същество с парфюмирана плът и нежни като сатен устни — или поне той така си я представяше.

Беше пораснал изведнъж благодарение на Джени Хейвън. Благодарение на нея осъзна, че в секса има много повече от онези бързи изпълнения, породени от любопитство и желание да се придобие опит, които точно тогава, макар и периодично, бяха единственият му секс тогава. Мъжът можеше само „да люби“ жена като Джени Хейвън.

Беше изгледал филма два пъти и излезе от киното едва когато то затвори и си измоли от изненаданата касиерка един от плакатите, които украсяваха фойето. Тази снимка на Джени, облечена в пуловер и шорти, седнала на високо столче, поставила показалец под кокетно вирнатата си брадичка, беше украсявала много от неговите евтини стаи, докато той обикаляше из Тексас. Беше си купил и други нейни снимки и, дори след като срещна Елън и се ожени за нея, той ги запази. Вярваше, че знае как да се държи с жените благодарение на онова, което беше научил косвено от Джени Хейвън. „Ти ме караш да се чувствам секси и красива“, беше му казала Елън, когато те бяха още отчайващо бедни и живееха в запуснат фургон в средата на пустошта.

Беше срещнал Джени веднъж, години по-късно, на парти в Бевърли Хилс. Стана нервен, когато разбра, че и тя ще е там. Ами ако срещата с нея разруши образа, който той си беше изградил? Тя вече беше променила живота му веднъж, и то за добро. Реалността можеше да разруши мита. Но беше точно като първия път, когато я беше видял

на екрана. Вярно, обстановката беше много по-луксозна — частното кино на холивудски продуцент — и този път Джени седеше до него и въпреки опита си, постиженията и властта, положението си в обществото и богатството си, споменът за онова момчешко сексуално желание и нейната близост предизвикаха ерекция, която той се молеше да успее да овладее. Когато тя се наведе към него, за да му прошепне съзаклятнически колко отегчителен намира филма, полъхът на топлия ѝ дъх върху бузата му, лекото докосване на ръката ѝ до неговата и ароматът на парфюма ѝ му поддействаха почти разрушително.

Можеше да се опита да спечели Джени Хейвън. Можеше да предложи повече от достатъчно. Жените го намираха привлекателен, радваха се на начина, по който правеше любов, харесваха твърдото му мускулесто тяло, харесваха репутацията му на здрав мъжага от запада, който сам се е издигнал до върха, и, разбира се, наслаждаваха се на парите му. Но точно тогава Джени имаше връзка с въпросния холивудски продуцент, моментът не беше подходящ, а и той все още се страхуваше да не разбие илюзиите си.

Изпълнен с тъга, натисна бутона, който дърпаше завесите, за да не вижда повече проблясващите светлини на Ню Йорк.

Утре или вдругиден ще погребат Джени, а той, Фиц Макбейн, който винаги я беше обичал, щеше да се погрижи погребението да бъде прилично. Върна се до бюрото си и отново вдигна телефонната слушалка.

— Поне това приключи — каза Индия, сгушена на черния диван в лятната къща.

— И поне не казаха, че е било самоубийство. — В гласа на Венеция се долавяше облекчение.

— А сега предстои погребението. — Парис не можеше да понася тишината, която последва след думите ѝ, затова отиде до хай-фи уредбата и избра напосоки някакъв албум. Беше на пианисти, които изпълняваха музика на Ерик Сейти, и хладните, изолирани звуци на пианото се разнесоха из стаята. Тя се облегна назад на възглавниците и се загледа в сребърните пращинки, уловени в мрежата на слънчевите лъчи. Октомври беше особено топъл тази година в Холивуд. И, слава

богу, защото на Джени нямаше да ѝ хареса да бъде погребана в дъжд и студ.

— Нито една от нас няма подходящи дрехи — каза най-после Индия. — Не можем да отидем на погребението, облечени така, а как бихме могли да излезем, за да си купим други? Помислете само какво ще излезе в пресата по този въпрос.

Въпреки охраната, фотографите все още дебнеха около къщата, опитваха се да снимат при отварянето на входната врата, снимаха всичко и всекиго, когото успеяха. Досега нито един не беше успял да нахълта вътре и да наруши уединението им, отблъсквани, без съмнение, от двете немски овчарки, които патрулираха около стените. Но онова, което държеше пресата отвън, държеше тях вътре. Те бяха хванати в капан от славата на Джени и любопитството на хората.

Парис вдигна телефонната слушалка.

— Ще попитам Ронсън как да постъпим. Той, изглежда, знае всичко.

Той веднага отговори.

— О, мистър Ронсън, аз и сестрите ми нямаме подходящи дрехи за... погребението. Очевидно не можем да излезем. Питам се дали някой магазин няма да се съгласи да ни изпрати дрехи, от които бихме могли да си изберем. О! О, разбирам. Ами размерите? Наистина ли? Да. Да, това е много мило. Благодаря ви, мистър Ронсън.

Парис отново се отпусна върху възглавниците.

— Очевидно, не ни се налага да се тревожим за това — каза тя. — Мистър Макбейн се обади преди час и дал нареждания за всичко. Свързал се с агента на Джени, Бил Кауфман, и с адвоката ѝ, Станли Рубин, и уредил всички подробности по погребението. Дори обсъдили кой би могъл да носи ковчега и мистър Макбейн извикал всеки един от тях, за да го попита дали би приел тази чест. — Просто в случай, помисли си тя цинично, че биха искали да откажат. Мистър Макбейн беше човек, който не оставя нищо на случайността. — Погребението ще се състои в „Сейнт Кълъмбия“ в Бевърли Хилс и той ще се погрижи както за местата, така и за разпоредителите. Уредил е вече дори и плочата, ако я одобрим, разбира се, но Ронсън казва, че е съвсем обикновена — само името ѝ и датите. Макбейн е помислил за всичко. Дори за нашето облекло. От „Магнин“ ще изпратят колекция, от която

да си изберем необходимото. Мистър Ронсън отгатнал мерките ни, защото не искал да ни безпокои. И то много точно, бих добавила.

Изумените им погледи срещнаха нейния.

— Фиц Макбейн е направил всичко това? — запита Венеция.

— Да. Помислил е абсолютно за всичко. — Парис въздъхна, когато се замисли за това, каква власт притежава Фиц Макбейн.

— Но защо? Ние не го познаваме. Срещала съм Морган само веднъж, преди няколко дни...

— Значи или е било любов от пръв поглед, или Фиц Макбейн е бил почитател на Джени Хейвън. — Парис се изтегна доволно на дивана. — Както и да е, много е приятно да се грижат така за теб... — Тя не добави „поне един път в живота“, но думите като че ли увиснаха, неизказани, във въздуха. В това удобно жилище Амадео Витрази и нейната борба за успех и доказването на таланта ѝ се струваха много, много далеч.

Индия закрачи неспокойно из стаята.

— Да си принцеса, сигурно е много подобно на това — каза тя, но мислеше с копнеж за оживените улици и кафенета на Рим. — Ще се радвам, когато всичко приключи. Не мога повече да понасям затворничеството в тази къща.

Това „всичко“, помисли си Венеция, е погребението. А то ще се състои вдругиден. Как ще го преживее тя, която беше виновна за смъртта на Джени? Ако се беше върнала у дома навреме, майка ѝ може би щеше да е още жива.

— Вени — предупреди я Индия, — няма смисъл да се разстройваш отново. Плакахме достатъчно!

Венеция рязко се изправи и тръгна към вратата.

— Вени! Къде отиваш? — Индия забърза след нея.

— В кухнята — отговори Венеция с въздишка. — Мисля, че всички имаме нужда от чаша чай.

Фиц Макбейн не обърна внимание на светещата червена лампичка на телефонния апарат в офиса си, известяваща го за ново обаждане и натисна бутона, който сигнализираше, че не трябва да го безпокоят. Гледаше новините в шест по втори канал.

Парис, в черна копринена рокля без никаква украса и широкопола шапка, хвана ръката на Бил Кауфман и слезе от колата, вдигнала предизвикателно брадичка пред телевизионните камери. Ескортът ѝ я поведе бързо към вратата на църквата, където тя се обърна, за да се увери, че и със сестрите ѝ всичко е наред. Индия, облечена в семпъл черен ленен костюм, стискаше с всички сили ръката на Станли Рубин. Тя почти претича по пътеката към църквата. Когато излезе от лимузината, Венеция се поколеба. Носеше черна копринена рокля с къс ръкав с панделка на гърба и когато хвана ръката на Джейк Матюс, филмова звезда в продължение вече на двацет години и възможен бивш любовник на майка ѝ, очите ѝ загледаха изумено, изпълнени с отчаяние, камерата, която беше пред нея. След това тя сведе очи, нахлупи още по-ниско шапката си и подпомагана от Джейк, последва сестрите си в църквата.

Картината рязко се смени. Сега показваха покрития с цветя ковчег на Джени, носен по стъпалата към църквата. И многобройната тълпа отвън. Хубавичката червенокоса репортерка, която се смяташе сега за по-голяма звезда от залязлата Джени Хейвън — та нали тя се появяваше по телевизията всяка вечер сега, а не преди двацет години — продължаваше да говори.

— Всред тази тълпа са много от истинските приятели на Джени Хейвън, хората, за които тя винаги се е сецала на Коледа, шивачката и фризьорката ѝ, както и хората, които са работили за нея в киностудията и за чиито семейства тя редовно се осведомявала години наред. Тук са шофьорите, които са я карали от дома ѝ до студиото в пет и трийсет сутринта, време, когато много малко от нас изглеждат наистина добре, и които са кълнат, че дори тогава тя изглеждала изключително привлекателна. Да, във всички студии в нашия град Джени е известна със своята щедрост. Тя щедро раздавала времето си, изслушвала проблемите на хората, често им давала заеми, които всъщност били истински подаръци, защото после никога не вземала обратно парите си.

Ние помним много образи на Джени Хейвън, бляскавата филмова звезда, които всички ние познаваме от екрана, съвършената актриса, която можеше да ни накара да се смеем, както направи в „Несравнима“, или да плачем, както в изпълнението, заслужило „Оскар“ — ролята на Маг и във „Време, отишло си завинаги“. Тя беше

още и „трудната“ Джени, която изискваше от всички да дават най-доброто от себе си, независимо дали това беше неин партньор във филма или хотел, защото „аз го заслужавам, по дяволите“. Разбира се, Джени е имала и страни, за които ние нищо не знаем — Джени като майка на трите си красиви дъщери, които можем да видим на погребението днес. Тази жена много малко хора са познавали. Дъщерите ѝ са били тайната, ревниво пазена от Джени.

Режисьорът на предаването отново показва трите дъщери, които в този момент излизаха от църквата и се настаняваха в лимузината. После камерата се насочи към мъжете, които носеха ковчега.

— Днес Холивуд казва „сбогом“ на една от най-обичаните жени в света. Тя също така беше жена, на която много хора завиждаха.

Фиц изключи телевизора, отиде до масичката и си наля бърбън. Залюля чашата си и я загледа без настроение. Кой би си помислил, че най-младата — Венеция — ще прилича толкова много на Джени? За него беше неочаквано да види огромните сини очи на Джени отново. Най-голямата, Парис, беше изискана красавица, много шик наистина. Тя притежаваше горделивото и стоманено излъчване на майка си. Индия приличаше на къдрокосо малко момченце, облечено в строг черен костюм. Изпи на един дъх питието си и си наля друго. Е, вече всичко беше приключило. Приключил беше и неговият дълъг, несподелен романс с Джени Хейвън.

ГЛАВА 4

Червеното „Порше“ на Бил Кауфман се движеше, поне този път, по-бавно, отколкото беше разрешено, по магистралата „Пасифик коуст“ към Малибу. Слънцето грееше по-ярко от обикновеното за това време на годината и като затвори прозорците, той включи климатичната инсталация. И все пак продължи да се поти. По дяволите, никак не му се ходеше на тази среща! Защо, за бога, на Джени ѝ трябваше да прави това?! Катастрофа или не, било е ужасна проява на недомислие да остави всичко на него и Стан Рубин. Какво те двамата биха могли да кажат на тези момичета? Тя беше ръководила целия им живот, осигури им разкош чак до завършването на училището, а после ги остави да продължат напълно сами. Той беше спорил с нея по този въпрос, беше ѝ повтарял, че не може просто така да ги изостави. „Но аз не съм ги изоставила, Бил“, отговаряше спокойно тя всеки път, „дала съм им всичко, от което ще имат нужда в света, а сега им давам и свобода.“ Когато водеха тези разговори, тя обикновено седеше пред огледалото в гримьорната, а момичетата, които я гримираха, се суетяха около нея. Той усещаше, че моментът не е подходящ, но подходящ момент така и не дойде. „Не се тревожи, Бил“, казваше тя с усмивка. „Винаги ще бъда наблизо, за да ги хвана, ако паднат.“ Дали? Е, погледни ги сега, Джени, те падат, а къде, по дяволите, си ти?

Той и Майра бяха озадачени, когато тя изпрати момичетата в Европа. Почти всички хора, които те познаваха, имаха баба и дядо, които бяха напуснали Европа, за да се заселят в Америка, където животът беше по-добър, а Джени правеше точно обратното. Къде по света, питаха се той и Майра, би могло да има по-добро място за отглеждане на деца, където животът би могъл да е по-лесен, отколкото в „Бевърли Хилс“? Половината свят искаше да извади късмет и да заживее в „Бевърли Хилс“! А тя имаше къща на брега! Дали на момичетата нямаше да е по-приятно в тази къща през уикендите, отколкото в онези скъпи училища?

Бил Кауфман беше холивудски агент в продължение на двайсет и пет години, през което време той, и то заслужено, си спечели репутацията на „убиец“. Тази репутация не му харесваше особено, но понякога сам признаваше, че има моменти, когато е наистина безмилостен, устремен към победата. Бил Кауфман беше обречен винаги да постига успех. Когато беше млад, той беше надарен със силна амбиция, с познания за света на надпреварата, с добър външен вид. Беше успял, с различни маневри, да се издигне до положението на доверен приятел на младата Джени Хейвън. Беше ѝ по-близък дори от мениджъра ѝ. И оттогава беше станал за нея и мениджър, и агент. И така беше до преди три години.

По дяволите, наистина беше облекчение да не преживява все същата сцена отново и отново... Защо не ѝ беше дал онази роля във филма на Хофман и защо, когато тя беше очаквала водещата роля в онзи спечелил милиони долари телевизионен сериал, той ѝ беше дал ролята на по-възрастната любовница, която убиват в първите четирийсет минути?

Бил запали още една цигара, завъртя кормилото и поршето плавно мина през портала на Малибу Калъпи. Той отвърна на поздрава на охраната и неохотно зави към къщата на Джени, за да се срещне с дъщерите ѝ. Докато паркираше колата пред високата стена, която скриваше къщата от очите на хората, той се надяваше, че Стан Рубин е успял да вземе положението под контрол, защото беше сигурен, че той не би могъл да го направи.

На звъна на звънеца отговори Венеция.

— Здравей, Бил! — Тя целуна мъжа, който беше приятел на семейството, откакто тя се помнеше. — Радвам се, че си тук. Чувствам се толкова странно без Джени.

— Добре ли си, момичето ми? — Той я прегърна през раменете и влязоха в просторната стая, чийто прозорци гледаха към океана. Приливът беше висок днес. Водата стигаше до гредите на широката дървена платформа, където, под сянката на синята тента, ги чакаха другите две момичета.

— Вече съм добре. Не бях сигурна дали ще успея да издържа на всичко това, но поне най-лошото мина. Ела и седни на слънчевата светлина, денят е толкова красив.

— Предполагам, че всички чувстваме облекчение сега, което е много по-добре от онова, което изпитвахме преди. — Парис се изправи с усмивка на уста — Да ти донеса ли нещо? Студена бира? Или бяло вино?

Изкушаваше се да изпие една бира, но съпругата му щеше да го убие, ако нарушеше диетата си.

— Само чаша „Перие“, мила, нищо друго.

Облегна се на перилата на платформата и нервно забарабани с пръсти. Стан Рубин трябваше да дойде всяка минута, за да му помогне да изиграят този фарс. Запали петата за сутринта цигара. Не биваше да пуши толкова много. Запита се дали облекчението, което пушенето му доставяше, си струва чувството за вина и тревогата, които ще изпита след това. По дяволите, да вървят по дяволите и диетата, и упражненията, и безкрайните „никакъв алкохол и цигари“! За него ограничението беше станало начин на живот. А ако не бяха кокаинът и сексът, какъв ли щеше да бъде животът в Холивуд?

— Днес няма сърфисти. — Индия се облегна на перилата до него, за да му прави компания. Загледа се във вълните на океана, в малките вълнички, които сякаш галеха пясъка. Малко по-навътре се виждаше по-тъмна ивица кафяви водорасли. — Помниш ли как ме учеше да карам сърф, макар да беше много отдавна? Сигурно съм била само на седем. — Тя се засмя, когато си припомни какво кльоцаво момиченце със скоби на зъбите беше тогава. — Ще споделя една тайна с теб, Бил. Когато бях дете, дълго време ти беше мой герой. Мислех те за по-красив от повечето от любовниците на мама, а и те харесвах много повече като човек. Мислех, че ти също ме харесваш, но знаех, че на седем години е още много рано да се омъжа, затова реших да бъда благородна, а не егоистка, и да ти разреша да се ожениш за Джени. Така поне щеше винаги да си край мен. Но не стана така.

Гледаше го внимателно, като че ли търсеше нещо в лицето му. С леко посивялата си коса, дълбоко поставени очи и заблуждаващо мило изражение, той все още беше привлекателен мъж.

— Каж ми, Бил, молил ли си я някога да се омъжи за теб?

Той раздразнено изплю цигарата.

— Не, Индия. Не съм. О, бях влюбен в нея и понякога се изкушавахме да отидем по-далеч, но, слава богу, здравият разум

надделя. Майка ти и аз успяхме да останем приятели почти цял живот, чак докато...

— Докато... какво, Бил?

Силният глас на Стан Рубин идваше отзад, от къщата, и Кауфман с облекчение се извърна, без да отговори на въпроса на Индия.

— А, ето го и Стан, най-последно. — Той хвана Индия за ръката и двамата се върнаха в сгряната от слънцето стая. Той се спря за миг на прага. — Индия, благодаря ти за комплимента.

В отговор, тя му се усмихна.

— Няма защо.

— Здравей, Бил. — Стан Рубин го погледна студено. Според него Кауфман трябваше да манипулира Джени по-добре, отколкото го беше правил. Та нали затова беше създаден?

— Елате и седнете, момичета. И да свършваме с това. Не че имам много за казване, но след като свърша, вие ще имате много въпроси, сигурен съм.

Той се облегна на лавицата на празната в момента камина, а трите момичета седнаха една до друга на белия диван пред него. Това събуди у него спомени за отдавна отминали Коледи, когато три развълнувани момичета, облечени в празнични рокли, подскачаха около същия този диван, нетърпеливи да дойде моментът, когато ще могат да отворят подаръците си. Споменът го разчувства, а Стан Рубин не обичаше да проявява слабост. Чувствата го правеха нервен. Закрачи неспокойно напред-назад.

— Знаете ли, странно е — каза Парис, — че макар да не сме прекарвали много време тук, за тази къща винаги съм мислила като за свой дом. Само че, без Джени вече никога няма да е същото. За нас домът беше там, където беше и Джени.

Стан прочисти гърлото си — нещо, което никога не правеше в съдебната зала. По-добре да свършва с това.

— Преди да започна — каза внимателно той, — искам да знаете, че и двамата: и Бил, и аз се съгласихме, че можете да разчитате на нас за съвет по всяко време. Разбирате ли?

Те кимнаха мълчаливо, с очи, вперени в него. Чакаха.

— Майка ви през последните няколко години вече не ни даваше да ръководим бизнеса и кариерата й. Предложенията за филми вече не идваха така често, а ролите ставаха все по-малки. Вече не се правеха

толкова много филми, а тези, които се правеха, бяха предназначени за новото поколение актриси — не само по-млади, но по-различен тип. Не че майка ви не беше все така добра актриса, но водещите роли изискваха по-съвременни жени и Джени не беше подходяща за тях. Имаше роли, които можеше да заснеме за телевизията — тя лесно щеше да се пренастрои, поне според Бил, — но проблемът беше, че никога не ѝ предложиха водещата роля в онези сапунени сериали. Страхувам се, че тя обвиняваше Бил за това, а когато аз взех неговата страна и се опитах да я накарам да погледне на кариерата си от друг ъгъл, да ѝ припомня, че вече не е на трийсет и девет и че филмите са се променили, тя обвини и двама ни, че сме предатели, и ни каза да се омитаме от живота ѝ.

Стан направи пауза и изтри челото си с безупречно бяла ленена кърпичка.

— В това решение я подкрепи мъжът, с когото тя живееше...

— Джон Фийлдс — отговори автоматично Венеция. Беше го срещнала веднъж, когато си беше у дома. И дори в нейните наивни очи той изглеждаше толкова прозрачен и предан на личните си интереси, че тя беше разпитала подробно майка си за него. Джени раздражено беше отхвърлила всичките ѝ въпроси, беше ѝ казала, че е станала прекалено много англичанка във възгледите си и че винаги е много лесно да се сбърка чисто американският ентузиазъм с настъпателността, и накрая беше добавила, че тя си знае най-добре.

— Точно така. Джон Фийлдс. Джени му позволи той да се грижи за делата ѝ, а после, когато след две години се разделиха, мястото му зае Рори Грант. Той беше на дваайсет и четири и все още неизвестен никому актьор, а тя се влюби в него и му се довери, без дори да помисли. Хранеше го, купуваше му дрехи, развеждаше го като кученце по „Родео Драйв“ и дори се погрижи той да добие искания от него външен вид, така наречения „небрежен стил“. Те експериментираха с косата му, докато стигнаха до рошовите руси къдри, които специалистите одобриха. Тя плащаше за уроците му по актьорско майсторство и за уроците по танци, репетираше с него, лансираше го в различни кастинги и се обаждаше на всеки, до чийто телефон се добереше — на шефове на студия, на продуценти, на режисьори и ги уведомяваше за съществуването на новата млада кинозвезда. Трябваше да срещне Рори Грант с всички. — Бил запали още една цигара. —

Беше прехвърлила силната си амбиция върху него — добави той — и копелето го знаеше. Не че не беше мил с нея — побърза да добави, като видя сведените им надолу глави. — И невинаги я караше да изглежда като глупачка. Беше достатъчно добър и мил — притежаваше качествата, от които се нуждаеше тя, а тя му предлагаше онова, от което имаше нужда той. Изглеждаха доста щастливи заедно. За известно време.

— За нещастие — каза Стан, — той искаше да ѝ помогне в замяна. Опитва се и успя да направи още по-голяма кашата, в която Джон Фийлдс беше превърнал делата ѝ, и вместо да се обърне към нас или поне да се ползва от професионалните ни услуги, както ние я молахме да направи, тя остави всичко в неговите ръце. Бил и аз отново се опитахме да поговорим с Джени, но нищо не беше както преди и, когато се опитвахме да ѝ дадем съвет, тя мислеше, че критикуваме Грант.

— Преди година... — Бил поде историята от устата му. — ... на Рори предложиха главната роля в сериен телевизионен филм за пилоти и изведнъж нещата между тях тръгнаха на зло. Той работеше, тя — не. Той излизаше от къщи в пет и трийсет всяка сутрин и се прибираще в осем часа вечерта. Искаше само да хапне, да прегледа репликите си за следващия ден и в девет вече да спи. Джени беше самотна, вината не беше негова. Тя много добре знаеше колко напрегнат е работният ден на актьорите. Пък и, за бога, нали точно затова беше работила с него, нали точно това се беше опитала да постигне! Но след като го получи, то ѝ се стори горчиво. Започнаха да се карат. Той се опита да я успокои, да се помири с нея. — Бил запали следващата цигара направо от фасата на предходната. — Чуйте, момичета, по природа Рори беше добро момче. Разбира се, вземаше онова, което тя му предлага. И защо не? Но не беше като Фийлдс, не обичаше да експлоатира хората. — Бил сви рамене. — Кавгите започнаха да се повтарят всяка вечер, напрежението започна да се отразява на работата му и когато телевизионният сериал тръгна по екраните, Рори разбра, че трябва да направи нещо по въпроса, защото вече трябваше да мисли за кариерата си. Скъсаха преди шест месеца.

Парис подбра внимателно думите си.

— Нима искате да кажете, че има основателна причина Джени да се самоубие? Това ли е? Толкова ли е била сломена от раздялата с него?

— Не вярвам нито за миг! Джени беше борбена натура. Не знам за нито един мъж, който да е успял да я накара да тъгува дълго. Джени не би се самоубила заради Рори Грант!

— Това просто мнение ли е — запита с горчивина Парис, — или има и доказателства?

— Никой не разполага с каквито и да било доказателства — отговори Стан. — Джени все още беше привлекателна жена. Можеше да има и други мъже и дори да се омъжи, ако пожелае.

— Никога не би го направила. — Индия уморено положи глава на една от възглавничките. — Казвала ми е, че единственият мъж, за когото би се омъжила, е баща ми. Мисля, че го е обичала до края на живота си.

— Вижте, момичета. — Стан нетърпеливо погледна златния си „Ролекс“. Времето минаваше, а той имаше среща за голф в клуба си в осем и трийсет. — Няма смисъл отново да повтаряме случките от живота ѝ. Аз вярвам, че е било катастрофа. И не мисля, че да излезе на разходка в четири и половина сутринта с колата е нещо толкова необичайно за човек като Джени. Когато искаше, тя превръщаше нощта в ден и обратно.

Погледна страхливо към Венеция, която гледаше към слънцето, което бавно залязваше някъде зад океанските вълни. Не мислеше да направи нещо необмислено, нали?

— Знаете колко непредсказуема беше Джени... — Отново прочисти нервно гърлото си и извади сноп листове от куфарчето си. — Сега трябва да поговорим за работата, макар че, да ви кажа откровено, няма чак толкова за какво да се говори. Със съжаление трябва да ви кажа, че през последните няколко години майка ви и „новите ѝ съветници“ успяха да разпилеят значително количество пари. Вярваме, че Фийлдс е прибрал голяма част от тях в собствения си джоб, макар да нямаме конкретни доказателства за това, искам да кажа, такива, които биха могли да се използват в съда. Както и да е, парите са били изгубени в лоши инвестиции и необмислени сделки с недвижими имоти. Как въобще е възможно човек да загуби пари в сделки с недвижими имоти в този град ме удивлява, но Джени, изглежда, е успяла да го постигне. Платила е възможно най-високата цена за земя, за която са я подвели, че ще струва изключително много, когато новите магистрали и магазини започнат да се строят. Някой ѝ е дал грешна

информация. Купила е земя в посока, обратна на тази на разрастването на града. В Силикон Вели, например, притежава земя на цели петдесет мили от подходящото място. Сключвала е изключително скъпи „сделки“ в жилищната площ около езерото Мамот. Сигурно е била единствената, която не е чула, че там имаше серия от земетресения и че нейната земя се намира в земетръсната зона. Там хората са готови да ти подарят и земята, и жилищата си. И все същата история се повтаря отново и отново. Опитала късмета си и на пазара за стоки за широко потребление, а дори опитни мъже могат да загубят и ризата от гърба си за два месеца с такива опити. Играла е рисковано, за да натрупа бърза печалба, и е загубила.

Стан вдигна поглед от счетоводните отчети.

— Какво мога да ви кажа, момичета? — Той сви рамене. — Всичко е тук и можете да го видите и сами.

Три чифта изумени очи срещнаха неговите и той побърза да сведе поглед към листовите, които държеше.

— Не е вярно! Не може да бъде вярно! — извика Парис. Не можеше да го понесе, просто не можеше... Не искаше да чуе думите, които знаеше, че ще последват.

Венеция беше тази, която ги изрече на глас.

— Но тя работи толкова упорито през целия си живот! Не може да е загубила всичките си пари!

Стан погледна Бил Кауфман, който избягна погледа му и загледа мълчаливо през прозореца. Беше дяволски изумително, помисли си Стан, колко очарователен е днес океанът.

— Стан, майка ми беше много богата — каза Индия, като с всички сили се опитваше да говори спокойно. — Със сигурност част от богатството ѝ е било осигурено с добри инвестиции и легална собственост. Тази къща например сигурно струва много пари днес.

— Майка ви купи тази къща преди двацет години за седемдесет хиляди долара. Като се има предвид повишението на цените на недвижимите имоти в Лос Анжелис през последните няколко години, сега тя струва четири милиона.

Парис почувства да я залива облекчение. Разбира се, все още им оставаше къщата, както и онази близо до „Норт Кептън Драйв“ в Бевърли Хилс.

— Слава богу — каза тя. — Страхувах се, че ще кажете, че абсолютно всичко е пропиляно.

Стан отново прочисти гърлото си.

— Къщата беше ипотekiрана от Джени преди три години, а през последната година тя беше утежнена от втора ипотека. Съжалявам, Парис, но всъщност тази къща принадлежи на Първа национална банка. Същата е историята с къщата в Бевърли Хилс.

На миглите на Парис трепкаха сълзи. Бъдещето ѝ беше някъде далеч в тъмния тунел.

— Може би ще е по-добре да ни кажете направо какво е останало — каза Индия. — Така поне ще знаем какво е положението.

Стан остави листовите и скръсти ръце на гърди — поза, която използваше в съда, когато искаше да изрази съчувствие.

— Много добре, момичета. Това е. Къщите и мебелите ще трябва да бъдат продадени, за да се изплатят ипотеките на банките, както и някои други дългове. Останалите инвестиции на Джени не струват и пукната пара. Онова, което ще получите непокътнато, е застраховката, която е сключила, когато е била още на седемнайсет. Тогава за Джени това са били много пари... Сумата е десет хиляди долара.

— Десет хиляди!

Индия не обърна внимание на изпълнения с ужас вик на Парис. Изправи се и закрачи из стаята. Струваше ѝ се, че права ѝ е по-лесно да приеме нещата. Някой трябваше да ги приеме спокойно, а Венеция като че ли беше зашеметена и не можеше да отрони и дума, докато Парис, изглежда, беше готова да изпадне в истерия. Очевидно, тя трябваше да остане спокойна.

— Разбирам. Ами колите? „Ролсът“ и... — Твърде късно се сети, че „Мерцедесът“ се беше превърнал в развалини. — И бижутата? Джени имаше толкова много и все красиви бижута.

— Страхувам се, че онова, което е останало, ще трябва да бъде продадено. Тя е взела на заем ужасно много пари през последните няколко години. А сега, когато е мъртва, кредиторите ѝ започват да стават нервни. И нетърпеливи.

— Само ако знаехме! — каза Венеция, внезапно изтръгнала се от мълчаливото си настроение. — Можехме да ѝ помогнем. Защо никой не ни каза? Ти, Бил, ти си знаел!

— Не знаех, милите ми! Кълна се, не знаех! Знаех, че тя и приятелят ѝ играят на пазара с недвижима собственост, но кой не го правеше? Казвам ви, момичета, нямах представа докъде са отишли нещата.

— Тя не говореше с никого по тези въпроси. — Стан закрачи из стаята, както правеше в съдебната зала, когато искаше да намери пролуки в защитата. — Такова е положението, момичета, и трябва да го приемете. Джени ви е оставила точно десет хиляди долара. — Спря се и се обърна с лице към тях, с ръце, склучени на гърба, с мило изражение на лицето. — Няма причина обаче да се тревожите за дълговете ѝ. Парите на никого не достигат в днешно време, когато данъците станаха толкова високи, но Бил и аз се съгласихме да опростим парите, които Джени дължи на нас, както и да се погрижим за делата ѝ. И, естествено, няма да ни плащате за услугите.

Закрачи отново, после се завъртя на пети, обърна се с лице към тях и се усмихна.

— В днешно време не е лесно човек да получи пари в брой, но ако някога имате нужда от неколкостотин долара, ще видим какво можем да направим.

Парис беше сигурна, че никой на земята няма никога да узнае какво усилие ѝ струваше да запази гласа си спокоен, макар да ѝ се искаше да убие Стан Рубин.

— Стан, Бил, оценяваме щедростта на предложението ви, което ни правите като стари приятели на нашата майка. Но вижте, Джени винаги ни даваше онова, от което имахме нужда. Тя отдавна беше решила, че ние трябва сами да си проправим път в живота — така, както го направи тя. Такова беше желанието ѝ и ние трите ще му се подчиним.

Тя гледаше студено двамата мъже, които се наричаха приятели на майка ѝ и които, знаеше това, бяха извлекли огромни суми от таланта и упоритата работа на Джени.

— Десетте хиляди ще бъдат повече от достатъчни за нас.

Парис така и не разбра дали седна по собствено желание, или краката ѝ ѝ изневериха. Знаеше само, че този път не беше разочаровала Джени. Беше спасила гордостта на майка си. Както и своята собствена.

— Да, така искаше Джени — съгласи се Индия. — Няма да е по-различно от онова, което последва, след като завършихме училище.

Всички успяхме, по един или друг начин, да се погрижим за препитанието си.

— Абсолютно — потвърди Венеция. Беше завършила училище едва преди две години. Усмивката ѝ може и да беше колеблива, но решимостта ѝ не беше.

Стан постави документите обратно в куфарчето си и се приготви да си тръгне. Да, тези момичета те караха да им се възхищаваш. Бяха жилави и издръжливи. Когато се събраха в тази стая, очакваха да чуят, че са се превърнали в милионерки, но бяха понесли стоически удара. Да, у тях се усещаше стоманената природа на майка им. Джени ги беше закалила. Май беше успяла да ги възпита както трябва. Както и да е, той вече беше свършил своята работа.

— Чудя се — каза колебливо Парис, — мислиш ли, че всяка от нас ще може да си избере нещо от вещите на Джени, което да задържи? Сигурна съм, че съдът не би могъл да възрази на това. Разбрах, че всичко трябва да бъде продадено, но ако можем да си купим по нещо, което да ни напомня за нея, ще бъдем доволни. Ще платим от онези десет хиляди.

Ето го пробива в защитата! Стан въздъхна с облекчение. Ето я възможността да се измъкне като добрия чичо. Малко се страхуваше, че ще се разнесат отвратителни клюки, когато историята стигне до вестниците — всички знаеха, че той и Бил дълги години бяха близки с Джени. Разбира се, може да „загуби“ малко пари, за да им купи по нещо от вещите на майка им. Да, правилно беше момичетата да имат спомен от нея. Съпругата му щеше да е първата, която щеше да го подкрепи. Тя щеше да се погрижи да каже на всички в Бевърли Хилс колко мил е бил Стан към момичетата.

— Изберете си каквото искате — каза великодушно той. — Няма нужда вие да плащате. Ще се погрижа за това.

— Но, ако кредиторите...

— Моля ви. — Стан се усмихна с подкупващата усмивка, с която обезоръжаваше всички в съда. — Изберете си каквото пожелаете. И оставете подробностите на мен.

Венеция се приближи към портрета на Джени, който висеше вдясно от камината. На него Джени беше двайсет и осем годишна, стройна, в ефирна синя вечерна рокля, с диаманти, блестящи в русата ѝ коса. През целия си живот Венеция беше обичала този портрет.

Художникът беше успял да види Джени така, както самата тя се виждаше, да види истинската жена зад бляскавата фасада. В усмивката имаше известна доза присмехулност — като че ли тя играеше роля дори когато позираше за собствения си портрет. Художникът беше доловил и уязвимостта на Джени — нещо, което тя много рядко позволяваше да се види. Имаше и много нежност в портрета и за Венеция той предаваше много точно същността на нейната майка.

Тя погали с длан портрета, като че ли искаше да помилва майка си.

— Тази картина винаги е означавала много за мен — каза тя. — Нямам представа колко струва...

— Вземи го, вземи го — каза Стан. — Казах ти да не се тревожиш, твой е. — Няма да струва толкова много на разпродажбата, макар че може би студиите ще са готови да платят прилична цена. И все пак детето го искаше, нали? Запали пурата си и с наслада вдъхна аромата ѝ. Чакаше.

— Не знам дали е редно да моля за това — каза Индия, — защото, като Вени, нямам представа колко струва. Предполагам, че е скъпо, но означава толкова много за мен...

— Да? Какво е то? — запита Бил.

— Помните ли пръстена, който тя винаги носеше? С рубина? Баща ми ѝ го е дал в Кашмир, когато му каза, че е бременна с мен. Бил техният „годежен пръстен“. Никога не го е сваляла. — Кафявите очи срещнаха тези на Стан. — Много бих искала да го запазя, ако е възможно.

— Разбира се. Разбира се, той е твой, Индия. — Стан говореше бързо, за да няма време да промени решението си. Щеше да му излезе малко по-скъпо, отколкото си беше мислил. Да, но не беше ли рубинът малко накърнен?

— А ти, Парис? Какво искаш ти? — Индия гледеше нетърпеливо сестра си. Парис беше толкова бледа, че май щеше да припадне всеки момент.

— Джени дойде да ме види преди две години — каза Парис толкова тихо, като да говореше на себе си. — Беше зима, имаше много сняг, но слънцето грееше. Джени беше с онова удивително красиво кожено палто от норки, боядисано в странен маслинен цвят. Изглеждаше като истинска парижанка в него. Поне веднъж

приличахме на майка и дъщеря. — Тя погледна сестрите си. — Ще бъда щастлива, ако мога да имам това палто.

— Твое е — каза Стан, щастлив, че се е измъкнал, без да плати прекалено скъпо. Не можеше, разбира се, да се откаже от думите си. Вдигна куфарчето си. Когато отвори вратата, каза: — Така. Ако имате нужда от съвет, знаете към кого да се обърнете.

Парис се съмняваше, че някога ще го направят.

Бил Кауфман беше много доволен от себе си. Беше минало полесно, отколкото си беше мислил — без сълзи, без обвинения, без суетня.

— Значи погрижихме се за всичко — каза той и последва Стан в двора.

— Точно така, Бил — каза Индия. — Погрижихте се за всичко. — Подаде му сакото. — Забрави това.

Бил праметна сакото през рамо и тръгна към улицата.

— Благодаря за всичко, Бил. Карай внимателно с тази бърза кола — извика след него Индия.

Дали в гласа ѝ не се долавяше ирония? Разбира се, че не. След всичко, което беше направил за тях. Никой не би могъл да очаква да направи повече, нали така?

— Добре тогава, довиждане. — Стан премести пурата от дясната в лявата си ръка и се ръкува с всяка една от тях поред. — Може би мисис Рубин ще бъдем в Париж през пролетта. Тя обича да се разхожда и да пазарува в този град. Слушай, Бил, какъв беше онзи ресторант, за който копнееш? „Ласнер“? Как го оценяваш ти, Парис? Добър, така ли? Е, разчитай на покана за вечеря, когато отидем. Нещо, което ще очакваш с нетърпение, прав ли съм? Тя важи и за вас, момичета, ако по това време сте в града. Ще бъдем като семейство, което отново се е събрало. — Сложи пурата отново в устата си и тръгна с елегантна походка към лъскавия син „Ролс“, паркиран зад „Поршето“.

Бил Кауфман набързо целуна всяко едно от момичетата по бузата.

— Всеки път, когато се върнете тук — извика той, вече тръгнал към колата си, — ми се обаждайте. Майра би се радвала да ѝ гостувате... Тя много обичаше Джени.

Седна зад кормилото и нетърпеливо изчака Стан да потегли. Защо, по дяволите, не побързаше? Слава богу, приключи с това и вече може да се махне! Премести лоста на първа скорост, наслаждавайки се на рева на мотора, който веднага отговори на натиска на крака му върху педала. Поне успяха да скрият, че сега той е агент на Рори Грант, а Стан — негов адвокат... Не че имаше нещо грешно в това. Бил запали поредната цигара. Това беше просто шоубизнес!

Натисна бутона, за да свали стъклото на прозореца, наведе се, за да им се усмихне и помахна с ръка, но тежката дървена порта вече беше затворена. По дяволите, можеха да почакаат след всичко, което беше направил за тях.

Индия се хвърли на дивана и гневно заудря с юмруци по възглавничките.

— Копелета! — изпищя тя. — Не са нищо друго, освен копелета!

— Индия! — извика Вени шокирана.

— Можеш ли да измислиш по-добро име за онези двамата? Имаш ли представа, колко пари са изкарали от Джени през всичките тези години? Много повече, отколкото оставиха за теб и мен, уверявам те. Били са наети — било им е плащано, — за да се грижат за нея! Господи, прилошава ми само като си помисля за това. Но веднага щом играта позагрубяла, те я оставили сама на себе си. О, не, Вени, няма никакво съмнение — те са просто две лайна!

— Е? — запита Парис. — Какво ще стане сега? Ще седим тук, ще говорим за живота на мама през последните няколко години и ще я обвиняваме за това, че е загубила всичките си пари?

— Вината не е била нейна! — извика Вени, за да я защити. — Спечелила е сама всеки един долар и е можела да прави с парите си каквото пожелае.

— Така ли, Вени? — В гласа на Парис имаше много горчивина. — Родителите имат отговорности към децата си, знаеш ли? Въпреки че искаше сами да успеем в живота, мисля, че можеше да помисли и за нас, преди да направи всички онези ужасни инвестиции. Особено защото ние нямаме бащи, които да ни помогнат. — Парис беше готова да се разплаче, затова стисна здраво ръце, заби нокти в нежната кожа на дланите си. Замисли се за Амадео и за това, колко отчаяно и нетърпеливо се домогваше до неговата финансова помощ. — О, по дяволите! — извика тя, неспособна повече да сдържа яда си. — Защо,

защо, защо тя не ми даде парите, от които имам такава нужда! Да инвестира в мен, щеше да бъде по-малък риск, отколкото в онези инвестиции. Не разбирате ли? Глезила е всичките онези млади мъже, докато аз се борех...

По бузите ѝ се затъркаляха сълзи и тя гневно ги изтри с длан, докато Венеция и Индия безпомощно я гледаха.

— Съжалявам — изхлипа Парис. — Не исках да кажа това, наистина не исках. — Извади носна кърпичка от джоба си и изтри очи. — Права си, Вени. Тя е спечелила парите си с тежък труд и е имала право да прави каквото иска с тях. Била е глупава, това е всичко. И самотна. И уязвима. — И, добави тя мислено, никой не може да я разбере по-добре от мен.

Венеция се загледа през прозореца към необятния океан и жълтото зарево, което озаряваше хоризонта. Обикновен ден в Холивуд. Всеки път, когато се връщаше в този град, отново се уверяваше, че не би могла да живее тук. Синьото небе на Холивуд, ярката слънчева светлина и лесният живот бяха само повърхността, която прикриваше мръсотията и безчестието, които придружаваха пътя към успеха в шоубизнеса. Градът обгръщаше уязвимите с пипалата си, хватката му беше безмилостна. И те падаха в капана. Заживяваха според неговите правила. Джени се беше борила — беше изпратила момичетата си далеч от изкушенията му, — но накрая градът беше успял да я победи.

Венеция изведнъж закопня за анонимността и свободата, на които се наслаждаваше в Лондон. И за топлотата и общуването, за взаимните отстъпки, които се правеха в домакинството на семейство Ланкастър. Е, какво ще последва отсега нататък? Тя ще се оправи. Имаше дипломата си и искаше да започне работа като директор на фирма, която доставя храната на различни празненства и събирания. Кейт Ланкастър я беше насочила към добра агенция, която да ѝ намери работа. Предполагаше, че Индия ще продължи да прави онова, което правеше и в момента. За нея нещата също щяха да се развият добре, като се изключи Фабрицио Пароли, разбира се, но това също беше част от играта. Парис беше тази, която щеше да е най-сериозно наранена от смъртта на майка им. Тя беше напълно сама. Доколкото Джени знаеше, в живота ѝ нямаше мъж. Тя имаше само амбициите си и дори с нейния несъмнен талант, щеше да е необходима дълга и упорита борба, за да наложи името си в света на дизайна. Особено сега, когато вече нямаше

надежда да получи помощ от майка си. Разполагаха само с десет хиляди долара за трите. Десет хиляди долара...

— Парис — каза тя и стресна сестрите си, потънали в своите собствени мисли. — Искам да вземеш моя дял от десетте хиляди. Може би, заедно с твоя дял, ще ти помогнат.

В тъмносините очи на Парис блесна надеждата. Но не, не можеше да ги вземе.

— Много мило от твоя страна, Вени, но не мога да ти позволя да направиш това. Вероятно ти самата ще имаш нужда от тях някой ден.

— Можеш да вземеш и моя дял — каза Индия. — Нима не каза сама, че си по-добра инвестиция от мъжете на Джени? Ти единствена имаш талант в това семейство, Парис, и десетте хиляди долара на Джени ще ти помогнат да представиш първата си колекция — „Парис Лайнс“.

„Парис Лайнс“... десет хиляди... нямаше да са достатъчни да станат нещата, както трябва... Но само това имаха. Десет хиляди бяха много повече от нула, тоест, онова, с което разполагаше преди. О, господи, те бяха чудесни, тези нейни сестри! Парис прегърна с едната си ръка Вени, а с другата — Индия.

— Само ако сте сигурни...?

— Разбира се, че сме сигурни.

— Това е такава отговорност — всичките пари на семейството. — Парис ги погледна нервно, копrienената ѝ черна коса обграждаше като в рамка лицето ѝ, изразяващо нетърпение, но и тревога. Ами ако все пак не се окаже толкова добра? Не! Беше добра. Беше сигурна в това. Но толкова много неща можеха да се объркат.

— Не се тревожи, Парис — каза Индия, за да я окуражи, — парите са твои, без никакви условия. Ако искаш, ги похарчи за бурен живот, това си е твоя работа — ние не искаме да знаем. Никакви условия, разбра ли?

— Никакви условия — повтори Парис. Ще им ги върне. Когато постигне успех, ще се погрижи за тях двете — така, както Джени трябваше да го направи. — Няма да съжалявате — обеща тя.

— Време е да тръгваме. — Индия излезе на платформата и махна с ръка на двамата души охрана, които се мотаеха по плажа пред къщата и се развличаха, като хвърляха камъчета във водата. Те ѝ махнаха в отговор и тръгнаха към къщата.

— Е — отбеляза тя с въздишка и тръгна към вратата, — това е. — Обърна се, за да огледа за последен път красивата стая. Тапицерията на белите дивани беше посмачкана там, където бяха седели, а по масичките имаше пепелници и празни чаши. През големите прозорци се виждаха само океанът и безоблачното небе. — По-добре ще бъде да се сбогуваме с къщата — прошепна тя.

Парис и Венеция също огледаха с обич стаята. Сега, когато вече не беше тяхна, тя им се виждаше различна, помисли си Парис, малко по-неугледна, малко по-овехтяла, домът на непознат — така, както би го видял евентуалният купувач.

— Не бих могла да вляза в спалнята на Джени — каза шепнешком Венеция.

— Нито пък аз. — Парис извърна глава.

— Питам се на коя от всичките „Джени“ е принадлежала спалнята — каза Индия и заключи вратата сред тях. — На онази, която е излязла от Бевърли Хилс посред нощ, за да се разходи до каньона в Малибу? Искам да мисля, че това е била недискретната, влюбена в секса, Джени, която е отивала на среща с нов мъж.

— Не! Тогава Джени е била в романтично настроение, копнееща да види пълната луна над океана. — Венеция беше сигурна в това.

Парис остана мълчалива. Или може би помисли си тя, докато се отдалечаваха, залязващата филмова звезда с леко повехналата красота, чиято кариера е поела надолу и за чийто провален живот вече е нямало бъдеще. Освен на дъното на каньона в Малибу.

ГЛАВА 5

Момчето, което работеше на паркинга на „Родео Драйв“ подхвърли на Рори Грант ключовете за колата му и му се усмихна широко, подкупващо. Един ден то също ще се издигне. Да, може да се случи, разбира се, та това е Холивуд.

Рори тръгна по улицата. Огледа външността си във витрината на „Баланс“, когато мина покрай нея. Изглеждаше добре. Беше олицетворение на истинския американец — или може би калифорниец — с небрежно сресана дълга коса, уж между другото загорял от слънцето, с лека, подскачаща походка, избелели сини дънки, тенис маратонки „Hawaii“, скъпа италианска тениска с поло яка от „Джери Магнин“ и пуловер „Масони“, праметнат небрежно през раменете, с ръкави, завързани отпред. Не беше сигурен за пуловера — дали достатъчно голям брой хора ще познаят, че е марка „Масони“ и беше малко прекалено скъп? Дали нямаше да е по-добре да вземе по-семплия кашмирен пуловер от „Армани“? Е, по дяволите, пуловерът струваше достатъчно много пари — повече от месечната заплата на баща му, повече от месечната заплата на повечето хора. Отново се огледа във витрината на магазина...

Бил го чакаше на маса в кафе „Родео“. Чакаше го от двайсет минути, като си мислеше, че Рори ще закъснее точно с половин час. Така правеха всички те, когато стигнеха на това стъпало на успеха. А след това вече никой не можеше да познае с колко ще закъснеят. Понякога преуспелите актьори ставаха неочаквано мили и разбрани, но това се случваше рядко.

— Как я караш, Бил? — Рори прие поздравленията, поднесени от почти всички присъстващи, а после се отпусна на стола срещу Бил.

— Доста добре. — Щеше да се оплаква, Бил вече го предусещаше по смръщените вежди и липсата на усмивка при поздрава.

— Салата — каза Рори на сервитьорката — от авокадо и стриди. Кажете им да добавят и пшеничен зародиш. И „Перие“. — Откакто го

беше поставила на диета, избрана от самата нея, успявайки да намали теглото му от сто шейсет и пет паунда до сто и петдесет, Рори много внимаваше какво яде. Беше жалко, помисли си Бил, че не внимаваше също толкова много какво пуши. Смъркането на разни смеси не отиваше на най-новата телевизионна звезда.

— Трябва да престанеш с кокаина, Рори — посъветва го той. — Кожата ти не изглежда добре.

— Не сме тук, за да говорим за кожата ми — сръза го Рори и се огледа, за да види кой с кого е. — Тук сме, за да говорим за пари.

Значи това било. Ще се оплаква заради сумата, която получава.

— Какво за парите?

— Не са достатъчно, ето какво. — Рори си играеше с малката златна верижка, която висеше на врата му. Беше единственото му бижу. Рори беше решил да не носи часовник „Ролекс“, защото му се струваше, че всички имат такъв, а онези, които нямат, носят евтино негово копие. Все още изчакваше да разбере какъв часовник „ще дойде на мода“, за да бъде първият, който ще си го купи.

Момичето постави салатата пред него и той ѝ се усмихна широко. А тя си помисли, че зъбите му са огромни.

— Виж, Рори, повишиха ти заплатата веднъж, вземаш по трийсет хиляди на епизод. Това са ужасно много пари и не бива да бъдат рискувани. — Бил се усмихна, но Рори само го изгледа над чинията си.

— Не е достатъчно. Аз съм звездата на този филм, без мен той е нищо. Всички тези жени — жени, Бил — които са звезди в другите филми, вземат повече от мен.

Вярно беше, той наистина беше звездата на филма, но филмът беше все още нов в мрежата. Всички други — „Династията“, „Далас“ — се излъчваха от години.

— Заслужили са си го, Рори. Не са получавали толкова в началото.

— Да. Е, аз нямам намерение да чакам толкова дълго. Можеш да им кажеш, Бил, че няма да се появя на снимки следващия сезон, ако не ми дадат по петдесет хиляди на епизод. — Дъвчеше пшеничния зародиш, като много му се искаше вкусът да му харесваше повече. — Говоря истината, Бил.

Бил продължи да се усмихва мило, но всъщност кипеше от гняв. След всичко, което беше направил, този глезльо щеше да пропилее

всичко само защото не можеше да изчака малко. Беше прекалено алчен. Бързаше.

— Виж, Рори — каза той и взе в ръка сандвича, който си беше поръчал, — трябва само да си полежиш малко, да си починеш два сезона и тогава компанията ще бъде готова да ти даде повече пари. Така стават нещата в днешно време. Ще бъдат по-сговорчиви, когато филмът се наложи. Ако все още се снимаш във филма тогава.

— Сега! — каза Рори. — Няма да чакам!

Бил беше готов да избухне всеки момент. Усмивката му беше все така мила, гласът — все така спокоен. Никой от съседните маси не би могъл да се досети, че нещо не е наред.

— Ти, малък перко! — Той се усмихна. — Ще направиш така, както ти казвам аз. Не започвай да ми нареждаш и да си мислиш, че ти си звездата, защото и ти, и аз, знаем, че не си. Не и докато аз не се съглася с теб.

Кафявите очи на Рори, изпод дебелиите руси вежди, срещнаха неговите. Ръката, която държеше вилицата с набодено парче авокадо, се спря на средата на разстоянието до устата му.

— Какво искаш да кажеш? Аз съм този, когото дават по екраните. Ти вече нищо не можеш да направиш.

— Така ли?

Рори остави вилицата. Можеше да разпознае заплахата.

— Ще бъде твоята дума срещу моята — каза той предизвикателно.

— Моята дума — отговори Бил и направи знак да му донесат сметката — и тази на Стан Рубин. Стан е един от най-уважаваните адвокати, Рори, знаеш това, нали? Ще повярват на всичко, което той каже относно последната нощ на Джени на земята.

Рори втренчи поглед в него, докато той спокойно оставяше три долара бакшиш на масата.

— Така че, върни се на работа, Рори. Ще ги накарам да се погрижат добре за теб. Не се тревожи за това.

Бил тръгна към вратата, а Рори гледаше безпомощно след него. По дяволите, помисли си той с неудобство, нима историята с Джени не е приключила и вече погребана? Какво искаше да каже Бил с това?

— Да ви донеса ли нещо друго, мистър Грант? — Сервитьорката му се усмихваше. Беше наистина хубавка. — Харесвам марката

„Масони“ — каза тя и погали леко ръкава на пуловера му.

— Благодаря — усмихна се Рори. Знаеше си, че може да заложим на „Масони“.

ГЛАВА 6

Морган Макбейн крачеше неспокойно из фоайето на втория етаж на безупречното женевско летище, като от време на време спираше, за да погледне през прозореца към снега, който продължаваше да вали. Валеше повече от три часа вече и снежната покривка беше станала плътна, което наложи спирането на въздушния транспорт. Женевското летище беше затворено, а с него и той беше изолиран за света. Неговият самолет, идващ от Атина, беше последният, който се приземи, преди бурята да се разрази. Никой не можеше да каже колко време ще мине, преди снеговалежът да намалее и да стане възможно разчистването на пистите, което да позволи полетът му да продължи до Париж.

Загледа за пореден път таблото, където се отбелязваше закъснението и реда на полетите. Униформени служители се опитваха да успокоят група скиори, които нямаха търпение да се озоват в планината и със сигурност нямаха никакво желание да пилеят парите и времето си на някакво летище. Хубави момичета, в къси поли и ботуши до над коленете, се бяха скупчили около бара и Морган беше обект на много мили усмивки, когато отиде да си поръча третата чаша кафе. Чувстваше се не на място с тъмносивия си делови костюм. „Колко време мина, откакто за последен път ходих на ски?“ — запита се той, като си припомни чисто физическото удоволствие, което този спорт носеше, веселия чар на зимните курорти, предлагащи интимност и уединение сред заобикалящите ги, покрити със сняг, върхове. Три или може би четири години? Както и да е, прекалено много време!

Намери свободен ъгъл, незаеет от ски, и отпи от кафето си, заслушан в бърбенето на момичетата за това, коя от тях е облечена в най-тесен клин и други подобни. „Тези скиори и скиорки са на моята възраст“ — каза си той, шокиран от това, че автоматично беше помислил за себе си като за по-възрастен. „Аз съм на двайсет и пет и също като баща си прекарвам половината си живот във въздуха. Не е като карането на ски. Кога за последен път съм имал истинска

почивка? Толкова съм погълнат от предприятията «Макбейн», че не си оставям време за личен живот. Няколко дни тук, няколко дни — там и... това е!“

Яхтата на баща му, дългата сто и петдесет фута „Фиеста“, в момента плаваше във водите на залива край Барбадос. С пълен екипаж, но без пътници на борда. Фиц беше в Ню Йорк и може би щеше да се освободи след това за около седмица. А Морган беше прекарал пет дни на „Фиеста“ миналата година, когато тя обикаляше средиземноморските пристанища — от Сен Тропе до Сардиния. Да, това беше! Само посещаваше хотела, който притежаваха на Бахамите, за да провери как се управлява или за да обсъдят структурата и възможните разширения и подобрения. Беше така решен да стане незаменим в организацията на баща си, да защити репутацията си на „син на шефа“, че никога не си оставяше време дори да се отпусне истински. Дните си прекарваше или на строежите, или в рафинериите в Галвестън. Не на плажа и не на ски пистите. Ако не внимаваше, реши Морган, като остави празната чашка, ще стане като баща си, прекалено отдаден на интереса си към корпорацията „Макбейн“, за да се радва на живота и удоволствията. Усмихна се на момичето, облечено в дебел пуловер и дънки. Тя имаше огненочервена коса и чипо носле, обсипано с лунички. Усмивката ѝ беше изключително подканваща.

— Приличаш на скиор — каза тя, обхващайки с един поглед русата коса и широките рамене на Морган. — Но не си облечен като скиор.

Морган се усмихна.

— Пързаям се по склоновете на Вейл и Парк Сити в щата Юта.

— Не знаеш какво пропускаш, докато не се спуснеш по швейцарските писти — каза тя. — Обзалагам се, че ти си разумен скиор.

— Извън пистата. Иначе съм авантюрист по душа.

— Обзалагам се, че си — авантюрист, искам да кажа. — Тя взе ските си и чантата си, като го гледаше внимателно. Не беше много по-възрастен от нея, но създаваше впечатление на зрял човек, на човек, който знае мястото си в света, човек, абсолютно уверен в себе си. Това бяха все привлекателни качества, а и той беше изключително привлекателен мъж.

— Сигурен ли си, че не искаш да съблечеш деловия си костюм и да дойдеш с мен?

Между тях пламна искрата на сексуалното привличане. Тя беше хубава, а и повече от сигурно беше, че се пързала добре.

— А ти къде отиваш?

— Във Вербие. Там ходят всички британци.

Всички британци... Той се запита дали Венеция ходи във Вербие. Странно, винаги мислеше за Венеция като за англичанка, а тя беше американка, все пак. Е, почти.

— Може би следващия път. Благодаря за предложението.

— Няма защо. Жалко, можеше да бъде забавно. — Нарамни ските си и се отдалечи.

Морган гледаше след нея, докато тя отиваше към приятелите си. Те бяха цяла дузина и изглеждаха много близки. Атлетичен младеж прегърна момичето през раменете и го притегли към групата. Бяха много щастливи, смееха се, бяха развълнувани, предчувстваха удоволствието от пързаянето по стръмните склонове.

Морган се извърна обратно към бара и си поръча скоч. Имаше достатъчно опит в пътуването, за да знае, че не бива да пие преди полета, но внезапно се почувства изоставен и самотен. Не че в живота му не достигаха жени. Срещаше жени през цялото време. В който и град да се озовеше, имаше поне половин дузина хубави момичета, на които да се обади, и поне половин дузина очарователни домакини, умиращи от желание да го поканят на вечеря. Ходеше на балове в Монако и на галавечери в нюйоркската опера. Играеше тенис с актриси в Лос Анжелис и извеждаше умопомрачително красиви модели в Париж на вечеря в елегантни ресторанти, които, както изглежда, сервираха все същото меню, но по-често, отколкото искаше да си спомня, ядеше сам и самотен в хотелски апартаменти, които можеха да бъдат навсякъде от Франкфурт до Абу Даби — толкова еднакви бяха.

Готов беше да се обзаложи, че групата скиори ей там ще се забавлява в следващите няколко седмици повече, отколкото той за последните пет години.

Животът, реши Морган, като изпи на един дъх скоча, беше станал прекалено скучен за него. Като се изключи Венеция Хейвън. През трите месеца, откакто я беше срещнал, той се хващаше, че си

намира извинения, за да прекарва повече време в Лондон. Често успяваше да прекара само една нощ в града, при което му се налагаше да става безбожно рано на следващата сутрин, но си заслужаваше. Извеждаше я на вечеря в някой тих малък ресторант, държаха си ръцете на светлината от свещите, а той просто не можеше да откъсне поглед от нея. Не виждаше чак такава прилика с нейната много известна майка може би защото Джени не беше така близка на неговото поколение. Той виждаше русокосо момиче с деликатна костна структура, с очи, които меняха дълбочината и изражението си — ставаха по-светли, когато блестяха оживено от интерес, и по-дълбоки, почти виолетови, когато я обхващаше пристъп на нежност.

Вени беше момиче, решено да постигне своята независимост, и същото момиче, чиито устни тръпнеха под неговите, когато я целуваше... Само дотам беше стигнал той засега — до целувките. Защото, ако стигнеше по-далеч с момиче като Вени, това щеше да бъде равносилно на престъпление. Не беше сигурен, че иска да го направи. Знаеше, че на нея ѝ харесва да бъде с него, а не просто със сина на Фиц Макбейн. Вени никога не настояваше да я води в скъпи ресторанти или клубове, беше все така щастлива и в кварталното бистро, където светлината беше приятно приглушена, виното — учудващо добро, а храната — истинско приключение.

По високоговорителите съобщиха на френски, че всички полети ще бъдат значително забавени, на което скиорите отговориха с присмех. Изведнъж Морган се почувства дори още по-самотен, изправен в множеството на оживеното летище. Върна се в стаята за важни личности и затвори вратата, за да не вижда тълпата. Половин дузина мъже четяха, удобно настанени, вестници в тихата стая, чийто под беше застлан със зелен килим. Още няколко се бяха вгълбили в документите си или си приказваха над чашите с питие. Дойде един стюард, за да им съобщи последните сведения за бурята и да ги осведоми относно дължината на принудителния им престой. Най-малко още два или три часа. Ако мистър Макбейн предпочитал, можел да си вземе стая в хотел.

— Знаете ли какво искам да направя — каза Морган, като му подаде билета си. — Сменете полета ми. Ще хвана следващия полет за Лондон. И ми осигурете телефон. Искам да проведа междуградски разговор.

Стюардът постави телефонен апарат до него. Морган вдигна слушалката и набра номера. Питаше се дали Венеция обича да кара ски.

Студеният вятър беше превърнал мокрите снежинки в миниатюрни капчици лед, които щипеха бузите на Венеция, докато тя се отдалечаваше от паркинга, натоварена с торби и кошници с хранителни продукти. Като стигна до заслона, който предлагаше високият блок с офиси, тя остави кошниците на пода на асансьора и изтръска снега от косата си, след което се опита да я изсуши с края на дългия си вълнен шал. Музика и топлина я обгърнаха, когато натисна копчето за десетия етаж. Трябваше да отиде два пъти до колата си, за да вземе всичките си принадлежности. Беше премръзнала. Елегантните сиви италиански ботуши, които си беше купила миналата седмица, след като беше организирала три обяда и две вечери и се беше почувствала ужасно богата, бяха станали на петна от влагата — което, помисли си без настроение тя, просто доказваше, че или не трябва да си купува неща, прекалено скъпи, за да може да си ги позволи, или че трябва да стане по-практична!

Асансьорът спря, тя отново вдигна кошниците и се усмихна на секретарката, седнала зад бюрото в тихото фоайе, застлано със сив килим, на етажа, който заемаха изпълнителните директори на „Блекмор и Халиуел“, консултанти по инвестиции и мениджмънт. Брюнетката ѝ кимна безразлично в отговор и продължи да лакира в огненочервено дългите си нокти.

— Кухнята е ей там, надолу по коридора и после — наляво. — Тя не ѝ предложи помощта си и Венеция отново трябваше да направи два курса, за да пренесе провизиите.

Все пак, помисли си Венеция, като огледа кухнята, такава е моята работа, а не нейната. Но не беше правилно и това, което правеха тук — да я третират по-скоро като прислужница, отколкото като млада дама от известна кетъринг фирма. Директорите, за чиито празненства тя се грижеше, обикновено се държаха добре и мило с нея. Някои от тях ѝ се усмихваха с блеснали от възхищение погледи, а други се правеха, че не я забелязват, докато ядяха и говореха за бизнес. И двата подхода устройваха еднакво добре Венеция — докато харесваха

храната ѝ и ѝ плащаха, докато се обръщаха редовно към нея, естествено чрез секретарките си, за да устройва празненствата им, така че тя да запълва календара си с месеци напред, тоест, да знае, че може да разчита на определен доход, всичко беше наред.

Не беше толкова лесно да си намери работа, колкото си беше мислила. Училищата като че ли бълваха млади образовани момичета с най-различни дипломи и на обявите за работа в „Таймс“ се отзоваваха десетки момичета, някои от които с повече опит от Венеция. Чрез семейство Ланкастър и своя собствен кръг от приятели, тя беше успяла да си намери работа. Неведнъж беше замествала готвачи, които буквално са избягали в последния момент. Венеция не ги обвиняваше. Много често временните ѝ работодатели се държаха така, като че ли тя беше някоя досадна слугиня, която трябва да знае къде стои всяко нещо в кухнята и трябва да го донесе веднага, и то без да ги безпокои! Повечето от жените се бяха оказали ужасно взискателни и беше трудно да им се угоди. Мъжете я виждаха в доста по-различна светлина — повече като красиво кухненско украшение, на което можеш да се насладиш с джин и тоник в ръка, докато съпругата ти се къпе. Понякога дори си позволяваха да я прегърнат през раменете или да я потупат по дупето с предложения за среща. Това като че ли беше рискът на професията ѝ, но ужасно я ядосваше. Досега успяваше да държи „ухажорите си“ на разстояние. И също така беше успяла да запази учтивия си тон, защото имаше нужда от парите. Но щеше да ѝ достави такова задоволство просто да си тръгне и да ги остави да обясняват на съпругите си защо партито е провалено.

Отвори кошниците си и извади салатите от желирана съомга, поставена в пресен кресон и украсена с парченца лимон и краставица. Директорите на средна възраст, за които готвеше, предпочитаха семпла храна — не прекалено калорична, с уравновесени и полезни съставки. Агнешкото, поръсено с подправки и горчица, овалено в галета и изпържено до златисто, се беше оказало блюдо, на което можеше винаги да разчита. Стараеше се десертът да бъде лек — лимонов шербет с пресни бадемове бисквити, приготвени същата сутрин, или прясна плодова салата и рядък вид сирене. Виното идваше от собствените изби на директорите, така че не беше нейна грижа. И като се изключеха студените ордъври и десертът, оставаше ѝ да приготвя само основното блюдо и зеленчуците. Тях купуваше предния ден и ги

готвеше в кухнята на семейство Ланкастър в седем и трийсет сутринта. Обикновено беше приключила до десет часа, сложила всичко в кошниците с капак и готова да потегли. Имаше време само да се окъпе набързо и да облече „работния“ си костюм — семпла пола и блуза, без да забравя престилката на райета, достатъчно голяма, за да я обгърне два пъти. Натоварваше всичко в колата и потегляше.

Включи фурната на най-слабата степен и си направи кафе. Дванайсет часът. С малко късмет, жените, които приготвяха масите и миеха чиниите, щяха да бъдат готови скоро. Междувременно имаше време колкото да приведе в ред външността си.

Венеция тръгна бързо по коридора в търсене на тоалетната. Намери я без помощта на безразличната секретарка, която водеше очевидно много интересен телефонен разговор. Огледалото ѝ казваше, че не е много „размъкната“ — косата и ботушите ѝ бяха изсъхнали. Слава богу, изглеждаше достатъчно добре и делова. Завърза спретнато косата си на тила със синя панделка и потърси в чантата си червилото. Картичката, която беше получила от Морган, беше там, където я беше оставила сутринта. Една камила гледаше тъжно, застанала на сред пустинята в Абу Даби, и с усмивка на устни, тя отново прочете написаното от Морган на гърба: „На камилата може да се разчита, тя е високо ефективна, струва много и не ръждясва... На кого въобще му е нужна кола? Липсваш ми“.

Изпращаше ѝ картичка където и да отидеше, обикновено надраскано набързо: „Как ми се иска и ти да беше тук“, или дори: „Любов и целувки“. Бяха се срещали само десетина пъти, откакто той се върна от Калифорния преди два месеца, но тя откри, че харесва Морган все повече и повече. Беше ѝ толкова лесно да разговаря с него, той изслушваше търпеливо проблемите ѝ и задаваше много уместни въпроси — въпроси, които ѝ помагаша сама да открие търсения отговор. Трябваше също така да признае, че ѝ беше приятно да се разхожда под ръка с такъв привлекателен мъж и да забелязва завистливите погледи, които другите момичета ѝ хвърлят. Кейт Ланкастър мислеше, че той е зашеметяващ! Морган излъчваше типично американска увереност в собствените сили, създаваше чувството, че те са безгранични — тя мислеше, че той може да се справи с всяка ситуация точно както беше направил и в онази ужасна

нощ преди три месеца. Разбира се, тя беше безгранично благодарна на Морган и баща му за това.

Харесваше много и целувките му. Всъщност май ѝ харесваха прекалено много, а мислеше, че и на него му харесват. Защо тогава той не правеше нищо друго, освен да я целува? Нима не я намираще достатъчно привлекателна?

Може би у нея имаше нещо, което възпираше и дори отблъскваше? Венеция погледна тревожно отражението си в огледалото. Беше доста хубавичка — знаеше, че наистина е така, но понякога, вътре в себе си, не беше много сигурна по отношение на външността си. А Морган все така не ѝ предлагаше нищо друго, освен целувки...

О, мили боже, гледай само колко стана часът! Прибра бързо картичката обратно в чантата си и забърза към кухнята.

— Вече сложих масата, мис — посрещна я веселият глас на сервитьорката.

— О! О, добре, много благодаря. Направих кафе, искате ли една чашка? — Венеция постави печеното във фурната и затвори внимателно вратичката ѝ.

— Благодаря, мис. — Жената беше на средна възраст и говореше на диалекта кокни. Излъчваше спокойствие. Тя се вгледа внимателно в лицето на Венеция. — Сякаш ви познавам отнякъде — каза. — Много приличате на някого, когото май съм гледала по телевизията.

— Наистина. — Венеция се усмихна и се направи на много заета с подготовката на зеленчуците.

— Сетих се! Приличате на онази филмова звезда, която се самоуби в Холивуд преди няколко месеца — Джени. Беше много красива. Когато бях момиче, много исках да приличам на нея. Чакайте минутка... Не, не може да бъде, иначе нямаше да сте тук в кухнята и да готвите. Искам да кажа, не можете да сте дъщеря на Джени Хейвън... Но ви видях по телевизията!

Венеция се усмихна срамежливо. Мислеше, че когато погребението приключи, вниманието на пресата ще се насочи към следващия скандал или любовна връзка, но репортерите останаха да обикалят около къщата на семейство Ланкастър още седмици наред и непрекъснато я изненадваха фотографии, когато излизаше да напазарува от супермаркета или да изведе кучето на разходка. Дори няколко пъти

я бяха молили да даде интервю, а от два конкурентни вестника ѝ предлагаша огромна сума пари да разкаже „истинската история“ — предложения, които тя, естествено, беше отхвърлила. В клюкарската колона на „Мейл“ имаше дори размазана снимка на нея и Морган, които тъкмо влизаха в едно такси.

— Е, никога не бих си помислила, че мога да ви срещна тук — в кухнята, да готвите за всички тези хора! — Лицето на жената изведнъж грейна щастливо, защото най-после беше разбрала. — Значи за вас е било онова телефонно обаждане! Саманта, секретарката, каза, че се обаждал онзи богат американец, Макбейн. Обаждал се от друга държава и търсел Венеция Хейвън. И, разбира се, госпожица умницата му каза, че тук не работи такава жена. О, и се усмихваше през цялото време. А той е търсел вас, миличката ми. По-добре идете и я разпитайте. Мисля, той каза, че ще се обади отново, защото бил сигурен, че ви очакват. — Тя изгълта набързо кафето си и се усмихна на Венеция доволна, че ѝ беше поднесла приятната новина. Разбра това по блесналите щастливо очи на момичето. Тя наистина беше много хубава — също като майка си.

Морган? Морган я беше търсил тук?

— Но откъде знае...? — Още докато изговаряше думите, осъзна колко глупав е въпросът. Разбира се, Морган се е обадил у дома ѝ и те са му дали този телефонен номер. Сигурно е спешно, щом не може да изчака тя да се прибере вкъщи.

— Благодаря ви, о, много благодаря — каза тя и тръгна към вратата. — О, може ли да наглеждате агнешкото във фурната, докато ме няма? Няма да се бавя.

Саманта, отпуснала се спокойно зад бюрото, пиеше розова на цвят напитка с мляко, богато на витамини, която представляваше обяда ѝ. Изглежда Венеция, а погледът ѝ издаваше, че я смята за невъобразимо досадна.

— За вас? — Гласът ѝ издаваше леко раздразнение. Очевидно смяташе, че момичето греша. Богатият Макбейн не би могъл да звъни от Женева на някаква си готвачка.

— Аз съм Венеция Хейвън. Нима не е питал за мен?

Погледът на Саманта за първи път се спря на Венеция. Мили боже, разбира се! Тя беше онова момиче Хейвън, защо не беше

забелязала това веднага? Телефонът звънна отново и тя автоматично вдигна слушалката.

— „Блекмор и Халиуел“. О, да, мистър Макбейн. Да, прав сте, мистър Макбейн. Тя е тук сега, ще ѝ подам слушалката. — След което тя продължи да отпива от млякото си и да се преструва, че не слуша.

— Морган? — Венеция постави слушалката под брадичката си, за да може да говори много тихо. — Да, да, разбира се, доволна съм, че се обади, но защо тук? Спешно ли е? Така ли? Да, разбира се, че карам ски... Кога? О, Морган, звучи чудесно, но не съм сигурна, че ще мога... Възпрепятстван си от снега? Колко романтично! Да, разбира се, иска ми се да съм с теб, но трябва да работя, Морган... О, добре, може би ще мога...

Смехът ѝ наруши тишината, която цареше в офисите, и Саманта я изгледа завистливо.

— Добре тогава, ще говорим за това, когато дойдеш тук... Ще успееш да ме убедиш? — Тя отново се засмя. — Добре. Да. Ще чакам да се обадиш... да... Аз също... Чао.

Венеция остави слушалката и щастлива, тръгна обратно към кухнята, следвана от завистливия поглед на Саманта.

Пътуваха в „Ролса“ на хотел „Палас“ по покритите със сняг улици на Сен Мориц, нагоре към върха, чиято снежна шапка приличаше на кула, растяща с всяка изминала минута. Мениджърът ги чакаше, за да ги поздрави лично и да ги увери, че персоналът ще се грижи за удобството им.

— Имаме достатъчно хубав сняг — информира ги той. — А и ще вали още, може би дори прекалено много. Но ако снегът ви затвори в нашия курорт, мадмоазел, ще откриете, че има много неща, които можете да правите в „Палас“ — можете да се пързаяте с кьнки на нашата пързалка, да плувате в басейна, да се упражнявате във фитнесзалата, да играете скуош, бридж, да танцувате, може би да излезете да си купите това-онова...

— Забравете за това — засмя се Морган. — Мадмоазел ще се изкачи на върха, за да се спусне надолу, възможно най-скоро. Обзаложили сме се на десет лири, че ще я победя. Ще се спуснем пет пъти и ще видим кой ще направи най-доброто време.

— Онова, което не ти казах, е — информира го Венеция, докато вървяха към асансьора, — че за първи път се пързях тук със ски, когато бях още тригодишна. Дойдох с майка си, а Джени беше много добра в спортовете. Беше превъзходна скиорка и се погрижи да получа възможно най-доброто обучение. Дори да ме превъзхождаш в бързината, Морган Макбейн, а не съм сигурна, че ще успееш, никога няма да можеш да постигнеш стила ми.

— Вероятно си права — отговори той с усмивка. — Моето обучение се състои само от половин час, в който баща ми ми показва основните движения. После се качихме в кабинката и тръгнахме към върха, където татко се спусна и извика: „Следвай ме!“. Нямах избор — ако исках да слеза от планината, трябваше да го следвам. И се спуснах. Хареса ми, макар че сигурно съм паднал най-малко дузина пъти. Той нито веднъж не ми помогна да се изправя. Чакаше и ми даваше инструкции как да го направя.

Докато вървяха след управителя по коридора, Венеция си представи малкото, уплашено и самотно момче на върха на белия склон, който сигурно му се е струвал ужасно стръмен.

— Баща ти като че ли е доста суров човек — каза тя.

— Беше. И все още е. И все пак е най-добрият. Отгледа ме съвсем сам, така, както той си знае. — Морган се усмихна горчиво. — Беше твърдо решен синът му да не израсне като мамино синче. Парите бяха средство, което да осигури храната и доброто образование, а не средство за разглеждане.

Венеция си помисли, че баща му е бил малко прекалено деспотичен, но не сподели това си мнение с него.

— Стаята ви, мадмоазел. — Управителят отвори вратата със замах.

Тя беше просторна и слънчева и пълна с цветя. Две дискретни единични легла чакаха избора ѝ. Въпросителният поглед на Венеция срещна този на Морган.

— Аз съм в съседната стая — обясни ѝ той. — Давам ти петнайсет минути да се приготвиш и тръгваме, окей?

— Обядът се сервира в ресторанта, сър — каза управителят и последва Морган до вратата на неговата стая.

Венеция се засмя, когато чу отговора му.

— Обяд? Нямаме време за това. Ще хапнем по-късно набързо в някое от заведенията горе в планината.

Когато Морган искаше да направи нещо, той го правеше веднага! Беше дошъл до Лондон със самолет, беше я уговорил да „си открадне няколко дни“ и още със следващия полет бяха отлетели за Швейцария. Вени гледаше с тревога двете легла близнаци. Разбира се, очакваше, че ще бъде настанена в отделна стая — Морган не би бил толкова нахален и недискретен, та да наема обща стая за двамата — пък и нещата между тях не бяха стигнали толкова далеч. Все още. Седна в края на леглото, събу ботушите и дънките си и обу чифт термални дълги чорапи, памучно поло и костюма за ски. Обу старите си кожени ботуши, закопча чантичката си за ски към колана, взе тъмните си очила и тръгна към вратата. Морган беше отвън, вдигнал ръка, за да почука на вратата.

— Този път те победих — извика победоносно той. — Рунд първи е за мен.

— Мислех, че състезанието ще започне на склона — оплака се Венеция.

— Така е, така е... Само гледай, мис Венеция Хейвън — предупреди я той. — Ще ти бъде трудно!

Венеция беше забравила какво удоволствие е да караш ски. Започнаха на червена писта — просто за да загреят, беше казал Морган, макар тайничко да си мислеше, че постъпва великодушно спрямо нея, като ѝ дава време да признае, че черните писти са много трудни за нея. Наистина можеха да я затруднят, призна пред себе си тя, когато освободи краката си от каишките и нарами ските. Коленете ѝ трепереха от напрежението и натоварването, с което не бяха свикнали. Но беше изумително — снегът беше идеален, небето беше синьо, само тук-там се белееше по някое облаче, слънцето грееше топло. А тя беше долу, в края на пистата, и чакаше Морган, който беше изостанал значително. Беше го победила най-малко с три минути, изчисли тя, когато той най-после спря до нея.

— Победи ме, честно и почтено. — Той се усмихна. — По дяволите, Вени, не ти повярвах, когато каза, че си добра. Наистина си страхотна! Виждам, че работата ми е спукана.

— Наистина е спукана — каза високомерно Вени. — А който загуби, ще купи по чаша вино и сандвич за обяд, нали така?

Морган си пое дълбоко дъх.

— Не знаеш в какво се впускаш. — Нарами ските си и я прегърна със свободната си ръка. Тръгнаха към терасата на заведението, която гледаше към долината и беше ужасно претъпкана. — Може и да съжаляваш към края на седмицата, Вени Хейвън. Ще ти струва скъпо!

Слънцето се отразяваше от снега и образуваше хиляди бляскави малки призми, а те седяха на терасата, стоплени от лъчите му и от виното, доволни от хубавите сандвичи с шунка, наслаждаващи се на гледката.

Беше почти идеално, помисли си Морган. Беше в планината — която винаги беше обичал — в един великолепен ден, с момиче, в което все по-силно се влюбваше. Хвърли поглед към профила на Вени, която отпиваше по малко от виното си и гледаше долината, разкрила се пред погледа ѝ долу, прилична на красива пощенска картичка. Обичаше нежната извивка на бузите ѝ, трапчинката, която се образуваше на дясната и ѝ придаваше очарователна асиметричност, когато се усмихнеше. Обичаше прямия поглед на огромните ѝ сини очи, дългите извити мигли, харесваше начина, по който тя прибираше косата си отзад на тила в тежка конска опашка и деликатната извивка на гръбнака ѝ, който дори в тежкия ски костюм изглеждаше крехък. И все пак тя не беше крехка. Венеция беше силна — не само физически, но и със силен характер. Той знаеше колко твърдо решена е тя да успее в своето предприятие и много искаше да може да ѝ помогне. Сигурно имаше някакъв начин да улесни нещата за нея. Защото той имаше чувството, че Вени няма да позволи на никого и на нищо да я отклони от целта, докато не я постигне.

— Ще опитаме ли отново? — запита Вени и си сложи меката розово-сива шапка от ангорска вълна, която подхождаше по цвят на ски костюма ѝ. — Нямам търпение да опитам черните писти, ако и ти искаш.

— Както кажеш.

Тръгнаха рамо до рамо по дървената тераса, малко трмаво заради тежките ботуши, взеха ските си от редицата ски, подпрени на снега пред заведението, закопчаха ги на краката си и се плъзнаха към

лифта. Докато лифтът ги носеше към върха, те се държаха за ръце, което беше, помисли си доволно Венеция, истинският рай.

Тежките облаци на хоризонта през целия ден заплашваха със сняг и сега той започна да пада тежко. Решиха да се спуснат за пети и последен път през този ден. Когато стигнаха до хотела, снежната вихрушка беше прераснала в силна буря.

— Успяхме да се приберем тъкмо навреме — каза Морган, като оставяше ските и ботушите им специално отредената за това стая. — Обзалагам се, че утре пистите ще бъдат покрити със сняг.

Венеция изстена и се протегна, за да опъне стегпатите си и вече схванати мускули.

— О, не съм сигурна, че ми пука... Мисля да се потопя за дълго време във вана с гореща вода, а после да спя поне една седмица.

— Ще ти позволя да останеш дълго във ваната — каза Морган, — но после ще стане време за по едно питие в бара, за вечеря на свещи за двама, а после... — Морган я прегърна и я притегли по-близо до себе си.

— После? — прошепна тя и му се усмихна дяволито, гледайки го изпод полупритворени клепачи.

— О, малко танци, малко целувки... — Устата на Морган се спусна настоятелно над нейната. Тя го прегърна здраво през врата.

— Виж само, целуват се в стаята за ски като тийнейджъри — усмихна се Морган, — а ти си премръзнала. Устните ти са ужасно студени. Хайде, май трябва да се потопиш в гореща вана. Ще продължим по-късно.

Чувството е така приятно, помисли си Венеция, докато почти подтичваше до него. Хубаво е да се грижат за теб. Толкова е спокойно, когато си с Морган.

Вени беше облечена в дълга виолетова рокля от мек вълнен плат с поло яка, широки рамене и дълги ръкави, прибрана в талията от колан от виолетов сатен. На друго момиче роклята може би щеше да изглежда вулгарна и биеща на очи, но на високото и стройно тяло на Вени тя стоеше прекрасно. Двамата представляваха приятна двойка в хотела, пълен с красиви млади хора. Всички погледи се обърнаха към

тях, когато те напуснаха уютните си и топли места до камината в бара и тръгнаха към ресторанта.

Съживена от банята и подсилена от коктейла с шампанско, Вени се почувства нова жена. Беше я обзело радостно оживление, но различно от онова, което беше изпитала в планината. Там беше повлияна от вълнението и възбудата от спорта и от великолепието на деня. А това чувство беше предизвикано от щастието да бъдеш млада, красива и с Морган.

Сервитьорът ги заведе до маса, осветена единствено от свещите. Морган протегна ръка през масата и хвана нейната.

— Казвал ли съм ти някога колко си красива на светлината на свещите? — запита той с усмивка. — Може би си дори по-красива, отколкото беше на пистата, макар че, трябва да призная, и там беше много красива!

— Ти също — отговори весело Вени. — На светлината на свещите очите ти имат цвета на отлежало вино.

— Ха, отново се върнахме на храната и напитките. Това да не би да е намек, че умираш от глад? — Морган целуна връхчетата на пръстите ѝ, преди да пусне ръката ѝ.

— Разбира се. Ти ми позволи да хапна само един сандвич на обяд — каза Вени и плъзна поглед на специалист по дългия списък предястия. — Господи, какъв богат избор!

Морган я гледаше развеселено как прави избора си — като плъзна пръст по списъка и тихо коментира.

— Морган? Дали не може да изям две предястия вместо главно блюдо? Всички звучат така примамливо... Просто трябвала опитам охлювите, но пък ми се иска и от шунката.

— Господи, Вени, можеш да изядеш три предястия, ако искаш, и дори четири или пет!

— Само две, благодаря — каза Венеция.

— Ти наистина знаеш какво искаш, нали? — Погледите им се срещнаха над трепкащите пламъчета на свещите.

— Понякога — отговори скромно Вени. — Понякога наистина знам.

Ядоха изненадващо малко за двама души, които уж бяха много гладни, но всичко, което опитаха, беше, както каза Вени, „върховно“. После танцуваха блус, притиснати един в друг. Главата ѝ беше сгъшена

на гърдите му, където, помисли си Морган, ѝ беше мястото. В полунощ умората започна да ги завладява и въпреки че моментът и мястото не бяха подходящи, Венеция се прозина.

— Съжалявам — каза виновно тя, — но толкова съм уморена!

Морган се засмя.

— Е, поне не е от скука — каза той, хвана я за ръка и я поведе към асансьора.

— Целували ли са те преди в асансьор? — запита шепнешком той, когато вратите се затвориха и двамата останаха сами.

— Никога — прошепна щастливо тя.

Целувката му беше различна този път — по-малко нежна, по-настоятелна. И продължи, докато вратите не се отвориха на техния етаж и не ги изложиха на веселите погледи на една чакаща асансьора двойка. Венеция се изчерви и тръгна бързо по коридора, без да изпуска ръката на Морган. Не беше очаквала, че някой ще ги види. Беше забравила всичко на света, отдадена на целувката.

Спряха пред нейната врата и Морган пъхна ключа в ключалката, за да отвори. Помисли си, че Вени наистина изглежда уморена. В планината лицето ѝ имаше здрав и цветущ вид, а сега беше бледо и уморено, но въпреки това — красиво. Не можеше да понесе, че ще трябва да се разделят за през нощта.

— Вени? — Очите ѝ срещнаха неговите. — Може ли да вляза, за да те целуна хубаво за „лека нощ“? Искам да кажа, че не искаш да бъдем „заловени“ в коридора, нали? Това, че ни хванаха в асансьора, е достатъчно скандално.

Венеция се усмихна.

Беше ѝ хубаво в прегръдките му, толкова хубаво... Би искала дори да заспи в прегръдките на Морган — наистина щеше да е прекрасно. Устните ѝ се разтвориха под натиска на неговите и Венеция зачака то да се случи — чудното физическо удоволствие, фойерверките, които сякаш избухват в теб, страстта, която те оставя безпомощна и треперееща. Нали така трябва да се чувства човек, когато обича някого?

Морган прокара длани надолу по гърба ѝ, притисна я още по-силно и целуна много нежно затворените ѝ клепачи. Господи, как я желаше... За момент спря да я целува, за да погълне с поглед прекрасното ѝ лице. Беше толкова красива и... толкова уморена!

— Постъпвам жестоко — каза той, като я целуна по бузата. — Ти си изтощена. Имаш нужда да се напиш хубаво. Да спиш, докато принцът те събуди — като принцесата от приказката.

Да, така беше, помисли си Венеция, когато той я целуна за последен път, наистина беше уморена. Изрита обувките от краката си и с благодарност се отпусна на леглото, като все още мислеше за Морган. Но трябваше да чувства и нещо повече от това, нали? Морган не беше никакъв си обикновен приятел, той беше специален в много отношения. Винаги, когато беше с него, се чувстваше така... защитена. Не се беше чувствала така, откакто беше напуснала дома си и Джени, за да отиде да учи в Англия. Да, Морган се грижеше за нея. Например сега, тя знаеше, че много му се иска да я люби, но беше толкова нежен и загрижен. Но... Дали страстта не трябваше да победи умората, запита се тя с известно неудобство. Нали допирът на устните му трябваше да я възпламени? Джени винаги беше отстъпвала на страстта. Ако не беше, те трите нямаше да съществуват. Но от онова, което Джени ѝ беше разказвала, Вени беше разбрала, че за майка ѝ страстта винаги е помитала всичко друго. За Джени страстта беше всепоглъщащо, могъщо чувство. Тогава, защо тя не беше завладяна от страст?

Вени съблече роклята си и облече кремавите копринени мъжки пижами, които бяха коледният подарък на Кейт Ланкастър за съпруга ѝ и които Вени беше „взела назаем“, защото ѝ стояха далеч по-секси от онези дантелени нощници. Почисти грима от лицето си, среса косата си и остана седнала, хванала глава с ръце, да гледа отражението си в огледалото. Беше влюбена в Морган, нали? Поне много би искала да е влюбена в него. И мислеше, че Морган е влюбен в нея — тоест, надяваше се, че е. Той със сигурност я вълнуваше. Въздъхна и си легна. Лежеше в мрака и си спомняше колко забавно им беше на пистата, как се бяха държали за ръце в лифта, вечерята на свещи, танците, целувката в асансьора... Беше така отдадена на целувката, нали? Както и да е, каза си тя, докато сънят я оборваше, има различни видове любов, не всеки бива завладян от скандална страст... Истинската любов може да бъде по... по-цялостна и по-задоволителна...

Морган не можеше да заспи. Струваше му се, че в стаята е прекалено горещо. Стана, отиде до прозореца и загледа навън. Снегът все още падаше на едри снежинки. Морган с въздишка дръпна завесите. Утре няма да могат да карат ски. Снегът ще ги затвори в хотела. А няма има някого, с когото би бил по-щастлив да бъде затворен, отколкото с Венеция? Няма. Знаеше го. Знаеше още, че този път е различно. И преди се беше влюбвал — два пъти всъщност. И два пъти си беше мислил, че не може да живее без тях, а след известно време беше открил, че може и то доста щастливо. Но този път нямаше да бъде така. Не само защото Венеция беше прекрасна и не защото много искаше да я люби — беше му изключително трудно да я остави тази вечер, — но защото тя извикваше у него чувства, които той не знаеше, че притежава. За първи път в живота си той искаше да се грижи за някого, да я защитава и да я пази. Тя имаше такъв странен характер, беше така упорито независима понякога и така наивна и уязвима друг път. Морган почувства болка, когато се замисли за нейната невинност. Господи, беше толкова жесток — да прави опити за любов, когато тя беше толкова уморена. Тя беше толкова дете всъщност. С нея ще трябва да бъде внимателен, да не насилва нещата, да й остави време да свикне с всяка стъпка — така, както един мъж трябва да постъпи с момиче като Венеция. Да прави любов с нея, ще бъде огромно престъпление, но той ще бъде щастлив да го извърши след време. Вени беше достойна за обожание — беше красива, добра компания. Днес му беше много забавно с нея. Ще се радва да напредва бавно, като се наслаждава на всеки етап от любовната игра. Ще продължава да й се обажда от всяка страна, където отива, ще й пише, ще й изпраща цветя, подаръци, ще ухажва своята невинна Венеция, докато най-сетне тя бъде готова.

Морган лежеше на леглото, положил ръце под главата си, и правеше своите планове за Венеция.

Дните минаваха толкова бързо, както обикновено става, когато човек е във ваканция. Смесваха се в съзнанието, защото всеки ден си имаше своите малки радости: пързаляне с кънки с Морган на пързалката в хотела; седене пред топлата камина в бара, където двамата се държаха за ръце; пътуване с шейна, чиито звънчета звъняха

като в коледна нощ, из приказния зимен пейзаж с върховете със снежни шапки и високи борови дървета; победите над Морган на кърлинг, спомена за това как подскачаше щастливо по леда, когато той ѝ връчи спечеления облог от пет лири, с които тя му купи подарък — най-мекия кашмирен шал на света, който той веднага зави около врата си, а после я целуна; радостта от това, че отново караха ски заедно, когато снегът спря и пистите бяха почистени; вечерите на свещи, танците и нежното внимание и огромната загриженост, които Морган ѝ засвидетелстваше. Но защо, чудеше се Венеция, облечена за вечеря в тяхната последна вечер, защо не беше направил друг опит да я люби? Какво не беше наред? Не изглеждаше по-малко влюбен. Напротив, непрекъснато правеше различни жестове, изглеждаше толкова щастлив, колкото беше и тя — двамата не спираха да се смеят на нещо. Тогава защо, по дяволите? Не беше ли достатъчно привлекателна?

Венеция смръщи вежди на отражението си в огледалото. Беше решила тази нощ да облече виолетовата рокля, която май беше постигнала нещо онази първа вечер. Наведе глава и я разтърси, за да освободи косата си. После отметна глава назад и започна да прокарява пръсти през косата си, докато тя придоби небрежно рошав вид. Тази вечер постави сенки на клепачите си, което придаде дълбочина и страст на погледа ѝ, подчерта скулите си с по-тъмен руж и очерта устните си с виолетово-розово червило, като сложи гланц само на долната си устна, защото Парис ѝ беше казала, че така се прави, когато искаш да изглеждаш по-секси. И си сложи малко от скъпия парфюм. Готово. Ако и това не помогне, не знаеше какво повече би могла да направи. Трябваше да признае, че изглежда страхотно. Можеше само да се надява, че и Морган ще оцени това!

Венеция, ти си смешна, каза тя на отражението си в огледалото и се засмя. Ту не си сигурна, че искаш той да прави любов с теб, ту в следващата минута не си сигурна дали чувстваш онова, което трябва, а в по-следващата вече се питаш защо той не прави любов с теб! Нямахше търпение да попита най-добрата си приятелка, Кейт Ланкастър, какво мисли тя по въпроса. Взе чантичката си и огледа стаята. Навсякъде бяха разпръснати дрехи. Тя ги събра набързо и ги хвърли в дъното на гардероба, оправи кувертюрата на леглото и махна пижамите си от стола — просто в случай, помисли си, като огледа стаята със задоволство, че той реши да влезе тази вечер.

Морган я чакаше на любимата им маса в бара, разположена в съседство с веселите пламъци на огъня, и пиеше уиски със сода. Той забеляза как всички глави се обърнаха към нея, когато тя се появи на входа и му се усмихна, когато погледите им се срещнаха. Той беше готов да се обзаложи, че тя дори не знае, че всеки един мъж в бара ѝ се възхищава. Това беше едно от най-хубавите неща у Венеция — че не осъзнаваше своята покоряваща красота. Тази вечер тя изглеждаше различно: вървеше малко по-бавно, малко по-уверено, а погледът ѝ не беше открит, както обикновено. Изглеждаше изкусителна, по дяволите! Не му беше лесно да устоява на естествените си импулси цяла седмица, а ето, че сега тя беше прекрасна като дива теменужка, ароматна като лятна ливада и гледеше със сексапилния поглед на Лолита. Исусе, какво се опитваше да направи с него...?

Вени го целуна по бузата, когато той се изправи, за да я поздрави. После седна до него и го обгърна с аромата на див зюмбюл.

— Харесва ми — каза Морган, като се закашля, когато ароматът нахлу в ноздрите му. — Парфюмът ти, имам предвид.

Венеция го погледна колкото можеше по-секси.

— Така ли? — прошепна тя, като много ѝ се искаше парфюмът да се казваше „Дива страст“ или нещо такова, вместо „Див зюмбюл“.

Морган я погледна някак учудено. Какво ѝ ставаше?

— Добре ли си? — запита я загрижено. — Не си прекалено уморена, нали?

О, господи, сигурно не правя това, което трябва, разтревожи се Венеция. Той мисли, че изглеждам уморена, докато аз си мисля, че изглеждам секси!

— Разбира се, че не съм уморена. Знаеш, че не може да съм уморена през цялото време, Морган!

— Не. Не, разбира се, че не. Е, тогава, какво ще кажеш за едно питие? Обичайният ти коктейл с шампанско?

Венеция отпи от коктейла си, като много ѝ се искаше да беше достатъчно изискана и да пиеше „Мартини“ или джин-водка с лимонов сок или някакво друго екзотично питие, от което, беше сигурна, щеше да ѝ прилошее, но което можеше да ѝ помогне да изглежда по-възрастна и по-сексапилна. По-опитна, беше правилната дума, помисли си тя. Господи, искаше да прилича повече на Парис, тогава щеше да се справи идеално с настоящата сцена. Защо Джени не беше

изпратила нея в швейцарско училище, вместо в английско! Но Парис не можеше да готви, каза си тя, сякаш да се защити сама пред себе си. Но Парис няма нужда да може да готви, отговори си после, тя сигурно се храни в грандиозни ресторанти всяка вечер, придружавана от прекрасни, изискани мъже!

— Отегчаваш ли се?

— Какво? — Венеция, откъсната от мислите си, го хвана за ръката. — О, не, разбира се, че не, какво те накара да си го помислиш?

— Ами... Гледаше втренчено пред себе си и не казваше нищо, а това не е характерно за теб.

Венеция се усмихна.

— Прав си — съгласи се тя, — не е! Както и да е, умирам от глад, а ти? Тази вечер отново ще ям охлюви.

— Мислех, че можем да започнем с малко хайвер — каза Морган. — Поръчах да сложат бутилка „Дом Периньон“ да се изстудява.

— Чудесно, ще ям охлюви след хайвера.

Морган се засмя.

— Добре. Хайде, довърши си питието.

Хайверът беше прекрасен, шампанското — превъзходно, а ягодите със сметана бяха върховният лукс, който зимата можеше да предложи. Морган си беше Морган, помисли си Венеция, докато танцуваха, а тя си беше Венеция.

Те бяха двама души, които много се харесват, които наистина се обичат и се наслаждават на компанията си. Вероятно това беше любовта. Сигурно така трябваше да се чувства. Сигурно любовта е смях и забавление, това да си държиш ръцете по време на блуса. Може би бяха твърде млади за онази завладяваща страст. Може би младите хора имат нужда само от романтични чувства и смях.

Морган копнееше да я обгърне с ръцете си, да ѝ каже, че я желае, но беше още прекалено рано. Тя беше такова дете — виж я само как се забавлява. Беше прекарвал подобни вечери с много момичета. До този момент те вече сами се тикаха в ръцете му — готови, колкото и той, за онова, което следваше. Но с Вени не можеше да стане така. Ще трябва да поохлади страстите си, да играе ролята на нежен любовник, докато тя не бъде готова. Това беше начинът да я спечели, сигурен беше.

ГЛАВА 7

Целият под на ателието беше покрит с чисти бели чаршафи. Парис, боса, в черни дънки и пуловер, беше коленичила в центъра и прикрепяше с карфици сребристи волани по цялата дължина на дългата сатенена пола, с която беше облечен моделът. Момичето, което беше голо от кръста нагоре, леко трепереше. Когато вдигна ръка да погледне часовника си, забеляза, че космите ѝ са настръхнали.

— Парис, замръзвам тук — оплака се тя. — Ще хвана пневмония, ако не побързаш.

Плътният ѝ глас с тексаски акцент отекна в стаята и Парис въздъхна. По нейно мнение всички модели трябваше да държат устните си плътно затворени. Всичко, което Финола трябваше да направи днес, беше да стои, докато тя забожда карфиците. И без да говори, помръдваше достатъчно често.

— Ще направя самото после — каза ѝ тя. — Чакам само Берт да зашие реверите.

Берт Мерене, специалната шивачка, седеше до дългата маса в ъгъла и бързо пришиваше на ръка дългите извити ревери на сатененото сако. Друга, по-млада жена, седеше до нея и шиеше широка ленена пола.

— Вече е четири и половина — оплака се Финола, — а аз трябва да бъда в... някъде другаде в шест.

— Къде другаде? — запита Парис. — Пристигна едва в три, а аз мислех, че цял ден ще си свободна.

— Да... Да, закъснях. Но шест е вече вечер, нали така?

Парис приключи със закрепването на воланите при високата цепка на полата отзад.

— Окей. В колко часа ще дойдеш утре? — отдръпна се леко назад, за да огледа работата си.

— Не съм сигурна. Ще ти се обадя и ще ти кажа.

Парис изгледа замислено модела. Нещо ставаше, усещаше го. Финола играеше някаква игра, но каква?

— Виж, Финола — каза тя, като премести един воал малко по-вляво, — създаде съм всички вечерни дрехи за твоето тяло. Имам нужда от още два дни и ще приключя. И така, в колко часа ще дойдеш?

Берт Мерене донесе сатененото сако.

— Готово е, мадамозел.

Парис внимателно огледа реверите.

— Чудесно, Берт. Работата ти, както винаги, е съвършена.

Берт Мерене беше работила за всички известни модни къщи в Париж. Беше започнала още на петнайсетгодишна възраст. При Парис работеше извънредно, за да помогне на дъщеря си да плати таксата в балетното училище. Тренировките по балет като че ли бяха безкрайни, а имаше толкова много допълнителни часове... но си струваше и Наоми щеше да бъде звезда един ден. Както и Парис Хейвън. Тя имаше талант и работеше уверено — като майстор. Кройките и изрязването ѝ бяха безупречни.

Финола намести сакото на слабите си рамене и го закопча под талията с единственото копче във формата на ромб. Сакото имаше свободна линия, но все пак подчертаваше тялото там, където беше необходимо. Сатенът и екстравагантните извивки на реверите бяха в превъзходен контраст с мъжката кройка и сивия мъжки цвят. Същият приятен контраст създаваха и изненадващите набори на гърба. Финола огледа отражението си в голямото огледало на срещуположната стена. Сакото разкриваше голяма част от гърдите ѝ и тя някак сприхаво го притвори.

— Изглежда страхотно, Парис — каза тя и размърда експериментално тяло в него. — Но се страхувам, че ако мърдам прекалено много, циците ми ще се покажат целите.

— Финола, дори да имаше цици, те пак нямаше да се покажат при тази кройка.

Без да иска, Финола се засмя.

— Предавам се, както казват тук — отговори тя. — А сега мога ли да вървя?

— Къде? Да си намериш работа, в която да показваш гърдите си? — Дидие де Мобер тръшна вратата след себе си и се засмя, като улови погледа на Финола. — Съжалявам, съжалявам, мила, не исках да кажа това. Просто чух края на вашия разговор, това е всичко.

Дидие де Мобер, спретнато облечен в белия костюм, който беше неговата униформа и през лятото, и през зимата, беше колега на Парис, неин помощник и момче за всичко. Което означаваше, че се занимава със страничните неща и оставя Парис да се съсредоточава над създаването на линията. Дидие пишеше чековете и водеше счетоводството, намираще връзки за закупуването на копчета, конци, велур и сатен, и то при най-изгодни цени. Той се грижеше за доставките, разправяше се с моделите, хвалеше шивачките, правеше кафето, грижеше се Парис да изяде обяда си и бършеше сълзите ѝ, когато тя плачеше от умора и напрежение.

Дидие познаваше Парис още от седемнайсетгодишна, когато и двамата учеха дизайн в училище. Тогава той беше на двацет и три и току-що беше създал колекция от летни панталони и ризи. Дрехите му напомняха униформите на офицерите от флота и бяха приятни за носене в летните ваканции. Изведнъж той откри, че е постигнал успех още при първото си начинание. Оттогава „Дидие Дизайн“ имаше своите възходи и падения. В някои сезони той постигаше успех, в други — не чак толкова голям, но все пак успяваше да държи главата си над водата в този нелек бизнес. Приятелството с Парис, започнато в едно кафе, разположено на тротоара, също се беше задържало и вече беше нерушимо.

То си беше останало, разбира се, само приятелство, защото Диди беше, както се мълвеше, „закоравял ерген“. Доста отдавна той беше споделил с Парис, че вероятно е такъв, защото сексуалните му интереси не били съвсем наред. И че може би точно затова тяхното приятелство се е запазило. „Жена, красива като теб“, беше ѝ казал той, „досега всеки друг мъж щеше да е твой любовник.“

Диди беше наблюдавал отблизо напредъка на Парис — или липсата на такъв — още откакто беше завършила колежа по изкуствата и беше преживяла разочарованието да започне самостоятелна работа. Изслушваше тревогите ѝ по отношение липсата на пари и ѝ предлагаше да каже по някоя добра дума за нея в която и да е от модните къщи, търсеци нови дизайнери, но тя се страхуваше, че ще бъде погълната от огромния безличен свят на анонимността, че ще загуби таланта и индивидуалността си, като ги предложи в услуга на някой друг.

Ако Дидие имаше някакъв капитал, с удоволствие щеше самият той да финансира модната къща на Парис, но парите не му достигаха, за да започне и втори бизнес. Когато Парис се върна от Холивуд с десетте хиляди на сестрите си и непоколебимите си амбиции, Диди беше предложил да ѝ помогне.

Диди закачи на закачалка прибраните в найлони дрехи, които току-що беше взел от надомните им работници.

— Ето нещо, което ще те развесели — извика ѝ той.

Парис свали найлона и разгледа дрехите.

— Диди, прекрасни са!

Редицата дълги ленени поли — кремавата с прасковен колан, синята с виолетов, сивата с червеникавокафяв — висяха редом с подходящи по цвят копринени блузи, изрязани като тениски, но с дълги и широки ръкави. Имаше и панталони от същия тежък ленен цвят с дължина до глезена, които щяха да се носят с велурени сака, един номер по-големи от панталоните. Дори на закачалките, дрехите изглеждаха млади и блестящи, все едно че бяха живи. И настроението на Парис започна да се повишава.

— Тези са първите, които са изцяло завършени — каза тя. — Слава богу. Започвах вече да мисля, че никога нищо няма да завършим.

— Казах ти, че всичко ще стане накрая. — Диди се усмихна, после погледна часовника си. — Парис, трябва да решим какви ще бъдат аксесоарите към тях, а после трябва да вземем решение къде ще бъде шоуто. Просто не можем да отлагаме повече.

Бяха свели възможностите за провеждане на шоуто до две — един невзрачен салон в модерен хотел, чието предимство беше близостта му до ателието на Парис, а другият салон беше извънредно екстравагантен и Парис го беше открила съвсем случайно точно зад стария пазар, който сега беше трансформиран в район, осеян с бутици, барове и кафета. Решението щеше да бъде от голяма важност, както и аксесоарите, а Парис вече беше уморена от непрекъснатото вземане на решения. Всеки костюм се нуждаеше от абсолютно подходящи обувки, шапки, украшения за коса, специални колани, бижута във формата на карфици, огърлици, гривни, обеци — много от които също бяха неин дизайн и бяха изработени в множество малки ателиета, пръснати из цял Париж. Целият дизайн план, който в началото съществуваше само в главата на Парис, вече започваше да се превръща в реалност с

постепенното добавяне на детайлите. Но с приближаването на времето за шоуто нервността им се увеличаваше. А ето, че сега и Фиола започваше да създава трудности! Като наметна на раменете си коженото палто на Джени, тя последва Диди по стълбите, а после и в неговия бял „Мерцедес 450“, на чието предно стъкло беше залепен билет за глоба.

— По дяволите! — каза Диди и весело пъкна билета при останалите в отделението, където държеше и ръкавиците си. Билетите за глоба бяха необходимо зло за градския живот. Другата алтернатива — да намери паркинг или място, разрешено за паркиране, никога не му минаваше през ума, защото щеше да означава да върви пеш в това ужасно време. Нещо, което Диди никога нямаше да направи!

Диди беше най-типичният представител на френската раса, който Парис беше виждала. Имаше издължено бледо лице и тъжни тъмни очи на средновековен светец, силно извития нос и долната устна на галите. Но беше привлекателен, винаги безупречно облечен в елегантен бял костюм — носен през лятото с тъмносиня тениска, а през зимата — с пастелносиня или розова риза и вратовръзка. От разказите на Диди знаеше, че любовният му живот, или отсъствието на такъв, си е лично негов, какъвто си беше и нейният. Двамата не говореха на тази тема. Кой имаше време за любовни игри? На света съществуваше само работата. Работа и пак работа. Това беше всичко, което искаше тя. Диди беше единственият човек на света, на когото беше разказала за Амадео Витрази.

— Чакай, cherie, само почакай — беше й казал той успокояващо. — Когато станеш звезда, ще купуваме коприната от „Дером“ и ще можеш да кажеш на синьор Витрази — когато той с усмивка те помоли за твоите нареждания, — че неговата коприна не е достатъчно добра. И ще го изпратиш обратно при Олимп Авалон.

— Откъде ще започнем? — запита тя, докато Диди шофираше внимателно из адски натовареното вечерно движение.

— От шапките. — Той натисна рязко спирачките и свърна вляво по една странична уличка. — Казах, че ще бъдем там преди пет. Закъсняваме.

— О, Диди, надявам се, че Жан-Люк вече ги е приготвил.

Шапките бяха най-важният аксесоар и жизненоважни за нейната линия.

Диди отново паркира на забранено място и Парис бързо изтича нагоре по стълбите към ателието на Жан-Люк. Той беше младеж, който Диди откри веднага след излизането му от училището по дизайн. Предложените от него идеи я бяха очаровали, но сега изпитваше тревога. Все пак това беше първата му поръчка, ами ако не беше толкова добър, за колкото го мислеха?

На нетърпеливото ѝ позвъняване отвори младата съпруга на Жан-Люк. Държеше дете в ръцете си и се усмихна мило на Парис.

— Влезте, мадмоазел, Жан-Люк ви чака. Да ви предложи чаша чай или вино?

Парис направи съзнателен опит да се успокои, докато следваше момичето към неугледната стая. Бебето се усмихна с все още беззъба усмивка над рамото на майка си и докосна ръката ѝ с малкото си пръстче. Беше наистина сладко.

— Всичко е готово, Парис. — Жан-Люк се здрависа с нея и я поведе към дългата работна маса, която заемаше една цяла стена. Шапките стояха на малки стойки и приличаха на редица летни цветя сред „зимния пейзаж“ на неугледността и вехториите на стаята.

Жан-Люк беше сътворил малка шапчица с воал, която да се носи „нахално“ кривната на една страна и която приличаше на шапчиците, които дамите са носели на коктейли през трийсетте години, плетена испанска шапка за костюмите и широкопола сламена шапка, украсена с панделки за романтичните дневни рокли. Парис нямаше защо да се тревожи — бяха съвършени.

— Повече от съвършени — добави тя, като го прегърна. — Божествени са. Ти си истински гений, Жан-Люк. Шапките ти ще имат такъв успех, че няма да мога да си позволя услугите ти следващата година.

Жан-Люк се усмихна скромно.

— Надявам се да си права, но съм щастлив, че си толкова доволна.

— Трябва да дойдеш на шоуто. Трябва да дойдете и тримата — каза тя, като включи и бебето в поканата си.

Диди влезе забързано. Белият му костюм беше толкова не на място в тази обстановка, както и шапките.

— Диди, погледни, не са ли красиви? — Парис сложи подред всички шапки на главата си, за да може той да ги разгледа.

— Фантастично. Прекрасна работа, Жан-Люк. Знаех си, че можеш да го направиш. Те са превъзходни, слава богу. Хайде, Парис, трябва да тръгваме.

Той я накара почти да тича надолу по стълбите, сложиха шапките, така както бяха в кутиите, в багажника на колата и потеглиха към следващата работилница, откъдето щяха да вземат обувките. После щяха да отидат за бижутата и накрая — за украшенията за коса.

До осем часа седяха един до друг в мерцедеса на Диди изтощени, но щастливи.

— Имам само едно оплакване — каза Парис, като се протегна. — Това, че сините сандали не се оказаха чак толкова подходящи за материята на плата, както трябваше да бъдат. Като се изключи това, всичко е идеално. Не си ли съгласен, Диди?

— Слава богу, да. — За нови в света на висшата мода, помисли си Диди, те се справяха учудващо добре. — Салонът за шоуто. Кога ще го видим — преди или след като пийнем нещо?

Едно питие звучеше доста примамливо според Парис. Но все пак щеше да ѝ се наложи да вземе онова толкова важно решение.

— Бих искала — каза тя, без да бърза — много голям и много студен коктейл с шампанско. С черешка.

— Прекрасно — каза Диди и запали колата. — След като видим салоните.

Той въздъхна.

— Някак си предчувствах, че ще кажеш това.

Парис отпиваше от сутрешното си кафе и мислеше за решението си. Нямаше съмнение, че хотел „Арт Нуво“, в който беше ексцентричният салон, им е далеко, но дизайнерите показваха колекциите си дори на писти за конни надбягвания и паркове сега, а хотелът създаваше точно подходящата атмосфера за нейните дрехи. Нейният стил беше повлиян от холивудските мюзикъли на трийсетте години и тя почти можеше да си представи как Фред Астер танцува по широкото стълбище на хотела. Диди беше оспорвал решението ѝ. Казваше, че шоуто трябва да се състои в центъра, където се развива действието. Каза, че могат да украсят залата с цветя, така че няма значение как изглежда тя, и Парис почти се беше предала, но все пак

накрая решиха, че близката зала е прекалено голяма за нейното малко шоу. А какво ще стане, ако дойдат едва половината от поканените гости? Направо ще се изгубят в онова място. Така че „Арт Нуво“ беше подходящ.

Следващия път, каза си тя, като остави чашката и стана от леглото, следващия път ще наеме огромен апартамент в „Риц“, ще има секретарка и ще проведе шоуто в някой от салоните му. Ще пресъздаде духа на „Шанел“. А междувременно, засега можеха да си позволят само това. Можеха почти да си го позволят!

Един поглед към прозореца ѝ подсказа, че отново вали. Нима тази окаяна зима никога няма да свърши, господи, нима беше вече седем и половина? Имаше толкова много неща, които трябваше да свърши, преди Финола да дойде в дванайсет. Всичко вървеше добре и по график. Само дето беше толкова трудно да правиш всичко, макар че Диди правеше каквото можеше. Всъщност те двамата вършеха работата на петима души. Имаше нужда обаче от човек, който да координира аксесоарите, и от още един, който да се погрижи за всяка отделна част на шоуто — спортните дрехи, дневните рокли, вечерните рокли и тези за коктейли. „О, добре“, усмихна се тя, „по това време догодина всичко ще бъде различно. Ще съм постигнала огромен успех, ще живея в изящен апартамент и ще ставам сутрин в девет, докато помощниците ми и техните помощници се грижат за всяка досадна подробност. Може дори да замина във вилата си в Маракеш само за да «създавам».“

Беше ѝ приятно да си мечтае така по средата на деня. И тя продължи да мечтае, докато си вземаше душ. Това беше единственото приятно нещо, което ѝ се случи през този ден.

В един и трийсет Финола все още не беше дошла. Не беше и телефонирала. Парис се суетеше около шестте вечерни рокли, които висяха на закачалки. Всяка една от тях беше ушита за извънредно слабото тяло на Финола.

Парис беше настояла да наеме точно Финола въпреки високата цена, която тя беше поискала, защото Финола имаше дългите крака и широките рамене на филмова звезда от трийсетте години и беше идеална за нейните дрехи. В шоуто щяха да участват още четири модела, наети само за този ден. Техните дрехи бяха стандартни, в размерите, характерни за конфекцията. Щяха да направят само някои

малки и необходими корекции в самия ден на шоуто. Всъщност четири момичета не бяха съвсем достатъчно и Парис го знаеше. Това щеше да означава, че моделите ще трябва да се преобличат много бързо, но тя не можеше да си позволи нито едно момиче повече — заради Финола. А ето, че кучката отново закъсняваше.

— Диди, къде може да е тя?

— Не каза ли, че май ще има среща за обяд?

— Да, но каза, че ще се обади.

Диди отново набра номера на Финола и се заслуша в сигнала „свободно“. Никой не отговори. Той тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — извика Парис, като го последва.

— Да я намеря. Ти чакай тук. — Той изтича надолу по стъпалата към колата си. „А когато я намеря — помисли си той гневно, — ще ѝ извия проклетия врат.“

Финола излезе от новия салон на един млад японски дизайнер, който беше развълнувал света на модата със скандалните си новаторски колекции преди две години и продължаваше да жъне успех след успех. Беше много доволна от себе си. Беше си играла с тях, карала ги беше да чакат и ето, че сега ѝ платиха огромна сума, за да се появи в шоуто. Кое то само доказваше, помисли си тя, като слизаше бързо по стъпалата, че ако се стремиш да получиш онова, което искаш, накрая ще го получиш. Те имаха нужда от нея. Разбира се, това нямаше да е щастливо стечение на обстоятелствата за Парис Хейвън, но нейната колекция беше малка, а и тя лесно можеше да намери някого другото, въпреки че, разбира се, всички добри модели вече бяха ангажирани.

Диди я сграбчи за ръката, когато се появи на входната врата, и я задърпа към колата си, която чакаше на ъгъла.

— Пусни ме! — извика Финола. — Какво си мислиш, че правиш?

— Какво правя ли? Ще те заведа на срещата, за която очевидно си забравила.

Финола го погледна виновно.

— Каква среща?

Диди пусна ръката ѝ и пъкна ръце в джобовете на бялото си сако. Беше започнало отново да вали и черната му коса, съвсем мокра, беше залепнала за главата му. Тъмните очи блестяха на бледото му лице. Изглеждаше странно заплашителен.

— Какво си намислила, Финола?

Тя бързо отстъпи назад.

— О, спомних си! Трябваше да се обадя на Парис... Тъкмо щях да го направя.

— И какво щеше да ѝ кажеш? Че не можеш да участваш в нейното шоу? Това ли, Финола? Мицоко ти е предложил ролята на звезда и повече пари?

Финола отметна гневно глава назад и развя русата си коса. По дяволите, започваше да се намокря!

— Точно така, мистър. И приех неговото предложение! Страхувам се, че няма да мога да поема шоуто на Парис. Можеш да ѝ кажеш да се обади в агенцията и да поръча да ѝ изпратят някой друг.

Дидие много искаше да я зашлеви. Импулсът беше толкова силен, че за да му устои, той пъкна ръце още по-дълбоко в джобовете си. С всички сили се опитваше да се контролира. Кучката ги беше използвала, за да изпроси повече пари от Мицоко и да стане звезда на неговото шоу. От една страна, не можеше да я обвинява, животът на моделите беше кратък, но, Исусе, можеше да я убие заради онова, което беше сторила на Парис!

— Майната ти, мис Тексас — изръмжа той и се извърна.

Финола се изчерви.

— Майната ти и на теб, педераст такъв! — изпищя тя, без да забелязва втрънените погледи на минувачите.

— Диди, какво ще правя? — Гласът на Парис беше изпълнен с отчаяние и Берг вдигна поглед от кремавия блузон сако, на който внимателно пришиваше лъскави ревери.

Диди пристъпваше нещастно от крак на крак.

— Ще се обадим в агенцията и ще вземем някоя друга.

— Няма друга! Всички, абсолютно всички модели в Париж, са вече ангажирани за двете седмици, в които се представят колекциите. Мили боже, Диди, останали са само боклуците!

Берт слушаше с интерес. Значи прекрасната мис Финола ги беше изоставила накрая? Берт не беше изненадана. Питаше се как такова ново и все още борещо се за място предприятие е успяло да си осигури един от топмоделите, но беше предположила, че Финола е добра приятелка на Парис и просто ѝ прави услуга. По нейно мнение, бяха си по-добре без нея, въпреки че тя наистина беше добър модел и господ ѝ беше свидетел, имаха нужда от модел. От четиримата души в стаята — тя самата, Парис, Дидие и другата опитна шивачка, мадам Леско, Берт имаше най-богат опит в света на висшата мода и беше най-добрата професионалистка. Имаше няколко неща, които, според нея, Парис вършеше погрешно, но тя беше наета само като шивачка и никой не я беше питал за мнението ѝ. И все пак питаше се какво ще правят сега.

Парис се отпусна на старото сгъваемо легло и заплака.

— О, това ми дойде прекалено много, Диди, прекалено много! Какво мога да направя?

Диди седна до нея, чувствайки се ужасно безпомощен. За първи път в живота си не знаеше какво да направи.

— Всичко ще бъде наред, Парис, всичко ще стане, ще видиш. Финола не е незаменима.

— Незаменима е, знаеш, че е — макар и само за онези две седмици.

Диди знаеше, че е права.

— Ще ти донеса кафе — предложи той. — Или бренди?

Парис зарови глава във възглавничките и продължи да плаче. Берт не издържаше повече. Като остави настрана нежната дреха, която шиеше, тя отиде при тях.

— Извинете ме, мадмоазел, мосю...

Дидие се изправи. Беше учудващо любезен с работниците.

— Да, Берт.

— Чух какво е станало с онази американка, която ви беше модел, мосю, и трябва да ви кажа, че не съм изненадана. Много съжалявам, мосю, мадмоазел.

— Благодарим ти, Берт, много мило от твоя страна.

— Ако позволите, мосю, имам предложение. Работя из модните салони още от момиче. Вече почти четирийсет години. Имам опит, виждала съм стотици шоута, добри и лоши, виждала съм и всичките

борби, които водят до тях. Имам идея, мосю. Мисля, че можем да спасим шоуто ви.

Скептичният поглед на Парис срещна този на Диди, после двамата се обърнаха и загледаха Берт.

— Седни, Берт. — Диди я хвана за ръката и почти насила я накара да седне на един стол. — Хайде. Кажи ни. Каква е идеята ти?

ГЛАВА 8

Червеното ферари беше паркирано на видно място пред студиото на Пароли. Лъскавата му нова боя блестеше на светлината от прозорците. Двама млади мъже се бяха облегли на тази извънредно луксозна кола и като че ли не забелязваха студения дъжд, който плющеше по плочките на тротоара. Чакаха, с камери, скрити на сигурно и сухо място под тренчките им, Фабрицио Пароли да излезе. Говореше се, че е доста близък с дъщерята на Джени Хейвън. На два пъти ги бяха хващали да излизат заедно от студиото. И двата пъти той я беше закарал до апартамента ѝ. И двамата пъти само я беше оставил там. Както и да е, клюката обещавахе добра история и папараците бяха по горещата следа за възможната любовна връзка. Бяха готови да направят всичко, за да отразят пламъците ѝ върху страниците на вестника. Нямаше да е необходимо кой знае колко много — двама души, осветени внезапно от светкавицата на фотоапарат, винаги изглеждат изненадани, а изненадата може да бъде интерпретирана като „вина“, ако надписът под снимката извика правилна асоциация.

Фабрицио вдигна яката на палтото си, за да се защити от дъжда. Излезе през задния вход на студиото и когато навлезе в потока от хора по алеята, се смеси с всички онези, които се връщаха от работа. С наведена глава, той вървеше бързо. За да отиде направо към таксито, което го чакаше на ъгъла, мина през една тъмна задна уличка.

Индия му отвори вратата и той влезе, като тръсна глава, за да паднат дъждовните капчици от косата му. Студените му устни срещнаха нейните, когато таксито потегли към анонимността на нощта.

Беше странно, помисли си Индия, когато целувката на Фабрицио се задълбочи и стана по-страстна от обикновена целувка за поздрав, а ръцете му се плъзнаха под палтото ѝ, как внезапният интерес на папараците към нея след смъртта на Джени беше стимулирал „любовта“ на Фабрицио. Той като че ли я желаше през цялото време, където и да бяха — в офиса или в колата. Дори тук, в таксито, той като

че ли не можеше да чака. Ръцете му бяха вече под блузата ѝ и милваха гърдите ѝ. Индия въздъхна от удоволствие. Фабрицио отлепи устните си от нейните. Очите му блестяха в тъмнината, когато взе ръката ѝ и постави дланта ѝ върху твърдия си вече член. Тя усещаше топлината на тялото му през плата на панталоните му, докато го милваше несъзнателно и автоматично.

— Спри, спри, carina — прошепна той и отново стисна ръката ѝ.

Индия хвърли поглед към шофьора на таксито, чието внимание, слава богу, беше приковано в тъмното и хлъзгаво от дъжда шосе. Излязоха от Рим и поеха към околностите му. Фабрицио разкопча мекото ѝ късо палто от лисица, повдигна блузата ѝ и пое зърното ѝ в устата си. Започна да го дразни с леки ухапвания, докато тя не извика.

— Шшш — прошепна Фабрицио.

Изведнъж Индия си спомни разказа на Джени как правила любов с англичанина в гондолата във Венеция. Таксито не беше така романтично като гондолата, но идеята беше същата. Тя се изкикоти. Фабрицио вдигна раздражено глава.

— Но защо се смееш, Индия? Какво съм направил?

— Нищо... Нищо не си направил. Просто е смешно, това е всичко. — Тя отметна глава назад и се засмя, а Фабрицио се отдръпна от нея, оправи сакото си и приглади косата си.

— Не виждам нищо смешно — каза той, ядосан. Нито една жена не му се беше смяла, докато правеше любов с нея.

Самоувереността му, както и ерекцията, бяха така очевидно намалели, че Индия намери това за дори още по-смешно.

— Престани да се смееш! — заповяда ѝ Фабрицио. — Какво ти става тази вечер?

— О, не знам. — Тя си пое дълбоко въздух между два пристъпа на смях. — Смея се заради нещо, което си помислих.

— А аз мислех за теб — каза Фабрицио студено. — И мислех, че в такъв момент и ти мислиш за мен.

— Да, наистина, така беше... Просто си помислих за нещо, което майка ми ми каза, и разбрах, че приличам на нея повече, отколкото съм предполагала.

— А, майка ти. — Фабрицио беше изпълнен с типичното за италианците съчувствие към дете, загубило майка си. — Бедната малка

Индия. Ще видиш, болката ще намалее след време. Понякога смехът бликва от тъжни спомени.

Индия покри гърдите си с палтото. Беше адски студено. Как биха могли да правят любов в това студено такси? Тя отново започна да се смее.

— Наистина, Индия, достатъчно. Започваш да ставаш истерична.

— Съжалявам, Фабрицио, не исках. Просто не можах да се удържа. — Тя пооправи външността си и погледна през прозореца. Успя да види само тъмното шосе. — Тук е много тъмно — отбеляза.

— Обикновено е така извън града — отговори Фабрицио.

Индия въздъхна. Очевидно беше наранила чувствата му. Да се смееш, когато италианец те люби — дори такъв изтънчен италианец като Фабрицио — беше погрешно. Вероятно беше наранила мъжката му чест, докато мислеше единствено за собствената си реакция в случая. Нещо друго, което той беше казал обаче, беше вярно — че мислеше за себе си и за майка си, а в такъв момент би трябвало да мисли за него. Не мислеше за него и това се случваше за първи път. Все по-често напоследък откриваше, че мислите ѝ се носят някъде далеч, докато Фабрицио, напротив, биваше обзет от страст. Наистина не беше правилно да се питаш какво става някъде другаде, докато мъж те люби в изискана хотелска стая. Дали секретността на връзката им вече не беше станала отегчителна за нея? Не беше заради начина, по който Фабрицио правеше любов, но нещо ѝ липсваше. Индия взе ръката му и целуна дланта му, а Фабрицио я прегърна.

— Така е по-добре, сага. — Той притисна главата ѝ към рамото си. — Сега си по-спокойна.

— Стигнахме ли вече?

— Още половин час. Не много. И тогава ще бъдем заедно, сами.

В това е проблемът, помисли си Индия. Липсваше ѝ това да бъде сред хората. Любовната връзка с женен мъж означава самота — прекалена самота. Като този уикенд например. Мариза беше в Милано на гости при семейството си и нямаше да се върне до понеделник. Фабрицио ѝ беше казал, че има много работа и се налага да остане в Рим и беше взел под наем вилата на свой приятел, който беше в чужбина. Щяха да прекарат две нощи заедно — само две, защото той се страхуваше, че Мариза може да го изненада, като се върне по-рано, в неделя. Не мислеше, че е започнала да подозира, защото се смеела на

публикуваното във вестниците и изглеждала незагрижена, но човек никога не знае, нали така.

Индия се притисна по-плътно във Фабрицио. Радваше се, когато беше с него, харесваше го, той беше забавна компания. Беше съвършен любовник. И отначало тя се беше наслаждавала на секретността. В началото беше по-лесно, спомни си сега, защото разцъфналата любов ги караше да се хранят заедно в ресторанти, където не беше вероятно да срещнат познати. Връзката се задълбочаваше в стаи в отдалечени хотели, страстта се развихряше в чужди апартаменти. Човек се задоволява с по-малко в началото. Но дали романтичната връзка не започва да умира просто защото не може да бъде част от реалния живот?

— За какво мислиш, мила? — Фабрицио целуна върха на носа ѝ.

— Не съм сигурна. — Индия гледеше втренчено през прозореца към дъждовната нощ, когато таксито мина през отворената порта от железни решетки, извити в сложни плетеници.

Вилата се намираше в края на дълга и права алея, обградена от високи тополи, сега леко наведени от дъжда. Изглеждаше мрачна и негостоприемна. Слязоха от таксито и Индия се сгуши под стряхата на входната врата да чака Фабрицио да плати на шофьора и да му заръча да дойде да ги вземе в неделя сутринта.

— На слугите е казано да ни очакват — каза той и натисна звънеца.

Индия гледеше как светлините на таксито изчезват надолу по алеята и ги оставят сами в мрака. Фабрицио отново натисна звънеца и отново зачакаха. Дъждът барабанеше дори още по-силно по стряхата над входната врата и шумът отекваше странно в тишината.

Фабрицио вдигна тежкото желязно чукче и затропа по вратата.

— По дяволите, къде са всички? — запита той. — Ало, има ли някой у дома?

— Много се надявам — прошепна Индия.

Ами ако наистина нямаше никого и те бяха изоставени по средата на нищото в нощ като тази? Толкова за романтичния уикенд!

— Чакай тук — нареди ѝ Фабрицио. — Ще отида да намеря слугите.

— Но Фабрицио... Ами ако няма слуги?

Но той вече беше слязъл по стъпалата и беше тръгнал към ъгъла на къщата.

— Винаги има слуги.

Гласът му звучеше гневно. Индия се надяваше, че е прав. Взираше се нервно в мрака. Слабо прошумоляване в гъстите храсти и воят на вятъра в клоните на дърветата я накара да си спомни всички зловещи филми, над които някога се беше смяла. Само че сега те не ѝ се виждаха смешни. Притисна се по-плътно до вратата и се помоли Фабрицио да се върне скоро.

Минаха пет минути. Индия се загърна още по-плътно с коженото палто. Беше много студено, когато стоиш на едно място, нямаше къде да избягаш от вятъра. Погледна отново часовника си. Бяха минали още пет минути. По дяволите, къде беше Фабрицио? Сигурно досега трябваше да е намерил някого. Една клонка изпука, подобно на изстрел, някъде по алеята в мрака. Какво беше това? Къде беше Фабрицио? Къде бяха всички? Не можеше да чака тук повече. Ще отиде да го намери. Той беше завил надясно, към задната част на къщата, нали така?

Вървейки съвсем близо до стената, Индия забърза след него, като в мрака се блъскаше в статуи и урни. Всички прозорци бяха затворени и с пуснати капаци, така че, дори да имаше някого вътре, щеше да бъде невъзможно да зърне светлината. Но, разбира се, собствениците не бяха тук и главните стаи ще бъдат затворени. Фабрицио беше тръгнал да търси стаите на слугите. Врата с извита арка водеше към страничния вход на вилата и Индия надникна колебливо. Държиш се глупаво, каза си тя строго, разбира се, че няма никого тук. Няма от какво да се страхуваш. Като вдигна по-наперено брадичка, тя мина през вратата и слезе няколко стъпала. Ако не друго, то тук беше потъмно, от колкото в предната част на къщата. И тя спря.

— Фабрицио? — Гласът ѝ беше подет колебливо от вятъра. Ослуша се внимателно, но чуваше само трополенето на дъждовните капки. — Фабрицио? — Този път извика по-високо и отново напрегна слух, за да чуе отговора. Сигурно му се е случило нещо. О, господи, и тя беше съвсем сама, без кола, вероятно на мили от най-близкия град. Обхвана я паника. Изминаха две секунди, преди да осъзнае, че е чула нещо — по-различен звук, но все пак познат. Стъпки по чакъла на алеята. Индия замръзна на място и отново напрегна слух. Да, ето го

отново. Завладяна не на шега от паника, тя се обърна, мина тичешком през вратата и падна право в ръцете на мъжа от другата ѝ страна.

— Индия! Къде, по дяволите, беше? — Фабрицио я сграбчи за раменете. — Търсих те навсякъде!

— Фабрицио. О, слава богу! — Коленете ѝ омекнаха от облекчение. — Помислих, че ти се е случило нещо. Нямахте те толкова дълго, че се уплаших.

— От какво си се уплашила? Ако си беше стояла на мястото, нямаше да си толкова мокра. А сега и двамата сме прогизнали!

— Къде са слугите?

— Какви слуги? — запита с горчивина Фабрицио.

— Онези слуги, които винаги са тук, помниш ли?

— Няма никого тук. Сигурно е станало някакво недоразумение по отношение на датите.

— Какво? — Индия го гледаше невярващо. По лицето ѝ се стичаха дъждовни капки и влизаха под яката ѝ. — Не говориш сериозно. Нима искаш да кажеш, че сме тук, всред тази пустош, без кола и без ключ за къщата?

— Изглежда, такава е положението — отговори сковано Фабрицио.

— По дяволите! — От яд, Индия тропна с крак. — Защо, дявол да го вземе, не дойдохме с моята кола?

— Знаеш защо. Защото папараците направо са я блокирали. И щяха да ни проследят дотук! И щяха да правят снимки през прозореца на спалнята! Било е достатъчно лошо и в Холивуд, но тук няма какво да ги спре, Индия. Няма охрана и ти го знаеш.

— Тогава защо дойдохме тук? Можехме да се срещнем и в хотел в Швейцария или Франция, но не, ти разполагаше с малко уютно местенце на не повече от час от Рим! Абсолютни глупости! — Индия, която непрекъснато тропаше с крак, сега го ритна по пищяла.

— Ааа! — Фабрицио отстъпи назад и се хвана за крака. Изглежда я гневно в мрака. — Насилието не ти отива, Индия.

Отговорът му звучеше така сковано и помпозно, че Индия се засмя.

— Мислех, че неаполитанците са буйни и малко нещо луди. — Тя се закикоти. — По дяволите, Фабрицио, заслужи си го!

Той се завъртя на пети и закуцука обратно към ъгъла на къщата.

— Фабрицио, чакай! Чакай ме!

Тя го настигна едва при арката на входната врата и го сграбчи за ръката.

— Съжалявам, прости ми. Не исках да те заболи, наистина, Фабрицио.

— Защо се смееш? Смееш се потайно цялата вечер. И вече започваш да ме дразниш, Индия.

— Просто защото цялата тази ситуация ми се разкри откъм смешната си страна. Трябва да бъдеш благодарен. Аз се смея, Фабрицио, не цивря!

— Вярно е, признавам. — Той я прегърна през раменете. — И вината наистина е моя. Трябваше да проверя два пъти всичките подробности, но понякога ми е трудно да се справям с всичко.

— Е, какво ще правим сега?

— Ще се вмъкнем някак си — каза спокойно Фабрицио. — В задната част на къщата има малък прозорец, чиито капаци не са спуснати. Вероятно води към килер в близост до кухнята. Ще го счупя с камък, ще провра ръката си и ще го отворя, за да влезеш.

— Аз? — Очите на Индия бяха станали кръгли от учудване.

— Разбира се, че ти. Очевидно е, че аз съм прекалено едър. Хайде, ела, ще ти го покажа.

Прозорецът беше малък дори за нея. Индия го загледа с нескрито съмнение.

— Няма ли друг начин? — запита тя едва чуто.

— Не и ако не искаш да вървиш шест километра до най-близкото градче. Хайде, Индия, не е чак толкова трудно. Вътре е топло и уютно, има сухи дрехи, храна и напитки. — Тя се молеше той да е прав и къщата да не е изоставена за по-дълго време от слугите. — Поне ще има телефон — добави той.

Телефон! Връзка с цивилизацията.

— Ето камък — отговори Индия.

Звукът от счупено стъкло беше тих, сравнен с воя на вятъра, който вече се беше развихрил в буря. Индия се сви, стегна се, а Фабрицио пхна ръка в дупката и хвана дръжката от вътрешната страна.

— Готово — каза той победоносно и отвори прозореца. — Хайде, Индия, и внимавай за парченца счупено стъкло.

Прозорецът беше по-нависоко, отколкото беше мислила, тя едва успя да стигне до перваза, като се протегна силно. Фабрицио ѝ помогна, като подложи крак, на който тя да стъпи, и Индия предпазливо мушна глава в отвора, втренчила поглед в абсолютния мрак.

— Давай! — Фабрицио я побутна леко.

— Нищо не виждам — каза тя. Гласът ѝ звучеше приглушено.

— Познавам къщата — извика ѝ той в отговор. — Сигурен съм, че това е килерът на иконома. Точно под прозореца трябва да има мивка. Потърси с ръка там долу и когато напипаш кранчетата, ще съм сигурен, че съм прав. От прозореца до пода, разстоянието не е голямо, така че няма защо да се страхуваш.

Индия предпазливо се наведе още по-напред — да, напипа кранчетата.

— Прав си! — извика тя. Разбра, че ако се обърне настрани, ще влезе по-лесно. — Вътре съм! — извика победоносно. — Стъпила съм върху мивката.

— Добре. Ще ти кажа какво да направиш сега. Ако съм прав, точно срещу теб има врата. Тя води към коридор. Ако завиеш наляво и извървиш целия коридор, ще стигнеш до врата, която води към кухнята и малък вътрешен двор. Ако имаме късмет, ключът ще бъде в ключалката, защото тази врата рядко се използва. Семейството обикновено използва другата, която води в градинката пред кухнята.

Индия изпищя.

— Какво има? — извика разтревожено той. — Какво стана?

— О, о, всичко е наред. Това е просто котка. Докосна крака ми и ми изкара акъла в тъмното. — Котката мъркаше в краката ѝ. Индия се наведе и я вдигна. Топлината на малкото телце ѝ действаше успокояващо. — Красива котка, ще останеш с мен, нали? Познаваш къщата по-добре от мен.

Като седна в края на мивката, тя успя да стъпи на пода и се изправи несигурно, като се опита да запази равновесие.

— Предполагам, че не помниш къде е ключът за осветлението? — извика тя.

— Опитай до вратата.

Сега гласът на Фабрицио се чуваше по-слабо. Тя вдигна поглед към малко по-светлия триъгълник, който се очертаваше над главата ѝ.

— По дяволите, коте, какво правя тук? — прошепна тя в ухото на котката, която скочи върху рамото ѝ и замърка. — Можех да бъда във веселата компания на приятелите си в някой топъл и уютен ресторант, да пия червено вино и да ям любимите си макарони. Нямам нужда да изминавам целия този път, за да се озова в леглото!

С едната си ръка държеше котката, а другата беше протегнала пред себе си и напредваше предпазливо, като използваше прозореца за ориентир. Скоро стигна до отсрещната стена и удари силно ръката си в дървената врата. Фабрицио можеше да ѝ каже, че килерът е толкова малък. Тя изръмжа сърдито и разтри кокал четата на пръстите си. Потърси с длан вляво и вдясно от вратата и накрая напипа металната пластинка на ключа за осветлението. Ето го! Индия с благодарност натисна малкото копче и светлина заля стаята. Когато Фабрицио извика радостно отвън, тя се усмихна.

Погледна котката, която все още беше сгушена на рамото ѝ. Беше черна като нощта отвън, козината ѝ беше лъскава, за разлика от състоянието, в което беше коженото ѝ палто! Хвърли му поглед ужасена. А новата ѝ пола от туид, купена специално за случая. Никой не ѝ беше казал, че когато се намокри, туидът увисва!

Като въздъхна, Индия остави котката на пода и отвори вратата. Не виждаше друг ключ за осветление, но от отворената врата на килера идваше достатъчно светлина, за да може да види цялата дължина на покрития с теракотени плочки под. Котката тръгна пред нея. Почака я, за да повдигне тежката дървена греда, която подсигурирваше вратата, и да завърти ключа.

— Готово! — провъзгласи победоносно тя и отвори широко вратата.

Котката се стрелна навън в нощта, а Фабрицио влезе в къщата. От косата и от палтото му капеше вода. Гледаха се втренчено и мълчаливо около минута и без да иска, Индия отново започна да се смее.

— Съжалявам, Фабрицио, но изглеждаш толкова смешно. Като някой, който се е къпал с дрехите в езеро.

— Трябва да видиш себе си — отговори ѝ той с усмивка. — Изглеждаш като удавен пудел. За бога, съблечи това палто.

Съблякоха мокрите си палта и тръгнаха обратно по коридора. Стигнаха в далечния му край.

— Чакай тук! — извика ѝ той. — Ще запаля осветлението.

Беше студено в коридора и Индия потрепери. Какво не би дала за гореща вана в този момент! В стаята светна. Индия вдигна поглед към тавана, покрит с фрески, изобразяващи голи нимфи, легнали върху пухкави облаци в яркосиньо небе.

— Тези нимфи сигурно замръзват от студ! — извика тя. — Струва ми се, че температурата е под нулата.

— Чакай минутка. — Фабрицио изчезна зад вратата, но само секунда по-късно влезе отново, в ръка с бутилка бренди и две чаши. — Хайде — каза той, — отиваме горе.

— Какво ще кажеш, да пуснем ли парното? — Зъбите на Индия тракаха, докато го следваше по широкото стълбище, чиито перила бяха със сложна дърворезба. По всяко друго време би спряла, за да му се възхити, но не и днес.

— Това е нашето парно отопление — каза Фабрицио и размаха бутилката. — Не се тревожи, скоро ще се стоплим. Ето. — Той отвори със замах една врата и натисна ключа, който накара лампите, покрити с абажури в прасковен цвят, да светнат.

Това е, помисли си Индия, възможно най-уютната стая. Стените бяха покрити с червеникавокафява флорентинска щампована материя, подът беше покрит от пухкав килим в кораловочервен цвят, а в центъра стоеше голямо средновековно легло с балдахин. Малък диван, разположен до камината, в която дървата чакаха, подканваше да се настаниш удобно.

— Слава богу! — въздъхна тя. — Вече си мислех, че сме влезли в замъка на Дракула!

— Това не би било място, подходящо да заведе момиче като теб за уикенда. — Фабрицио я прегърна и я притисна към себе си. Тя долавяше познатия аромат на одеколона му. Вдигна ръка, за да приглади мокрите му тъмни къдрици.

— Бедното момиче, замръзнала си — прошепна той в ухото ѝ. — Ще запалим огъня и ще пием малко бренди. Ще те накарам да се стоплиш само за броени секунди.

Тънките клонки запукаха успокояващо, а добре изсушените дебели дърва пламнаха бързо. Лумнаха розови пламъци, които, макар още да не беше топло, ги караха да се чувстват добре. Индия хвърли

раздърпаното си кожено палто на пода, за да се изсуши, и прие брeндитo, кoетo тoй ѝ пpeдлoжи.

— Божествено! — прошепна тя и се облегна на полицата над камината. Отпиваше от брeндитo, кaтo блaжeнo грeeшe стъпaлaтa си нa oгъннa.

— Казах ти, че всичко ще бъде наред. — Фабрицио ѝ донесе голяма, пухкава хавлия от банята. — Ето, подсуши косата си — каза ѝ.

Индия разплете косата си и започна усилено да я търка с хавлията. Накрая, почти суха, косата ѝ, много рошава, обрaмчи лицeтo ѝ кaтo в oрeол. Тo сe бeшe зaчeрвилo oт брeндитo и плaмъциe. Спoрeд Фaбрициo, тa изглeждaшe бoжeствeнo.

— Да продължим оттам, където спряхме? — предложи той и разкопча спортната си риза на райета.

— Бих искала още едно питие.

— По-късно. — Той остави мократа риза да падне от раменете му.

— Какво ще кажеш за вечеря? — Индия с копнеж замечта за tagliatelle, поставено в димящ ароматен доматен сос, подправен с босилек.

Фабрицио дръпна ципа на мократа ѝ пола от туид, коленичи, за да я свали, и нежно погали бедрата ѝ, докато правеше това.

— Чорапогаците — нададе стон той — са най-коварният враг на мъжа.

И нежно издърпа и тях.

— Какво ще кажеш за гореща вана? — предложи Индия.

— Добра идея — прошепна той и зарови глава в меката гальовна част между бедрата ѝ.

Индия се засмя.

— Направих го, нали? — каза шепнешком тя.

— Направила си какво? — Езикът му караше цялото ѝ тяло да потръпва от удоволствие.

— Изминах целия този път, за да бъда свалена.

Огънят, подсилен с нови дърва, хвърляше примамливи отблясъци и те се чувстваха като в уютно убежище. Индия седна с кръстосани крака пред камината, облечена само в голям кашмирен пуловер, който

беше намерила в едно от чекмеджетата, и дъвчеше вкусната шунка, която Фабрицио беше открил при нашествието им в кухнята. С превъзходно сирене, бисквити и сушени смокини си направиха вечеря за двама, която беше още по-примамлива с бутилката „Амарон Ризерва“, донесена от винената изба.

— Може би ще им простя все пак — реши Фабрицио и си отрязва още едно парче от шунката.

— Ще простиш на кого? — Индия се наведе напред и сънено отпи от виното.

— На семейство Брандинис. За това, че объркаха прекарването ни тук, като са забравили за уговорката.

— Определено. — Тя се прозина. — Утре ще можем да наемем кола. Или поне да намерим техните слуги.

— Смятай го за направено — каза той с шеговита заплаха в гласа. — Хайде, изглеждаш уморена. Да си лягаме.

Индия се качи върху огромното средновековно легло, където се чувстваше така, като че ли плава в златен океан. Фабрицио спусна балдахина. Рядко успяваха да прекарат по цяла нощ заедно, затова сега тя се наслади на голото мускулесто тяло на Фабрицио и на допира до него.

— Знаеш ли, Фабрицио — каза тя, докато лежаха прегърнати, а огънят догаряше, — че това е златната обетована земя, която никога няма да достигнем.

В главата ѝ сякаш бучаха хиляди сирени и Индия много искаше те да престанат. Звукът ѝ беше познат. Защо Фабрицио не направеше нещо по въпроса? Тя подскочи, напълно разсънена, когато вратата на спалнята грубо се отвори и светлините нахълтаха вътре.

— О, мили боже! — извика тя, а Фабрицио я прегърна, за да я защити.

— Полиция! — изрева мъжът, чиято фигура се очертаваше в рамката на вратата. В ръката си държеше пистолет. Зад него имаше още двама полицаи и Индия побърза да дръпне одеялото до брадичката си.

— Полиция? — извика Фабрицио. — Но защо се вмъквате така и ни нападате? Какво се е случило?

— Мога да ви задам същия въпрос, господине.

— Аз съм приятел на семейството. Заеха ми къщата за уикенда.

— Разбирам. — Невярващият поглед на полицаия се спря върху Индия. Тя се сви страхливо, като остро чувстваше голотата си под одеялото. — И синьората също, предполагам?

— Какво е всичко това? — запита ядосано Фабрицио.

— И двамата сте арестувани за влизане с взлом. Отричат ли, че сте счупили прозорец и сте влезли със сила?

— Не, разбира се, че не, но мога да обясня...

— Ще направите това в полицейския участък. Предупреждавам ви, че полицаите претърсват къщата за останалите от вас.

— Останалите от нас? — Индия го загледа втренчено. — Глупак такъв, няма други. Прекарваме спокоен уикенд в къщата на наши приятели. Как се осмелявате да нахълтвате така в спалнята ми! — Италианският ѝ имаше силен американски акцент, когато беше ядосана. Полицаят я погледна с нов интерес.

— Чужденка, разбирам... Е, надявам се, че имате паспорт, синьора?

— О, мили боже! — изстена Фабрицио и хвана главата си с ръце, като много ясно си представи скандала. — Това е смешно. Знаеш ли какво ще ни сторят вестниците?

Индия го погледна с нескрит ужас. Само преди няколко часа си беше помислила, че е също толкова недискретна, колкото е била и майка ѝ. Но ставаше все по-лошо и по-лошо. Не искаше името ѝ отново да се появява в пресата, свързано, както знаеше, че ще бъде, с това на майка ѝ и нейните любовници. Отпусна се, уплашена, на възглавниците.

— Но как са разбрали, че сме тук? — прошепна тя на Фабрицио, докато полицаите оглеждаха стаята и забелязаха храната и виното на таблата в близост до леглото.

— Алармената инсталация, синьора. — Капитанът нищо не пропускаше. — Цялата къща е в жици. Има бутони, които реагират на натиск, под всички килими. При нормални обстоятелства щяхме да дойдем незабавно, но пътищата не бяха в ред заради бурята. А сега трябва да ви помоля да се облечете и да дойдете с мен. — Изведе полицаите в коридора. — Ще чакаме отвън синьората да се облече.

Вратата се затвори след тях. Индия и Фабрицио седнаха на леглото и се погледнаха.

— Прозорецът... — Индия си пое дълбоко дъх.

— Не ставай смешна! — Фабрицио стана и облече ризата си. — Имаме голям проблем, Индия. О, не заради неприятностите или глобата — това, естествено, ще бъде уредено, а заради скандала. Хванаха ни. И трябва да предпазя Мариза. Не искам тя да разбере.

— Но как? — Индия се замисли за килиите в италианските затвори и за гнева на Мариза и се запита кое би било по-лошо.

— Имам чувството — отговори Фабрицио, като обу и панталоните си, — че ще струва много пари.

ГЛАВА 9

Рори беше ядосай. Много ядосан. Толкова ядосан, че чертите на лицето му бяха изкривени от яд, а това наистина го загрозяваше. Въздъхна нетърпеливо, когато гримьорката напудри челото му за втори път. В ъгъла режисьорът, Дърк Бонър, говореше с Шел и Джеймс, актрисата, която му партнираше. Шели кимаше с глава, с наведени към пода очи, слушаше внимателно какво и казва Дърк. А Дърк вероятно говореше за него, критикуваше, казваше й, че тя е по-добрата!

Обзе го параноя, когато се сети къде се намира „Играта на Челси“ — затвор в центъра на Лос Анжелис, съвсем истински, с железни решетки на прозорците и здрави ключалки на вратите. Сега неизползван и празен, разбира се, но само представата за него го караше да трепери. Бил вероятно ги беше накарал да снимат там, само и само да му напомни за заплахата си. По дяволите! Като че ли случилото се беше по негова вина!

— Кажи на Дърк, че съм в гримьорната си, когато свърши с разговора — каза подчертано нелюбезно той.

Рори се замисли за проблема си. Наистина имаше късмет, че срещна Джени на онова парти. Или поне така си мислеше тогава! Тя беше все още красива, все още секси, и да бъде с нея, наистина беше опияняващо в началото, преди да започне да приема кокаин. Това не се хареса на Джени, а още по-малко й харесаха думите му, че тя започва да остарява, че вече не е в крак с времето. Че алкохолът е бил дрогата на нейното поколение, макар Джени да не пиеше, в това отношение тя беше ужасно праведна. Прекалено праведна! Тя не одобряваше този му навик, не одобряваше и приятелите му. Той се примиряваше, беше кротък и послушен, караше я да се чувства щастлива, докато тя пилееше парите и енергията си, за да създаде него — Рори. Нейната собствена звезда. Той се учеше бързо, а имаше и основните качества, които се изискваха за успеха, но тя му придаде онзи временен блясък — накара го да смъкне излишните килограми, да боядиса кестенявата

си коса в руса, дори го накара да си пусне мустаци, за да не го помислят евентуално за педераст.

По-късно Джени започна да го натоварва със своите проблеми, да му разказва как се справя с деловите си работи. Той ѝ помагаше, даде ѝ няколко наистина уж добри съвета, като в същото време успя да открадне достатъчно пари, за да си осигурява кокаина, който тя не желаше той да приема. И какво от това? Откъде другаде би могъл да вземе пари? Все още не работеше. Това беше друг техен проблем — тя очакваше двамата да играят заедно двете главни роли, когато той получи ангажимент в телевизията. Нима беше негова вината, че режисьорът предпочиташе по-млада актриса? Тогава тя реши, че ще ѝ позволят да направи първите си крачки в режисурата, да режисира един-два епизода, но Дърк нямаше намерение да се лиши от работата си, защото така е удобно на Джени Хейвън. Онова, от което Дърк имаше нужда, беше Джени да даде парите, които да осигурят успеха на „Играта на Челси“.

Рори поднесе кокаина до лявата си ноздра и вдъхна шумно, след което го поднесе към дясната. Исусе, така беше по-добре! Както и да е, тя не биваше да му позволява такъв голям контрол над делата и живота си. Тя трябваше сама да организира бизнеса си или да наеме някой друг, който да го стори. Джени беше щедра, когато се отнасяше за скъпи дрехи, вечеря за двама, бутилка шампанско, но трудно даваше джобни пари. И той трябваше да се погрижи да „прелее“ малко в своята собствена сметка. Започна да намира сделки с „недвижими имоти“, които, казваше ѝ, били „горещи и щяла да спечели много пари“. Беше много лесно просто да надуе цената и да сложи в джоба си разликата. Тя му вярваше напълно и безрезервно — все пак мъжът, за когото правеше всичко, което бе по силите ѝ, нямаше да я мами, нали? Рори се усмихна при този спомен — разбира се, че щеше да я мами, щом имаше нужда от пари, а тя не искаше да му ги даде! Същото се правеше и на стоковата борса. Отначало се наслаждаваше на играта. Спечели малко, но след това загуби много. Но парите бяха нейни, не негови. А когато спечелеше, парите бяха негови. Опитва се да играе по-едро, загуби много, прибра в джоба си останалото.

Напусна я, когато тя разбра, че е разорена. Хвърли цялата вина върху нея, каза ѝ, че решенията са били нейни, а той само правел онова, за което тя го помолела. Така беше, нали? Не била негова

вината, че губел повече, отколкото печелел — случвало се през цялото време на много хора. Както и да е, време беше да си тръгва, беше взел достатъчно. Тя и без това беше прекалено стара за него, а и точно тогава нещата се стекоха добре за него — беше избран за главната роля в телевизионно шоу. Щеше да играе Челси в „Играта на Челси“.

Всичко щеше да бъде наред, ако само тя не беше умряла по този начин... И ако не бяха онези копелета Кауфман и Рубин! Те го бяха изнудили! Нямаше друга дума за това. Лайна! Бяха добри в работата си, в това нямаше съмнение, но Кауфман вземаше трийсет процента като агент и личен мениджър, а Рубин се беше самоназначил за негов адвокат на процент — колкото повече печелеше Рори, толкова повече вземаше и Рубин. Само така е честно, Рори, беше казал Стан с онзи негов мазен адвокатски глас. Само така било честно, като се имали предвид обстоятелствата.

Рори гледаше привлекателния си образ в огледалото и отново обмисляше обстоятелствата. Те не му харесваха, нито пък възможните последици от тях. Но той беше млад мъж на прага на кариерата си и нямаше никакъв друг избор, освен да се остави Рубин и Кауфман да го изнудват.

— Рори? — Помощник-режисьорът подаде глава през вратата. По дяволите, потеше се и челото му трябваше отново да бъде напудрено. Надяваше се, че тази вечер няма да работят до късно. Имаше среща със сервитьорката от кафе „Родео“ — хубавичката, която се беше възхитила от пуловера му. Била танцърка, но прекарала хепатит и загубила работата си в CBS. Щеше да я заведе на партито на Сал и Фоке, щеше да бъде забавно. Трябваше да прибави няколко светли кичура в косата си — не беше ли малко тъмна отпред? Фризьорът на Джени наистина беше добър. Сигурно знаеше какво прави.

— Готов ли си, Рори?

Рори прекара пръст по дългата лента, изрязана от вестника, в която преди беше завит кокаинът, а после замислено погали с него венците си. Трябваше да помни, че не бива повече да бърка окончанието на онова име и да заснемат най-сетне епизода...

Излезе на снимачната площадка, прегърна Шели и зачака да обявят дубъла и Дърк да намести камерата под правилен ъгъл. Справи се от първия път.

— Чудесно, Рори, просто чудесно! — извика Дърк. — Знаех, че този път ще се справиш.

ГЛАВА 10

Венеция знаеше, че не бива да идва. Лотън Хол беше скътан сред не дотам култивираната природа на Уилтшир. Обкръжаваха го замръзнали полета и сковани от студа дървета, които бяха в пълен унисон с характера на мисис Фокс-Лотън. Когато тя застана на входната врата и с леден глас ѝ нареди в бъдеще да използва слугинския вход, Венеция знаеше, че би трябвало още тогава да схване подтекста на думите, да се обърне и да си тръгне. Но беше сключила договор от името на агенцията да сготви за четиринайсет гости на парти в провинцията и затова остана. Щеше да работи усилено в продължение на три дни, което щеше значително да повиши доходите ѝ.

Проблемите започнаха веднага. Още преди тя да беше успяла да свали палтото си, Сондра Фокс-Лотън беше влязла в кухнята, за да обсъдят менюто. Не ѝ предложи чаша кафе, нито ѝ предложи да ѝ покаже нейната стая. И беше по-добре, че не го стори, защото тогава Венеция със сигурност не би останала. Отредената за нея стая беше на тавана, който, след като семейство Фокс-Лотън бяха направили ремонт на къщата, не беше включен в отоплителната система. Тясната стаичка беше обзаведена оскъдно с мебели, купени оттук-оттам, а топлината идваше от малка електрическа печка.

Първата битка се разрази над менюто, което бяха обсъдили предварително по телефона, за да може Венеция да купи продуктите и да подготви някои от тях предварително. А сега мисис Фокс-Лотън промени решението си, или по-скоро Тони Фокс-Лотън беше решил, че трябва да сервира Хот Брион с главното блюдо на вечерята в събота, когато щеше да има още шест, допълнителни, гости, затова той не искаше от нея да приготви пиле, пълнено с бяло грозде и задушено в шампанско, за което тя беше подготвила подходящи гарнитурни, както се бяха уговорили, а да сготви фазан, което означаваше, че ще трябва да приготви други, по-леки гарнитурни за компенсация на по-тежкото месо. И зеленчуците трябваше да бъдат други. Дългите часове, които

беше прекарала в труд да приготви първоначалните гарнитюри, нямаха никакво значение за тях. Това означаваше ужасно много допълнителна работа, а тя и без друго имаше достатъчно — с всички тези гости, на които трябваше да сервира на закуска, обяд и вечеря, както и следобеден чай за онези от тях, които искаха.

Тони Фокс-Лотън надникна в кухнята, за да се запознае с нея, когато в петък се върна от сити.

— Тъй като ви създадох проблеми — каза той, — идвам да ви се извиня. — Наблюдателният му поглед успя да я огледа и той с усмивка прекоси кухнята. — Боже, боже, обикновено готвачките не изглеждат така.

Венеция отметна назад косата, която закриваше очите ѝ, като съжали, че не се беше сетила да я прибере на тила си, и твърдо скръсти ръце над престилката си. Тони Фокс-Лотън беше нисък и набит, с розови бузи и синкавата брадичка на мъж, на когото се налага да се бръсне по два пъти на ден, за да изглежда добре поддържан.

— Никакъв проблем, мистър Фокс-Лотън — каза тя учтиво. А после, по дяволите, добави: — Всъщност това е голяма досада и ужасно много работа.

— Съжалявам, съжалявам, ще ви се реванширам. Ще ви платим повече и всичко ще бъде наред. Какво ще кажете за едно питие, а? Ще се оживите малко. Вероятно имате нужда от него, ако Сондра се е държала както обикновено. Тя е перфекционистка, нашата Сондра. Какво ще кажете за джин с тоник?

Учудващо е, помисли си Венеция, колко еднакви са всичките те. Дали просто нейният късмет беше такъв скапан или всички английски графства са населени с неверни съпрузи, които през уикенда се чувстват освободени и от живота в града, и от брачните клетви.

Тони Фокс-Лотън прие отказа ѝ с ненаранено самочувствие, но възприе навика да наднича в кухнята „просто за да види как е тя“. А Венеция би могла да се справи също толкова добре и без разни Фокс-Лотън-овци, които да я безпокоят.

Петъкът мина сравнително спокойно, макар и малко тягостно. Самата тя нямаше време да яде. Хапваше по хапка оттук-оттам, без да спира да работи. Гостите започнаха да пристигат в три часа следобед и Венеция им сервира чай чак до шест часа. После дойде редът на питиетата в осем и на вечерята в осем и трийсет. Което ѝ остави точно

два часа, за да приготви храната за цели четиринайсет души. Добре беше, че приготви съомгата и пудинга предварително у дома и само ги взе със себе си, защото, в противен случай, щеше да бъде смазана от умора. Добре беше, че приготви и пая с пуешко месо за неделния обяд, защото, докато свършеше закуската, и идваше редът на обяда.

Главната битка със Сондра Фокс-Лотън се разгоря веднага след неделния обяд. Беше вече минало полунощ, когато Венеция най-после си легна. Не можеше да заспи, защото в стаята беше много студено — виждаше дъха си на лунната светлина, която струеше през прозореца. Нещастна, тя си помисли дали да не стане и да си приготви топла напитка, но реши, че вероятно ще събуди някого, ако го направи, а никак не ѝ се искаше да срещне Тони Фокс-Лотън, докато е по спално бельо. Стана в шест и половина, за да приготви фазана и пържените картофи и да нареди таблите със закуската, които трябваше да бъдат занесени до многобройните спални от мисис Джоунс, която идваше всеки ден от селото. А после се зае с досадните приготовления за обяда. В три и половина току-що беше поставила и последната мръсна чиния в миялната машина и я беше включила, когато мисис Фокс-Лотън дойде да я види.

— Ще пием чай в пет, Венеция — нареди ѝ тя. — Искам да приготвиш вкусни малки сандвичи, които да поднесеш.

— Трябваше да ми кажете по-рано, мисис Фокс-Лотън — каза тихо Венеция. — Страхувам се, че вече няма време.

— Разбира се, че има време. — Сондра Фокс-Лотън повдигна добре очертаната си с молив вежда. — Нямате работа сега, нали?

— Напротив — отговори спокойно Венеция. — Напротив, имам. От шест и половина съм във вашата кухня, а сега ще отида в ужасно студената таванска стаичка, която вие неоправдано наричате спалня, за да полежа точно час и половина, докато стане време да приготвя чая. След това ще бъда заета с вечерята. Съжалявам, мисис Фокс-Лотън, но няма да има сандвичи.

— Е, ама наистина! — Зелените очи на Сондра като че ли щяха да изскочат от орбитите си. Тя разтревожено потупа с длан безупречно фризираната си коса. Никой досега не ѝ беше говорил така! — Трябва да ви напомня, че сте тук, за да работите! Плащам ви, за да готвите, не да лежите!

— Ще готвя, мисис Фокс-Лотън — каза Венеция и тръгна към вратата, като остави Сондра занемяла в кухнята. — Вечерята ще бъде готова навреме.

По-късно съжали за това. Може би щеше да се чувства по-добре в кухнята, докато приготвяше сандвичите, отколкото да се опитва да се стопли и да си почине горе.

Тони Фокс-Лотън се появи в кухнята, когато стана време за чая. Тя тъкмо хапваше сандвич с шунка.

— Виждам, че и вие самата не гладувате — каза многозначително той. — Какво чувам за някаква кавга със Сондра?

— Мистър Фокс-Лотън, ако бях като сестра си Индия, щях да кажа на мисис Фокс-Лотън какво да направи със сандвичите си и празничната си вечеря. Аз поне бях учтива.

— Обзалагам се, че сте били. — Той се усмихна. — Имате по-добри маниери от Сондра. В нейното семейство парите са дошли от месарски магазин. Понякога си мисля, че се проявява в гените ѝ!

Венеция току-що беше решила, че може би Тони Фокс-Лотън не е чак толкова лош, когато поиска.

— Какво ще кажете за едно малко питие по-късно, само вие и аз? — каза той и я хвана за ръката.

— Не, благодаря — каза тя, учтива, както винаги.

— О, хайде сега!

Чуха се стъпки в коридора.

— Ще се видим по-късно — каза той, като ужасно се разбърза да си тръгне — без съмнение, страхуваше се от гените на Сондра, помисли си Венеция с отвращение.

После, в седем и половина, докато се трудеше усилено за приготвянето на вечерята, Сондра Фокс-Лотън влезе величествено в кухнята, облечена в светлосиня рокля от шифон, и обърна купата, в която беше пюрето от френско грозде, което трябваше да бъде сервирано с фазана.

— Господи! — изпищя тя. — Погледнете роклята ми! Струва цели четиристотин лири! Как може да сте толкова глупава, че да оставите купата в края на масата?

Венеция гледаше как лилавото петно се разлива по роклята. Беше ужасена — четиристотин лири! Роклята беше съсипана! Но

вината не беше нейна. Роклята беше широка и свободна — от онези, които се закачат за всичко.

— Съжалявам за роклята ви, мисис Фокс-Лотън — каза тя, — но купата беше там, където трябваше да бъде. Страхувам се обаче, че положението с роклята ви не беше същото.

— Ще говоря с агенцията по този въпрос — заплаши я Сондра Фокс-Лотън, като се спря тъкмо навреме, преди да каже, че няма да ѝ плати. По-добре беше да изчака. Щеше да ѝ го каже по-късно, след като момичето приготвеше храната. Не искаше да бъде оставена безпомощна и в затруднение, а и поне щеше да получи някаква компенсация за съсипаната рокля.

Сондра излезе от кухнята и мисис Джоунс, заета с приготвянето на сребърните прибори за вечерята, каза:

— Тя е с малко труден характер, тази мисис Фокс-Лотън, но не се тревожете, мила, вината не беше ваша.

— Знам — отговори уморено Венеция.

Мисис Джоунс отиде да приготви масата, а Венеция се облегна на хладилника. От очите ѝ бликнаха сълзи. По дяволите, искаше да постигне успех този уикенд. Защо винаги имаше толкова много проблеми? Мечтата ѝ за известна форма за кетъринг, шеф на която е самата тя, която се грижи за всички лондонски партита, започна да ѝ се вижда далечна и неясна.

Тони Фокс-Лотън застана на прага с бутилка джин в едната ръка и бутилка тоник — в другата.

— Ето ме и мен — каза той. — Реших, че наистина имате нужда от глътка, след като видях роклята на Сондра. Пюрето май наистина се просмуква във всичко. Тя се кълне, че и кожата ѝ е боядисана и трябва да вземе вана. — Той се засмя при мисълта за пурпурната Соня и без да иска и Венеция се засмя.

— Бих искала глътчица — съгласи се тя, — но вината наистина си беше нейна, както вероятно се досещате. Купата беше на масата, а тя я събори с ръкава си.

— Не се тревожете за това — каза Тони, като ѝ подаде чашата, но пропусна да ѝ спомене, че Сондра няма намерение да ѝ плати. — Наздраве. За нас.

Погледът на Венеция срещна неговия над ръба на чашата. Виждаше, че се задава нов проблем.

Той остави чашата си, хвана възела на престилката ѝ, която тя винаги завързваше отпред, и я дръпна към себе си.

— Ела малко по-близо — прошепна. — Искам да те питам нещо.

— Какво? — Венеция се опита да се отскубне, но той постави ръка на раменете ѝ и я притисна до себе си.

— Ходя до Лондон всеки ден. Можем да се виждаме там и може би да вечеряме заедно?

— Това няма да се хареса на семейството ми — каза Венеция.

— Тогава, някъде другаде. Знаеш какво имам предвид. Може да бъде забавно. И няма нужда Сондра да знае.

Дъхът му миришеше на джин и Венеция извърна лице. Опита се да отмести ръцете му, но той се спусна към нея.

Сондра Фокс-Лотън застана на прага, облечена в домашен пеньоар от розов сатен. Видя какво се опитва да направи съпругът ѝ. Той несъзнателно ѝ помагаше в намеренията.

— Ти, малка въртиопашка такава! — Гласът ѝ прозвуча особено пронизително в тихата кухня и Тони отскочи назад като ужилен.

— О, хайде сега, Сондра, не е това, което ти се струва. Просто нещо ѝ влезе в окото, това е всичко. Момичето не е такава.

Сондра беше в двоумение. Ще трябва да се занимае с проблема по-късно, мислеше си тя, не може да ѝ каже да си тръгне сега, защото какво ще стане с вечерята? А предстои и неделният обяд и всички онези закуски и междинни хапвания.

— Ще говорим за това по-късно — каза тя с леден глас, — но ще се погрижа да докладвам за поведението ви на агенцията.

Венеция развърза престилката си.

— Обадете им се сега, мисис Фокс-Лотън — каза тя, като тръгна към нея, — и ги помолете да ви изпратят някой друг. Аз си тръгвам.

— Но... Не можете! — извика Сондра.

В главата на Вени изникна един чисто американски израз.

— Готова ли сте да се обзаложите? — запита тя и мина невъзмутимо покрай нея, за да стигне до вратата.

ГЛАВА 11

Нещо играеше по нервите на Фиц Макбейн. Дали не беше отвратителното време в Ню Йорк? Или непрекъснатото бавене на сделката в Латинска Америка? Или пък капризите на Раймунда Ортис?

Фиц въртеше сивото си кожено кресло — обръщаше се от книгата върху бюрото си към прозореца, откъдето се виждаше Манхатън, днес почти закрит от проливния дъжд, който се лееше от оловносивото небе. Фиц скръсти ръце на тила си и за пореден път се запита какво да прави със сделката. Тя трябваше да бъде приключена още преди месец — бяха постигнати споразумения относно лиценза, бяха намерени рафинерии и трябваше да бъдат разменени документите. Всички, с които си бяха имали работа, бяха очарователни и услужливи, а проклетата сделка все още „висеше“. Щеше да му се наложи отново да пътува до Бразилия — за трети път в разстояние на два месеца — да изтърпи отново всичките голи уверения, дългите и бавни вечери с бизнесмени и съпругите им, заредени с амбициите си за положение в обществото, и, накрая, може би щеше да постигне целта си и да склучи сделката. Трябваше да признае, че за първи път не беше сигурен. Знаеше само, че започва да губи търпение.

Съвсем без настроение, той се запита дали си струваше — не точно тази сделка, но всичко, всичките пазарлъци и сделки, борбата за положение, надеждите и усилията да победиш противниците. Това беше всичко за него в началото, когато животът беше борба за оцеляване, а после, когато се беше погрижил за оцеляването, му беше забавно. Кога, запита се той, вече не му беше забавно, а му беше станало навик?

Може би трябваше да се откаже от всичко. Да се пенсионира и да остави нещата в ръцете на Морган. Беше на четирийсет и четири, а работеше още от тринайсетгодишен. Какво, по дяволите, прави човек, когато не работи? С тръпка на ужас се замисли за живот, в който единствената му грижа е да води Раймунда Ортис от един купон на друг. Колко различен би могъл да бъде животът, ако майката на Морган

беше жива. Сега винаги мислеше за Елън по този начин — като за „майка на Морган“. Струваше му се, че е било много отдавна времето, когато двамата се обичаха и напълно споделяха всичките си мечти. Може би щяха да имат и други деца, както и приличен семеен дом вместо всички онези скъпи места, за които Фиц плащаше, но прекарваше в тях само по някоя и друга нощ в годината. Морган винаги казваше, че самолетът е неговият истински дом, и, по дяволите, май беше прав. Беше по-щастлив в онази стая, която винаги беше обкръжена от облаци, винаги на път между два континента, между две часови разлики.

Достатъчно черни мисли! Ще прескочи до клуба и ще поиграе скуош, за да се отърве от депресията и да повиши малко енергията си. Работата беше единственото смислено и значимо нещо в живота му. Думата „пенсиониране“ не съществуваше в речника му, а Раймунда Ортис беше много, много назад в списъка му с приоритети.

Натисна бутона на бюрото си и зачака отговора на секретарката си. Мис Кларк работеше за него от десет години. Той винаги беше вярвал в равните възможности на хората в неговите компании и за него тя беше повече от секретарка, беше негов личен помощник и на свой ред тя си имаше две секретарки, тя беше част от живота му, пазител на тайните му и той я смяташе за свой приятел. Но все още я наричаше „мис Кларк“, а тя него — „мистър Макбейн“.

— Задръжте обаянията до мен, мис Кларк. Отивам до салона да играя скуош. Ще се върна след четирийсет минути.

Онова, от което имаше нужда, беше различна гледна точка по отношение на сделката в Латинска Америка, реши той, докато се преобличаше в сив анцуг в банята, съседна на кабинета му. Ще изпрати Морган в Бразилия, на него ще му бъде забавно и, като нов за ситуацията, той вероятно ще види какво не е наред. Едно беше сигурно, латиноамериканците нямаше да кажат на него. Да се спазариш с тях, беше толкова трудно, колкото и с японците — те не обичат да казват „не“. Учтиво се съгласяват, а „утре“ беше думата, която би трябвало да наведе човек на мисълта, че може би не дават съгласието си с чак такава радост.

Съвсем същото беше и с Раймунда. Тя флиртуваше, дразнеше го и се съгласяваше, а в следващия момент беше чужда и надменна. Раймунда беше красива жена. И чувствена. Харесваше му да бъде с

нея — поне когато тя се държеше разумно, а не като разглезена тийнейджърка. Харесваше му и да бъде в леглото с нея, много му харесваше, но имаше чувството, че Раймунда си играе, че иска да го принуди да се ожени за нея. Напоследък не можеше лесно да я открие по телефона, тя говореше малко по време на вечеря и дори беше отишла толкова далеч, че беше отменила две техни срещи в последния момент по неустановени причини.

Защо, запита се той, не може да се наслаждава на връзката им такава, каквата беше? За Раймунда бракът ще означава същото, което и за него, и тя го знаеше.

Фиц се загледа втренчено в дъжда от четирийсетия етаж, който целият беше негов. Можеше да направи нещо поне по отношение на времето. „Фиеста“ лежеше на котва в Барбадос с екипаж, готов и дори нетърпелив да предприеме нещо. Забрави за играта на скуош! В Барбадос небето беше синьо, а слънцето печеше жарко. А нима той не е заслужил седмица почивка? Ще накара Морган да дойде с него. Така ще може да му разкаже накратко за положението в Латинска Америка и Морган ще отлети за там после. Като вземе и Раймунда със себе си, ето, че е разрешил наведнъж и трите си проблема. Макар и временно, каза си той, и вдигна слушалката на телефона.

Кейт Ланкастър седеше на леглото на Венеция, прегърнала старото плюшено мече на приятелката си. Ядеше сандвич — така, както правеше преди толкова много време в училище.

— Има някои вкусове и навици, които се придобиват още в детството — каза тя и отхапа още една хапка — и никога не те напускат. Ако бях захвърлена на необитаем остров, щях да си умра за същите тези сандвичи.

Вени се засмя.

— А ако беше на необитаем остров с мен, щях да ти приготвя суфле и пудинг с кокосови орехи. „Островът на десертите“ е добро име за ресторант, знаеш ли — добави тя замислено.

— А какво ще стане с работата в кафе „Лорен“? Ще приемеш ли мизерното им предложение, или ще търсиш още?

— Не знам. — Облечена в розов клин, Венеция енергично правеше упражненията, които излъчваха по телевизията. — Господи,

това е убийствено! — каза тя, задъхвайки се, защото беше трудно да спазва същото темпо.

— Не знам защо си правиш труда. — Кейт отново отхапа от сандвича си. — Ти си в по-добра форма от момичетата по телевизията. Аз ще изчакам да стана на четирийсет години и дебела.

— Идеята е — каза, задъхвайки се, Венеция, — никога да не бъдеш дебела и никога да не изглеждаш на четирийсет! Ох! — Тя се просна със стон на пода. — Достатъчно, достатъчно...

Кейт се наведе през ръба на леглото, за да види приятелката си, която лежеше на пода в цялата си дължина.

— На мен ми се струва, че въобще няма да имаш шанс да доживееш до четирийсет, ако непрекъснато се потиш така. Ето ти един сандвич.

— Благодаря. — Венеция се облегна на леглото и замислено задъвка. — Кейт, какво да правя? — запита тя. — Или, по-скоро, имам ли някакъв избор?

Кейт Ланкастър имаше лъскавата кафявочервена коса и зелените очи на майка си и лице, както баща ѝ винаги казваше, на добре охранено гаменче, леко закръглено и много привлекателно. Но зад тази външност се криеше мозък на математически гений. Кейт изучаваше компютърни науки в Кеймбридж и по природа беше аналитична и практична.

— Хайде да изброим и оценим всички факти, Вени — каза тя. — Първо. Не можеш да ходиш да готвиш на тези съботни и неделни оргии.

— Провинциални партита — поправи я Венеция.

— Добре де, щяха да бъдат оргии, ако се дадеше свобода на онези ужасни съпрузи. Не ме прекъсвай, Вени. Първо. Никакви партита през уикенда. Второ. Градските обеди са потенциално добър бизнес, но досега никой не ти е предложил работа на пълно работно време, а временните поръчки не носят достатъчно пари.

— Може би не съм достатъчно добра? — Венеция изяде сандвича си и се отпусна отново на килима с очи, втренчени в атлетичните, усмихващи се калифорнийски момичета, които бяха в супер форма и продължаваха да играят аеробика.

— Глупости. Казах ти да не ме прекъсваш. Трето. Другата възможна алтернатива на този етап е работа на пълно работно време в

ресторант или друго заведение за хранене. Добре е, например, да започнеш в едно от заведенията на Лорен, защото са нови и ще имаш възможност да си създадеш име като главен готвач. Но, и то много важно „но“, парите, които те дават, са направо нищожни. Заплатата там се определя предимно от твоята младост и неопитност. Това си е чиста експлоатация и те го знаят. Трябва да плащат пет пъти повече например на мъж с две години опит в бизнеса, а той не би бил и наполовина така добър като теб.

— И? — Венеция най-сетне откъсна поглед от видеото и срещна този на Кейт. — Какво да правя?

— Проклета да съм, ако знам!

Телефонът иззвъня и Кейт скочи от леглото, за да вдигне слушалката.

— Това ви е проблемът на вас, хората, които се занимават с компютри — извика Вени след нея, — на вас ви липсва човечност. — Тя намали звука на видеото, за да чуе с кого Кейт разговаря по телефона. Сигурно беше някой много приятен човек, защото гласът на Кейт звучеше приповдигнато.

— Вени! — извика Кейт от коридора. — За теб е!

— Кой е? — Венеция мързеливо се надигна от пода.

— Морган. Побързай, обажда се от Барбадос.

— Барбадос? — Венеция се изправи рязко на крака и се затича през коридора към стаята на Лидия, където Кейт седеше на ръба на майчиното си легло и се кикотеше на нещо, казано от Морган.

— Чао тогава! — извика тя. — Ето ти Вени.

— Морган, здравей. Наистина ли си в Барбадос? Така ли? И небето наистина ли е синьо? Значи наистина някъде в този мокър свят има слънце? — Венеция се настани удобно с подвити под тялото крака и усмивка озари лицето ѝ. — Да... Мисля, че ми липсваш.

Кейт я наблюдаваше с интерес. За нея нямаше съмнение, че Морган е силно увлечен по Венеция.

— Морган, наистина ли? Наистина ли го имаш предвид? Не мога, искам да кажа, че е невъзможно. Трябва да започна нова работа следващата седмица. Какво имаш предвид, какво да правя? Да готвя, разбира се. Всъщност като главен готвач в ресторант.

Кейт я гледаше с тревога.

— Какво става? — запита шепнешком тя.

Вени закри слушалката с ръка.

— Иска да отида до Барбадос за седмица или две. Да остана на яхтата на баща му. Но как бих могла? Трябва да приема онази работа.

— О! — изстена Кейт и театрално хвана главата си с ръце, след което се търкулна на килима. — Венеция Хейвън, понякога си толкова задръстена, че не мога да те понасям.

Венеция ѝ се усмихна, изпълнена с различни съмнения.

— Не, не, Морган, просто Кейт се държи глупаво. — Тя отново погледна Кейт. — Той каза, че ти също можеш да дойдеш.

Кейт изстена още по-високо.

— Имам изпити през следващите две седмици, Вени! Но ти нямаш.

— Морган — каза Венеция твърдо, — не мога да дойда. Много се изкушавам, но не мога. Наистина трябва да приема онази работа. Какво? О, хайде сега, сигурно се шегуваш! Ще провериш, за да си сигурен? Окей. Да, да. Точно така... Да, аз също. Чао.

— Какво? — извика Кейт. — Какво сега?

— Морган каза, че главният готвач на „Фиеста“ иска да се върне на работа в Ню Йорк и те трябва да намерят някой друг. Той е сигурен, че мога да получа работата за целия зимен сезон в Карибите. — Вени запуши ушите си с длани, за да не чува възторжените викове на Кейт.

— Чудесно! — викаше Кейт. — Прекрасно! Това е възможност четвърта! Чакай малко, колко ще ти плащат?

— О, Кейт, не знам — засмя се Венеция, — но във всеки случай мисля, че не мога да приема работата.

— И защо не? Ти си достатъчно добра.

— Защото... Защото те всъщност ще ми направят услуга, като ми я предложат.

— И за какво друго — запита Кейт — са приятелите? Мога само да се надявам, че имат нужда и от още незавършил компютърен специалист!

Венеция се засмя.

— Значи мислиш, че трябва да приема работата? Тоест ако ми я предложат.

— Точно така — заяви категорично Кейт. — И си вземи голямо бурканче с майонеза, за да можеш да си приготвяш сандвичи, ако попаднеш на необитаем остров заедно с Морган. Като се изключат

един или двама принцове, Морган Макбейн е най-изгодната партия на света в момента и аз мисля, че той си е харесал теб!

— Аз съм му просто временна приятелка — каза Венеция, като си спомни целувката на Морган и натиска на силното му стройно тяло при прегръдката.

— Ти самата не си вярваш — каза Кейт. — Той има всички възможни признаци на мъж, който гори в мъките на любовта. И ти си обектът на неговата страст!

Погледите им се срещнаха и те избухнаха в смях.

— Ти можеш ли въобще да си представиш мен като обект на нечия тайна страст? — запита Венеция, като се задъхваше от смях. — Мен, фаталната жена!

Лидия Ланкастър се чудеше какво става. Двете момичета стояха непрекъснато близо до телефона и се хвърляха към слушалката всеки път, когато той звъннеше. Приличаха на две влюбени тийнейджърки, помисли си Лидия, каквито всъщност може би са, каза си после, вдигна слушалката и набра един номер.

— Мами! На кого се обаждаш?

Лидия изгледа дъщеря си с нескрито учудване.

— Обаждам се на Дженифър Хърбърт, мила. Защо?

— О, мами, моля те, не сега! Винаги говориш с часове с нея, а ние очакваме да ни се обадят всяка минута. Много важен телефонен разговор! — добави тя и постави пръст на вилката, за да прекъсне линията.

— Кейт! Това наистина е прекалено!

— Съжалявам, мами, но пак те моля, само този път. Наистина е важно.

Кейт стоеше, неумолима, с пръст върху вилката, докато Лидия я гледаше втренчено.

— Кой...

Телефонът звънна и Кейт вдигна пръста си.

— Ало? — каза един глас.

Лидия погледна изненадано телефона, защото, разбира се, тя все още държеше слушалката.

— Ало? — отговори тя.

— С мисис Ланкастър ли говоря?

Гласът беше дълбок и приятен и напълно непознат.

— Да, тук е Лидия Ланкастър.

— Добър вечер, мисис Ланкастър. Аз съм Фицджералд Макбейн.

— Мистър Макбейн! Мили боже... Много ми е приятно. —

Лидия беше изненадана. — Разбира се, познавам Морган много по-добре от вас, той често се отбива да ни види.

— Той ми разказа за това, мисис Ланкастър, и аз искам да благодаря на вас и семейството ви за гостоприемството. Домът означава толкова много, когато човек непрекъснато пътува, какъвто е случаят с Морган. Анонимността на ресторантите и хотелските стаи омръзва.

— Няма защо. Няма нужда да казвам, че и ние сме ви много благодарни за помощта, която оказахте на Венеция и сестрите ѝ.

Лидия погледна Венеция и Кейт, които стояха до рамото ѝ. На лицата им беше изписано очакване. Значи това беше въпросното обаждане?

— Фиц Макбейн? — запита Кейт.

Лидия кимна, заслушана в думите му.

— Фиц е! — Кейт, развълнувана, прегърна Венеция. — Той лично ще ти предложи работата!

— Разбирам. Да, сигурна съм, че при вас тя ще бъде в безопасност. И, да, Морган е прав, тя е отлична готвачка. При това с неизчерпаемо въображение. Сигурна съм, че ще бъдете доволен от нея. Това звучи забележително щедро. Да, тя ще получи моето разрешение, мистър Макбейн, но може би е по-добре да говорите със самата Венеция. Разбира се, благодаря ви, наистина звучи чудесно. Дочуване, мистър Макбейн.

Лидия подаде слушалката на Венеция.

— Фиц Макбейн се обажда лично, за да ти предложи работата на готвач на неговата яхта за останалата част от сезона, ако я искаш, разбира се.

Венеция се усмихваше, когато каза:

— Здравейте, мистър Макбейн.

— Венеция, отдавна слушам за теб. Сега, изглежда, ще се срещнем, ако приемеш работата. — Дълбокият глас говореше отпуснато, провлачено, акцентът беше може би южняшки в основата

си, но с примеси от много страни. Гласът определено беше привлекателен.

— Звучи прекалено хубаво, за да бъде истина — отговори Венеция.

— Не е така. Работата си е работа, но ще ти остава и малко свободно време. Не идвам тук толкова често, колкото ми се иска. Морган ми каза на всяка цена да подчертая, че работата в никакъв случаи не е лесна. Главният ни готвач получи по-главен пост в Ню Йорк и реши, че за кариерата му е много важно да приеме. Не съм човек, който би лишил когото и да било от амбициите му и му казах, че може да замине. И така, ще дойдеш ли при нас, Венеция?

— Бих искала. И обещавам да дам всичко от себе си. Наистина съм доста добра.

— Морган ми каза, че си дори повече от това. Същото каза и мисис Ланкастър, но... ще видим, нали?

— Мистър Макбейн...

— Да?

— Писах ви, за да ви благодаря за онова, което направихте за нас, когато майка ми почина. Просто искам отново да ви благодаря.

— Получих писмото ти, Венеция. Бях щастлив, че мога да помогна. Сега остава да ни кажеш кога ще можеш да дойдеш и човек от офиса ми ще се погрижи за подробностите по пътуването. Довиждане, Венеция. Предай моите поздравии на сестрите си.

Венеция остави слушалката и се обърна с лице към Кейт и Лидия, които я гледаха с очакване.

— Как мислите — запитва тя, лъчезарно усмихната, — трябва да е облечен главният готвач на частна яхта?

ГЛАВА 12

Новите модели на Парис вървяха по пътеката живи и ярки като тропически птици във възможно най-късите рокли — съвсем прави до началото на ханша с къси, свободни и развяващи се полички от набран тюл в смели, шокиращи, цветове — пурпурен, лилав и сапфирен. Парис беше измислила моделите вчера следобед, вдъхновена от прекрасните тела и живата, нетърпелива, бликаща младост и красота на Наоми, дъщерята на Берт, и приятелките ѝ от школата по балет.

Идеята на Берт се оказа блестяща. Тя не само спаси шоуто на Парис, а прибави и нови, чисто физически, измерения в света на модата. Наоми беше тъмнокоса и стройна, с ориенталски очи и дълги крака. Тя би изглеждала прекрасно и в чувал, но беше направо зашеметяваща в дрехите на Парис. Всичките ѝ приятелки притежаваха онази елегантност, която се придобива след дълги години упражнения по балет, наложена от дисциплината и танца. Всички бяха високи, тъмнокоси и почти ужасяващо стройни. Бяха повече от съвършени. Бяха като създадени специално за шоуто на Парис. Роклите, които тя и Берт бяха ушили късно през нощта, бяха предвидени като бърза, пъргава и енергична изненада, която да грабне вниманието на публиката още от самото начало и да заяви, че модата и самият акт на представянето ѝ е вече по-различна, че светът на дизайна притежава вече нова сила и жизненост.

Жан-Люк също беше порботил извънредно и имаше немалка заслуга за шоуто. Той беше създал малки шапчици с воал, украсени с малки цветчета, носени предизвикателно накривени на една страна, в същите „горещи“ цветове. Беше ги боядисала младата му съпруга, чиито ръце доказваха това, защото бяха изцапани с боя.

Момичетата изглеждаха фантастично, мислеше си Парис, докато техните дълги и силни крака на танцорки, обути във възможно най-ефирните черни чорапи и яркочервени велурени обувки с високи токчета, вървяха едновременно спокойно и предизвикателно по пътеката. Те бяха и малко „палави и дяволити“, като дивата циганка

Кармен от едноименната опера. Ефектът беше напълно театрален, абсолютно нов и притежаваше онази временна, приписвана обикновено на мястото и времето, вдъхновеност, която може да бъде отделена от случая и да постави началото на нова мода, следвана после от целия свят — нещо, което можеше незабавно да направи името ѝ известно, както се беше случило с костюмите на Монтана, които имаха широки рамене и за които казваха, че са съвременници на космическия век.

Докато Парис ги гледаше, Наоми и другите момичета преминаха от арогантността на младежката походка към ритмите на самбата и други карнавални танци. Музиката контролираше Диди, който беше скрит зад завесите.

Господи, микрофоните все още пращяха от време на време! Диди не беше изчистил напълно звука! Очите ѝ зашариха из залата, за да намерят техника. Как, питаше се тя, ще успеят да подготвят всичко до утре? Хората от доставките все още влизаха и излизаха, като носеха неудобни малки столове, задължителни за всяко едно парижко шоу, операторите все още се суетяха около прожекторите, докато някой, застанал отзад, им даваше безкрайни нареждания. Цветарите припряно украсяваха подиума с белите лилии, за които Парис беше настоявала твърдо, защото помагаша да се пресъздаде атмосферата на трийсетте години, макар Диди да твърдеше, че му напомняли за погребение и щели да предизвикат хаос, ако сред публиката имало хора, които са алергични към силния им аромат. Берт и нейните помощнички седяха около масите, поставени в ъгъла, подшиваха подгъви, прикачаха ръкави. Останалите помощнички, момичета от балета, които не участваха в шествието по подиума, но все пак предложиха услугите си, подреждаха дрехите и аксесоарите към тях в редица в гардеробната, като на всеки комплект беше прикачена табелка с името на момичето. Двете момичета гримьорки едва се забелязваха сред облака пудра и руж, а фризьорката и нейната помощничка усилено продухваха, фризираха, експериментираха, опитвайки се да пресъздадат точния ефект, изискван от Парис.

Карнавалната музика, която се чуваше високо от микрофоните, нямаше нищо общо с онова, което ставаше на подиума. Момичетата като че ли не успяваха да се нагодят към ритъма.

— Ето, така! — извика Парис. — Искам да излезете на подиума всички заедно — като букет от цветове, с много движение, ярки като заря.

Изглежда ги одобрително, когато те успяха да го направят от първия път, но точно тогава музиката отново смени ритъма си. Тя пъкна глава зад завесите и се огледа за Диди.

— Диди? Не мисля, че карнавалната музика е подходяща. Искам нещо, което да е едновременно секси и изискано. Намери нещо по-така, например Стоунс или Джо Джаксън.

Наоми изтанцува няколко такта от мелодия, която чуваше единствено във въображението си, и улови точно образа, който Парис искаше да пресъздаде.

— Точно това е, това е! — извика тя. — Диди, намери музика, която да отговаря на тези движения.

Денят беше извънредно тежък за Диди. Беше в хотел „Дьо Л’Аби“ от шест сутринта, за да наглежда работниците, когато те пристигнат, да предотврати евентуалната стачка на техниците, защото Парис беше наредила да не им се дава почивка дори за по едно кафе, да овладее паниката, която щеше да ги обхване по обяд, когато столовете още не бяха пристигнали, да киха всеки път, когато мине покрай лилиите, да се бори с пукането, което се чуваше от микрофоните. Беше изпил само една чашка силно черно кафе, а беше вече дванайсет и половина.

— Защо просто не се задоволиш с онова, което имаме? — изсъска той.

— Защото можем да го направим по-добре! Дидие дьо Мобер, няма да ме разочароваш сега, нали?

Усмивката на Парис беше заредена с енергия и въодушевление. Тя като че ли разцъфтяваше въпреки дългите безсънни нощи и усилената работа, като че ли се наслаждаваше на хаоса и действието. Никога досега той не я беше виждал такава, тя като че ли се носеше в облаците. Нейната енергия караше всичките тях да се движат, да не спират. Ако беше някой друг, той щеше да се запита дали не взема наркотици, но за Парис знаеше, че е движена само от повишеното количество адреналин и несломима решителност. Страхуваше се обаче, че адреналинът и високата ѝ енергия няма да бъдат достатъчни, за да може тя утре да замести Финола като главен модел и

едновременно с това да наблюдава как вървят нещата зад сцената и реакцията на публиката.

— Ще се преоблека — каза Парис. — Музиката ще бъде от „Авалон“, разбра ли, Диди?

— Да, Парис.

Със съвсем малки поправки, сторени от Берт, дрехите на Фиола прилегнаха идеално на Парис и Диди трябваше да признае, докато ѝ помагаше да облече сивото сатенено сако, че тези студени като стомана дрехи стоят на нея също толкова красиво, колкото и на Фиола.

— Все още мисля, че е по-добре да оставиш Наоми да се справи с това или да наемеш друго момиче от агенцията — каза той.

Парис едва ли го чу. Обу подходящите обувки, като с едно око наблюдаваше момичетата, скупчени около завесата, а с другото — отражението си в огледалото.

— Ще облечете първо ленените поли и блузи, а после — панталоните и велурените якета — извика тя, като погледна часовника си и приглади полата си. — Имате точно деветдесет секунди. И помнете, че трябва да смените червилото и ружа, защото не искаме грим в пурпурен цвят с прасковеното и кехлибареното на велура. Диди, музиката. Да тръгваме.

— Парис, сигурна ли си, че можеш да се справиш с всичко? Необходима си и тук, за да се погрижиш всички модели да изглеждат точно както ги искаш, а също така и отпред, където да се грижиш за отзивите в пресата и да разговаряш с евентуалните купувачи.

— Да се справя? — Парис го изгледа изненадано. — Разбира се, че мога да се справя! Хайде, Диди, трябва да направим поне веднъж цялото шоу от началото до края, за да определим времето за всяка част и да синхронизираме действията си, а после, през останалата част от деня, ще можем да порботим върху детайлите. Тази вечер няма да си тръгнем, докато не видя поне една пълна репетиция, на която да бъдат показани всички дрехи, защото, в противен случай, няма да съм сигурна.

— Сигурна в какво? — извика Диди, за да заглуши гласа на Брайън Фери, който изпълняваше „Авалон“.

— В успеха.

Парис вървеше уверено по подиума, екстравагантно елегантна в сатена с цвят на стомана, като си представяше контраста, в който щеше

да бъде със сватбената рокля, която следваше и щеше да закрие шоуто. Сватбената рокля имаше много малка и много къса развяваща се пола, горна част в стил „шемшета“, изработена от тюл, дълги бели копринени чорапи и дълъг, дълъг воал, както и шлейф от избродирана дантела. Тя идеше да бъде сензация. Цялото шоу щеше да бъде сензация, чувстваше го с цялото си същество.

Диди не искаше никога вече да чуе дори едно парче от тази музика — нито Рокси, нито „Ролинг Стоуис“, нито Джером Кърн, нито нещо друго. Главата му пулсираше от болка. Минаваше два и половина. Някой беше излязъл набързо и се беше върнал със сандвичи и мляко за моделите. В три очакваха шестте главни танцьори, които, във взети под наем бели костюми или бели фракове и бели вратовръзки, щяха да придружават момичетата по подиума.

Всичко да върви по дяволите, сигурно щяха да издържат половин час без него. Имаше нужда от едно питие. Огледа се из залата за Парис. Беше в ъгъла, където спореше с един от техниците за светлините. Тя искаше чисто бяла светлина, без никакъв примес на жълто или пък на розово. Диди остави това на нея.

В бар „Буенос Айрес“ срещу хотела предлагаша добро шотландско уиски и колекция от аржентински танга. Усилвателите не пукаха и не шумяха. Диди би могъл да мине и без тангата, но след две уискита наистина се почувства по-добре.

— Ето къде си бил, Диди! — Парис, с изискан и сложен грим на модел и зелено кожено палто, застана до него. — Не мислиш да се напиваш, нали? — запита тя подозрително. — Само от това имам нужда — да откроя, че си таен алкохолик.

— По дяволите! Изпих само две уискита и вече ме смятат за пропаднал тип. А сега мисля да си поръчам plat du jour. Работя, откак се е пукнала зората! — Диди контролираше нрава си. Беше раздразнен просто защото беше уморен, каза си той, това е всичко. Кой би могъл да си помисли, че Парис е такава експлоататорка, така отдадена на идеите си.

Парис си поръча чаша вино. „По дяволите! — помисли си тя раздразнено. — Нима Диди ще се откаже точно сега, когато така имам нужда от него? Нима ще трябва аз да свърта всичката работа?“

— Какво е това plat du jour? — запита тя с леден тон.

— Аржентинско ястие от ориз и боб.

Парис започна да се смее.

— О, Диди, ето ме мен, бъдещата звезда във висшата мода, да седя тук и да ям ориз и боб! И то в такова евтино заведение!

Диди се усмихна.

— Аз ще ям, защото умирам от глад. Току-що се сетих, че днес още нищо не съм ял. Ти също, предполагам. — Тя го погали по рамото, после се наведе, за да го целуне по бузата.

— Съжалявам, Диди. Не исках да бъда такава, просто се чувствам толкова... Не знам. Чакам това толкова отдавна и съм решена всичко да бъде такава, каквото трябва. Нищо не може да ми попречи. И сигурно тормозя всички, нали?

— Не и когато излагаш нещата по този начин. — Диди се усмихна и изтри червилото от бузата си. — Малко сме уморени, това е всичко.

— Уморени? — Парис гребна от яденето в чинията си. — Аз не съм уморена. Мога да работя и цяла нощ, ако се наложи. И ако наистина е необходимо, точно това имам намерение да направя.

— Добре, добре. Само позволи на онези от нас, които са по-смъртни от теб, от време на време да си почиват и хапват. Почивка от десет минути да речем, сандвич, кафе... знаеш ги, онези задължителни за живота неща.

— Точно така! — Парис остави вилницата си и направи знак на келнера. — Искам да поръчам шампанско — каза тя, когато Диди я погледна изненадано.

— Разбира се, мадам.

— Дузина бутилки от най-доброто, което имате — каза Парис величествено. — И табли с ордьоври. Да бъдат изпратени в хотела отсреща в осем часа тази вечер.

— Дванайсет бутилки от най-доброто... Ще ни разориш, Парис! — нададе стон Диди.

— Ние и без това вече сме почти разорени. Изхарчихме всичките наши пари, че и малко повече. Какво значение биха могли да имат още няколко бутилки шампанско? Трябва да бъде хубаво, защото не искам моделите ми да получат главоболие преди шоуто. О, Диди, утре ще постигнем успех и дори няма да се сетиш за тези бутилки шампанско.

А това ми напомня — добави тя, като стана и тръгна към вратата, — пристигнаха ли вече напитките за утре?

— Още не. — Диди плати сметката и я последва. — Но ще пристигнат. Ще им се обадя веднага щом се върна.

Трябваше да ѝ се признае, че нищо не забравяше.

Парис чувстваше оживлението, което сякаш течеше по вените ѝ, докато балерините вървяха по подиума след Наоми, направо скандална в сватбената рокля с къса пола. Шест танцьори, елегантни в белите си фракове и вратовръзки, образуваха техния красив ескорт. Най-последе усилвателите работеха както трябва, без пукане, писукане или какъвто и да било друг шум. Гласът на Фред Астер, който изпълняваше „Нощ и ден“, добавяше романтична нотка на сцената. Наоми, усмихната скромно, се спря в края на пътеката. Светлините грейнаха по-ярко, музиката се смени с изпълнение на „Юритмикс“ и другите модели излязоха на подиума в брилянтните шемизети, които показаха и в началото на шоуто. Господи, изглеждаха фантастично, наистина страхотно. Като скочи от стола, където седеше, за да измерва и съгласува времето на техните действия, както и да следи дали дрехите са комплектувани с подходящите за тях аксесоари, дали косите и гримът им са идеални, Парис бурно заръкопляска.

— Браво, браво! — извика тя. — Вие сте чудесни! Мисля, че най-накрая успяхме да го направим съвършено. Знам, че вече сигурно всички сте изтощени. — Нейните думи бяха последвани от множество стонове. — Добре, добре. Веднага щом съблечете тези дрехи, ще бъде сервирано шампанско.

От подиума долетяха весели викове и подсвирквания и Парис отново се засмя. Беше забравила колко млади са те — за разлика от професионалните модели — и колко всеотдайни. Бяха работили повече от упорито и шампанското беше много малка награда за труда им. Вдругиден, помисли си тя и се протегна, за да облекчи болките в гърба си, ще бъда в състояние да им дам награда, каквато заслужават.

Бутилките бяха поставени в кофи лед, за да се изстудят, час преди сервитьорът да им ги донесе. Ледът се беше превърнал във вода, но виното беше още студено, когато Диди го отвори и наля по чашите.

— Първата е за теб — каза той, като подаде чашата на Парис. Тя го хвана за ръката и му се усмихна с обич.

— Не бих могла да се справя без теб.

— Да, можеше — каза Диди, — но ти благодаря за тези думи. — Той вдигна чашата си. — Успех, Парис! — каза.

— Успех! — повтори тя.

Беше почти десет часът, когато Диди остави Парис в ателието, и то след дълги протести от нейна страна.

— Не съм уморена и ти го знаеш — каза тя, като се наведе през прозореца на колата, за да го целуне по бузата за довиждане. — Можех да остана, за да помогна в разчистването и да подредим всичко за утре.

— Няма нужда — каза Диди весело. — Ще се върна, за да проверя как вървят работите, но и без това всичко е под контрол.

— Е... Щом си сигурен. — Тя отново го целуна и се качи на тротоара.

— Диди! — извика в следващата секунда и слезе отново на платното.

— Какво сега?

— Току-що ми хрумна нещо ужасно. Ами какво ще стане, ако случайно избухне пожар?

— Мили боже, Парис, разбира се, такова нещо не може да се случи! — извика Диди, вече ядосан. — Никога не е избухвал пожар в хотел „Дьо Л’Аби“ защо да избухва тази вечер? А и хората от охраната са там. Нищо не може и няма да се обърка, обещавам ти.

— Е, добре тогава. — В погледа ѝ се четеше съмнение.

— Окей. Какво има сега?

— Не си забравил да разпратиш поканите, нали?

— Разбира се, че не съм, да не би да съм идиот! Отивай да си лягаш, Парис, и гледай да поспиш. И престани да се тревожиш!

— Добре, добре, отивам. — Парис тръгна по тротоара.

Диди ѝ махна за довиждане и изчезна в нощта.

Странно, но наистина не усещаше умора, мислеше си тя, докато вземаше стъпалата по две наведнъж, особено като се вземеше предвид това, че беше шила през цялата нощ онези малки тюлени шемизети. Господи, момичетата изглеждаха наистина страхотно в тях. Те бяха

нещо повече от номер, които да прикове вниманието на публиката още в самото начало, те бяха истинско вдъхновение.

Ателието изглеждаше странно без белите чаршафи и закачените навсякъде полуготови дрехи, без моделите на обувки, шапки и бижутата. Колко още, запита се тя, ще живея тук? Може би само няколко месеца, докато си намеря по-голямо и непременно по-светло жилище. Искам огромни прозорци, които да гледат към река или поне към парк. С въздишка, тя се излегна на дивана легло и огледа стаята, която беше неин дом. Познатата мрачна гледка, която се разкриваше от прозореца, тръбите, които опасваха целия таван, боядисани от нея в яркозелено, кадифените завеси с прасковен цвят, които беше взела от един стар тъжен театър, големите огледала по стените, чертожната маса — подарък от Джени — купената от магазин за втора употреба маса, върху която кроеше плата, сгъваемото легло, което ѝ беше намерила Индия. Странно, дори смешно, но това местенце щеше да ѝ липсва. Толкова много неща се бяха случили, докато живееше тук. Е, нямаше да мисли за това сега! Не е възможно да изпитва каквато и да било тъга точно тази вечер. Онова, което изпитваше, беше самота. Тя не обичаше да бъде сама, не и когато такова въодушевление кипеше във вените ѝ. Искаше да бъде сред хора, да се смее, да танцува. Имаше нужда от веселба, парти. Това беше! Знаеше, че няма да може да заспи тази вечер. Взе тетрадката, където записваше телефонните номера на приятелите си, и започна да прелиства страниците. Кой би бил най-добрият избор? Разбира се, Жул Сантини, той винаги даваше партита. А ако тази вечер у него нямаше парти, щеше да знае у кого има.

Олимп Авалон харесваше партитата на Анри по няколко причини. Първо, харесваше изградената му от сив камък къща имение, скътана в Болонския лес, пълна с красиви вещи и приятни хора. Второ, Анри винаги сервираше отлична храна, а Олимп се славеше с огромния си апетит по време на парти. Качеството на виното, което се сервираше, зависеше от големината на партито — по-добро, ако броят на хората беше по-малък. Но тази вечер гостите бяха много — шейсет или седемдесет, което означаваше, че ще сервират бяло вино от собствената изба на Анри, което не беше лошо; или червено, което беше истинска отрова. Трето, тази вечер тя изглеждаше сензационно в

бялата зимна рокля от „Валентино“, която съблазнително разкриваше едно голо рамо и прилепваше възможно най-плътно към красивите ѝ задни части. Когато зърна отражението си в голямото огледало на отсрещната стена, Олимп осъзна, че е най-красивата жена тази вечер. Бялото винаги стоеше особено ефектно през зимата, особено когато беше съчетано с огромни сиви очи и буйна руса коса като нейните. Тя беше, според нея, красива, интересна и скъпо облечена. Като реши това, тя се възнагради с една от нейните добре известни ослепителни усмивки. Разбира се, Барбара Дюмон също изглеждаше забележително добре, но всички знаеха, че няколко пъти си е правила пластични операции — нямаше нито една бръчка по лицето, а беше поне на петдесет и две. Олимп набързо огледа собственото си лице в отсрещното огледало — не, слава богу, на трийсет и пет тя все още имаше млада и прекрасна кожа. Четирийсет беше подходящата възраст за първия лифтинг на лицето, а дотогава имаше още много време. И все пак, много ѝ се искаше да бъде отново на двайсет и шест, или поне да запази безупречността на лицето и тялото си завинаги. Което водеше към четвъртата причина, поради която харесваше партитата на Анри и особено тазвечерното. Тук имаше поне двама мъже, в които тя се влюбваше отново и отново, всеки път поради различни причини.

Бендор Грюневалд притежаваше титла — която още не беше наследил от баща си, но все пак беше много добра. Той беше принц и беше много, много богат. Интересът му към нея беше постоянен, макар тя да продължаваше да го държи в неизвестност по отношение на чувствата си. Бендор беше добре познат на всички места, където се събираха красиви хора и репутацията му на плейбой не отслабваше вече трийсет години — още от момента, в който се беше изплъзнал от контрола на баща си и който съвпаднаше с обявяването му за наследник на фамилната индустриална империя. Той беше наистина привлекателен, забавен и остроумен. Вече приближаваше петдесетте и отдавна беше преследван като плячка от жените. Време беше и той да положи началото на династия. Всеки богат мъж на петдесет години искаше да има син.

Там беше и Хюго Риърсби, който беше най-секси мъжът, когото беше виждала от година насам. Но човек никога не знае с тези англичани, мислеше си тя, те изглеждат заблуждаващо здрави с рижите си коси, зачервени бузи и сини очи. Те винаги са много любезни,

защото на това ги учат още в училищна възраст. Едва когато се озвеш с тях в леглото, разбираш на какво точно са способни!

Хюго улови погледа ѝ и ѝ махна за поздрав. Олимп се запита дали не трябва да отиде при него. Или пък да го накара той да дойде при нея, както, естествено, той щеше да направи най-накрая.

Тя обожаваше тази стая. Големите квадратни бели и черни мраморни плочки, които покриваха пода, наподобяваха шахматна дъска, а гостите, облечени в яркоцветни дрехи — екзотични шахматни фигури.

— Олимп!

Като чу да викат името ѝ, тя се обърна. Беше Анри, който изглеждаше поразително като гей в копринената си блуза в карамелен цвят и кожените си панталони, напъхани в каубойски ботуши.

— Не се чувстваш самотна в тази тълпа, нали? — запита той, като я целуна по бузата. — Всички знаят, че поне дузина мъже чакат пред вратата ти, само и само да изпитат удоволствието от твоята компания. Бих искал да видя някои от тези мъже да чакат пред моята!

Олимп го хвана интимно под ръка и двамата започнаха да се разхождат из залата. От мазето, което се намираше отдолу, долетя оглушителна дискомузика.

— Сама съм — съгласи се тя. — От известно време...

— Не ми казвай нищо повече. — Анри се засмя. — Кажи ми само... Кой от двамата е — Бендор или Хюго?

— Всичко зависи от настроението ми тази вечер... И от това, какви са тайните ми желания...

— Твоите тайни желания са винаги за пържола и ягоди — отговори Анри, като я поведе към трапезарията и разточителния бюфет. — По душа, ти си съвсем обикновено момиче, Олимп.

— Защо никой, освен теб, не вижда това, Анри? Аз наистина съм обикновена. Най-голямо удоволствие ми доставя да ям, да пия вино, да лежа на слънце, да танцувам, да правя любов. Зад екзотичната си външност, аз съм истински представител на буржоазията.

Бендор я беше видял от другата част на стаята и отиде при нея.

— Не слагай край на илюзиите ми, Олимп — каза той. — Аз преследвам другата жена, екзотичната, красавицата, която живее, поддържана от свежия въздух и венчелистчетата на розите.

— Повярвай ми — каза Анри, — тя обожава пържоли и ягоди. Единствено господ знае защо не наддава на тегло. Ако бях аз, щях да качвам по пет паунда всяка вечер.

— Ето, това момиче — каза Олимп, като посочи Парис, която в този момент застана на прага, загърната в коженото си палто от норки — сигурно се храни с розови венчелистчета. Коя е тя, Анри?

— Нямам представа. — Анри хвърли бърз, преценяващ поглед към Парис. — Но палтото ѝ ми харесва! — И той тръгна към Парис.

— Олимп — каза умолително Бендор.

— Какво?

— Ще излезеш ли с мен на вечеря? Сама. — Бендор собственически постави показалец под брадичката ѝ. — Пържола и ягоди, щом предпочиташ.

Олимп се замисли. Зелените ѝ очи срещнаха неговите. Бендор се наведе по-близо към лицето ѝ. Устата ѝ беше такава, че всеки мъж би пожелал да я целуне... да я ухапе дори... И ако някога останеше насаме с нея, точно това би направил. А после ще я накара да върви само за него — нагоре-надолу из стаята с онази походка на модел. Защото всички знаеха, че Олимп притежава най-секси походката на света.

Олимп си взе от пържените скариди, поднесени в табла. Квадратните ѝ бели зъби ги ухапаха с хрущене, което го накара да настръхне.

— Знаеш ли — каза тя и отново отхапа, — има само едно място в целия свят, където наистина бих искала да вечерям тази вечер.

— Къде? Кажи ми — помоли я Бендор.

— О, едно малко местенце. — Олимп си взе един морков и го потопи в соса. — Там нищо не е забележително, с изключение на храната... А храната, Бени, е прекрасна...

— Да, да?

— Разбира се — въздъхна тя, — това е невъзможно...

— По дяволите, Олимп, къде е това? — запита Бендор. — Да тръгваме.

Олимп го погледна замислено, с известно съмнение.

— Казва се „Жоли“, Бени. Сервират морски продукти — омари с майонеза, гарнирани с магданоз, раци и пържоли от риба меч, съвсем пресни. От Карибско море... Край Барбадос.

— Отиваме — каза Бендор и я хвана здраво за ръката. — Ти и аз, Олимп. Отиваме още сега, тази вечер.

Олимп избухна в смях.

— О, Бени, колко си отегчителен! Знаех, че ще кажеш това. Не разбра ли, че просто се заяждам с теб? Щастлива съм тук и храната ми харесва. — Тя тръгна край масите, като си вземаше по хапка оттук-оттам.

— Олимп, кога ще вечеряш с мен?

— Нима току-що не говорихме по този въпрос? — Олимп с усмивка си помисли, че Бендор не е от най-умните.

Хюго ѝ се усмихна от другия край на стаята и Олимп му се усмихна в отговор — тайно, за да не види Бендор.

А до вратата Анри взе премръзналите ръце на Парис в своите.

— Познаваме ли се? — запита той, но постави пръст на устните ѝ, когато Парис започна да му обяснява. — Не, не, не ми казвай. Радвам се, че си дошла на партито ми. Аз съм Анри Сантие. А ти си?

— Парис.

— Какво подходящо име! Проява на гений от страна на майка ти. Парис чия?

— Парис Хейвън. Приятелка съм на Жул Сантини и трябваше да се срещна с него тук.

Анри ѝ помогна да съблече палтото си, наслаждавайки се на неговата мекота.

— Още не съм виждал Жул — каза той, като постави палтото ѝ в огромния гардероб в коридора. — Трябва да ти кажа, че обожавам палтото ти.

— Беше на майка ми — обясни автоматично Парис и в следващия миг съжали за това.

Анри забеляза инициалите, избродирани от вътрешната страна: „Дж. Х.“.

— Разбирам. — Той се усмихна. — Тази Парис. Е, майка ти е била гений, мила моя. — Той я прегърна приятелски през раменете. — Хайде, ела с мен. Има някои хора, с които съм сигурен, че би искала да се запознаеш.

Първоначалното намерение на Парис беше да избягва Олимп Авалон. Беше я видяла, разбира се, веднага щом влезе. Олимп беше така величествена и пищна, че беше трудно да не я забележиш. Нито

една жена нямаше право да изглежда толкова добре през цялото време! В европейските списания винаги имаше снимки на Олимп. Можеше да се види Олимп, в оскъден бански, да се пече на слънцето на някоя яхта в Сен Тропе, без грим, с прибрана отзад коса — полугола, наистина добра гледка; Олимп всред отбрано общество на конни надбягвания, в шик тоалет от „Ив Сей Лоран“ и перфектна шапка, с дискретен грим и много бижута; или на благотворителен бал в „Савой“ в Лондон, надминаваща англичаните с елегантността си. Нищо чудно, че Амадео Витрази беше избягал, за да спази срещата си с нея след техния малък „епизод“. Олимп беше жена, която никои мъж не би искал да загуби.

— Парис — каза Анри мазно, — искам да се запознаеш с Олимп Авалон и принц Бендор Грюневалд, за теб — Бени. Това е Парис Хейвън.

Такова интересно лице, помисли си Олимп, докато ѝ казваше „здравей“, фантастични скули, прекрасна черна коса... и хубаво тяло, стегнато и стройно.

— Модел ли сте? — запита тя. — Защото, ако не сте, би трябвало да бъдете.

— Дизайнер съм — отговори сковано Парис, — макар че утре, трябва да призная, ще бъда също и модел.

— О? И за кого? — Защо ли момичето се държеше така сковано с нея, чудеше се Олимп. Дали не беше казала нещо, което не трябва?

— За собственото си шоу. Ще покажа собствената си колекция утре.

— Колко вълнуващо. — И кой, запита се Олимп, ще отиде на представянето на колекцията на момичето, след като всички знаят, че Мицоко беше променил датата на шоуто си в последната минута, защото „звездите му“ не се чувстваха добре? Неговото шоу беше най-търсеното в Париж и дори тя беше имала трудности при сдобиването си с билет.

— Но вие сигурно сте дъщеря на Джени Хейвън — каза Бендор. — Познавах майка ви. Израснах с нея — на екрана, разбира се.

— Внимавай, скъпи — каза Анри. — Показваш възрастта си. Хайде, ела с мен, Парис. Искам да се запознаеш и с някои други хора.

Анри я разведе из трапезарията, където всички си хапваха и говореха за общи познати приятели и места. Какво беше малкото търкане, което беше усетил между Олимп и Парис? Бяха ли се

срещали и преди? Беше интригуващо... Може би той можеше да помогне с нещо.

— Хюго! — извика той. — Искам да се запознаеш с някого!

Хюго Риърсби разтърси енергично ръката на Парис. Той имаше приятно лице и прям поглед, помисли си Парис, и гладка червеникава кожа, която изглеждаше така, като че ли той прекарваше много време на открито.

— Вие сте Парис Хейвън — каза Хюго. — Виждал съм снимката ви във вестниците.

Парис му се усмихна. За първи път нямаше нищо против известността на майка си, както и своята собствена.

— Това плюс или минус е? — запита тя.

— О, абсолютен плюс. — Хюго я хвана за ръката. — Ще танцуваш ли с мен, Парис? — Той я поведе надолу по стъпалата към мазето, където музиката се беше сменила и сега мелодията беше по-нежна. Когато ръцете на Хюго я обгърнаха, Парис разбра какво точно е онова, което търсеше тази вечер. И Хюго Риърсби беше идеалният човек за това.

Олимп беше ядосана. Бендор беше ужасно отегчителен, а Хюго беше изчезнал някъде. Тя влизаше от стая в стая, а Бендор се мъknеше след нея и непрекъснато я молеше да си тръгнат и да отидат у тях. Като че ли щеше да го направи! Олимп никога не се впускаше в случайни връзки. Поне не на този етап. Връзките ѝ бяха винаги много добре планирани, всичко беше внимателно премислено и организирано.

Така го харесваше тя — приятно и сигурно. Не беше лесно да живее така, както искаше, с толкова малко пари. Трябваше да поддържа апартамента и колата си, с дрехите всичко беше наред, защото дизайнерите я обличаха за реклама, но от мъжете, които ѝ бяха приятели, се очакваше — по-точно изискваше — да се грижат за нейните удобства. Всичко вървеше гладко и през годините — още откакто навърши двайсет — тя беше натрупала добро състояние, защото, някой ден, със сигурност щеше да остарее. Естествено, преди това се очакваше да сключи два изгодни от финансова гледна точка брака, но едно момиче наистина трябваше да внимава с тези неща. Мъжете от типа на Хюго в нейния живот бяха за чисто удоволствие. За

Бендор би трябвало да се омъжи — ако успееше да го впримчи — макар да имаше неприятното чувство, че накрая той ще се ожени за някое силно и здраво осемнайсетгодишно момиче, което ще е бременно от него, докато в същото време той ще я има за любовница и ще я пази в тайна. Не, така не ставаше.

— Анри, виждал ли си Хюго?

— Разбира се, мила. Той е долу, танцува с Парис Хейвън... Там си е цяла нощ. — Очите на Анри блестяха дяволито. — Може би ще се присъединиш към тях — предложи той.

Олимп взе ягода от сребърния поднос и замислено я лапна.

— Зимните ягоди винаги са ми се стрували различни — каза тя. — Някак си безвкусни. — Значи Хюго беше открил Парис? Или, по-скоро, Анри беше намерил Парис за Хюго. Е, може би беше прав, може би тя също трябва да слезе долу и да види. Каква беше онази поговорка? Като не можеш да ги победиш, присъедини се към тях, дали беше така? Тя тръгна към стъпалата.

— Бени, отивам да си напудря носа! — извика раздражено тя. — Не можеш да дойдеш с мен.

— Защо не? — измърмори той и погали с длан голата ѝ ръка.

— Защото функциите на тялото би трябвало да са нещо лично! — срязва го Олимп и издърпа ръката си. — Хайде, иди и си вземи още едно питие. Ще се върна след няколко минути.

Парис седеше върху куп възглавнички в една от нишите в далечния край на мазето. Ръцете на Хюго я обгръщаха. Тя го целуваше. Целуваха се вече от около час — нищо друго, той не беше я докоснал по-интимно. Беше божествено. Тялото ѝ, живо и стоплено от голямото количество адреналин, отделено през деня, отговаряше на ласките дори без да бъде докосвано.

С кръстосани крака, Олимп седна на възглавничките пред тях и ги загледа. По стените бяха поставени свещници и в тях горяха свещи. Анри смяташе, че така е по-екзотично и по-подходящо за танците. Пламъците на свещите придаваха приятен червен отблясък на черната коса на момичето. Сигурно Хюго я беше разпуснал по раменете ѝ, защото Олимп не беше забелязала преди, че е толкова дълга. Едната ръка на Хюго лежеше на гърба на Парис, а другата — в основата на шията ѝ. Те се наслаждаваха един на друг, в това нямаше съмнение, защото дори не бяха забелязали, че тя ги гледа. Или ако бяха, не дадоха

признак за това. Интересно е, помисли си Олимп, да видиш Хюго да целува някого друго така... Тя знаеше точно как се чувства Парис в този момент. Тръпка на възбуда пробяга през корема ѝ, когато тя се наведе по-напред.

Хюго отдели устните си от тези на Парис.

— Красиво — прошепна той. — Прекрасна, прекрасна Парис. — Той погали нежно лицето ѝ с върха на пръстите си и Парис въздъхна щастливо.

Хюго обърна глава и се усмихна на Олимп. Тя седеше, подпряла брадичката си с ръка. Усмихна му се в отговор. Той, разбира се, знаеше, че тя е там.

— Хюго — каза Олимп, — видях съпругата ти в коридора. Търсеше те.

— Така ли? — Хюго отговори, без да бърза, като че ли това не го интересуваше. Дясната му ръка все така обгръщаше Парис, а лявата милваше косата ѝ. „Копринената ѝ коса“ — помисли си Олимп. Тя протегна нежната си загоряла ръка към него. Връзка сребърни ключове проблеснаха на светлината на свещите.

— Защо не вземете това? — усмихна се тя. — В моя апартамент няма никого. Можеш да заведеш Парис там.

Парис обърна глава, за да погледне внимателно Олимп. Тя ѝ се усмихваше приятелски... заговорнически. Парис погледна Хюго със съмнение, но той също ѝ се усмихна.

— Мисля — каза Хюго нежно, — че идеята е много добра. Какво ще кажеш, Парис?

Ръката му я притисна по-близо до него. Тя искаше отново да го целуне, искаше още и още целувки.

— Прекрасно! — прошепна тя.

Хюго протегна ръка, за да вземе ключовете от Олимп и погледите им се срещнаха.

— Кажете „благодаря“ на Олимп, Парис — каза той. — Не знаеш колко е мила тя към нас.

— Помниш къде са напитките, нали, Хюго? — Олимп стана и се отдалечи една-две крачки. — Дай на Парис всичко, каквото иска. — Олимп се усмихваше когато се върна при Бендор, който я чакаше търпеливо в коридора.

Леглото на Олимп беше много, много голямо — в американски стил. След нейното тясно сгъваемо легло, Парис се чувстваше като изгубена, докато лежеше сама и гола в средата му. Искаше ѝ се Хюго да побърза. Беше отишъл да донесе питиета и за двамата. Шампанско, беше казал, защото ще празнуваме. Струваше ѝ се, че днес празнува всичко наведнъж, защото вече беше изпила толкова шампанско, та ѝ се струваше, че плава, носена от мехурчетата му. Вярно беше, струваше ѝ се, че тялото ѝ е по-леко от въздуха, може би заради „тревата“, която беше разделила с Хюго. Хюго ѝ каза, че е най-добрата, а той, изглежда, знаеше много за тези неща. Знаеше много и за Олимп. Знаеше къде тя държи „тревата“ си, знаеше, че в хладилника винаги има бутилка шампанско, знаеше, че одеялото на леглото е от кашмир. Но ако Олимп и Хюго са любовници, както подозираше, защо Олимп им беше дала ключовете от апартамента си? Парис се обърна на една страна, натисна копчето на магнетофона и нави наново лентата. Ричи Хайвънс изпълняваше „Не съм влюбен“. Мелодията и неговият дрезгав глас докоснаха недокосвани досега струни в душата и. Почувства се обгърната от музиката, погълната от нея.

Чу се звън на чаши, когато Хюго влезе в спалнята гол. Носеше бутилка и три кристални чаши. Гол, Хюго беше фантастичен, помисли си Парис замечтано. Имаше по-тъмна кожа, отколкото можеше да се очаква, като се имаше предвид русата му коса, силни крака, стегнати мускулести хълбоци и най-прекрасното „оборудване“. Тя се протегна съблазнително и му се усмихна. Хюго знаеше много точно какво да прави с „оборудването“ си и като го гледаше, май беше готов отново.

— Защо чашите са три? — запита тя и го погали по бедрото, когато той седна до нея на леглото.

Хюго я целуна по върха на главата.

— Олимп се върна — каза той спокойно. — Каза, че може да дойде да изпие една чаша с нас.

— Олимп?

— Е, та нали апартаментът е неин, мила? — засмя се нежно Хюго. — Парис, ръцете ти треперят.

Няколко капчици от виното паднаха върху гърдите ѝ и той наведе глава, за да ги оближе.

— Не ти ли казах — каза шепнешком, — че имаш прекрасен вкус?

Разля още малко от шампанското върху тъмния триъгълник между краката ѝ и го втри с пръстите си, а Парис въздъхна от удоволствие. Хюго отпи от шампанското си, като продължи да я гали.

— Гладка си, нежна си — каза той, — толкова нежна, хлъзгава и изкусителна...

Парис не искаше шампанско, а Хюго — сега, веднага, вътре в нея, както беше преди. Той беше открил нейния ритъм така идеално, като че ли бяха правили любов заедно хиляди пъти преди. Отгатнаха инстинктивно нуждите си, желанията си.

Сцената беше прекрасна, помисли си Олимп, застанала на прага. Меката, приглушена светлина, огромното легло с голямата табла при главата, с изрисувани херувими и гирлянди, нежната приятна музика и двамата красиви млади хора, голи, с гладка кожа, придобила прасковен цвят в мрака. Олимп отиде до леглото и се наведе да целуне Хюго. Парис лежеше, като че ли се беше превърнала в камък. Пръсти те на Хюго продължаваха да я милват и докато Олимп го целуваше.

— Красиво — шепнесе Олимп. — И двамата сте толкова красиви. Не исках да ви прекъсвам. Просто се почувствах самотна... И чаша шампанско ми прозвуча добре.

Събу обувките си и се сгуши в краката на Парис.

— Може ли? — каза тя и взе чашата от ръцете ѝ. Погледът ѝ срещна този на Парис. Очите ѝ като че ли се усмихваха съзаклятнически. — Не е ли Хюго най-романтичният мъж, когото се срещала? — прошепна тя. — Той винаги знае какво чувстваш, знае какво искаш да направи, без да му кажеш... Той е толкова добър любовник! А жената се чувства неземно блажена, когато е любена както трябва.

Като остави чашата си, Олимп се наведе, за да целуне Хюго по устата. Тя го погали колебливо по корема и Парис почувства как ръката му се стяга — той целуваше Олимп и галеше нея! Тя гледаше, като в захлас, как главата на Олимп се свежда над Хюго, виждаше пъргавият ѝ розов език. Хюго се обърна към нея и ѝ се усмихна.

— Мисля, че Олимп трябва да остане, а ти? — запита той тихо.

Възбуда обзе тялото на Парис — виното, тревата, адреналинът, еротичната сцена ѝ дадоха заряд, какъвто преди не беше получавала. Искаше Хюго да направи и на нея онова, което правеше на нея, искаше да сподели Хюго с нея, да гледа тях двамата...

Олимп се освободи от бялата си рокля и легна до Парис. Погали тялото ѝ по цялата му дължина. Парис потръпна и нададе стон, когато нежните пръсти на Олимп се сключиха около зърната ѝ, а после се спуснаха надолу и се съединиха с тези на Хюго, заровени в къдравите черни косъмчета. В екстаза си беше затворила очи, но сега ги отвори, за да погледне „новия си любовник“. Хюго лежеше от едната ѝ страна, Олимп — от другата. Тя ги прегърна и двамата, когато Олимп се наведе, за да я целуне. Целувка, която не искаше да свършва.

Олимп обикаляше улиците на квартала в малкия си ситроен. Търсеше улица „Дьо л’Аби“ и същевременно благодареше на бога, че не се беше изкушила да вземе големия си автомобил. Беше най-лошият шофьор в света — факт, който се потвърждаваше от неспирното натискане на клаксони, което я съпровождаше. Беше три и половина. Тя търсеше хотел „Дьо л’Аби“ вече почти час. Парис беше права, когато ѝ каза, че е „скътан“ някъде зад Халите. Той беше така дяволски добре „скътан“, че не можеше да го намери.

Олимп започна нервно да потропва с пръсти по кормилото, докато чакаше светофарът да се смени. Часовникът на витрината на бижутерския магазин показваше три и четирийсет, а шоуто на Парис беше започнало в три. Ако не намери мястото скоро, ще закъснее прекалено много. По дяволите, беше пропуснала шоуто на Мицоко заради това! Но беше обещала, а Парис беше толкова мила. Усмивка озари лицето ѝ, когато си спомни изминалата нощ. Беше прекрасно, Хюго беше успял да събуди най-хубавото у тях. О, господи, тези идиоти отново натискаха клаксоните си, щяха да я подлудят! Олимп включи на първа и внимателно направи няколко маневри, за да потегли веднага със смяната на светофара. Проклетият хотел все трябва да е някъде наблизко! И по-добре да побърза да го открие.

В четири часа най-после го намери. Пет минути изминаха в опити да напъха ситроена в малкото останало свободно пространство на паркинга. Накрая се отказа и остави колата, чиито задни гуми

препречваха известна част от шосето. Загърна се плътно в дългото си палто от лисица, за да се предпази от ужасния студ, пресече бързо платното, без да обръща внимание на уличното движение и подсвиркванията на работниците на отсрещния строеж. Слава богу, помисли си, като бутна стъклените врати с гравирани инициали, успех.

Звучите на песента „Авалон“, изпълнявана от Рокси, се смесваха с аромата на бели лилии и цигарен дим, усещан още в коридора. Тя се усмихна — Парис дори беше пуснала любимата ѝ песен. Стотиците малки неудобни столове бяха заети от хора, които ѝ се струваха като лично нейни приятели. Но имаше и много свободни места. На първата редица половин дузина момичета седяха с отворени тетрадки, пиеха шампанско и клюкарстваха. Олимп познаваше всички купувачи и модни редактори от Рим до Ню Йорк, а тук не видя нито един. Прецени ги, и то много точно, като помощници на помощник-редакторите на списания и вестници, дори може би секретарки, които се радват, че могат да присъстват безплатно на модно шоу, получили вероятно билетите си от безразлични жени, които са си намерили по-важни задачи в момента, като например шоуто на Мицоко и голямото парти, което той щеше да даде после, този път — във Версай. На Олимп ѝ се искаше и тя да беше отишла там. Нямахше никакво съмнение, че това шоу е пълна катастрофа.

Вратата се затвори твърдо зад нея и се появи млад мъж в бял костюм. Усмивката му беше напрегната когато я попита с какво може да ѝ помогне. Диди я позна, разбира се, но какво можеше да прави Авалон тук?

— Искате ли шампанско? — запита той, след като Олимп седна близо до вратата и загледа много внимателно към ярко осветения подиум. Те дори нямаха модели, разбра тя, когато Наоми затанцува по пътеката, следвана от останалите момичета, които повдигаха тънките си прозрачни пелерини, за да разкрият роклите с телесен цвят. Но, които и да бяха, те бяха страхотни. Такива бяха и дрехите. По дяволите, сега ѝ се искаше да беше успяла да дойде още в началото. Парис излезе величествено на пътеката, облечена в костюм с цвят на стомана, който беше истинска „бомба“ — направо зашеметяващ! Професионалното око на Олимп забеляза кройката, майсторското изрязване на плата, прилягането на сакото към тялото, превъзходния

набран детайл при цепката на полата. И Парис беше неземно красива — великолепен модел за собствения си дизайн.

В задната част на залата блеснаха светкавици и Олимп бързо се обърна — не беше забелязала фотографите при влизането си.

Трима млади мъже бяха избутани през вратата от Диди, който жестикулираше ядосано. Разбира се, те бяха папараци от клюкарските рубрики и бяха дошли да разискват смъртта на Джени Хейвън на шоуто на нейната дъщеря. Олимп се размърда неспокойно и с известно неудобство на малкия стол. О, господи, не беше толкова сигурна че иска да е наблизо за „бдението над мъртвеца“.

Парис слезе от подиума със зачервени бузи и очи, пламтящи от гняв. Устата ѝ беше стисната в твърда права линия. Моделите, които бързо се преобличаха в ярките си рокли, хвърлиха тревожни погледи към Парис, докато Наоми минаваше покрай тях в сватбената рокля, заобиколена от красивия си ескорт. Като пъхнаха крачетата си в малките червени обувки с високи токчета, те се втурнаха към завесата след Наоми — всички заедно, като заря от цвят и движение, както искаше Парис.

Парис съблече сакото и полата и ги хвърли на пода.

— Мили боже! — повтори тя няколко пъти. — Мили боже, къде сбърках? Какво се случи? Защо никой не дойде? — Облече набързо черния си пуловер и дънките и започна като луда да намъква ботушите на краката си. Всичко свърши. Да, приключи. Тя загуби, а дори не знаеше защо!

Олимп се плъзна безшумно край Диди, който стоеше до вратата.

— Зашеметяващо! — прошепна тя в ухото му. — Страхотно... Нещо невиждано... Кажи на Парис, че ще ѝ се обадя по-късно вечерта.

Диди гледаше след нея, докато тя бързаше по коридора. Не знаеше защо Олимп Авалон беше дошла, но тя беше единственият човек, който имаше известно положение в обществото и беше дошъл на шоуто на Парис. Останалите бяха от онези типове, които биха отишли навсякъде, където могат да изпият по едно питие. Момичетата позираха на подиума и се усмихваха на оскъдната си публика, приемайки слабите овации. Всичко свърши. Имаше време, колкото да изпие набързо два скоча отсреща в бар „Буенос Айрес“, а после трябваше да застане лице в лице с Парис. Имаше пет минути, през които да измисли какво да ѝ каже.

Олимп наистина имаше намерение да се обади на Парис, но се оказа, че разполага със съвсем малко време. Когато се върна у дома си, цветята я чакаха — букети ранен жасмин и цъфнали пролетни клонки от Юга. И бележката от Бендор. Той беше наел вила в Барбадос и щеше да лети с група приятели същата вечер с чартърния си самолет. А без нея щяло да бъде безсмислено. Дали тя ще отиде?

Приятно ѝ беше да знае, че има такава власт над него. Започна бързо да хвърля леки, подходящи за ваканция, дрехи в чантата си марка „Вюитон“. Да, той беше захапал въдицата. Тя само беше помолила Жул да ги запознае, а после той беше накарал Анри да организира онова парти. И това се беше оказало достатъчно, помисли тя, докато затваряше ципа на чантата, която съдържаше съвсем малко дрехи. Те бяха всичко, от което тя имаше нужда, защото винаги можеше да си купи каквото пожелае там. Това беше нейният шанс да разбере дали намеренията на Бендор към нея са сериозни и почтени или не. Надяваше се, че са.

ГЛАВА 13

Майра Кауфман даваше едно от неделните си партита и беше доста ядосана и разстроена, защото още от сутринта времето беше облачно и духаше студен вятър. Надяваше се мъжете да успеят да поиграят малко тенис, преди да е заваляло.

Голямата кръгла маса в трапезарията беше отрупана с табли печено говеждо, наденички, сирене и сирене крема, пушена съомга, пушена есетра и ръжен хляб. Бил приготвяше коктейлите от шампанско и портокалов сок — наричаха ги „Мимоза“ — а в каните имаше хубаво силно кафе. Във фурната, за да се запазят топли, бяха поставени яйца на очи с пушена съомга и палачинки, гарнирани с кленов сироп.

Достатъчно холестерол, за да убие по-голямата част от тях, помисли си тя, докато преценяваше средната възраст и кондиционната форма на гостите си. Представете си я нея. Майра Кауфман, която събираше половината водещи в бранша на неделните си партита — продуценти, шефове на киностудии, адвокати, агенти. Но никакви сценаристи или режисьори, защото Бил не можеше да понася „творческите натури“ в неделя сутринта. Казваше, че са му дошли до гуша през седмицата!

Джеси Рубин дойде със Стан — входната врата беше оставена отворена, за да оповести, че „къщата е отворена“ и вятърът нахлуваше в коридора. Трябваше да я затвори, може би да остави само тясна пролука, за да не се налага гостите да звънят.

— Здравей, Джес, как си?

Целунаха се леко по бузата. Джеси беше слаба и изглеждаше много добре в прилепнали по тялото дрехи. Вероятно уморяваше от глад и бедния Стан и сигурно затова той ядеше толкова много по партитата. Всички ядяха много, включително и Бил. Може би това беше единственото място, където съпругите им ги оставяха да забравят за диетите, а и те самите забравяха лошите си предчувствия, че ще останат самотни вдовици, които нямат какво да правят по цял ден.

— Чувствам се великолепно, Майра. Стан ще ме заведе до Париж следващия месец. Обикновено ходим там по това време на годината. Той обича френската кухня, а аз обичам да пазарувам във френските магазини, така че ваканцията е задоволителна и за двамата ни. Не е така с другите ни опити за обща ваканция. Знаеш, Майра, аз обичам да се излежавам до басейна някъде на слънце, но Стан мрази този начин за прекарване на времето. Става неспокоен и раздразнителен, казва, че човек не може да поиграе прилично на карти в тези курортни хотели.

— Знам точно какво имаш предвид — съгласи се Майра, като ѝ подаде чашата с коктейл „Мимоза“. — Аз харесвам Мауна Кий или Кахала. Винаги е хубаво на Хавайските острови.

Джеси въздъхна.

— Може би ти и аз трябва да ходим насам-натам сами и да оставим тези двамата да правят каквото си искат известно време. Не мислиш ли, че ще им се отрази добре?

Майра се засмя, като си представи как Бил се опитва да се справи с живота съвсем сам.

— Няма начин — каза тя. — Ако ме няма само десет дни, той ще наддаде поне десет паунда. Ако не го наблюдавам внимателно като ястреб, той ще седи непрекъснато пред телевизора, ще пие бира, ще яде фъстъци и пуканки и ще изпушва по два пакета цигари на ден. Ти също трябва да държиш под око Стан, Джеси, започнал е да наддава на тегло. Опитахте ли при Стилмар?

Стан препълни чинията си с наденички и сирене, добави малко картофи и пълна лъжичка горчица, докато слушаше какво му говори Бил.

— Предполагам, че, общо взето, е по-добре да се грижим момчето да бъде щастливо. И двамата знаем какво се случва, когато звездите се раздразнят. Работата отива по дяволите и студиото не иска да знае повече за тях. Говорих с Майрън и той ми каза, че могат да му дадат най-много още по пет на епизод, което прави трийсет и пет хиляди долара, Стан, а това са добри пари. Казах добре, но какво, все пак, ще кажете, за малко поощрителни награди — нещо, което да му зарадва душата, нова кола, скъпо пътуване, например? Майрън отговори, че имат намерение да снимат и в чужбина. Имали сценария за трима актьори и всеки епизод щял да бъде заснет на различно място

— Ню Йорк, Лондон и разни острови, Барбадос, например. Той също иска да попътува и мисли да тръгнат възможно най-скоро, което ще позволи на Рори да се отпусне, Стан. Ще го отдалечи от нас за известно време, ще му даде възможност да играе ролята на звезда и на друго място — някъде, където хората мислят, че звездите наистина са звезди. — Бил бутна чаша с „Мимоза“ в свободната ръка на Стан.

— Звучи добре. — Стан изяде и наденичките си, и гарнитурата от ориз и обърна вниманието си към бърканите яйца с пушена съомга.

— Колко скоро е това скоро?

— Две седмици в Барбадос, докато времето е още хубаво. После Ню Йорк и Лондон.

— Добре. Направи го щастлив, Бил. Беше при мен, защото иска да купи онази голяма къща край каньона Бенедикт, но аз му казах, че още не е готов за това, че трябва да изчака най-малко година, за да е сигурен, че сериалът ще се задържи. И че тогава ще може да прави каквото си поиска. В разумни граници, разбира се. И като се имат предвид моята и твоята такса и данъците...

Двамата се смееха от сърце, когато съпругите им се присъединиха към тях.

— Хайде, вие двамата — каза Майра, — предполага се, че трябва да се смесите с останалите гости, а не да говорите за бизнес.

— Смесваме се, смесваме се — измърмори Стан, като със съжаление обърна гръб на палачинките с кленовия сироп. — Джеси каза ли ти, че ще ходим до Париж следващия месец? Тя ще ми струва цяло състояние, както винаги.

— Тя заслужава, Стан — каза Майра, предана на приятелката си. Все пак приятелките трябваше да държат една на друга в този град, където имаше повече от достатъчно пищни млади момичета, които се опитваха да нарушат спокойствието им по всякакъв начин, и то без да изпитват чувство за вина. — Да, това е добре. Е, кой иска да играе тенис? — Тя хвърли тревожен поглед към небето с надеждата, че няма да завали прекалено скоро.

ГЛАВА 14

Мариза Пароли посещаваше редовно представянията на модни колекции в Париж. Винаги сядаше на първия ред, където фотографите лесно я забелязваха. И винаги в края на шоуто биваше целувана лично от Ив или Марк, или Карл. Тази година взе със себе си младата си братовчедка Рената и откри, че популярността ѝ е нараснала, защото Рената имаше много пари и беше потенциален клиент. Рената за първи път можеше „да му отпусне края“, за първи път посещаваше модни шоуто сама, а Мариза със сигурност беше човек, който можеше да ѝ помогне да похарчи парите си. Беше им забавно. Дори на шоуто на Мицоко, макар да не харесаха безформените дрехи, които до една бяха в цветовете сиво и черно, без никаква краска, която да ги омекотява. И всичките бяха демонстрирани от високи и безизразни модели. При спомена за шоуто Мариза потрепери. Италианската ѝ душа не можеше да приеме, че всяка жена трябва крие формите си под тези безформени одежди и тези строги, безлични цветове.

Тя и Рената закусваха в апартамента си в хотел „Бристол“. Отпихаха от кафето си и преглеждаха сутрешните вестници за снимки от шоуто на Мицоко, състояло се предния ден. В същото време си разменяха клюки за хора, партита и места. Рената беше тази, която забеляза думите, посветени на Парис Хейвън, само един абзац в дъното на колоната.

— Но това може би е сестрата на Индия, която работи при Фабрицио! — възкликна тя.

— Какво има? — Мариза взе вестника от ръцете ѝ и прочете краткото съобщение за непосетеното шоу на Парис. Беше злобно написано и заемаше част от клюкарската рубрика:

„Вчера Холивуд се опита да надмине майсторите на висшата парижка мода. Парис Хейвън, дъщеря на недискретната Джени Хейвън, показа колекцията си в недотам известния хотел «Дьо л’Аби»,

в същия ден и дори в същите часове, в които се провеждате и шоуто на легендарния Мицоко. Бедната Парис — нейната колекция, непосетена и неоценена, потъна като камък в Сена. Майка ѝ би трябвало да ѝ каже да не се опитва да настига гигантите, преди да е проверила датите. Може би е трябвало също да инвестира част от милионите на майка си в по-добро шампанско и по-добър хотел...“

На снимката под абзаца се виждаше Парис, която гледеше надменно към обектива от подиума.

Рената, макар да не беше красавица, беше толкова привлекателна, колкото можеха да я направят парите на семейството ѝ. Беше получила съвсем нов мъничък нос на мястото на характерния за семейството огромен такъв, още когато беше навършила тринайсет. Подлагаше се на строги диети, за да победи семейната склонност към пълнеене. За нея се грижеха най-добрите фризьорки и гримьорки. Да, тя беше една от най-грижливо поддържаните жени в Италия. Работеше упорито за външността си. Загледа се внимателно в снимката на Парис.

— Наистина е красива — беше коментарът ѝ. Склонността към откровеност на Рената понякога дразнеше Мариза.

— Предполагам. — Мариза сви рамене. — Да, по-красива е от сестра си.

— Индия ли имаш предвид? Но тя е толкова привлекателна, Мариза! Често се питам как ѝ позволяваш да бъде толкова близка с Фабрицио... Искам да кажа, не се ли питаш понякога дали Фабрицио не я намира привлекателна?

— Фабрицио и Индия? Рената, сага, не ставай смешна. Виж, ако беше казала Лучиана или Грациела... Фабрицио познава толкова много изтънчени млади жени. Какво, за бога, би видял в жена като Индия Хейвън?

— Тя е млада, на моята възраст, нали? — Рената, забелязала скованото изражение на Мариза, която схвана намека за напредналата си възраст, побърза да добави: — Искам да кажа, че младите американки са... толкова енергични и жизнени. Не мога да си представя Индия да си губи времето като мен, да чака нещо да се случи. И ти трябва да признаеш, че тя е много секси, Мариза. Погледни я с очите на мъжете, не само от гледна точка на модата.

— Говориш глупости, Рената. Фабрицио ни най-малко не се интересува от нея в този смисъл. Той казва, че тя е добра в работата си. Очевидно има талант за онова, което върши. Както и да е, Индия преследваше Алдо Монтефиоре. Сложих край на това, разбира се. Заради теб! Не, сигурна съм, че грешиш по отношение на нея.

Рената хвърли таен и лукав поглед към по-възрастната си братовчедка. Мариза беше проникателна жена, но беше също така прекалено погълната от самата себе си и външността си. Имаше склонност да не обръща внимание на хора, които не бяха от нейния социален кръг. Но пък мъжете от ранга на съпруга ѝ не бяха. Фабрицио Пароли беше привлекателен неаполитанец с гореща кръв, който сам си беше проправил път до успеха. Индия Хейвън беше точно типът момиче, което можеше да навреди на семейство Пароли. Беше ѝ забавно да изтръгне Мариза от самодоволството ѝ.

— Това означава ли, че Фабрицио е напълно верен, Мариза? — Усмивката на Рената беше заядлива.

— Разбира се, че е! Защо ме питаш точно сега?

— О, само заради това, че тогава той е единственият съпруг, когото познавам и който е верен на съпругата си.

— Рената, ти не знаеш нищо за тези неща. Веднъж щом те омъжа сигурно за Алдо Монтефиоре, ще разбереш за какво говоря. Една жена винаги знае кога съпругът ѝ е верен, повярвай ми. — Мариза говореше уверено, но гледаше встрани, правейки се на заета с четене на вестника.

Рената отпи от кафето си. Усмивката не беше слязла от устните ѝ. Дали беше успяла да преобърне студената самоувереност на Мариза, че светът се върти около нея? Тя не знаеше дали има нещо между Фабрицио и Индия, но какво от това, по дяволите, важното беше, че успя да разтревожи Мариза. Беше извънредно доволна, че успя да посее у нея семената на съмнението. Щеше да ѝ е интересно да види какво ще предприеме Мариза по въпроса.

Страстта беше платила за луксозните офиси на Марио Томасети, частен детектив. Забранената страст. Марио предпочиташе луксът да бъде крещящ, забележим от пръв поглед — дълбоки до глезена сиви килими, кристални полилеи, дълбоки червени кожени кресла, неговото

собствено въртящо се кресло беше тапицирано със зелен велур. „Като при светофарите“, казваше той на клиентите си, „червено, за да ви възпира, а зеленото е за мен — да ми дава свободна улица.“ Любимата вещ на Марио беше необичайното му бюро — дъбово, от тринайсети век, в единия край с процеп, в който бирниците пускали парите, събрани като десятък. Марио се забавляваше, когато неговите клиенти пъхаха там тлъстите си чекове — естествено, плащани винаги в аванс — за да бъдат прибрани по-късно от секретарката му.

Дискретността беше задължителна за услугите, които той извършваше, ако и да не беше лично в негов стил. Луксът в офиса трябваше да подсказва на клиентите, че услугите на Марио Томасети не са евтини. И все пак имаше повече клиенти, отколкото той и състава му от трийсет души можеха да поемат. Нямахте съмнение, помисли си, докато оглеждаше Мариза Пароли, която беше стиснала здраво устни, че страстта наистина се отплаща добре.

— Ето ви снимка. — Мариза внимателно постави на бюрото снимка на Индия. — А ето снимка и на съпруга ми.

Марио си позволи погледът му да се задържи на тях за един кратък миг, но не направи движение да ги прибере. Мариза го гледеше несигурно. Не трябваше ли да ги разгледа внимателно? Да ѝ задава въпроси?

— Ако имате нужда от повече подробности — предложи тя, — или от имената на любимите му ресторанти...

Марио протегна напред ръката си с малка пухкава длан, украсена с тежък пръстен.

— Не казвайте нищо повече, синьора. Имаме адреса на офисите на синьор Пароли, а също така и адреса на апартамента на синьорина Хейвън. Това е всичко, от което имаме нужда. А... може би има още нещо. Вашето моминско име, синьора?

— Моето моминско име? — запита Мариза, силно изненадана.

— Да... За да ви запишем. Това е формалност, синьора.

— Русарди — каза Мариза и извади чековата си книжка.

— Русарди от Милан и Торино? — Усмивката на Марио беше искрена, сърдечна и топла.

— Да. — Мариза написа чека и го плъзна по бюрото.

— В процепа, моля, синьора. Аз не се занимавам лично с финансовите трансакции. Това старо бюро за събиране на данъци ме

спасява от тази необходимост. Предпочитам да мисля за себе си повече като за приятел, който помага в трудна ситуация.

Приятел, помисли си Мариза и потрепери докато Марио я изпращаше до вратата. Боже опази.

Марио седна в дълбокото си кожено кресло, удобно подпрял лакти на страничните облегалки, събрал пръсти в малко хълмче пред себе си. Русарди, а? Можеше да излезе нещо хубаво. Марио обичаше да мисли за себе си като за човек, занимаващ се с шпионаж. Джеймс Бонд, но не играч във войната, а в семейните битки. Той дори се обличаше според тази роля, макар да беше, което и сам признаваше, нисък. Носеше копирени костюми, излъскани до блясък обувки и скъпи, шити по поръчка, ризи, като показваше, малко демонстративно, безупречните си маншети. Според него нямаше съмнение, че беше по-добре облечен от Джеймс Бонд, само че, за разлика от него, той не изпитваше отвращение към двойната игра, когато мислеше, че има взаимен интерес. А бракът между Русарди и Пароли със сигурност щеше да се окаже златна мина.

Марио не се поколеба да вдигне телефона и да говори с Фабрицио Пароли. Каза му, че има информация във връзка с неговата съпруга. Информация, която, мислел, може да е интересна за Фабрицио. На срещата им по-късно същия ден той не изпита угризение на съвестта, когато го осведоми, че Мариза го е наела, за да разследва отношенията му с Индия Хейвън — след като първо голяма сума пари бяха пъхнати в процепа, естествено.

Няма нищо, което да охлажда толкова бързо мъжката страст, като парите, помисли си Индия. Или по-скоро — раздялата с прилична сума. Не че Фабрицио беше скъперник, не, той далеч не беше такъв. Той ѝ плащаше щедра заплата, купуваше ѝ скъпи подаръци. Трябваше да признае, че те бяха по-скоро все интимни, бельо и парфюми например. Но също така и красивия килим, който покриваше пода на апартамента ѝ, много столове и дивани, понякога бутилка хубаво вино в хладилника. Може би Фабрицио просто не беше практичен по отношение на подаръците, а и защо един любовник да проявява практичност? Индия нямаше отговор на този въпрос, затова седна на един от столовете и се загледа мрачно в пространството.

Време беше да преосмисля живота си. Връзката ѝ с Фабрицио беше загубила привлекателността си и преди катастрофалния уикенд в провинцията. Фабрицио много правилно беше назовал ситуацията. Беше му струвало много пари, за да предотврати скандала, за да не публикуват имената им във вестниците. Наложиха се да разпредели огромна сума пари между полицаия сержант и фонда за подпомагане на местните вдовици и сираци. А ето сега и този мазен любопитен частен детектив, изпратен им от Мариза. Беше смешно, в известен смисъл, реши тя с горчива усмивка, защото детективът беше казал, че му е платено, за да следи какво вършат те двамата и точно това имал намерение да направи. Щял да представи на Мариза подробен отчет за техните движения в края на седмицата, затова ги предупреждавал отрано — за да бъде всичко напълно невинно. Все пак, беше добавил, какво е един мъж без забегки, това в крайна сметка не му пречело да обича съпругата и децата си. Странното беше, че когато Фабрицио ѝ беше предал тези думи на детектива, Индия беше разбрала, че те са самата истина.

Ритна гневно луксозния килим с босия си крак. Чудеше се какво да прави. Очевидно беше, или поне така предполагаше тя, че на нещо, което не може да продължи, трябва да бъде сложен край. А Фабрицио беше предложил да се спотайват известно време, да бъдат подискретни. Известно време, малко, разбира се! По дяволите! Това беше проблемът при любовните връзки — не беше в нейната природа да бъде дискретна. Когато беше влюбена, искаше да го покаже на целия свят. А когато един мъж твърдеше, че я обича, очакваше от него да я запознае с приятелите си, да влиза под ръка с него в ресторантите и да бъдат посрещани на партитата като двойка. Просто не можеше да бъде „другата жена“. По дяволите, как ѝ се искаше да му го беше казала тогава! Господ ѝ беше свидетел, че от няколко седмици мислеше да го направи. Пронизителният звън на телефона проряза тишината в апартамента и я откъсна от мислите ѝ.

— Ало! — каза рязко тя.

— Индия? Добре ли си?

Беше Фабрицио.

— Добре съм. Просто се тревожа, това е.

— Индия — каза Фабрицио утешително, — не искам да се тревожиш. Затова се обаждам. Опитвам се да измисля как да направя

нещата по-лесни за нас двамата през следващите няколко седмици и си спомних за работата, възложена ни от Монтефиоре. Това е прекрасна възможност за теб да се откъснеш от града за известно време.

— Да се откъсна от града? Няма да бягам, Фабрицио, само защото Мариза...

— Не, не, не да избягаш. Не разбираш какво ти казвам, сага, просто ме изслушай, а? Монтефиоре искат да превърнат част от замъка си в хотел. Целта им е богатият американски турист. А кой би могъл да знае по-добре от теб от какво ще има нужда потенциалният клиент — американски турист? Семейството иска да запази колкото е възможно по-голяма част от оригиналната сграда на замъка и в същото време да направи нужните подобрения. За тяхно нещастие, за да платят за това, ще трябва да продадат част от картините и антиките си. С твоите познания за пазара на предмети на изкуството, Индия, си идеална за работата. Можеш да им дадеш съвети какво да продадат и на каква приемлива цена. Можеш да разбереш какво точно искат да бъде направено, да огледаш помещенията и да се върнеш да ми докладваш. Ще искам да знам какви структурни промени според теб са необходими, а също така ще искам технически чертежи на онова, което предлагаш. Хайде, сага, какво мислиш? Ще можеш ли да се справиш?

— Дали ще се справя?! — извика Индия развълнувана. — Фабрицио, ти си чудесен! Разбира се, че мога да се справя, нямам търпение!

— Добре, сага, добре. Ще се срещнем утре сутринта, тогава, в офиса, за да ти дам кратки указания за работата. И по план трябва да заминеш веднага след това, Индия. Ще отседнеш при Монтефиоре в замъка. Мисля, че ще ги харесаш.

Името ми звучи познато, помисли си Индия.

— Това семейството на Алдо Монтефиоре ли е? — запита тя.

— Ами да. Познаваш ли ги?

Индия се усмихна, като си спомни доста привлекателното лице на Алдо.

— О, наскоро се запознах с един от членовете на семейството.

— Добре — каза Фабрицио доволен, че планът му успя. — Ще се видим утре, сага. Сега трябва да тръгвам. Чао.

Той затвори доста рязко, като остави Индия със слушалката до ухото. Тя с въздишка я постави на мястото ѝ, досещайки се, че сигурно

Мариза е влязла в стаята. И преди се беше случвало, но, реши тя, с отново повишено настроение, няма да се случи никога вече. Фабрицио току-що ѝ беше дарил свободата. Имаше работа, която очакваше с нетърпение. Нейната първа истинска възможност да постигне нещо сама. Ще бъде предизвикателство. И то много вълнуващо! Това е, каза си тя, като започна весело да танцува жига върху красивия килим на Пароли. Отсега нататък ще се концентрира върху кариерата си. Ще бъде Индия Хейвън, консултант по вътрешен дизайн, нает да превърне замъка на семейство Монтефиоре в луксозен хотел.

Втурна се към спалнята си и извади куфар от гардероба. Колко ли дълго щеше да остане там? Може би две седмици? Месец? Може би дори два? Нямахме време да пита Фабрицио, но можеше да се обзаложи, че ще е поне един месец. Дали Алдо Монтефиоре ще бъде в замъка? „Чакай малко — каза си, — той трябва да се ожени за пари, нали така?“ Мариза я беше предупредила да стои далеч от него. Той беше запазен за братовчедка ѝ Рената. Е, това беше повече от достатъчно. Тя нямаше намерение да играе отново ролята на любовница. Не, тя ще бъде момиче, което прави кариера, никакви откраднати нощи на секс и тайни срещи за нея. Твърдо решена на това, тя сложи в куфара практични дрехи, подходящи за провинцията — поли, дънки, пуловери, две хубави рокли, които да облича по време на вечеря, делови костюм, копринени блузи. И като предпазна мярка, в случай, че твърдото ѝ решение бъде подложено на проверка, най-семплото си бельо. Все пак, помисли си тя с усмивка, докато затваряше капака на куфара, как е възможно едно момиче да бъде съблазнено, когато носи отдолу дълбоки бикини с образа на Снупи отпред?

ГЛАВА 15

Идиличната вила, изградена от червени камъни, гледаше към покритата с хубав пясък извивка на плажа Сейнт Джеймс. Беше разположена в най-красивата част на острова. Застанала, както обикновено сутрин, до овалния басейн, Олимп можеше да разгледа плажа на елегантния хотел вляво и разпръснатите съседни вили вдясно. Бендор не би могъл да направи по-добър избор. Като се изключи фактът, че това беше най-скъпата вила на острова, тя беше идеалното място за срещи и клюки — всичко, което трябваше да направиш, беше да се разходиш по плажната ивица или дори да поплуваш малко навътре в лазурно сините води. И веднага ще срещнеш някого, когото познаваш, или някого, който познава твой познат. Или поне някой, който наистина е очарователен.

Високите гласове и силната музика от хай-фи уредбата говореха, че из останалата част от къщата партито е в разгара си. Бендор обожаваше грегорианската музика и звуците на това монашеско пеене подлудяваха всички. Особено в този ранен утринен час. Като се протегна мързеливо, Олимп се наметна с мъжката бяла вечерна риза, каквато винаги използваше като плажно облекло, и тръгна през градините към терасата. Имаше дузина гости, по равен брой от двата пола. Момичетата бяха по-млади от нея, в края на двайсетте си години. Варираха от „привлекателни“ до „красиви“. Мъжете бяха по-възрастни, държаха се здраво един за друг, някои бяха привлекателни, всички — богати. Бендор нямаше приятели, които да не са богати. Такава беше политиката му. Никога в живота си не беше изпадал в бедност и смяташе бедните по-скоро за отегчителни, отколкото за нещастни.

Кани изстуден портокалов сок и чаши гъсто силно кафе бяха сервирани бързо, както и резенчета пресни плодове — папая, манго, пъпеш. Идеална закуска.

Олимп смръщи вежди, докато целуваше Бендор. Пред него имаше празна кутийка от бира — първата му за деня. Той като че ли

беше пристрастен към бирата. Олимп смръщи придирчиво нос. Ако се окажеше, че Бендор не може да живее без бира, нещата между тях просто няма да потръгнат. Но нима пиенето на бира не беше стара немска традиция? Може би това беше просто угаждане по време на почивката. Не беше сигурна. Не беше сигурна в каквото и да било, когато се отнасяше до Бендор.

Олимп не обърна внимание на разговорите, които се водеха около нея. Отпиваше от сока си, втренчила поглед в морето и огромната яхта, която бавно плаваше към залива Карлайл. Беше я забелязала няколко пъти тази седмица. Беше великолепна.

— Бени, каква е тази яхта?

— Прилича на „Фиеста“. Тук вече не се срещат много яхти с тези размери. — Бендор взе бинокъла си и го фокусира. — Да, „Фиеста“ е. Фиц Макбейн обикновено я закотвя в тези води през зимата.

Олимп наостри уши.

— Фиц Макбейн? — Взе бинокъла от Бендор, за да разгледа яхтата. — Красива е, много красива — прошепна тя. — Много, много красива. Знаеш ли дали той е на борда, Бени?

— Мога да разбера, ако искаш. Защо?

— Мисля, че можем да дадем малко парти довечера и да поканим съседите си, както и някои от хората от Сенди Лейн и Глитър Бей. Дължим им знак за гостоприемност. Фиц Макбейн вероятно сам ще даде парти в къщата си. Да ги поканим всички! Ще направим божествено барбекю край басейна. Партито ще бъде доста неформално. Какво ще кажеш? Всички на парти довечера?

Бендор се усмихна снизходително, когато гостите му вдигнаха наздравица за прекрасната идея. Тя можеше да получи всичко, което пожелае, когато му се усмихнеше така.

Фиц управляваше своя „Лиърджет“, а Морган седеше до него. Насочиха се към земята и въпреки че беше ядосан на баща си, Морган трябваше да се възхити на спокойствието и майсторството, с които той приземи самолета на листата на оживеното летище в Маями. Още откакто беше малко момче, той чувстваше, че няма нищо, което Фиц да не може да направи — от водолазно спускане до каране на самолет. Нямахше представа как, по дяволите, е намерил достатъчно свободно

време, за да се научи на всичко това, но такъв си беше Фиц — дори да имаше само половин свободен ден, той би го използвал, за да научи нещо. Изпитваше неутолим глад за знания, и свързани, и не, с бизнеса му. „За това е виновна липсата ми на образование“, беше казал веднъж той на Морган. Морган си спомни, че тогава беше силно изненадан, защото никой никога не би могъл да се досети, че Фиц е необразован. И все пак това беше вярно, неговото официално образование беше не само незавършено, но и повърхностно. Морган знаеше, че това винаги го е измъчвало. Фиц си беше поставил свои собствен и образователни цели. Набираше знания с усилено четене. Все още продължаваше да чете през всяка свободна минута. На възраст трийсет, той си беше поставил за цел и беше научил три езика, за да може да ръководи международния си бизнес и да не зависи от преводачи. Човек може да загуби нюансите на дадена сделка, ако не разбира какво точно му казват, беше обяснил веднъж той на Морган, когато настояваше синът му да учи допълнително немски, испански и френски. Фиц му беше осигурил частни учители за тези три езика и уроци през училищните ваканции. И тези нюанси, беше добавил той, могат да ти струват много пари. Или дори самата сделка.

Въпреки липсата на официално образование баща му имаше познания за културата, а интересите му към изкуството бяха както широки, така и интуитивни. Фиц никога не гледаше една пиеса само заради това, че е на мода. Гледаше представленията, към които изпитваше интерес и любопитство. Харесваше оперите на Моцарт, наслаждаваше се на балета, беше страстен почитател на изобразителното изкуство. Вярно беше и това, че имаше щастието да може да си позволи да купи онова, което харесва, но той беше също така известен дарител на американските музеи, както и анонимен покровител на няколко борещи се за живот и слава художници и скулптори. Той беше, помисли си Морган, докато откопчаваше предпазния колан, човек, когото трудно можеш да следваш, без да изоставаш.

Дори на „Фиеста“ Фиц като че ли не можеше да се отпусне. По-голямата част от днешния ден прекара в разговори по телефона с Ню Йорк и няколко латиноамерикански държави, оставяйки Раймунда да се пече сама на слънце и да се цупи. А когато Раймунда се цупеше, Морган не искаше да е наблизо! Той отиде до Бриджтаун да купи

подарък за „добре дошла“ за Венеция, която очакваха същата вечер. Когато се върна, баща му му каза, че вместо следващата седмица, той иска от него веднага да замине за Рио де Жанейро. Морган възрази, че си е освободил няколко дни от своя собствен натоварен график, за да ги прекара заедно с Венеция, но Фиц, въпреки че прояви разбиране и дори съчувствие, беше непреклонен. Той сам би отишъл, каза, но чувствал, че неговото присъствие може много да им навреди, да покаже колко нетърпеливи са да сключат сделката за рафинериите. Това, че изпраща Морган като свой представител, а не главния си изпълнителен директор, щяло да покаже точно колко ценно за тях е споразумението. А и Морган щял да внесе нов и свеж елемент в преценката на ситуацията, да придаде ново измерение на преговорите. Морган беше признал, че баща му, както винаги, е прав.

В Маями влажността на въздуха беше висока, кожата им стана лепкава от горещината и праха и Морган с копнеж се замисли за „Фиеста“, докато двамата с баща му вървяха към контролата на летището. Имаше едва петнайсет минути, за да хване полета си.

— Помни, че трябва да вземеш Венеция тази вечер! — извика той, докато вървеше към изхода. — Кажи й, че ще й се обадя!

— Не се тревожи, ще се грижа за нея. И Морган... — Морган се обърна, с въпросително изражение на лицето. — Благодаря.

Баща и син се усмигнаха един на друг. Бяха приятели.

— За теб — винаги.

Фиц се обърна, почувствал се изведнъж уморен. Представата за спокойна вечер на „Фиеста“, за семпла вечеря и Моцартова музика беше привлекателна. Веднага потегляше обратно. Надяваше се, че Раймунда вече не се цупи.

Раймунда си пееше тихичко, докато преглеждаше съдържанието на гардероба си, който заемаше цяла една стена. Там бяха всичките й нови покупки и ваканционно облекло. Повечето дрехи не бяха обличани нито веднъж. Тананикаше си, защото беше щастлива, а причината да бъде щастлива беше, че тази вечер най-последно ще да отиде на парти и ще има възможност да покаже някои от новите си дрехи. Поканата на принц Бендор Грюневалд за неофициално парти с барбекю във вила „Озирис“ беше за нея пълна, но много приятна,

изненада. И беше точно това, което беше необходимо, за да ѝ повдигне настроението. Тя и Фиц бяха на „Фиеста“ от четири дни и не бяха я напусkali нито веднъж дори за да отидат на вечеря в някой от красивите ресторанти, където щяха да срещнат доста познати. Знаеше, че Фиц е на яхтата, за да си почине, но тя изпитваше невъобразима скука.

— Каква е ползата да имаш яхта с тези размери, ако тя не е пълна с хора? — беше му изкрещяла на третата вечер. — Трябва да даваме партита, вечери, коктейли, каквото и да е!

И какво беше отговорил Фиц?

— Понякога ти е необходимо пространство просто за да останеш сам.

Е, тя не искаше да бъде сама, искаше компания. Облече синята като невен копирена рокля, която измъкна от претъпкания гардероб, и се огледа внимателно в огледалото. Да, тази беше идеална. Роклята беше закрепена с тънка презрамка на едното рамо и имаше цепка до средата на бедрото. Приличаше малко на тога. И беше шик. Раймунда знаеше от какъв са тип партитата, които се дават по островите — „неофициално“ означаваше да си елегантен, но без прекалена пищност и импозантност. Сега, косата да бъде ли прибрана или не? Пуснатата свободно, може би. А бижутата? Дали да не сложи гривната, украсена с перли, и перлените обеци? Или просто цвете в косата? Да, това беше, никакви обеци. Ще извика Мастърс, главния стюард, и ще го накара да ѝ донесе клонка от овощната градина. Или може би лилия? Или гардения?

Поглед към часовника я осведоми, че вече е девет часът. По дяволите, къде беше Фиц? Бяха поканени за девет. Разбира се, не можеше и да мечтае да се появи на партито преди десет и половина, но все пак ѝ се искаше той да побърза. Докато решише косата си, Раймунда си представи как се появява под ръка с Фиц Макбейн — всяка присъстваща жена щеше да ѝ завиди. А после, помисли си тя с огромно задоволство, щеше да бъде техен ред да върнат гостоприемството — тя щеше да даде парти на борда на „Фиеста“. И щеше да затвърди социалното си положение, защото никой не би отказал на поканата ѝ.

Фиц приземи „Лиърджета“ си на летище „Грант Адамс“ и с благодарност го подкара към хангара. Щеше да стигне точно навреме за полета на Венеция Хейвън от Лондон, въпреки че от контролната кула в Маями му бяха казали, че този полет може да има закъснение заради мъглата в Европа. Надяваше се, че закъснението няма да е голямо, защото нямаше търпение да се прибере на яхтата, където щеше да намери покой и тишина. Понякога, помисли си той, тишината беше това, на което най-много се наслаждаваше на „Фиеста“ — само шумът на морето нощем. Обичаше да е сам в такива моменти. От време на време, когато не можеше да заспи, се разхождаше бос по палубата, вдъхваше свежия въздух и мириса на море и слушаше шепота на вълните.

Малкото летище в Барбадос беше необичайно оживено. Приземиха се самолети от Сейнт Винсът и Тринидад и островите на север, но срещу полета от Лондон на таблото все още светеше „закъснение“. Очакваше се закъснение от най-малко три часа, както го осведомиха чиновниците на гишето, защото сега се появили и силни ветрове. О, господи, оказваше се, че нощта отново ще бъде дълга и натоварена. Не можеше да изпрати Мастърс да я вземе, защото беше обещал на Морган той да го направи.

Раймунда го чакаше, изключително красива и елегантна. Фиц беше доволен. Тя очевидно се беше преборила с лошото настроение и се беше потрудила да се направи красива за него. И беше наистина много хубава.

— Харесва ми — каза той и я целуна нежно. — Цветът е страшно приятен — като остров, огрян от слънчева светлина.

Раймунда направи няколко стъпки, хванала полите на роклята на ръце, люлеейки кокетно бедра.

— Хубава е, нали? — запита тя със съблазнителна усмивка.

— Много. — Фиц я прегърна през раменете и двамата тръгнаха към каютата му. — Съжалявам, че бях толкова зает днес — каза той, — но понякога излизат неща, за които просто трябва да се погрижиш навреме. Господи, колко съм уморен.

Раймунда го погледна разтревожено, а той съблече ризата си и тръгна към душа.

— Човек винаги се чувства по-добре, след като вземе душ — каза тя, като че ли за да го утеши. — Ще ти донеса питие — бърбън с

вода, точно както го обичаш, с две кубчета лед.

Фиц я погледна изненадано. Какво ли ѝ ставаше на Раймунда? Защо изведнъж беше сменила тактиката? Всъщност помисли си той, докато се сапунисваше, познаваше я достатъчно добре, за да знае, че всичко е просто тактика. Цялата им връзка приличаше на бойно поле. Тя извежда войските си срещу него, а той си има своята непобедима защита — работата, както и своята ахилесова пета — това, че обича женската компания и красивите жени, не само секса. Секса също, разбира се, но той обичаше и жените, тяхното присъствие. Може би женските извивки, дрехи и парфюми му осигуряваха желаниа контраст с неговия бизнес свят. Може би — той не знаеше точно защо. Онова, което знаеше, беше, че никоя жена не може да застане между него и реалния свят, беше сигурен в това.

Раймунда му подаде чашата бърбън, когато той излезе изпод душа.

— Хайде, остави на мен — каза тя, като взе голямата хавлия и започна да подсушава гърба му. — Ето, сега сигурно се чувстваш по-добре.

— Да, с около петдесет процента — призна Фиц. — Сега имам нужда само от вечеря.

— Вечеря? Но ти си забравил, Фиц, че нямаме готвач.

— Точно така, бях забравил. Е, сандвич тогава... Много съм добър в правенето на омлети, ако предпочиташ. А сигурно има и пушена съомга в хладилника. Ще си приготвим сами вечерята тази вечер.

— Няма нужда. — Раймунда се усмихна. — Фиц, имам предвид нещо друго... Отиваме на парти.

— Исусе! Какво парти? — Фиц стоеше гол, с чашата бърбън в ръка и гняв в очите.

— Днес се обади принц Бендор Грюневалд. Той е във вила „Озирис“. Ще дава парти с барбекю тази вечер. О, съвсем неофициално парти, мили — увери го тя, като видя раздражението му.

— Да, виждам! — отбеляза Фиц, оглеждайки елегантната ѝ рокля. — По дяволите, Раймунда, уморен съм! Цял ден бях на телефона, летях до Маями и не мога да отида на парти и да разговарям с непознати.

— По дяволите, Фиц Макбейн! — Темпераментът на Раймунда също се проявяваше. — Затворена съм на тази проклетата лодка вече четири дни, без да видя жива душа! Отегчена съм до смърт! Ти говориш по телефона през цялото време... И няма дори вечеря, защото нямаш готвач!

— И е прекалено много да очаквам от теб да отрежеш филийка хляб, да извадиш малко съомга от хладилника, да отвориш бутилка вино?

Фиц се изкушаваше да ѝ каже, че няма да отидат. Той наистина не искаше. Беше я предупредил още на тръгване, че иска да си почине — пълна почивка, така го беше посъветвал лекарят. Но не можеше, защото може би наистина я беше пренебрегнал през последните няколко дни, макар и без да забележи. А не беше забелязал може би защото Раймунда вече започваше малко да го отегчава с вечните си искания, лоши настроения и гневни избухвания.

— Добре — каза той на сърдито обърнатия ѝ гръб. — Ще отидем. Но повече никакви партита, Раймунда. Дошъл съм тук, за да си почина. И няма никой тук, особено на партито, давано от принц Бендор Грюневалд, когото искам да видя.

— Фиц! — Раймунда се обърна към него с щастлива, победоносна усмивка и го прегърна през врата. — Ти си толкова сладък, когато искаш. Ако не беше толкова мокър, щях да ти покажа точно колко си сладък. — Тя отстъпи назад и изтърси въображаеми капчици от полата си.

Фиц изпи питието си. Тя можеше да съблече роклята. И щеше да го направи, ако той ѝ беше показал, че иска. Раймунда знаеше как да играе играчките си. Но на него не му се искаше да прави това сега. Колкото и красива да беше Раймунда с копринената рокля, загорели крайници и разкошна черна коса, в този момент той предпочиташе самотата или просто компанията на Моцарт.

Пред входната врата на вила Озирис се бяха скупчили гостите, през които Олимп си пробиваше път, поздравяваше новопристигналите, проверяваше кой с кого е дошъл тази година и кой с какво е облечен. Жените неспирно бърбеха, наслаждавайки се на топлата вечер, на тена на кожата си, който им позволяваше да носят

възможно най-оскъдно облекло, за да показват голите си рамене, гърбове и стройни крака — въобще такава част от телата си, каквато се осмеляваха. Ако някоя от тях носеше сутиен, Олимп щеше да е много изненадана. Тук, на това парти, имаше повече и по-твърди зърна, отколкото денем на плажа. И все пак, помисли си Олимп, голотата на плажа нямаше нищо общо със секса, а тази на партитата имаше. Беше готова да се обзаложи, че половината от жените тук тази вечер го търсят — и то не със съпрузите си и не с мъжете, с които бяха пристигнали. Ваканционни връзки, връзки, създавани на борда на яхти. Все едно и също. Освободени от задръжките на всекидневното си обкръжение — дори там да са били красиви и елегантни, защото дори малкото слънчев загар ги караше да се чувстват по-красиви, по-елегантни и по-специални и определено по-секси, — жените се главозамайваха и ставаха по-лесно достъпни. Така се чувстваше и тя... И то не заради Бендор. Аха! Мъжът до вратата не беше ли Фиц Макбейн? А жената до него трябва да е Раймунда Ортис, сегашната му любовница. Е, колкото до това, ще видим, Раймунда, ще видим...

Когато Олимп Авалон се усмихнеше на някой мъж, той се чувстваше привлечен в някакъв вълшебен кръг, в който съществуваше само той, където той беше нейната най-ярка звезда. Фиц не правеше изключение. Той беше експерт във флиртовете, беше се учил от най-добрите, а и имаше достатъчно случаи да упражни това изкуство, но Олимп беше истинска чаровница — в очите ѝ имаше весели искрици, като чели казваше: „Виж, знам, че флиртувам с теб, но е толкова забавно, нали?“.

— Раймунда! — възкликна Олимп. — *Mais tu est ravisante, cherie...* Каква божествена рокля! Просто обожавам този цвят. Трябва да те представя на Бени, той много иска да се запознае с теб. — Хвана Раймунда за ръката и я отведе, като преди това се обърна, за да се усмихне съзаклятнически на Фиц. Разбира се, щеше да се върне.

До басейна свиреше оркестър, а от барбекюто се носеше съблазнителна миризма на печено и подправки. „Ядох ли днес?“ — запита се Фиц. Не, не мислеше, че е.

— Струва ми се, че си много гладен. — Олимп изникна до него. — Да, или това, или си силно отегчен.

Фиц се усмихна и погледите им се срещнаха.

— И двете — призна той.

Олимп го хвана интимно под ръка.

— Мисля, че мога да се погрижа поне за едното ти оплакване. — Тя се усмихна и го поведе към масите, наредени около басейна. — Храната е отлична. Мога само да се надявам, че ще бъде направено и нещо по второто.

Косият поглед, който му хвърли, беше толкова подканващ, колкото и усмивката ѝ. Беше облечена в къса черна рокля с голи рамене. И с облака гъста кестенява коса беше направо ослепителна. Фиц започваше вече да се забавлява.

Бендор и Раймунда имаха много общи познати. Говореха си оживено и доста задоволително, помисли си тя, за общи познати и той я покани, тоест тях, утре сутринта да покарат сърф, а после да останат и за обяд. Тя много искаше да попита Фиц дали може да поканят Бендор и някои от приятелите му на вечеря утре вечер на „Фиеста“, но той беше изчезнал някъде. Сърцето ѝ се сви, когато си спомни за Олимп Авалон. Не беше ли тя ужасно избързала да ги раздели? Олимп също не се виждаше никъде. О, добре, сви рамене Раймунда, всички знаеха, че Бендор е луд по Олимп и че вероятно тя ще бъде следващата принцеса. Олимп със сигурност не би се отказала от такова положение в обществото. Не, беше сигурна, че няма защо да се тревожи за това.

— Раймунда. — Бендор я хвана за ръката. — Срещата ли си се със Солти Мейджърс? Солти е от Нюпорт, знаеш ли, той е моряк...

Раймунда направо засия, като видя интереса в очите на Солти и щедрата му усмивка. Междувременно, тя също ще се забавлява — колкото може.

Фиц Макбейн беше точно мъжът, в чиито ръце тя би могла да остави бъдещето си, помисли си Олимп, докато отпиваше от студения коктейл. Двата седяха на една от масите до басейна. Мъжът беше много привлекателен — без съмнение, най-привлекателният тук, но без това да се натрапва на очи като например привлекателността на Солти Мейджърс, който беше много секси, но нямаше и капка ум в главата. Ако, разбира се, човек си направеше труд да разговаря с него достатъчно дълго, за да открие това. Обикновено милионите на семейството му прикриваха успешно този факт. Фиц притежаваше мъжественост, подсилена от трудното му минало. Човек просто знаеше, че мускулите му се дължат на усилена работа, а не на вдигане на гири в гимнастически салон.

— Надявам се, че ще те виждаме по-често сега, когато се открихме? — Ръката ѝ докосваше леко неговата.

Фиц поднесе дланта ѝ към устните си.

— Бих искал, но съм тук, за да си почина... Вашето парти е изключение от правилото ми.

— Ти имаш правила? — Олимп вдигна високо вежди, за да покаже изненадата си.

Фиц отметна глава назад и се разсмя.

— Разбира се, че имам. И едно от тях е да се храня поне по веднъж на ден. Защо да не видим какво ще сервираш?

Раймунда обърна глава, когато дочу смеха на Фиц. Не беше го чувала да се смее така от много дълго време. Като намери пролука в сред тълпата, тя успя да го види, както и Олимп.

— Сигурно си гладна — каза Солти Мейджърс, като я накара да го хване под ръка. — Защо да не похапнем?

Раймунда седна до една от масите край басейна с него и още две двойки, но през цялото време хвърляше скрити погледи вляво, където седяха Фиц и Олимп, които като че ли бяха изцяло погълнати един от друг. Бяха заедно повече от половин час и Раймунда размисляше какво би могла да направи по този въпрос, без да изглежда като глупачка, когато започнаха да падат първите дъждовни капки. Мълния проряза небето и потъна, пурпурна и величествена, в морето. Гостите бързо отместиха столовете назад и със смях се втурнаха към къщата. Солти, като истински джентълмен, прегърна Раймунда през раменете, за да я защити, и двамата бързо изкачиха стъпалата към входната врата. Като хвърли поглед назад, Раймунда видя как Фиц загръща раменете на Олимп със сакото си, докато тя стоеше с отметната назад глава и се смееше под дъжда. По дяволите, това се оказа грешка.

— О, мили боже! — каза Фиц. — Вече е дванайсет часът!

— Да не би да очаквате, че каляската ви ще се превърне в тиква? — Олимп отметна мократа коса от лицето си и му се усмихна дяволито.

— Не само това, ами ще си загубя и пантофката! Оставих някого да седи и да чака на летището. Самолетът ѝ трябва да е пристигнал преди половин час. Трябва да тръгвам.

Олимп хвана дланта му и топло я стисна. Преплете пръстите си с неговите.

— Ще се върнеш ли? — прошепна.

Фиц се колебаеше. Забавляваше се. Беше му приятно да флиртува с Олимп, тя беше умна и забавна, но трябваше да мисли и за Раймунда. Все пак беше с нея.

— Страхувам се, че не — каза той на Олимп, — но ти благодаря за удоволствието от твоята компания.

— Това е удоволствие — отговори шепнешком Олимп, — което може да получиш по всяко време.

Погледите им се срещнаха във взаимно разбирателство и Фиц я целуна набързо по бузата.

— Ще запомня това парти — каза той.

Сол ти Мейджърс неохотно пусна Раймунда.

— Ще дойдете утре, нали? — Той ѝ се усмихна и равните му бели зъби се очертах на фона на загорялото му лице. Той наистина много прилича на Робърт Редфорд, помисли си Раймунда.

— Ако обещаеш, че ще ме научиш да карам уиндсърф — съгласи се тя, докато се сбогуваха. Отблъсна гневно ръката на Фиц, докато той я водеше през тълпата. Когато излязоха от вилата, зачака нетърпеливо до него, докато колата им дойде.

— Защо си тръгваме толкова рано? — оплака се. — Партието тъкмо започваше.

— Можеш да останеш, ако искаш.

Момчето отвори вратата на колата и Фиц седна зад кормилото.

— Е — каза нетърпеливо той, — идваш ли или не?

Раймунда влезе в колата.

— Сигурно си уморен. — Тя въздъхна. — Може би Олимп Авалон съвсем те е изтощила.

Фиц ѝ хвърли кос поглед, докато внимателно караше колата по стръмната алея. Значи това било, сега тя ревнуваше. Е, може би имаше право да ревнува, но тя също като че ли се забавляваше добре с онова момче от Нюпорт, което изглеждаше като шампион по ветроходство от колежа. Онова, от което наистина беше уморен, прозря той, бяха всичките игри между него и Раймунда. Животът беше достатъчно сложен и без това.

Хвана пътя, който водеше навътре от брега, към летището. Дъждът все още се изливаше, въпреки че светкавиците се бяха

разредили, а гръмовете идваха някъде отдалеч, от вътрешността на морето.

Раймунда затвори очи и се замисли каква да бъде следващата ѝ стъпка. Утре във вила Озирис щеше да бъде даден обяд, щяха да плуват, да карат уиндсърф... Знаеше, че на Фиц е наредено да почива, но сигурно не би възразил на това! А щеше да настъпи и утрешната вечер. Тя отвори очи точно когато Фиц спря колата пред летището.

— Какво правим тук?

— Трябва да посрещна някого. Приятел на Морган. Връщам се веднага.

Фиц тръшна силно вратата на колата след себе си. Раймунда загледа отдалечаващия му се гръб, задушена от гняв. Бяха напуснали партито, за да вземат някакъв си приятел на Морган?! По дяволите, на онази яхта имаше достатъчен брой екипаж. Сигурно и някой от тях можеше да го направи!

Венеция гледаше през големите прозорци към дъжда, който се лееше неспирно навън в нощта. По водосточните тръби и каналите се стичаха реки от дъждовна вода. На светлината от лампите на летището тя виждаше как водата се изпарява при допира с по-студената земя. Беше излетяла от Лондон в мъгла и се беше приземила в Барбадос в дъжда. Може би това беше предзнаменование, може би елементите се опитваха да ѝ кажат нещо. Може би не трябваше да идва? Морган като че ли беше забравил за нея. Погледна отново огромния часовник. Беше тук вече повече от час. Летището беше почти безлюдно. Тя чакаше и гледаше как другите пътници биват посрещани от усмихнати приятели, които ще ги заведат до удобни вили или хотели. Какво ли се е случило? Да не би да е объркала датата на пристигането си? Или може би те не са разбрали правилно съобщението ѝ?

Фиц вървеше през празната зала към нея. Тя беше единственият пътник, който още чакаше, но дори да не беше така, той лесно щеше да я познае и в тълпата. Беше по-висока от Джени, косата ѝ беше по-тъмноруса и я носеше свободно паднала до раменете. Обърна се при звука от стъпките му и погледна с тревожните си сини очи и страшно заприлича на Джени в ролята на бездомното изоставено дете във

филма „Момичето от големия град“. Мили боже, помисли си Фиц, не бе очаквал приликата да бъде толкова силна.

— Ти сигурно си Венеция — каза той. Лицето ѝ беше бледо, като всички лица на лондончани през зимата. Дланта ѝ беше студена, но усмивката ѝ беше чаровна като тази на майка ѝ. — Страхувам се, че Морган нямаше как да дойде. Изпрати мен. Аз съм Фиц Макбейн.

Тя стоеше, с длан в неговата, и гледаше право в тъмносините му очи. Разбира се, сега си спомни гласа му по телефона — дълбок, произнасящ някак провлечено гласните.

— О, но аз не... — Тя не довърши, объркана.

— Не — какво?

— Ами, о... Не очаквах, че ще изглеждате така... Знаете ли, представях си ви като типичен градски бизнесмен в костюм, който лети с реактивния си самолет по важни срещи из целия свят и...

Фиц се усмихна.

— И какво?

Венеция се изчерви.

— Ще прозвучи грубо, ако го кажа.

— Кажете ми.

— По-млад сте, отколкото очаквах.

Фиц се засмя и пусна ръката ѝ.

— Това е илюзия. Аз съм на четирийсет и четири, почти на четирийсет и пет — доста стар според вас, младите. А ти на колко си? На седемнайсет?

— На двайсет! — заяви възмутено тя. — Е, скоро ще ги навърша.

— Ти сигурно си много уморена, макар и да си само на двайсет години. Пътуването е било ужасно дълго, нали? Хайде, да те водя у дома, където ще можеш да поспиш. Впрочем, щом ще бъдем заедно, можеш да ми говориш на „ти“, въпреки че съм ужасно стар. — Фиц вдигна единствения ѝ куфар и се огледа слисано. — Това ли е целият ти багаж?

— О, да, нямам нужда от много дрехи. Само къси панталонки, блузки и други такива.

Всяка друга жена, която той познаваше, пътуваше с най-малко шест куфара, натъпкани с дрехи за всеки възможен случай. Венеция Хейвън определено беше по-различна. Или може би това беше така, защото беше толкова млада.

Раймунда изправи стреснато гръб. Фиц беше с момиче! Коя, по дяволите, беше тя?

— Венеция, това е Раймунда Ортис — каза Фиц, като ѝ отвори вратата. — Раймунда, това е Венеция Хейвън, приятелка на Морган.

— О, това ли е малкият приятел на Морган?! — Раймунда загуби интерес и погледът ѝ помръкна, а усмивката на Венеция замръзна на лицето ѝ.

Фиц стисна здраво челюст и подкара колата. Не беше пропуснал да забележи дребния „жест“ на Раймунда. Тя беше огледала Венеция, облечена в семпли сини памучни панталони, тениска и еспадрили, беше я преценила набързо като човек, който не заслужава особено внимание, и бе постъпила според преценката си.

— Венеция е новата ни готвачка — каза Фиц, нарушавайки тишината.

Раймунда го погледна удивено. Бяха зарязали партито на Бени, за да приберат от летището човек от прислугата? Мили боже, можеше да убие Фиц, наистина да го убие за това!

— Тогава, няма съмнение — заяви тя с леден тон, — че Венеция ще може да се погрижи за вечерята, която утре ще дадем.

Фиц я изгледа.

— Ние ще даваме вечеря!?

— Точно така, Фиц, скъпи. Поканих Бени и приятелите му на вечеря утре. Това все пак е принц Бендор Грюневалд. — Тази информация тя подхвърли през рамо на Венеция. — Не мисля, че досега си готвила за принц. Надявам се, че си способна и стандартите ти са високи.

— Имам диплома на специалист — отговори нервно Венеция.

— Раймунда, защо аз не знам нищо за вечерята? — Фиц взе завоя рязко заради изгарящия го гняв.

— Мислех, че ще си доволен — отговори сладко тя. — Олимп също ще бъде там.

Венеция се облегна назад, питайки се какви са отношенията между двамата. Каквито и да бяха, прииска ѝ се да не беше идвала.

Дъждът беше спрял, когато паркираха колата на пристанището и се качиха в чакащата ги лодка, която щеше да ги откара на „Фиеста“. Венеция гледаше през водното пространство, което ги делеше от огромната яхта, светлините, които украсяваха бордовете ѝ. Тя

изглеждаше празнична и весела, за разлика от мълчаливата двойка, която седеше до нея.

Мастърс ги очакваше. Фиц представи Венеция и го помоли да се погрижи за нея, а Раймунда изчезна нанякъде, дори без да каже „лека нощ“.

— Сигурен съм, че каютата ще ти бъде удобна — каза Фиц нежно. — Морган ме помоли да ти кажа, че ще ти се обади. Страхувам се, че той не е тук по моя вина. Ще се върне следващата седмица. Трябва да се напиш добре, да си починеш няколко дни, през които да свикнеш с нещата тук. Мастърс ще те разведе навсякъде утре.

— Благодаря. — Венеция го гледаше сериозно. — Ти си много мил човек, Фиц Макбейн.

— Това не е прилагателно, което хората обикновено свързват с мен — каза Фиц, чувствайки се странно доволен. — Хайде, отивай да спиш. Приятни сънища.

Венеция беше толкова уморена, че дори не забеляза колко луксозна е яхтата, нито колко приятна е нейната каюта, намираща се в средата на горната палуба, за да бъде тя близо, както ѝ каза Мастърс, до камбуза. Той добави, че наистина ще ѝ покаже всичко утре. Тя съблече дрехите и си легна гола в леглото. Нощта беше спокойна и топла, каквато е обикновено в тропиците. Последната ѝ мисъл, преди да заспи, беше за дълбоките тъмносини очи на Фиц Макбейн, които гледаха топло право в нейните.

Раймунда се върна от вила „Озирис“ в четири и отиде да намери Фиц. Той седеше на кърмата по шорти и тениска без ръкави. Почистваше принадлежностите си за риболов.

— Не знаеш какво пропусна — каза тя, като седна на стола, тапициран в синьо, до него.

— Радвам се, че си се забавлявала. — Фиц говореше спокойно, учтиво.

— Всички ще дойдат довечера — информира го Раймунда, като внимателно следеше каква ще бъде реакцията му.

— Това е добре. Говорих с Мастърс и той ще се погрижи за всичко вместо теб, Раймунда.

— Значи малката мис Хейвън няма да се занимава с това? Защо е необходимо да бъдеш толкова добър с нея, Фиц? Трябва ти готвач за тази лодка. И, господ ми е свидетел, можеш да си позволиш такъв!

— Раймунда, мога да си позволя каквото поискам. И искам Венеция Хейвън да бъде мой готвач. Помни това, моля те!

Гневните им погледи се срещнаха. Раймунда първа отмести своя.

— Надявам се, че ще се забавляваш довечера — каза тя, вече с по-мек тон.

— Бих казал, че може и да ми е забавно. — Фиц се концентрира върху макарата, която можеше с восък. Отпусна механизма и остави въжето да се навие. — Макар че, разбира се, няма да бъда тук. Ще вечерям сам, на спокойствие, в града. Мисля да помоля „малката мис Хейвън“ да дойде с мен.

— Но... Не можеш да постъпваш така! — задъха се от гняв Раймунда. — Всички ще очакват твоето присъствие тук!

— Раймунда — каза Фиц спокойно, дори нежно, — никой не може да ми казва какво да правя. Това също го запомни.

— Ще липсваш на Олимп. — Раймунда подхвърли тези думи на вече отдалечаващия се негов гръб и с гняв чу как той със смях влиза в кабинета си. По дяволите, по дяволите, о, по дяволите!

Рори обожаваше това. Просто го обожаваше. Барбадос беше посрещнал него и другите членове на снимачния екип за филма „Играта на Челси“ тази сутрин с оркестър и официално представяне. Въобще, отнесоха се с тях като с много важни личности. Особено с Рори. Нямахте съмнение, че той е вече голяма звезда. Дори британските гости на хотела знаеха кой е той, тъй като филмът беше започнал да се излъчва и по ВВС от есента. Бил се беше оказал прав, точно от това имаше нужда той. Понякога Лос Анжелис ти се отразява зле, повишава напрежението, без дори да забележиш. Непрекъснато трябва да си нащрек, да внимаваш някой от колегите да не ти подлее вода — например актьорът, който ти партнира в главната роля. Не беше сигурен дали си фантазира, но му се струваше, че напоследък на Джени дават повече думи отпреди, че ролята ѝ става почти толкова силна, колкото и неговата. Ще трябва да накара Бил да говори с продуцентите и сценаристите, за да е сигурен, че това няма да се

случи. Но сега всички тези тревоги бяха останали на заден план. Човек можеше да се отпусне тук, в Барбадос.

— Хей, Шел — каза той, като хвана ръката ѝ и я пъкна под своята, докато излизаха от лимузината. — Хайде да се позабавляваме, ти и аз. Хайде, идвайте, Дик, Роджър! — извика той на режисьора и сценариста, както и на другите членове на снимачния екип, които вървяха след тях. — Шел и аз ще покажем на този остров как се забавляват звездите от Лос Анжелис!

— Исусе! — измърмори под носа си Дик. — Не ми се иска да мисля какво означава това. — Дик се чувстваше особено зле. Едва след като преминаха през митницата и емиграционната служба, Рори му каза, че дрогата е в неговия багаж. Слава богу, пуснаха ги без много суетене и шум. Иначе можеше да се озоват в местния затвор, вместо в местната дискотека. Ще се погрижи това да не се повтаря. Ако Рори Грант искаше да взема със себе си кокаин, ще си го носи сам.

Рори незабавно се оказа център на внимание в дискотеката. Всички тук познаваха неговия герой Челси и момичетата се тълпяха около него, искаха автографи и целувки, които той с радост им даваше между две глътки ром. Да, Рори си прекарваше добре. Най-послед му се удаде случай да играе ролята на звезда. Но след час той се отегчи.

— Хайде, момчета — извика той, — да се местим в следващото заведение!

— Пиян е вече — беше коментарът на Дърк. Последваха го послушно навън. По дяволите, можеше да се прибере в хотела и да поспи малко, но ако го направеше, не беше сигурен какво може да измисли Рори. Утре ще прикрепя двама наблюдатели пазачи към него. Пет пари не даваше какви ги върши Рори, когато е сам, но когато беше с него, за да работи, Дърк искаше да е осведомен за всяка негова крачка. Ще трябва да го държи под контрол, иначе никога няма да завършат снимките и всички ще обвиняват него.

Венеция беше облечена, според Фиц, в безформена синя памучна рокля с ниско изрязано деколте, с прекалено широка талия и

надиплена пола. Роклята като че ли беше с два размера по-голяма, но на нея стоеше очарователно.

— Дизайн на моята сестра — каза Венеция с усмивка. — Малко е авангардна, но аз я харесвам. Тя е силно повлияна от японците, откакто работи известно време при Мицоко. Май напоследък нося само дрехи тип кимоно! Но тя е наистина много добър дизайнер. Мама винаги казваше, че Парис е истински талантливата в семейството.

Седяха един срещу друг на осветена от свещи маса в „Багалет Грейт Хаус“ един от най-красивите ресторанти на острова, чиито дебели каменни стени датираха от колониално време, когато сградата е била господарската къща в плантацията. Изборът беше направен спонтанно от Фиц и се оказа, че е удачен. Венеция беше очарована от мястото, а той беше заинтригуван от нейната радост и любопитство по отношение на околностите. Тя искаше да знае всичко — от историята на острова и историята на тази плантация до произхода на кухнята Баджан. Фиц си позволи да се отпусне в нейната компания. Дори започна да забравя, че тя е дъщеря на Джени, защото, въпреки че физическата прилика беше силна, Венеция беше съвършено различен човек. А ето, че сега тя спомена майка си и това болезнено го върна към спомена за лицето на Венеция, но гледащо го от екрана.

— Как са сестрите ти? — запита той.

— Сега са добре, мисля. Парис работи толкова упорито за шоуто си. Всичките дрехи измисли и скрои сама, помогна в шиенето, на практика тя създаде всичките дрехи. А после, само защото Мицоко променил датата на своето шоу, никой не отишъл на представянето на колекцията на Парис. А тя вложи всичките си пари в него. Сега ще трябва да си намери работа като модел. Тя е невероятно красива.

— Всичките си пари? — запита Фиц, като че ли за да поддържа разговора. — Сумата сигурно е била значителна.

Венеция гледаше замислено в чашата си с вино, червено като рубин на светлината на свещите.

— Само десет хиляди долара. Само толкова имахме. Това беше всичко, което мама ни остави.

Фиц отново прояви интерес.

— Всичко, което ви е оставила? Но, Венеция, майка ви трябва да е била много богата!

Венеция като че ли се смути. Наистина, тя не биваше да му разказва тези неща. Но пък и той не ѝ се струваше напълно непознат. Беше познавал Джени, а и беше най-милият човек на света. Беше им помогнал много.

— Очевидно Джени е постъпила глупаво с парите си. Нейният адвокат, Стан Рубин, ни каза, че нищо не е останало, защото направила лоши инвестиции в недвижимо имущество и играла на стоковия пазар. Каза още, че по този начин парите се проиграват за съвсем кратко време. Отначало не искахме да повярваме, но Бил — този Бил Кауфман, който беше неин агент и мениджър, откакто се помня и дори още преди моето раждане — както и да е, Бил подметна, че се тревожела за кариерата си и че имала двама... любовници... които я експлоатирали. Така че, нали разбирате, накрая ѝ останало съвсем малко. Не че ми пукаше толкова много за парите — добави тя, — макар че Парис се интересуваше само от тях, защото имаше нужда от средства за шоуто си, по-скоро ми домъчня, защото парите бяха като позорно петно за нея. А и защото онези двамата, които се наричаха нейни приятели, не са направили нищо, за да ѝ помогнат. Не мислиш ли, че е трябвало да забележат какво става?

Фиц не обичаше да вижда тъга по лицето ѝ. Тя придаваше на сините ѝ очи сивкав оттенък. Не му харесваше и историята, която току-що чу. В контекста на внезапната смърт на Джени, тя будеше подозрение. Може да накара Ронсън да се поразрови вместо него. Той имаше добри връзки в Лос Анжелис и ще успее да разбере какво се е разигравало.

— Мисля, че със сигурност са знаели, но е глупаво да съдиш някого, без да знаеш какви са били обстоятелствата. А какво става с другата ти сестра, Индия, така се казваше, нали?

— Индия винаги приема всичко с усмивка. Тя не се интересува от парите. Тревожи я онова, което се е случило с майка ни. Тя е в Рим, където работи за вътрешния дизайнер Фабрицио Пароли. Но когато ѝ се обадох точно преди да тръгна, беше някъде по крайбрежието, близо до Позитано. Фабрицио ѝ поверил някакво вътрешно прегрупиране на сграда. Семейство Монтефиоре искали да трансформират замъка си в модерен хотел. Индия била силно развълнувана от проекта, но имам чувството, че е горяла от нетърпение да се махне от Рим. Папараците са много настойчиви след смъртта на Джени. Мисля, че изпитва

истинско облекчение, че е заминала за известно време от Рим, а също така и защото е далече от Фабрицио.

— О? — Фиц повдигна вежди, при което Венеция се изчерви.

— Джени винаги казваше, че говоря прекалено много — отбеляза тя и се засмя, — но, честно, не съм говорила никога и пред никого, за майка си. Дори с Морган не съм говорила за нея.

Той беше така погълнат от нея, че почти беше забравил за Морган.

— Достатъчно тъжни приказки — каза той весело, — ще ти поръчам десерт, а после... — Погледна часовника си. Единайсет. Партието на Раймунда сигурно още е в разгара си. — Искаш ли да отидем да потанцуваме?

Лицето ѝ грейна.

— Танци? Обожавам ги!

Фиц се запита защо ли се чувства така, като че ли ѝ е подарил нещо прекрасно? Тя притежаваше чудесното качество да приема всеки малък жест като проява на изключителна щедрост. Сигурно заради добрите ѝ английски маниери. Каквото и да беше, харесваше му.

Дискотеката „Карибиън Пепърпорт“ щеше да се пукне по шеговете от навалищата и гърмящата музика, когато пристигнаха. Фиц хвана Венеция за ръката и я поведе през слабо осветеното помещение към една маса в ъгъла. Беше глупаво, знаеше го, но не искаше да изпуска ръката ѝ, която му се струваше много малка и крехка.

Келнерът им донесе питиета, музиката се смени с нещо по-приятно и из стаята се понесоха разноцветни кръгчета. Той хвана дланта ѝ, наведе се и я докосна леко с устни.

— Ще танцуваш ли с мен, Венеция Хейвън? — запита я.

Беше глупаво и тя го знаеше, но не ѝ се искаше той да пусне ръката ѝ, всъщност искаше ѝ се отново да я целуне. Хванати за ръце, те отидоха до дансинга. Той я прегърна през кръста, а тя обви врата му с ръце, както правеше винаги, когато танцуваше с Морган.

Това е смешно, помисли си Фиц, и я притисна към себе си. Тя е просто дете. Момичето на Морган. Да, знаеше това, но тогава защо сърцето му биеше по-учестено? И защо изпитваше необходимост да покрие косите ѝ с целувки? Чувстваше нежните кости на гръбнака ѝ

под дланите си. Погледна надолу и видя дългите ѝ руси мигли над затворените клепачи. Тя като че ли беше потънала в мечтите си, тялото ѝ беше отпуснато. Сигурно е заради бавната секси музика, каза си той. Защото беше истинска лудост това, че му се искаше веднага да се люби с Венеция. Разбира се, такава е влиянието на топлите тропически нощи, на виното и музиката. И на спомените му за Джени Хейвън. Все още беше влюбен в Джени.

Музиката спря и той я поведе обратно към масата им. Тя продължаваше да държи ръката му и погледите им се срещнаха. Докосването му пращаше приятни тръпки нагоре по ръката ѝ. Тя чувстваше как неговите ръце треперят леко и искаше повече, искаше те отново да я обгърнат, да я притиснат към тялото му.

Танцуваха още малко — бавно, безкрайно, стояха просто притиснати един към друг. Вече не разговаряха, нямаше нищо друго, освен тях двамата, заслушани в музиката. И нейната коса, помисли си Фиц, която миришеше на летни ливади.

Не биваше да мисли за тези неща! По-добре да я върне на „Фиеста“, преди да се е направил на глупак.

— Време е да тръгваме — каза той нежно.

— О! — Кратката ѝ въздишка изразяваше безкрайно съжаление, но Фиц не можеше да си позволи да я остави да го убеди. Извика келнера, плати сметката и тръгнаха.

„Карибиън Пепърпорт“ беше пълно с хора по времето, когато Рори и неговият антураж влязоха. Той наистина беше в настроение. Тъкмо си мислеше, че не се е забавлявал така много отдавна и... Тогава то се случи. Видя Джени Хейвън. Дали това беше халюцинация вследствие на наркотиците? Дърк видя как лицето на Рори стана пепелносиво и се запита какво, по дяволите, му става. Дали копелето нямаше да получи сърдечен пристъп? Рори го сграбчи. Ръката му силно трепереше.

— Това е тя, Дърк, о, мили боже, тя е! О, господи, какво ще правя сега, какво ще правя? Джени е, Дърк! Виждаш я и ти, нали... или единствен аз я виждам? Тя е призрак и сигурно ще ме преследва, за бога!

— Млъкни, Рори! — срязва го Дърк. — Правиш се на глупак. Джени е мъртва. Не знаеш ли кое е това момиче? Или беше много зает на погребението на Джени? Това е Венеция Хейвън. Дъщерята на Джени.

— Нейната дъщеря? — Рори се засмя, висок и някак фалшив смях, който контрастираше с веселата музика и щастливите лица на тълпата. Исусе, не знаеше, че тя прилича досущ на Джени. — О, разбира се, разбира се, тя е. — Той се съвзе, съблече сакото си и прокара ръка през косата си. Радостни възгласи посрещнаха това негово движение, защото всички го познаваха. — Ще ида да ѝ кажа едно „здравей“ — каза той безгрижно на Дърк. — Заради старите времена, нали знаеш, заради Джени...

— Разбира се — каза Дърк. — Разбира се, Рори, заради старите времена.

Фиц почувства как Венеция се скова, когато привлекателният мъж тръгна към тях. Дали беше някой, когото тя познаваше?

— Здравей, Венеция — каза Рори и протегна ръка за поздрав. — Аз съм стар приятел на майка ти.

— Знам кой си. — Венеция не обърна внимание на протегнатата му ръка и почувствал се като глупак, Рори я премести към главата си, за да я прокара небрежно през косата си.

Фиц изгледа остро, внимателно, Венеция. Нещо не беше наред, гласът ѝ беше леденостуден и трепереше леко.

— Исках просто да ти кажа, че... много съжалявам за бедната Джени. За теб трябва да е било ужасен шок.

— Беше. И за трите. Лека нощ, мистър Грант.

Венеция мина покрай него, оставяйки го да стои там, изпаднал в неловко положение. „По дяволите“ — помисли си раздразнено Рори, „малка кучка такава, също като майка си.“

— Хайде, момчета! — извика той. — Да се забавляваме! Челси ще превземе това място! — Сграбчи Шел и за ръката и я задърпа към дансинга под възторжените ръкопляскания на тълпата.

Фиц седна мълчаливо в колата до Венеция. Чакаше тя да заговори първа. Тя не плачеше, просто седеше, но той усещаше, че трепери.

— Съжалявам — каза тя най-после, — но не очаквах... да срещна Рори.

— Познаваш ли го? — Фиц имаше чувството, че се виждат за първи път.

— Не. Просто знаех за него. Беше любовник на мама. Очевидно тя е прахосала любовта, времето и всичките си пари по него. Джени го е направила звезда. Бил Кауфман ни каза това. А после я зарязал.

Фиц си спомни какво му беше разказала преди това, как всички изоставяли Джени накрая. Този също. Нещо не беше наред в цялата тази ситуация, никак не беше наред.

— Не мога да обясня защо — каза шепнешком Венеция, — но имам чувството, че Рори Грант е много по-дълбоко замесен във финансовите проблеми на мама, отколкото Бил Кауфман ни каза. Той се кълнеше, че Рори Грант бил приятен, мил човек. О, нещо не е наред. Знаем го. Просто го знаем.

— Венеция, ще ми позволиш ли да се погрижа за това вместо теб и сестрите ти? Вие имате право да знаете какво е станало с парите на майка ви.

— Но... Няма никакви пари.

— Чакай — каза той утешително. — Нека да надникна в делата ѝ, а? Искам да знам защо не е оставила пари. Точно защо. Имам ли твоего разрешение, Венеция?

Тя кимна.

— Ще го направиш ли?

Той не можеше повече да гледа тъжните ѝ очи.

— Смятай го за направено — каза той и запали двигателя.

Мълчаха през целия път обратно до пристанището. Той усещаше много ясно присъствието ѝ и отново си припомни, че тя е дъщеря на Джени и момичето на Морган.

Всички светлини бяха запалени на „Фиеста“ и тя блестеше всред водите като диамант. Седнаха в малката бърза лодка и потеглиха към яхтата. Венеция го гледаше с нежните си сини очи. Той запали двигателя на лодката и се обърна към нея. Не можа да предотврати онова, което се случи тогава. За първи път в живота си Фиц Макбейн изгуби контрол. Ръцете му сами я прегърнаха, а устата му се спусна над нейната за целувка, която далеч не беше нежна.

Венеция знаеше, че постъпва правилно. Точно това трябваше да изпитва — вълнуващо, тръпчиво, зашеметяващо чувство. И знаеше, че не иска никога да свършва.

Най-после Фиц се отдръпна от нея. Не биваше да го прави. Беше грешка. С огромно усилие извърна глава.

— Моля те, забрави това — каза той. — Не биваше да се случва.

— Но... Фиц, аз...

Той протегна ръка напред.

— Хайде, ще ти помогна по стъпалата.

Нима той не знае как се чувствам, чудеше се Венеция. Как ли се казва на мъж, мъж, когото едва познаваш, че си влюбена в него? Мислеше, че Фиц никога вече няма да я целуне. Не мислеше, а беше сигурна в това. Тогава той целуна връхчетата на пръстите ѝ, както беше направил и по-рано в дискотеката, задържа за момент ръката ѝ и каза:

— Лека нощ, Венеция. Ти много приличаш на майка си. — Тя вдигна към него глава. Лъчезарна усмивка огряваше лицето ѝ. — Наспи се добре и забрави Рори Грант.

Рори Грант беше на милиони мили от нея, гост от друга планета. Венеция гледаше след Фиц, докато той се отдалечаваше в посока към кърмата, откъдето долитаха гласове и музика. „Аз съм влюбена“ — помисли си щастливо тя. Наистина е така при любовта, винаги узнаваш, когато дойде. Тя погали с пръсти устните си, спомняйки си целувката му. Би умряла само и само отново да почувства ръцете му около себе си и устните му върху своите.

Звънът не беше пронизителен, а приличен на котешко мъркане, и мина известно време, преди Венеция да осъзнае, че това е телефонът. Отърси се с усилие от здравия сън — беше сънувала, че двамата с Фиц лежат на мекия пясък в сянката на огромни палмови дървета, галени от лекия бриз — седна в леглото и протегна ръка към слушалката.

— Вени?

Гласът на Морган ѝ подежда като студен душ — моментално я разбуди.

— Вени, чуваш ли ме?

— Морган, ти ли си... Мислех, че си в Рио.

— Аз съм, любима, и много съжалявам, че не бях там, за да те посрещна. Татко обясни ли ти?

— Да... Да, обясни ми.

— Добре. Надявам се, че той се грижи добре за теб?

— О... Да...

— Не му позволявай да те преуморява. Той е работохолик, както знаеш, и мисли, че и другите са такива. Липсваш ми, Венеция.

— Да... — Венеция навн жицата около пръстите си, а после нервно я пусна. — И ти ми липсваш. Кога се връщаш, Морган?

— Мисля, следващата седмица. Тогава ще мога да прекарам известно време с теб. Вени, не мога да изкажа с думи нетърпението си.

— О, Морган. — Изведнъж Вени много ясно проумя дилемата, която стоеше пред нея, и това ѝ завърза езика. Какво да му каже?

— Добре ли си, любима?

— Да, само че е шест часът сутринта. Спях.

Морган се засмя.

— Окей, тогава заспивай отново. Ще ти се обадя по-късно през седмицата. Грижи се за себе си, Вени, не позволявай на Фиц да те преуморява, както ти казах.

— Сигурна съм, че не би направил това. И ти се грижи за себе си, Морган.

— Ще говорим по-късно, бейби. Обичам те.

— Да... И аз те обичам...

Венеция остави слушалката и се излегна на възглавниците, втренчила поглед в тавана. О, мили боже, какво ще прави? Фиц изпълваше мислите ѝ, тялото ѝ помнеше допира на неговото, устните ѝ още си спомняха целувката му, тя сънуваше как двамата се любят, когато Морган позвъни. Тя обичаше Морган, беше сигурна, че го обича. Но се беше — внезапно, напълно и страстно — влюбила в баща му. Може би довечера, помисли си тя, с нежна усмивка на устни, може би довечера ще отидат в някой друг ресторант, ще се гледат в очите на светлината на свещите и отново ще танцуват. Изведнъж се сети за Раймунда и преживя истински шок. Разбира се! Не можеше да има повече вечери на свещи за двама. Фиц беше с Раймунда. А тя беше с Морган.

Помръкнала, отиде в банята и пусна душа. Застанала под нежния допир на водата, се чудеше какво може да се направи по въпроса за Раймунда. Нищо не зависеше от нея, реши накрая, ако Фиц иска да направи нещо, то той ще го направи. А тя просто ще чака и ще гледа.

Боб Ронсън е добър човек, помисли си Фиц, когато остави телефонната слушалка. Човек можеше да разчита, че ще свърши това, за което го е помолил, дори то да е малко необичайно. Амбицията, която изгаряше Ронсън, беше добра, само ако работи за теб. Ако е срещу теб, тя би била безмилостна и пресметлива. Ронсън не позволяваше на никого и на нищо да застане на пътя му, да му попречи да се издигне до успеха. А точно от такъв човек имат нужда в големите корпорации. Да, той беше успял да се издигне високо в „Макбейн Корпорейшън“ и корпорацията също се възползваше от него. Ронсън и сега обеща да се обади след седмица и да предаде всичката информация, която е успял да събере за случая Хейвън. Има много клюки, каза той по телефона, някои от които хвърлят доста съмнения върху Рубин и Кауфман. Да, той ще открие каквото може.

Да, помисли си Фиц, той ще направи всичко възможно, за да изясни положението на Венеция и сестрите ѝ. И това беше всичко. Снощната вечер беше голяма грешка. Венеция беше прекрасна, беше много млада и той се изкуши. Но тя беше момичето на Морган. Той си имаше достатъчно проблеми и с Раймунда, която му беше направила сцена снощи, след като гостите си заминаха. Обвини го, че е бил груб към тях, че я е обидил, защото им е пожелал „лека нощ“ и веднага си е легнал. Олимп също била там и гледала сблъскването между него и Раймунда с усмивка. Да, той беше успял да забележи колко прекрасна е тя в червената си рокля, но мислите му бяха изпълнени с Венеция...

Изглежда, днес беше денят, в който трябваше напълно да забрави миналото. Ще забрави за епизода с Венеция и ще се раздели с Раймунда. В момента тя беше долу и си опаковаше багажа. Той никога не ѝ беше давал надежда, че връзката им има бъдеще. Тя беше чудо на мига, от онези, които са забавни в началото, преди да са започнали претенциите.

Като че ли прочела мислите му, Раймунда влезе в кабинета му.

— Трябваше да се досетя, че ще те намеря тук — каза тя сприхаво. — „Останалите“ нямат значение, когато имаш работа, нали? Нямах време за партита, нито дори за мен, нямаш време да ми обърнеш поне малко внимание.

— Раймунда — каза Фиц нежно, — щях да бъда доволен да прекарам времето си тук, сам с теб. Щеше да имаш цялото ми

внимание.

Раймунда закричи напред-назад, елегантна в обувките с високи токчета и белия ленен костюм.

— Разбира се — каза тя, без да обърне внимание на думите му, — не трябва да се тревожиш за мен. Не че щеше да се разтревожиш! Солти Мейджърс беше достатъчно любезен да предложи да ме закара със самолета си до Ню Йорк. Той има надбягване в Нюпорт в събота и аз ще отида с него.

Тя му подхвърли думите като предизвикателство. Фиц се усмихна — тя отново играеше игричките си.

— Да, много мило от страна на Солти. Очевидно трябва да се тревожа за теб, Раймунда. Не искам да бъдеш нещастна. Никога не съм искал да те нараня... Просто нищо не излезе, това е всичко.

Раймунда знаеше, че той е прав. Тя изигра и последната си карта и загуби. Фиц взе ръката ѝ в своята и я придружи до палубата. Лодката чакаше, пълна догоре с багажа ѝ, и млад моряк, елегантен в бялата си униформа, с бяло кепе на главата, седеше зад кормилото.

— Не можем ли да опитаме отново? — прошепна тя. — Само още един път?

Фиц я целуна нежно и по двете бузи.

— Всичко приключи, бейби — каза той и направи крачка назад. — Да се разделим като приятели. Какво ще кажеш, Раймунда?

Раймунда сви рамене.

— Приятели! — каза тя и се качи в лодката. — Ние никога не сме били приятели.

„Тя вероятно е права“ — помисли си Фиц, докато гледеше след лодката, която набираше скорост по посока на пристанището.

Венеция прекара сутринта с Мастърс и Бриджтаун, които ѝ показаха местните магазини и пазари за хранителни стоки. Тя се възхищаваше на кошниците, пълни с екзотични плодове, на сребристите, непознати ѝ, риби, току-що извадени от водата. Навсякъде срещаше дружелюбни усмихнати лица и успя да забрави за малко личните си проблеми и дилемата, която чакаше да бъде разрешена. Беше тук по работа. Нямахше намерение да разочарова Морган. Не и в това отношение.

Лодката от „Фиеста“ току-що беше привързана за пристана, когато Мастърс и Венеция отидоха на пристанището, понесли

покупките си. Раймунда стъпи на брега и даде през рамо нарежданията си на младия моряк, който веднага се зае с разтоварването на багажа ѝ. Докато вървеше към колата, студеният ѝ поглед ги прониза още веднъж. После тя вирна брадичката си и влезе в колата. Те гледаха след нея, силно изненадани.

— Никога не съм я смятал за дама — каза Мастърс. — Струва ми се, че се отървахме от нея.

Отървали от нея? Венеция го последва в лодката. Багажът на Раймунда беше струпан наблизко на брега и тя гледаше как морякът го пренася до колата, в която седеше Раймунда и гледаше право пред себе си. Значи го беше направил! Фиц го беше направил! Беше приключил с Раймунда, беше я отпратил. Заради нея. Коленете ѝ се разтрепериха. Той я чака сега — о, животът все пак е прекрасен!

Мастърс подкара лодката обратно към „Фиеста“, помогна на Венеция да разтовари покупките и изпрати лодката обратно, за да вземе останалите.

Венеция занесе покупките в просторната и подредена кухня и започна да ги разопакова. Предишният готвач ѝ беше оставил бележки, които тя имаше намерение да прочете, а после да се запознае и с кухненското оборудване, само че беше прекалено развълнувана и ѝ беше много горещо. „Ще си взема още един душ и ще се преоблека — реши тя, ще се направя красива заради Фиц.“

Фиц не можеше да се концентрира. Прочете същия параграф три пъти, а все още не знаеше за какво се отнася той. Ядосан, хвърли книгата настрана. Защо не искаше да признае дори пред себе си, че няма търпение да я види, че е като ученик, който очаква усмивката на любимата? Той беше луд и по-добре да направи нещо по въпроса, преди да е станало твърде късно и да полудее дори още повече. Взе телефона, който свързваше яхтата с брега, и се обади в магазина на Пийт за рибарски и спортни принадлежности. Да, ще замине някъде за два дни със стария си приятел Пийт, ще отидат да ловят баракуда, това ще го отвлече от мислите му и ще го предпази от лудории. Морган ще се върне следващата седмица и животът отново ще потече нормално.

Фиц отсъстваше от три дни, цели три дни, и Венеция чувстваше, че всеки един от тях си е чиста загуба. Опита се чрез разума си да

преодолее шока, когато откри, че е заминал, без дори да се види с нея, но накрая все се връщаше на този въпрос. Може би Фиц беше ядосан и разстроен заради заминаването на Раймунда. Може би не той е скъсал с нея, а тя — с него, може би той въобще не мислеше за нея, Венеция. Мислите ѝ нямаха край. За да не остава насаме с тях, тя се печеше на слънце на палубата или готвеше в кухнята, но мисълта, че той пет пари не дава за нея, я гризеше отвътре. Може би целувката е била само приятелска от негова страна, може би я беше целунал просто защото е млада и красива, опиянен от виното и танците. О, мили боже, ако е така, какво трябва да направи тя?

Той се върна късно вечерта на третия ден. Беше десет часът, а температурите се бяха повишил и до деветдесет градуса^[1]. Въздухът беше натежал от влажност и съвсем неподвижен. Наближаваше буря.

Венеция, вече в леглото, чу лодката. Бързо стана, среса косата си и изтича навън. От мястото си на горната палуба видя Фиц да говори с Мастърс, а после да тръгва към собствената си каюта. Без дори да погледне към нейната!

Прибра се и седна на леглото. Замисли се какво да направи. Той сигурно се интересува от нея. Един мъж не целува така едно момиче, ако не изпитва никакви чувства. Избягваше я заради Морган. И беше прав. Само че тя нямаше да бъде благородна. Имаше нещо, което можеше да направи...

Бързо, преди да е променила решението си, облече широки шорти в цвят каки и бял потник, среса косата си с бързи, нетърпеливи движения, и излезе на палубата. Поколеба се секунда, върна се, напръска се с парфюм „Блубел“ зад ушите и между гърдите и отново тръгна към вратата.

Мина през кухнята, взе чиния студено пилешко месо, панерче с френска франзела и бутилка изстудено бяло вино. Това щеше да бъде добро извинение, ако някой я види да отива към каютата на Фиц. Докато вървеше по коридора, чу музика, но големият салон беше тъмен и безлюден. Почука тихо на вратата на спалнята му и зачака. Никой не отговори и тя предпазливо я откряна. Лампите бяха запалени, от тонколоните долиташе нежната мелодична музика на Вивалди. Фиц никога не включваше шумната климатична инсталация, когато слушаше музика. Беше оставил прозорците отворени, за да влиза свежият и солен морски въздух. Венеция чу шума от душа в

банята, докато стоеше нерешително с храната в ръце. Може би не беше правилно това, което правеше. Добре възпитаните момичета не преследват мъжете по този начин. Запита се какво ли щеше да я посъветва Джени. „Винаги се възползвайте от възможностите в любовта“ — им беше казала веднъж тя. Е, нима тя не правеше точно това в момента?

Вратата на банята се отвори и Фиц застана там, загърнат в бяла хавлия през кръста, с още мокра коса. Беше придобил червеникав загар от дните, прекарани в открито море, тялото му беше стройно и силно. Тя забеляза белите косъмчета сред тези на гърдите му и дълбокия белег, който се спускаше по едната му ръка и който той беше получил при катастрофа много отдавна. И тогава погледите им се срещнаха.

До този момент Фиц се чувстваше много доволен от себе си. Беше успял да се справи, да го преодолее. Беше отишъл на риболов с Пийт, беше останал три дни, беше изпил достатъчно количество уиски във всяка една от нощите, за да спи дълбоко. И ставаше още преди изгрева на слънцето, за да поднови риболова. Казваше си, че я е забравил, че онзи епизод е пълна глупост, предизвикан от романтичността на нощта и спомените за Джени Хейвън. А ето, че сега тя беше тук и всичко започваше отначало.

— Помислих, че може би си гладен — каза неуверено Венеция и остави подноса с храната на масата. — Та нали, все пак, аз съм готвачката.

— Благодаря ти, Венеция.

— Всъщност това не е съвсем вярно... — Тя се приближи до него, пъкнала ръце в джобовете на късите си панталони — като виновно дете. Само че тя не беше дете. Зърната на гърдите ѝ изпъкваха под тънкия потник, с който беше облечена. — Дойдох, за да ти кажа нещо.

Фиц отиде до масата и взе бутилката вино.

— Ще изпиеш ли една чаша с мен, Венеция?

Тя я пое от ръцете, като го гледаше право в очите, търсеше реакцията, породена от нейното присъствие.

— Не искаш ли нещо за ядене? — запита я учтиво той.

Венеция отпи глътка вино.

— Фиц — каза тя. — Фиц... О, мили боже, това е ужасно! — Остави чашата си, прокара тревожно ръка през косата си и тръгна към него. — Фиц, мисля, че съм влюбена в теб. Не. Аз съм влюбена в теб. Може би мислиш, че съм глупачка, че едва те познавам... Но аз наистина те познавам. Чувствам, че те познавам, както познавам самата себе си. — Пое си дълбоко дъх. — Ето, казах го. — Сълзи трепкаха върху клепачите ѝ. Тя гледаше надолу към златистия персийски килим, който беше мек като коприна под босите ѝ нозе.

Фиц щеше да ѝ каже да си тръгне, щеше да бъде просто мил и учтив, но после тя го погледна с очите на Джени, а устата ѝ толкова много приличаше на тази на Джени, и беше казала, че го обича... Това беше кулминацията на всичките му мечти. Ръцете му я обгърнаха, главата ѝ се наведе под натиска на целувката му. Той целуваше и Джени, и Венеция, и тези златисти гърди и нежни розови зърна, които се изправяха при допира на ръцете му, дъхавата ѝ копринена коса. Момчешкият му копнеж по недостижимата за него жена от екрана намери реализация в коприненомекото податливо тяло на нейната дъщеря.

Венеция прокара длани надолу по гърба на Фиц. Обичаше го, обичаше да чувства плътта и мускулите му под пръстите си. Устата ѝ беше наранена от целувките му, гърдите ѝ нежно отвърщаха на ласките му, а когато той влезе в нея, тя извика от страст и удоволствие, обгърна го с краката си, притисна го по-силно към себе си, докато най-последна достигна онези бленувани висоти. Чу вика му, но беше потънала в своята собствена страст... затова като че ли ѝ се стори, че той извика Джени, не Вени. Беше смутена, объркана, но, разбира се, сигурно е извикал Вени...

Венеция се събуди от силния гръм, който се разнесе над водата. Отблясъкът от светкавицата освети тъмната каюта и тя видя, че е сама. Спусна крака на пода и тръгна към банята. Той не беше там. Намери белия му халат и го завърза около себе си, след което тръгна към палубата. Той стоеше под дъжда и гледаше бурята.

Тя го погледа миг-два, а после отиде до него и го прегърна през кръста.

— Опасно е да бъдеш навън в буря като тази — прошепна му.

Фиц се обърна и срещна погледа ѝ. Беше някак странен, като че ли беше на милион мили отгук.

— Венеция. — Той повдигна лицето ѝ към своето и целуна устните ѝ, спокойно и нежно. — Благодаря ти.

Гледаха се една дълга секунда, спомняйки си преживяното, а после той я хвана за ръката и я поведе обратно към каютата.

— Трябва да поспиш — каза ѝ. — Късно е.

— Не може ли да остана при теб?

— Ще се видим утре. Хайде, пъхай се в леглото.

Остави я в подножието на стълбата, която водеше към горната палуба. Ръката ѝ се изплъзна от неговата, докато тя се качваше бавно по стъпалата. Той стоя там, докато чу вратата на стаята ѝ да се затваря, а после се върна на същото място на палубата, за да гледа бурята, да слуша трясъка на гръмотевиците и съскането на светкавиците.

Сгрята от топлина и любов, Венеция се сгуши в леглото, припомняйки си любовния акт. Само една обезпокоителна мисъл помрачаваше красотата на любовта ѝ и щастието от споделянето ѝ. Защо думите му на благодарност ѝ звучаха като финален акорд? Почти като „сбогом“.

Фиц замина преди пукването на зората. С малката скоростна лодка отиде до пристанището, а после шофира сам до летището „Грантли Адамс“. Неговият самолет беше първият, който излетя онази сутрин. За Ню Йорк.

Венеция прочете писмото му в ярката реалност на слънчевата утрин. Всичко беше приключило. Всъщност никога не се беше случвало. Той искал от нея да го забрави, защото била млада и прекрасна, затова той постъпил така, без да иска. Искал да ѝ благодари, да ѝ каже, че не бива да го приема с болка, че била красива и щедра като любовница — повече, отколкото той заслужавал. Молеше я да му прости и да изтрие тази нощ от паметта си, както ще направи и той. И когато следващия път се срещнат, ще се държат така, като че ли това не се е случвало.

Но защо? Защо, когато всичко беше толкова съвършено? Дали заради Морган? Венеция заключи вратата на каютата си, сви се на кълбо върху леглото и заплака. О, господи, защо е необходимо животът да бъде толкова сложен? Защо? И защо не беше срещнала първо Фиц?

Морган беше изненадан да чуе от пилота на „Лиърджета“, че Фиц се е върнал в Ню Йорк. Очакваше, че той е още на „Фиеста“, да си почине и отпусне. Знаеше, че Док Уолдън му е предписал почивка, при това — доста твърдо и категорично. Не че нещо не било наред с тялото на Фиц, каза лекарят, но всеки мъж, достигнал възраст четирийсет и пет години, трябвало да намали темпото. Било време животът да се живее по-бавно, да се вкусват повече неговите удоволствия, а не да се мисли за предстоящата сделка, а после — за следващата. Странно беше и това, че не му се беше обадил в Рио. Беше толкова запален по тази сделка. Е, вече няма значение, защото той ще му се обади тази вечер, за да му каже, че всичко е наред и сделката ще бъде подписана следващата седмица, когато ще бъде готова цялата документация.

„А сега — помисли си Морган — мога да се отпусна и да се наслаждавам на компанията на Венеция.“

Тя не беше на летището, за да го посрещне, макар той да се беше надявал, че ще бъде. Почувства се странно разочарован. Но тя беше на пристана, седнала върху каменната стена, загоряла и красива, точно каквато я помнеше и си представяше, че ще бъде.

— Толкова ми е хубаво да те видя — каза той и я притисна до себе си. — Не мога да ти кажа колко самотен бях без теб... Толкова самотен, че ти нося поне половин дузина подаръци.

— О, Морган...

— О, Морган, какво? Не може ли един мъж да купи няколко подаръка на момичето, което обича?

Тя го погледна безизразно. Ставаше все по-лошо и по-лошо, а току-що се срещаха и всичко едва сега започваше!

— Между другото — каза той, като хвана ръката ѝ, когато седнаха един до друг в лодката, мис Хейвън, освободена си от задълженията си за цяла седмица. Довечера ще те заведе в най-прекрасния, най-интимния ресторант на острова. Знаем колко придиричиви сте вие, главните готвачи, към храната, но този път мога да те уверя, че ще бъде наистина добра, както и виното. В „Багалет“ всичко е, както трябва да бъде. А после ще отидем да потанцуваме.

— Ресторант... танци... О, Морган... — Тя го погледна безпомощно.

— Само това ли ще кажеш? „О, Морган“ на мъжа, който е пропътувал хиляди мили, за да бъде с теб? О, Венеция... — Той я прегърна и притисна до себе си. — Нима не се радваш да ме видиш, така както се радвам аз?

Венеция беше благодарна, че не изчака отговора ѝ.

— А утре — продължи да говори весело той, — ще те победея в карането на водни ски. А някога занимавала ли си се с подводен риболов? Не? Тогава ще те науча да ловиш баракуда. Какво ще кажеш?

Венеция се засмя, защото не можеше иначе.

— Ти си невероятен, Морган. Защо не си изтощен, защо всичко не ти е дошло до гуша след толкова дълго пътуване?

— Защото съм влюбен — отговори простичко той.

Тя се опита да го убеди да не я води в „Багалет“, но той настоя. Мястото било точно от онзи тип, който щял да ѝ хареса, каза. По всяко друго време всичко щеше да бъде наред, но точно същата вечер беше непоносимо за нея. Трябваше да му каже, просто трябваше.

— Морган. — Тя остави вилицата, с която се преструваше, че яде рибата. — Морган, трябва да ти кажа нещо.

— Не ти харесва рибата — каза той. — Не е според твоя вкус може би.

Тя не можеше да не се засмее.

— Не, не е това. Сериозно е, Морган.

Той я погледна изненадано.

— Окей. Какво има, бейби, какво те тревожи?

Сега беше моментът.

— Ще си тръгна от „Фиеста“, Морган. Ще се прибера в Лондон.

Той беше зашеметен.

— Но защо? Не си ли щастлива тук?

— Просто защото чувствам, че съм тук... ами, под фалшив предлог.

Морган взе ръката ѝ в своята.

— Но защо, Вени? Ти си толкова добър готвач, колкото и всеки друг. Със сигурност готвиш достатъчно добре за „Фиеста“. Да не би баща ми да ти е създал проблеми? Това ли е?

— Не. О, не. Въобще не е това. — Венеция усети как силно се изчервява и избегна погледа на Морган. Не можеше да го направи, не можеше да му каже за Фиц. Искаше, но беше прекалено трудно, прекалено болезнено. Той беше толкова сладък, толкова мил. — Работата е там, че всъщност въобще не се налага да готвя. На яхтата няма никого.

— Тогава просто се забавлявай, любима. Плувай, печи се на слънце, отпусни се. Тук е по-хубаво от Лондон по това време на годината, нали? И освен това така имам възможност да те виждам.

— Морган, това е друго нещо. Не съм сигурна, че трябва да ме виждаш, искам да кажа, не съм сигурна, че аз съм момичето за теб. Не искам да ти губя времето, Морган, когато можеш да бъдеш с някоя друга.

— Хей, чакай малко. Това е сериозно. — Ръката му се стегна около нейната, която трепереше нервно. — Какво се е случило? Мислех, че нещата между нас вървят добре. Защо две седмици, прекарани на „Фиеста“, са те накарали да се чувстваш различно?

Венеция не каза нищо. Гледаше втренчено чашата вино, същото рубиненочервено вино, което бяха пили и с Фиц.

— Аз ли съм виновен, мила? Аз ли те накарах да се чувстваш несигурна? Не съм го направил нарочно... Просто исках да ти дам време, да свикнеш с мен и с начина ми на живот, с непрекъснатото ми пътуване от едно място на друго. Защото с това щеше да се наложи да се примириш, когато се омъжиш за мен.

Венеция протегна ръка, за да го спре. Знаеше какво ще ѝ каже. И само преди месец щеше да бъде развълнувана, очарована да го чуе. Но преди месец тя беше все още дете.

— Морган, недей. Моля те, недей.

По бузите ѝ се стичаха сълзи и тя бързо ги избърса с длан.

— Хей, Венеция, какво има сега?

Морган беше толкова нежен, толкова мил и загрижен. И толкова красив. Всяко момиче би било щастливо да бъде негова любима. Всяко момиче, с изключение на нея.

— Може би прибързвам малко. Не съм искал, Венеция, исках да ти дам време. Ти си толкова млада.

Венеция нетърпеливо се хвана за подадената ѝ сламка.

— Да, това е една от причините. Чувствам, че съм много млада, за да се ожения, Морган. Прекалено млада, за да приема такава отговорност. Точно затова трябва да си тръгна от „Фиеста“, от теб. Не искам да те подведа. Искам да кажа, че никога не бих могла да се омъжа... Разбираш ли, Морган, никога.

Морган се облегна назад. От всички неща, които тя можеше да каже, най-малко това беше очаквал. Изглеждаше преуморена и объркана. Дали не беше я притиснал прекалено много?

— Успокой се, мила — каза той утешително. — Виж, не бягай от мен, Вени. Обещавам, че няма да насилвам нещата, няма да те безпокоя. Дори ще замина утре, ако искаш. Нека останеш сама, за да премислиш нещата. А какво по-добро място за това от „Фиеста“? Не заминавай, Вени. Защото, ако си тръгнеш сега, чувствам, че ще те загубя завинаги. Моля те.

Наистина трябваше да замине, чувстваше го.

— Моля те, Вени, остани.

„Вени“ спомни си тя как Фиц викаше името ѝ в момента на страстта. Беше я любил онази нощ. Ако си тръгнеше от „Фиеста“, нямаше да го види никога вече. Това щеше да бъде краят. Ако останеше, Фиц ще се върне на яхтата, защото не може вечно да я избягва, и ще е принуден отново да се срещне с нея. И може би имаше нищожен шанс тя да промени решението му.

— Добре, Морган, ще остана. — Лицето му изрази дълбоко облекчение. — Но...

— Знам, знам — каза той. — Но. Съгласен съм с това „но“. Засега. Споразумяхме ли се?

Стиснаха си тържествено ръцете през масата.

— Споразумяхме се — каза тя. И си помисли: „Юда“.

[1] По Фаренхайт. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

„Джордж V“ беше най-добрият хотел в Париж, поне що се отнасяше до Стан. Имаше хора, които предпочитаха „Ланкастър“, но за неговия вкус той беше прекалено традиционен. В „Джордж V“ беше винаги шумно и оживено, човек чувстваше, че той има движение. Като в „Шери Недърленд“ в Ню Йорк, неговият дом далеч от дома. Всъщност, помисли си Стан, ако не беше заради Джеси, той щеше да бъде много щастлив, да, много щастлив, да живее в „Шери“. Великолепно местоположение, удобства, румсървис, лукс, познатите лосанджелиски лица, които посещават бара всяка вечер, какво повече би могъл да иска човек?

— Джеси? — извика той. — Ще се обадя на Парис Хейвън. Ти искаш ли да говориш с нея?

— Парис коя?

— Хейвън... Знаеш я, детето на Джени.

— О! Тази Парис ли? Разбира се, ще ѝ кажа „здравей“... Изчакай минутка, Стан, да не би да искаш да ѝ предложиш да я изведеш на вечеря с нас?

— Ами, обещах на детето, когато тя беше в Лос Анжелис. Тя сигурно очаква това с нетърпение, Джес.

Джеси го изгледа втренчено. Не искаше да отиде в „Ласнер“ с Парис Хейвън. Тя беше прекалено „французойка“ за нейния вкус, а пък, така или иначе, никога не беше харесвала и Джени. А Стан май беше прекалено близък с нея.

— Аз поканих семейство Джонсън! — сряза го тя. — Отседнали са в „Риц“ и днес направо налетях на тях в бутика на „Живатан“. Не искам Парис да се мъкне след нас. Ще бъде скучна. Сигурно непрекъснато ще говори за майка си.

— Глупости! — каза Стан, вдигна слушалката и помоли да наберат номера на учудващо добър френски.

Запали цигара и зачака, а Джени все така го гледаше втренчено. Мирисът на тези проклети цигари винаги се просмукваше навсякъде и

ВЪВ ВСИЧКО.

Парис беше много красива. Беше изключително слаба, много бледа, с късо подстригана коса и широки, ъгловати скули. Слаботата ѝ отиваше, но гладуването не ѝ понасяше. Беше открила това след катастрофата с шоуто ѝ, когато всичките ѝ амбиции рухнаха, а банковият ѝ баланс беше нула. И не само нейният банков баланс. Тя беше загубила и парите на сестрите си. Ако не се чувстваше отговорна, ако не беше твърдо решена да им ги върне, можеше да се самоубие същата вечер. Особено след като Олимп не се обади.

Олимп беше единственото светло нещо в тази история, единствената ѝ възможна връзка между провала и успеха. Олимп познаваше всички. Хората от модния свят щяха да се вслушат в мнението ѝ, защото го уважаваха. Когато Диди ѝ каза, че тя е била на шоуто ѝ, че е казала, че е фантастично, у Парис се зароди надеждата, че Олимп може да ѝ помогне. Особено след онази вечер. Потрепери, когато си спомни... По-добре беше да не си спомня. В живота на всеки има неща, от които той се срамува, каза си тя, такива слаби моменти, които той си спомня само когато е сам, в леглото посред нощ, и не може да заспи.

Изкачи уморено стъпалата, които водеха до ателието ѝ. Денят, прекаран в работа за Мицоко, беше дълъг. Сега работеше като модел. Само това ѝ оставаше, само за това беше способна сега, когато доказва, че няма талант за дизайнер. Иронията беше в това, че получи работа при Мицоко, заради който нейното шоу се провали. А дали нямаше да се провали и без това? Пъхна ключа в ключалката, като все още мислеше за Мицоко. Точно затова и косата ѝ сега беше къса — всичките момичета на Мицоко биваха принуждавани да си отрежат косата, защото такъв беше имиджът, който според него трябваше да се наложи през пролетта. Като затвори вратата след себе си, хвърли сака си на чертожната дъска, сега затрупана с книги и списания, вместо със скици на модели. После взе на ръце бялото коте — то беше нещо като утешителен подарък от Диди — което изтича да я посрещне, мяукайки радостно.

— Разбира се, миличко — прошепна тя, скрила нос в козината му. Поне имаше при кого да се прибира у дома.

Единственият радостен миг, в който беше изпитала задоволство, беше, когато Финола също трябваше да си отреже косата. Без дългата си руса коса тя приличаше на височка гимназистка, а чертите на лицето ѝ бяха толкова характерни, колкото и на една кукла Барби. Всичката ѝ привлекателност се стопи. А Мицоко искаше определен ефект — елегантни прави носове, дълги, дълги вратове, драматични уста, розови бузи — той искаше костите на лицето да изпъкват, а Финола не притежаваше такива черти. Оттогава той вече не я използваше, а щеше да мине ужасно дълго време, преди косата ѝ отново да порасне.

Парис целуна котето по бялата главичка, занесе пакетираното пиле в кухнята и отрязва парче за гладното си приятелче.

— Заповядай, Алис. — Остави чинийката на пода и котето нетърпеливо се нахвърли на храната. Парис не знаеше защо кръсти котката Алис, може би имаше нещо общо с котката от „Алиса в страната на чудесата“. Спомни си, че Джени им четеше тази книга и всички много я харесваха. Тази вечер не искаше да мисли и за Джени, нямаше нужда да преживява отново скръбта. Поне, помисли си Парис, като събу обувките си и си наля чаша бяло вино от хладилника, се бе научила да гледа реалистично на бъдещето и спря да плаче за миналото.

Телефонът иззвъня. Беше или Диди, който ѝ се обаждаше всяка вечер, за да се осведоми как е тя, или Ален Маркър, млад и талантлив фотограф, на когото почти беше обещала да отидат заедно на откриването на изложба, а после — на вечеря.

— Парис? Къде, по дяволите, беше?

Гласът на Стан Рубин ѝ подейства като студен душ. Не очакваше миналото да се промъкне в живота и отново тази вечер в лицето на Стан Рубин.

— Стан. Добре съм.

— Чудесно. Слушай, Джеси и аз сме тук и аз си спомних, че ти обещах да те заведа на вечеря в „Ласнер“. Е, тази вечер е твоята щастлива вечер, Парис. Облечи си най-хубавата рокля и ела там. Ние сме готови да ти купим най-хубавата вечеря, която някога си яла. — Стан щастливо пушеше цигарата си. Винаги се чувстваше особено добре, когато спазеше някое обещание.

Парис мълчеше. Бореше се с гнева, който се надигаше на мощни вълни у нея. Беше гняв към всичко, което ѝ се беше случило, гняв заради провала на шоуто ѝ, гняв заради причината, която се криеше зад този провал, гняв заради отношението на Стан и Бил към нея и сестрите ѝ. Не можеше повече да го таи в себе си, затова го насочи към Стан. Говореше тихо, спокойно.

— Слушай, ти, старо крадливо копеле — започна тя. — Ако си мислиш, че се отнасяш добре с мен, като ме водиш в скъпи ресторанти и ми купуваш вечеря с парите на майка ми, грешиш. Ти спечели от Джени достатъчно пари, за да живееш удобно до края на живота си, а после я заряза, когато нещата не вървяха твърде добре за нея. Не даваше и пет пари за нея, нито за някоя от нас. Ти трябваше да предотвратиш онова, което се случи — ти, Стан, най-умният адвокат в Бевърли Хилс, нали така? Как стана така, че най-умният адвокат не видя, че мамят клиентката му, и не се погрижи за парите ѝ както трябва? Не даваше и пени за нас — за която и да било от нас — нали, Стан? Всъщност съмнявам се дали си се сетил за нас, докато не си научил за смъртта на Джени. Доста удобна смърт, нали? Искам да те попитам какво щеше да стане, ако тя беше останала жива? Трябваше да бъдат дадени някои обяснения, нали така? Публични обяснения. Знаеш колко много Джени обичаше публичността!

Челюстта на Стан беше увиснала, а цигарата му догаряше, стисната между пръстите му. Джени го гледаше изненадано.

Какво, по дяволите, му става на това момиче, питаше се Стан, докато думите ѝ кънтяха в ухото му. Тя се отнасяше към него като с престъпник! Той имаше чувството, че тя ще заведе дело срещу него, от името на всичките си сестри. Исусе Христе! Стан мъчително преглътна.

— Виж, Парис, знам, че си разтревожена и ядосана... — Но тя го прекъсна. Не беше възможно тя да знае нещо, нали? Откъде би могла да научи? Не, не, не беше възможно. — Хайде, Парис, стига вече, да вечеряме тихо и спокойно. Ще поговорим на вечеря. Ти си все още много ядосана.

Парис се почувства по-добре. Поне веднъж имаше надмощие. Стан Рубин се беше огънал. Когато го заплаши с разследване и съдебен процес, той изведнъж се оживи и се опита да я умиротвори. Може би

наистина трябваше да се поразрови из нещата, може би копелето наистина криеше нещо.

— Това се отнася и за Бил Кауфман — каза тя, като от възбуда повиши глас. — Можете да очаквате съдебния процес, мистър Рубин. О, и между другото, можеш да кажеш на Джеси, че утре ще има разпродажба в „Хлое“. Може много лесно да похарчи няколко хилядарки от парите на Джени там. Докато са все още у вас.

Тя остави слушалката и отпи от бялото вино. Господи, колко добре се чувстваше сега! Не беше се чувствала така много отдавна!

„Ласнер“ заслужаваше похвалите, които се носеха за него, защото наистина беше първокласен ресторант, помисли си Стан, докато ровеше в чинията си. Защо тогава той не се забавляваше толкова, колкото може? Джеси бърбеше оживено със семейство Джонсън, мила двойка от Ню Йорк, с която понякога Стан се сблъскваше по служба. Само че Франк Джонсън беше ядосал Стан с твърдението, че в този ресторант човек трябва да си поръча патица. „Всяка една патица е номерирана, беше казал той, като доброто вино. Не е ли фантастично това?“

Стан се беше опитал да му каже, че това за патиците се отнася за „Тур д’Аржен“, но Франк Джонсън не пожела да го изслуша. И Стан се предаде без борба. Сега всички трябваше да ядат патешко.

Тази вечер нямаше настроение за спорове. Беше доволен да остави Джеси да си бърби с Франк. Джеси майсторски задържаше разговора около него. Исусе, малката Парис Хейвън го беше разстроила; представи си само — да заплашва със съдебен процес! Разбира се, че нямаше да ги призове в съда. Не би могла да си го позволи. Чудеше се дали тя има достатъчно ум, че да повери делото на „голям“ адвокат, като му обещае част от парите, които ще получат като покритие за нанесените щети. Случаят щеше да бъде добър, като адвокат, той го знаеше. Дори да не спечелеше, щеше да опетни репутацията му. По-добре щеше да направи да се обади на Бил, когато се върне в хотела. Стан отпи още една глътка от виното, което си беше поръчал с foie gras. Да, виното беше първокласно. Господи, какво му ставаше, че започваше да се тревожи заради тази никаквица Парис Хейвън?! Би могъл да се справи с нея дори със завързани ръце. Да,

трябваше да се забавлява — беше изминал целия този път, за да се забавлява!

Келнерът донесе патицата, но Стан я отблъсна.

— Не, не искам това, промених решението си. Донесете ми бяла яребица.

— Но, Стан — възрази Джеси, — вече я донесоха, а и всички сме готови да започнем с вечерята. Ще трябва много време, за да приготвят нещо друго.

— Петнайсет минути, мадам — обясни келнерът.

— Тогава всичко е наред. — Стан се облегна назад и бръкна в джоба си за табакерата. — Вие започвайте да ядете. Аз ще изчакам яребицата си. А след това, келнер, ще ядем от муса с манго. — Той намигна на мисис Джонсън. — Ще ви хареса — обеща ѝ той. — Ще ви подейства добре след тежкото патешко месо.

Стан беше изпил две чаши вино, когато пристигна яребицата му. Имаше прекрасен аромат, около нея беше нареден препечен хляб. И пържени картофи.

— Пържени картофи два пъти, Стан — укори го Джеси.

— Даже много добре — каза Стан. — Умирам от глад.

Те бяха приключили с патицата. Джеси призна пред себе си, че Стан беше прав. Трябваше да си поръчат нещо друго. Сега седяха, пиеха вино и гледаха Стан, който се хранеше. И много се изненадаха, когато лицето му изведнъж стана пурпурночервено. Той отвори уста, но не можеше да продума. Като че ли не му достигаше въздух! Беше мъртъв, още преди те да са разбрали какво става.

ГЛАВА 17

Не трябваше чак толкова много време, колкото беше смятал Боб Ронсън, за да вмъкне човек в антуража на Рори Грант. Не бяха необходими и кой знае какви усилия — само подходящи дрехи, подходящ автомобил, неизчерпаем извор пари в джоба и името на добър, преуспяващ търговец.

Истината беше, че Рори е простичка душа — не толкова надарен с ум, колкото с добра физика. И беше по природа мил и дружелюбен. И не задаваше въпроси. Достатъчно беше да му кажеш, че познаваш този и този, който пък познава онзи и онзи, че го виждаш достатъчно често на определени места и той приемаше, че го познаваш отдавна и добре. Дори да беше така, помисли си Боб, докато завързваше връзките на маратонките си, готов за игра на тенис с Рори, той беше така ефектен извън екрана, както и на него. Имаше тяло на атлет и наистина беше добър спортист. Вероятно щеше да победи без усилие Боб на корта. Рори се движеше гъвкаво като животно, независимо дали танцуваше или вървеше по улицата. А в същото време имаше широката усмивка на напълно невинно момче. Ако имаше достатъчно кокаин, че да преодолее параноята. Ако не, нещата се развиваха все по един и същ начин — старите приятели му ставаха незабавно врагове, обвиняваше хората от студиото, че „го шпионират и играят игрички против него“. Той присви очи и се огледа неспокойно, като че ли се опитваше да види кои са враговете му, кои шушукат лоши неща за него. И, разбира се, новите приятели ставаха негови довереници. Нямахше съмнение, че навикът на Рори да взема кокаин щеше да улесни задачата на Боб.

Боб взе чантата си за тенис, марка „Гучи“ и провери съдържанието ѝ. Там бяха ракетата му, хавлията, слънчевите очила, чиста риза и шортите му. Да, беше взел всичко. Време беше да тръгва за срещата с Рори.

— Добра игра, Боб! — извика Рори, тичайки леко към него, за да му стисне ръката.

Боб му отдаде мислено дължимото за това, че не прескочи мрежата.

— Победи ме без много усилия. — Той се усмихна. — Не мога да се меря с теб, Рори.

— Имаш нужда само от малко повече упражнения. — Рори подсуши с хавлията мократа си от пот коса. Седнаха на пейката до корта, за да възстановят дишането си. — Какво ще кажеш да поплуваме малко, за да се поосвежим?

— Мислех да отида до клуба, за да облекча болката в мускулите в сауната. — Боб прибра ракетата си в чантата и дръпна ципа. — Какво ще правиш довечера?

— Нищо особено. Ти защо не се завъртиш наоколо? Ще вземем две момичета и ще си спретнем парти.

— Окей. А това ми напомня за нещо. — Боб отново дръпна ципа на чантата си. — Имам малък подарък за теб. Довечера ще ми кажеш какво мислиш за него. — Той се изправи и наметна небрежно белия пуловер на раменете си — в стила на Рори. И с усмивка тръгна към вратата.

— Хей! — извика Рори, докато оглеждаше с доволна усмивка пакета. — Хей, наистина много мило от твоя страна. Какво е?

Боб махна с ръка.

— Отвори го — предложи той. — И ще видиш.

По дяволите, помисли си Рори, никой не му даваше подаръци ей така, ако се изключи Коледата, но коледните подаръци той не смяташе за такива, а за подкупи от онези, които изкарваха пари от него. Отвори пакета и втренчи поглед в бурканчето, пълно с бял прах. Сигурно имаше половин унция! Подсвирна удивено. По дяволите, този Боб беше нещо различно. Да, можеше да се обзаложи, че стоката е първокачествена. Най-добрата. Прибра коката в джоба си и тръгна към алеята, където беше паркирал черното си „Ферари“. Този Боб беше добро момче и добър приятел. Ще се позабавляват довечера, беше сигурен в това. Ще се обади на Марджи — не я е виждал от векове — и, може би, на Джоан... Да, така щеше да стане. Усмихнат щастливо, той хвърли сака си на задната седалка и влезе в колата. Какво повече би могъл да иска човек от едно черно „Ферари“ и половин унция

първокачествен кокаин, запита се той, докато колата набираше скорост по алеята.

Четиримата седяха върху възглавнички на пода около големия мраморен плот, поставен върху четири лъвски лапи, който служеше на Рори като масичка за кафе. Огромните прозорци гледаха към малък кей и плажа на Ню порт, но сега гледката беше закрыта от мъглата, която се беше появила в резултат на внезапното спадане на температурите. Четиримата пиеха вино от големи кристални чаши и от време на време смъркаха от белия прах. В сребърните купи имаше хайвер. Всъщност всички смъркаха кока, с изключение на Боб.

Марджи беше вече „готова“. Лежеше по гръб на възглавничките, красивото ѝ осемнайсетгодишно лице беше отпуснато и безформено, очите ѝ блестяха, а от устните ѝ неспирно се ронеха думи, които нямаха никакво значение. Тя имаше хубава кожа и права руса коса, постригана умело в права линия. Беше облечена в тъмночервени дънки и тениска „Ралф Лорън“. Боб с тъга си помисли, че тя е дъщеря на някого, отроче на някое мило семейство от средната класа от Енкино, че родителите ѝ сигурно дават и мило, и драго, за нея — например, всичките си кредитни карти, за да може тя да пазарува в „Галерия“ в събота, че сигурно са ѝ подарили кола за шестнайсетия ѝ рожден ден, защото децата на всички други имат коли — а как иначе би могъл да отидеш на училище, освен ако мама не те закара, пък можеш да забравиш за това! Бяха дали на Марджи свобода, а тя я беше проиграла.

Джоан напълни отново чашата си с вино и дръпна дълбоко от цигарата си „Марлборо“. Тя беше по-различна, малко по-голяма. Може би на двайсет и четири? Актриса, сериозна, така му беше казала. Беше казала още, че ще напусне този задръстен град и ще замине за Ню Йорк, където, в „Сентръл парк“ ще играят Шекспир през летния сезон. Да играеш дойката на Жулиета, било по-добре от всички „и други“ в телевизионните надписи, които минавали толкова бързо по екрана, че никой не можел да ги прочете. Да, било много трудно да се пробие и в киното. Била израсла на Бродуей и затова искала бляскави светлини и аплодисменти. „Реалност!“, Джоан беше наблегнала на тази дума. „Никакви боклуци за мен вече, Рори. О, те са достатъчно добри за теб,

ти си различен — имаш приятен външен вид и навици, създадени специално за екрана. А аз не съм фотогенична.“

— Ами ти, Боб? — Рори отмери четири равни дози кокаин. — Ти с какво се занимаваш?

Боб сви рамене.

— С нищо особено. Семейството ми има бизнес на изток. Занимава се с облекло. А от мен се иска да проуча пазара тук и по възможност да лансирам нашите дрехи, но е много лесно човек да се откаже още преди да е започнал. — Той се усмихна на Рори. — Прекарвам прекалено много време в игра на тенис с момчета като теб, просто вися наоколо или ходя на партитата. Ще трябвала предприема нещо много скоро или родителите ми ще ме отзоват.

— Ако това ще накара парите да се завъртят — каза Рори, като подаде едната доза на Марджи, — трябва да го направиш, Боб, и ти го знаеш. От мен да го знаеш, аз съм бил беден и това въобще не е работа!

— Отново ли ще разказваш историята на бедността си? — запита го заядливо Марджи. После щастливо смръкна от коката и избухна в смях, а Рори я загледа втренчено. — Ти никога не си бил беден — каза тя и се наведе през масата, за да го потупа по бузата. — Винаги е имало по някоя възрастна жена, която да се погрижи да не умреш от глад! Като например Джени.

— Глупости! — Рори присви гневно очи. — И не говори за Джени!

— Защо? Чувстваш се виновен ли? — Звънкият смях на Марджи се понесе из стаята, а Боб с интерес загледа как гневът на Рори нараства.

— Хайде, вие двамата, престанете да се заяждате и подайте коката и насам. — Джоан си взе дозата и подаде хартията на Боб. Боб внимателно я плъзна по масата обратно към Рори.

— Хей, Боб, защо не си вземеш? Купил си ми от най-доброто, а не те видях нито веднъж да си вземеш. — Някаква мисъл мина през главата на Рори и го накара да погледне Боб с тревога. — Хей, чуй — каза той, като се наведе към него и заговори по-тихо, — да не би да вземаш от другото, по-силното...?

Боб го изгледа, после сви рамене.

— Исусе, Боб, това е лошо, това може да те убие! Хайде, човече, нямаш нужда от това! Само това тук си заслужава, защото е безопасна дрога. Всичко друго съсипва тялото ти и ти изкарва ума. Виж нас, Боб, ние сме само малко по-весели, малко по-щастливи, това е всичко.

Марджи вече лежеше на пода и се кискаше.

— Престани, Марджи, или ще те изпратя у дома ти — заплаши я Рори.

Марджи се изкикоти за последен път и престана.

— Умирам от глад — каза Боб. — Какво ще кажете да хапнем малко, а?

— Разбира се. — Джоан се плъзна по пода към чантата си. — Аз също бих хапнала.

— Хайде да отидем в „Ла Скала“. — Рори се протегна към телефона, без да изчака отговора им. Той обичаше „Ла Скала“, там винаги намираха маса за него, отнасяха се мило с него и приятелите му, а освен това можеше да накара студиото да плати вместо него. А и човек никога не знаеше кой може да е там. Добре беше да се появяваш там от време на време. Но не и с Марджи, която изглеждаше като някоя отрепка.

— Ти оставаш тук — информира я той. — Ще ти донесем пица.

Марджи се претърколи по корем и увеличи звука на стереоуредбата.

— Добре — каза тя. — Ако оставите това тук. — Тя потопи пръст в бурканчето, а после със смях го облиза.

— Марджи май започва да се пристрастява — изръмжа недоволно Рори, когато се настаниха във „Ферарито“. — Ще трябва да се разделя с нея. И да я изпратя обратно в Долината.

Смееха се, когато колата се понесе в мъглата по булевард „Санта Моника“.

Марджи седеше на открита маса в „Дю Пар“ на булевард „Вентура“ и ядеше палачинки с много масло и кленов сироп. Двойна порция бекон и ягодов шейк допълваха среднощната ѝ вечеря. Боб извърна глава, неспособен да гледа как взема парче бекон с пръстите си, потапя го в сироп и весело го лапва.

— Не знаех, че съм толкова гладна — каза тя доволно. — Това влечуго Рори не биваше да забравя за пицата ми.

— Той е много зает човек — каза Боб. — Не може да помни всичко.

— Аха. Предполагам, че е така. — Смехът ѝ огласи изненадващо пълното заведение. Кафе-бар „Дю Пар“ беше популярно място, където се тълпяха хората, излизаци от последните прожекции в кината, и уморени самотници, готови да изпият посред нощ чаша кафе, да хапнат сандвич или специалитета на заведението — палачинки. — Обаче си мисля, че той забравя, само когато иска — каза тя, взе си второ парче бекон и подаде едно на Боб през масата. — Ето, опитай това, наистина е хубаво.

Боб остави бекона в чинията си до недокоснатото парче ябълков пай, който имаше намерение да даде на Марджи за десерт. Искаше да я задържи възможно най-дълго. Беше достатъчно надрусана, че да говори, без да мисли, и все пак с не достатъчно празна глава, както беше, когато напуснаха къщата на Рори.

— Какво искаш да кажеш с това, че забравя само когато иска?

Марджи отметна назад кичурите си дълга коса с мазните си пръсти и посвети вниманието си на палачинката.

— Знаеш какво — забравя само когато така му е удобно.

— Като например? — подсказа Боб.

— О, като например тази вечер с пицата. Не е забравил, просто е искал да ме накаже за това, че говорих за Джени. Той е много чувствителен по отношение на нея, особено откакто... — Марджи пъхна още едно парче палачинка в устата си и замислено задъвка.

— Искаш да кажеш, защото е бил с нея онази вечер? — каза Боб, решил да се възползва от нейната реакция.

Марджи спря да дъвче и го погледна изненадано.

— Искаш да кажеш, че той ти е казал?

Боб вдигна рамене.

— Ние сме добри приятели.

Марджи си спомни за половината унция кокаин.

— Точно така е, разбира се. Е, аз не знам какво точно се е разиграло там, но той се върна в ужасно състояние. Не беше много добре и когато тръгна, но когато се върна, беше надрусан и съсипан.

При спомена, тя се засмя неудържимо.

— В колко часа беше това? — запита Боб и бутна ябълковия пай към нея. — Около три и половина, предполагам?

— Да, сигурно тогава е било... Спомням си, че тя се обади около дванайсет и половина и аз наистина полудях. Прекарвах си толкова добре дотогава, а после Рори каза, че трябва да отиде и да поговори с нея. По дяволите. — Тя засмука от ягодово млечния шейк през сламката си. — Знаеш ли как се почувствах тогава? Ние бяхме в леглото, а той тръгна да се срещне с онази старица! Исусе, Боб, той дори взе моята кола, защото неговото „Ферари“ биело на очи. А аз мислех, че точно заради това го е купил!

Истината винаги се лее от устата на децата, помисли си Боб. Тази вечер беше узнал от Марджи всичко, което му бе необходимо. Сега вече знаеше как да подходи към Рори.

— Хайде — каза той и бръкна в джоба си за ключовете от колата си, — ще те закарам у дома ти. Май имаш нужда от почивка.

— У дома? — Марджи го погледна с недоумение изпод детския си бретон. — Но аз помислих...

— Забрави за това — каза Боб и тръгна към колата. — Аз си падам по по-възрастни жени.

— О! — Марджи взе чантата си и бързо го последва. У дома! Но беше едва един и половина. Господи, каква досада се оказа днешната вечер!

ГЛАВА 18

Селото Марина де Монтефиоре беше сгушено в една извивка на скалистия бряг в местността Кампаня. На юг от него имаше плаж от чист бял пясък, а на север — малко, естествено пристанище. Зад него имаше малко възвишение, залесено с борове и кестени, а през него се виеше тесен път, който свързваше селото с главното крайбрежно шосе, мержелеещо се в далечината. Селото беше прекалено далеч за тълпите туристи, които се изсипваха от автобусите и караваните, затова те въобще не се мъчеха да го открият. Само онези късметлии, които го бяха зърнали на минаване оттам, бяха забелязали идеалния плаж, малките рибарски лодки в пристанището и избелелите жълти стени и червените му покриви, както и древния замък, кацнал на хълма с изглед към морето. Само те имаха щастието да открият неговия чар.

Индия се беше влюбила в Марина де Монтефиоре още от мига, в който го беше видяла.

Селото притежаваше непреходни качества с неговия фонтан в центъра и белите, спретнати рибарски къщички. Харесваше ѝ хладната мъгла, която се вдигаше призори, острата миризма, която се носеше от малките магазинчета, в които се продаваха салам и наденички, вино и сирене и току-що опечен хляб, обичаше да се отбива и в магазина за дрехи и платове, непроменен от началото на века. Там се продаваха прекрасни шапки, сламени шапки, които бяха истински антики и някои от които бяха в магазина от шейсет години. Женските бяха украсени с панделки, а мъжките — с цветна лента в основата на периферията. В задната част на магазина имаше стъклен витрини, където беше изложено удобно бельо, огромни розови и бели кюлоти, чиито крачоли завършваха със стегнати ластици, благоприлични памучни камизоли, които бяха скроени така, че да закриват напълно гърдите, и черни найлонови чорапи, каквито носеха всички жени от селото. Само гостите и децата ходеха босоноги. Дори в най-горещите дни местните жени обуваха чорапите си. Тротоарите бяха запълнени от столовете на кафе-баровите и почти напълно закрити от сините и зелени тенти, под

които беше приятно прохладно. Всички маси бяха покрити с еднакви покривки на червени точки, в средата на всяка маса беше поставен пепелник „Чинцано“. И местните рибари, и гостите, пиеха капучино и бира „Перони“, наслаждавайки се на слънчевата светлина и спокойствието.

В това беше проблемът, помисли си Индия. Любовта винаги те хваща в капана си. Любовта към дадено място е също като любовта, която изпитваш към друг човек. Паркира фиата в сянката на шадравана и тръгна през площада към кафе-бар „Рикарди“. Беше в селото от месец и всяка сутрин се отбиваше в кафето да изпие чаша еспreso и да хапне пресен хрупкав хляб, намазан с прясно масло и покрит с аншоа. Тази простичка закуска задоволяваше напълно глада ѝ и беше едновременно с това обядът ѝ. Да вървят по дяволите всички изискани френски ресторанти, каза си тя, можеше напълно да се задоволи и с това.

Рибарите от съседната маса ѝ кимнаха за поздрав и тя, без да иска, дочу част от разговора им — за времето и морето на север и за възможността тази вечер да се ловят омари. Индия се чувстваше тук като у дома си, макар всъщност тя да нямаше дом. Изведнъж осъзна, че е щастлива тук, много по-щастлива, отколкото от много време насам. Когато пристигна в замъка на семейство Монтефиоре, узна, че Алдо е призован в Милано — семеен бизнес, казаха ѝ. Очакваха го да се върне след седмица, но досега не беше се върнал. Индия беше посрещната мило от майка му, Паола, графиня Ди Монтефиоре — дребна и крехка дама, чийто дълбок и силен глас беше истинска изненада. „Чувствайте се тук като у дома си, мила“ — беше казала тя. „Направете каквото трябва да се направи. Алдо предложи да започнете с оглед на картините и мебелите. После, когато се запознаете изцяло със замъка, ще видите какво можете да направите за реконструкциите. Страхувам се, че не мога да ви бъда от голяма полза. Трудно ми е да си представя каквито и да било промени, но, предполагам, че ще имаме нужда от още бани. Може би няма да струва чак толкова много, все пак?“ Беше се усмихнала с надежда и Индия разбра, че за графинята ще бъде болезнено да се раздели със съкровищата на замъка. За нея щеше да бъде по-трудно, отколкото за сина ѝ, защото той вече живееше в свят, различен от този. За графиня Ди Монтефиоре това място беше нейният

живот. Тя живееше тук от седемнайсетгодишна, когато се беше омъжила.

Замъкът Монтефиоре беше като перла в короната от дървета, покриващи билото на хълма. Гледаше към морето. Индия много искаше да боядисат стените му в кремаво, да подновят паветата в четвъртитите вътрешни дворове, да замажат арките и фонтаните, да поправят очуканите статуи, да засадят наново жасмина и бугенвилиите, както и другите цветя, които сега растяха безразборно навсякъде. Макар и външният вид на замъка да беше занемарен, той беше пълен със скъпи предмети. Не кой знае колко големи, защото те бяха продадени отдавна. По-светлите петна мазилка тук-там с размерите на картини го доказваха. Но имаше две големи картини, рисувани с маслени бои, в трапезарията. Те бяха, ако не грешеше, от по-незначителните италиански майстори. Имаше и отлично запазени стари мебели, обикновено в стил „френска гостна“, в източното крило. Семейство Монтефиоре трябваше да направи някои жертви, но пък така щяха да успеят да натрупат пари.

Индия си поръча още едно еспресо и започна да разглежда плановете, които беше разпръснала по масата. Замъкът беше построен около централен двор. Първо трябваше да реконструират две от крилата, а по-късно, ако начинанието се окаже успешно, третото, като оставят южното крило, което беше обитавано от семейството. Тя не виждаше структурни проблеми за реконструкцията. Старата сграда беше с високи тавани, стаите бяха просторни. Новите помещения щяха да станат удобни и красиви. Единственият проблем щеше да бъде да се запази самостоятелността и спокойствието на семейство Монтефиоре. Наведе се още по-близо над плановете и се опита да си представи къде ще бъде най-удачно да се разположи новият вход за помещенията на семейството. Както и да го замисляше, излизаше, че алеята за коли трябва да бъде разширена и да обикаля цялата сграда, чак до южната ѝ страна. Това щеше да струва известна сума, но не можеше да имат паркинг само отпред, а после да заобикалят цялата сграда, нали? Така щеше да се разруши основната идея — те да живеят напълно изолирано от гостите на хотела.

Алдо Монтефиоре видя Индия, седнала на маса пред кафе-бар „Рикарди“, докато минаваше с колата си оттам. Беше свела глава над хартиите пред себе си, но той би познал прекрасната ѝ коса където и да

я видеше. Обърна колата и я паркира до нейния фиат в близост до шадравана.

— Синьорина Хейвън?

Индия вдигна изненадано глава и погледна право в топлите кафяви очи на Алдо, оброчени с дълги тъмни мигли.

— О, Алдо... Синьоре... Графе... — каза тя, смутена от неочакваното му появяване.

Той се засмя.

— И Алдо е достатъчно, ако мога да те наричам Индия.

— Дадено — каза тя, — но ако ми позволиш да те черпя едно питие.

— Не трябва ли аз да те почерпя?

Пълните ѝ устни се разтегнаха в широката усмивка, която той добре си спомняше.

— Следващия път — обеща тя — ще бъде твой ред.

Алдо с голямо усилие откъсна поглед от устните ѝ и го насочи към плановете.

— Е, Индия, с работа ли се занимаваме?

— Замъкът Монтефиоре е толкова красив, че се влюбих в него. Когато се разхождам из неговите стаи, си представям романтичните млади графини Монтефиоре и как те завладяват гостуващите им принцове.

Алдо се засмя.

— Ти си като майка ми, прекалено влюбена в него, за да иска да променя нещо. Тя по-скоро възстановила неговия вид от седемнайсети век. Но се страхувам, че ако не го модернизираме, Индия, той просто ще се срути и тогава внуците на романтичните Монтефиоре няма да има къде да живеят.

Неговите внуци! Индия отмести поглед от лицето му. И тя сведе очи към плановете.

— Понякога успявам да съчетая романтиката с практичността — каза тя твърдо. — Мисля, че вашият замък ще успее да направи същото.

Романтичността в погледа ѝ беше изчезнала. Тя изведнъж стана много делова. „Жалко“ — помисли си Алдо.

— Искаш ли да разгледаме стаите заедно по-късно днес? — запита той. — Така ще можеш да ми кажеш какви са плановете ти.

Индия ентусиазирано се наведе над скиците.

— Първо трябва да обсъдим мебелите и картините. Знаеш ли, Алдо, мисля, че можем да заменим антиките, които трябва да бъдат продадени, с модерните дизайни на Пароли. Фабрицио умело съчетава старото и новото. Но те предупреждавам, промените ще бъдат драстични. Ще трябва да се отървем от избелелите тапети и поовехтели драперии. И килимите са толкова износени, че са загубили цялата си красота. Трябва да покрием с килими коридорите на горния етаж, а спалните да застелем със специалните пътеки на „Пароли студио“. И, разбира се, всеки апартамент трябва да има своя собствена баня.

— Апартамент? — Той си мислеше, че ще има просто хотелски стаи.

— Да. Всичките трябва да бъдат апартаменти, някои по-малки, но все пак апартаменти. Някои от по-големите стаи ще разделим така, че да ги превърнем в малки дневни, но по-големите апартаменти ще имат собствени дневни и трапезарии.

Алдо я слушаше удивен. Той всъщност не вярваше, че Индия ще успее да свърши тази работа. Според него тя беше прекалено млада и прекалено красива. Той мислеше, че тя е просто дъщеря на красива филмова звезда, която си играе на моден дизайнер. Живо, усмихнато и щастливо момиче, което му беше направило дълбоко впечатление и се беше запечатало в паметта му, така че той нямаше търпение да я види отново. За него беше истинска радост, че Фабрицио изпрати нея в Монтефиоре.

— Индия — поде той, — аз не...

— Не ме прекъсвай на този етап, просто ме остави първо да ти кажа... — Очите ѝ, също толкова тъмни, блестящи и с дълги мигли като неговите, горяха от вълнение, докато тя продължаваше да му говори какви са плановете ѝ за замъка. И Алдо слушаше, зарадван на ентусиазма ѝ. След като беше прекарал две седмици в компанията на скучните и предсказуеми Мариза и Рената, за него тя беше като глътка свеж въздух.

— Това е толкова умна идея, Алдо — завърши тя. — Замъкът е разположен на уникално място, встрани от пътя, което ще представлява главното му предимство в очите на туристите. Притежава красотата и чара на столетието, в което е построен. И всичко, което

трябва да направим, е да добавим удобствата на двайсети век и малко лукс. Не, всъщност — много лукс. Специално ушити дюшеци за тези огромни стари легла, ще трябва да подобрим и осветлението. Осветлението е много важно, за да се чувстват хората добре. Не е достатъчно само да могат да четат вестник, когато се приберат. О, и прекрасни ленени чаршафи и най-големите хавлии, които успеем да намерим — американците ги обожават. Баните ще запазим в първоначалния им вид, те са просторни, само ще добавим удобства. О, наистина, Алдо, идеята е страхотна!

— Много бих искал похвалата да се отнасяше за мен — Алдо се усмихна, — но всъщност Мариза Пароли измисли всичко.

— Мариза?

— Когато беше тук с братовчедка си преди два месеца, тя каза, че е жалко да се гледа как мястото от запада и тъй като единственият проблем, който нямам, е обслужващият персонал, по-добре ще бъде мястото да бъде управлявано като хотел. Разбираш ли, жените от селото обичат да работят в замъка. Някои от семействата работят за нас от векове. Идеята се доразви у мен. Тя щеше да помогне на всички ни — да разкрие нови работни места за жените от селото и да подпомогне семейството ми.

— Разбирам — отговори Индия. Значи не беше идея на Фабрицио да я изпрати тук, беше начинът на Мариза да се отърве от нея!

— Добре тогава. — Тя бързо прибра скиците. — Това е най-общо онова, което имам предвид. Ако имаш време, ще обсъдим всичко в подробности следобед.

Алдо се чудеше какво толкова е казал, че ентузиазмът ѝ изведнъж се изпари. Тръгнаха заедно към паркираните си една до друга коли.

— Ще се върна към четири — каза той, — ако е удобно и за теб.

По дяволите, помисли си Индия, защо очите му се усмихват така примамливо? Алдо не беше красив по начина, по който беше Фабрицио, но застанал така близо до нея само по риза на ярката слънчева светлина, той имаше за нея същата притегателна сила, която беше изпитала и при първата им среща на партито. Индия се съвзе. Нямаше да позволи да бъде победена от романтичните кафяви очи на Алдо. Беше ѝ дошло до гуша от романтичните италианци!

— Добре. Ще се видим тогава.

— Благодаря за питието. — Той ѝ помахна с ръка, когато тя подкара колата. — Ще се видим в четири. — Гледаше с усмивка след отдалечаващата се кола. Американският ентусиазъм и американската енергия на Индия Хейвън биха накарали повечето Монтефиоре да се обърнат в гробовете си, но специално този Монтефиоре щеше да ги приеме с удоволствие.

Мариза гледаше Фабрицио, който си играеше с децата. Петгодишният Джорджо, облечен в яркожълта пижама и любимите си каубойски ботуши, с които не се разделяше, докато не заспи, се изкатери по сложната катерушка, която Фабрицио беше измислил специално за него, увисна на ръце на най-горния прът и се залюля. Той имаше издълженото слабо лице на Мариза и сините очи на Фабрицио. И дяволско чувство за хумор, което винаги разсмиваше и двамата му родители. Фабиола беше на шест години и пълнобузесто копие на баща си — същата руса къдрава коса и правият нос, характерен за флорентинците. Тя беше много по-сериозна от брат си. Фабиола обичаше да я гушкат. Ако видеше свободен скут, се покатерваше в него. Ако имаше ръка, останала без работа, се сгушваше под нея. Сега тя се беше излегнала в скута на Фабрицио и беше прегърнала коленете му с пълните си ръчички. Това беше идеалната семейна сцена, помисли си Мариза, и може би идеалният момент да предложи следващия си ход.

Все още не можеше да реши дали се ядосва, или е доволна от факта, че Марио Томасети не беше открил нищо нередно в отношенията между Индия и Фабрицио. Той ги следва неотлъчно в продължение на две седмици и представяше своя подробен отчет на всеки двама и четири часа. Те бяха заедно в офиса, но там не можеше да се случи нищо, защото беше прекалено оживено — много хора влизаха и излизаха непрекъснато. Не обядваха заедно, дори не пиеха заедно кафе. Индия като че ли живееше много спокоен живот. Повечето вечери се хранеше сама в заведението близо до апартамента ѝ, а после се прибираше право у дома си. И не излизаше оттам до утрото на следващия ден. А Фабрицио излизаше през повечето вечери, но това беше нещо доста обичайно — той често посещаваше приеми и

вечери без нея, когато те бяха стриктно делови. И периодът, в който детективът го следеше, не правеше изключение. Повечето вечери успяваше да се прибере у дома и да поиграе с децата, преди те да си легнат — точно както беше сега.

Мариза въздъхна от яд. Не искаше да повярва, че съпругът ѝ ѝ изневерява, и особено с Индия Хейвън, но откакто Рената вкара идеята в главата ѝ и въпреки невинните доклади на Марио Томасети, у нея се прокрадваше подозрението, че той ѝ е изневерявал. Точно затова беше предложила, по-скоро беше настояла, Фабрицио да предложи на Индия работата по замъка Ди Монтефиоре. И беше много изненадана, когато Фабрицио веднага и с готовност се беше съгласил, всъщност той много се запали по идеята. Да, всичко беше много странно. Индия отсъстваше вече почти от два месеца. Със сигурност, ако между двамата имаше нещо, Фабрицио щеше да си намери извинение да посети замъка Ди Монтефиоре. Да, доколкото тя знаеше, между тях нямаше други контакти, освен деловите. Хората на Томасети продължаваха да следят Фабрицио, но той, изглежда, беше най-верният съпруг в Италия.

Да, време беше за крайния тест. И ако, както тя подозираше, между тях имаше нещо, това щеше да бъде *суп де гресе* за мис Хейвън.

— Фабрицио! — извика тя, за да заглуши виковете на удоволствие на Фабиола, която той люлееше високо над главата си. — Фабрицио, ще ѝ стане лошо. Остави я! Моля те!

Фабрицио остави дъщеря си на пода, но без да я пуска.

— Ох! — изпъшка той. — Много си тежка. Виж какво направи с бедния си татко. Ох, не мога да се движа. — Той легна по гръб, с протегнати театрално ръце, а Фабиола седна на гърдите му и се задрусна нагоре-надолу, смеейки се.

— Фабрицио, мисля, че ще бъде добре да заведем децата някъде през уикенда, някъде в провинцията да погледат красивата природа и да подишат чист въздух.

— Да, идеята е добра — съгласи се той. — Ще ти хареса, Фабиола, нали?

— Къде? — запита Фабиола и се сгуши в ръцете му. — Къде ще отидем?

— Мислех, че можем да погостуваме на семейство Монтефиоре — подхвърли, уж между другото, Мариза. — Можем да вземем и Рената с нас. Знаеш, че е влюбена в Алдо, а съм сигурна, че и той я харесва. Бракът между тях ще бъде еднакво добър и за двамата. Пък и не е ли време ти и Индия да поговорите за промените в замъка? Сигурно имате много неща да обсъждате?

Фабрицио рязко се изправи до седнало положение, притиснал Фабиола до себе си.

— Всъщност няма нужда аз да ходя до замъка. Преди две седмици изпратих архитект. Той потвърди, че идеите на Индия са добри и възможни за изпълнение и че техническите ѝ чертежи са безупречни. Тя ми докладва идеите си по вътрешния дизайн, а сега работи върху скиците, които да покаже на семейство Монтефиоре. Индия се справя добре и без шеф, който да виси над главата ѝ непрекъснато.

— Но семейство Монтефиоре плащат на студио „Пароли“, не на Индия, нали така? — Тя го погледна лукаво. — Искам да кажа, че няма причина Индия да не иска да види шефа си, нали?

— Разбира се, че няма! — Гласът на Фабрицио издаваше слабо раздражение. — Казах просто, че работи добре и без мен.

— Добре, значи е уредено. Ще се обадя на Паола сега и ще уредя нещата. — Мариза тръгна, нарочно бавно, към телефона в спалнята. Зарадва се, когато телефона вдигна Алдо и ѝ каза, че те ще бъдат повече от доволни да ги видят и да се насладят на компанията им. Бил сигурен, че Индия също ще се радва да ги види. Тя работела толкова упорито, без никаква почивка.

— О, Алдо — поде сладко-сладко Мариза, — моля те, не казвай на Индия, че ще идваме. Искам да я изненадаме.

— Изненада? Разбира се, щом искаш, Мариза.

— Значи ще се видим в петък. Рената също няма търпение да те види, Алдо.

— Всички ще ви очакваме с нетърпение, Мариза — каза Алдо.

Да, готово, помисли си Мариза, като остави телефонната слушалка. Ще подложи малката Индия на изпитание тази седмица и ще даде тласък на нещата между Алдо и Рената. С един удар — два заека, помисли си щастливо. Колко съм умна!

Алдо с усилие се откъсна от плановете, чертежите, договорите и сметките, които бяха затрупали бюрото от орехово дърво — същото бюро, което беше използвал и прапрадядо му, който бил един от най-богатите бизнесмени от семейство Монтефиоре и беше спечелил огромна сума при бума на индустрията. За нещастие, прапрадядо му не беше имал такъв късмет с децата си — две упорити дъщери и син, който гледал на семейното богатство като на бездънен джоб, в който да бърка, за да живее както си иска. Енцо Монтефиоре, синът, чийто портрет нарочно беше окачен на незабележимо място в замъка — в коридора на втория етаж — се ползваше с лоша репутация и беше проиграл парите си в кафенетата и други, още по-лоши заведения, на Париж, по куртизанки и хазарт. Алдо си помисли, че също като другите представители на семейство Монтефиоре, Енцо не вършеше нещата наполовина. Неговите жени били най-красивите и най-добре облечените в Париж, а екстравагантностите и изстъпленията му били широко известни. Това беше една от причините идеята за хотел сега да бъде единствената възможност за семейството. Всички пари бяха вложени в това начинание. Няма връщане назад, помисли си Алдо. Замъкът ще трябва сам да плати за реформацията си или да отиде в забвение като предишните си обитатели.

Индия Хейвън беше умна. Нейната енергия и изобретателността ѝ бяха феноменални. Нейните идеи се разпростираха не само върху трансформацията на замъка — макар че беше свършила чудесна работа и по този проект, — но и върху начините за управление на бъдещия хотел и, най-важното, как светът да узнае за съществуването на хотел „Ди Монтефиоре“. Хотелът щеше да има дузина суперлюксозни апартаменти и дузина по-малки на третия етаж. Жилището на мениджъра, отдавна неизползвано, откакто нямаше вече „имения“, които да бъдат ръководени, щеше да бъде трансформирано в специална вила, която щеше да бъде давана под наем, напълно обзаведена, с камериерки, готвачи и иконом, за огромна сума, на онези, които искаха спокойствие и пълно уединение. Голямата зала и главните гостни щяха да останат по възможност недокоснати. Индия работеше по плановете за обзавеждането и украсата им, които да възстановят чара им и да подобрят удобствата им. Нямаше съмнение, че тя се справя отлично и че като се продадат доста от мебелите, картините и

дреболийките с антикварна стойност, замъкът ще се превърне в прекрасен хотел. А продажбата трябваше да покрие напълно цената.

По предложение на Индия, той вече се беше свързал с компанията RP, с италианската туристическа компания, с „Американ експрес“ и „Томас Кук“, както и с повечето главни въздушни линии. Палацото вече фигурираше в туристическите колони на вестниците и списанията. Като оправи връзката си, изправен пред огледалото, Алдо се помоли да имат наплив от туристи. Собствените му кафяви очи отвърнаха на погледа му, когато се спря за момент пред огледалото, замислил се за предците си. Всички те, с изключение на Енцо, който беше умрял при дуел в Болонската гора в ръцете на прекрасна блондинка, се бяха оженили по любов. Графовете Ди Монтефиоре винаги били известни с красивата си външност и чара си, както и с репутацията си на отлични любовници. Нито един от тях не се беше женил за пари. Е, помисли си Алдо, като огледа леко сплеснатия си нос с усмивка, той не бе красив като тях, не беше сигурен в чара си, а колкото до останалото... Извърна се от огледалото със смях.

Мраморът на стълбището се беше пропукал по краищата, но Алдо знаеше къде трябва да избягва да стъпва, затова бързо изтича по стъпалата и през коридора до малкия салон.

Индия беше сама, облегнала лакти на дългия прозорец, загледана в градината, потънала в зеленина. Здрачът и светлината на лампата караха сцената да изглежда като картина на Реноар — меки извивки и деликатни линии. Но лицето на Индия беше малко тъжно.

— Индия — каза Алдо нежно. Тя се обърна към него стресната. — Като че ли си на мили отгук, потънала в мислите си.

— Мислех за майка си. Тя много ми липсва — отговори Индия. — Предполагам, че звучи глупаво от устата на вече голяма жена, но тя наистина ми липсва. Винаги е била до мен, макар и само мислено. Винаги можех да ѝ се обадя по телефона, когато имах нужда от помощ.

— Това означава ли, че се е случило нещо? — запита Алдо загрижено. — Може би аз ще мога да ти помогна?

— Не става въпрос само за мен, а за трите ни. — Индия успя да се усмихне, макар и с треперещи устни. — Досега, изглежда, дъщерите на Джени не успяват да постигнат успех в живота. — Замисли се за писмата, които беше получила от Венеция, нещастна на онази яхта в Барбадос, влюбена не в когото трябва. — Проблемите в нашето

семейство като че ли започнаха със смъртта на Джени и стават все повече, колкото повече време минава. Сега Парис мисли, че е отговорна за смъртта на някого, и аз просто не знам какво ще прави тя.

Това звучи сериозно, помисли си Алдо, и Индия очевидно има нужда да разговаря с някого. Той хвана здраво ръката ѝ.

— Хайде да се разходим в градината преди вечеря — предложи той. — Толкова е красива в здрача! А ти ще ми разкажеш за Парис.

В сгъстяващия се здрач Индия откри, че ѝ е лесно да разговаря с Алдо. Той слушаше, без да я прекъсва, без да прави забележки, докато тя говореше за сполетялата ги катастрофа след загадъчната смърт на Джени, за изчезването на семейните пари, за несполучливото шоу на Парис, за вината, която тя изпитва, че е проиграла парите на сестрите си, за смъртта на Стан Рубин.

— Парис каза на Стан, че има намерение да го съди, да го накара да върне парите на мама. Тя на практика го обвинила, че ги е откраднал! Каза, че никога не би излязла с него на вечеря, платена с парите на Джени. Но Стан отишъл на вечеря с жена си. И умрял, Алдо. В „Ласнер“. И сега Парис мисли, че го е разтревожила до такава степен, че е получил удар. Казва, че тя е отговорна за смъртта му и никога вече няма да може да спи спокойно. Не знам какво да направя, за да я успокоя, Алдо. Страхувам се. Парис е толкова своенравна, толкова непредсказуема, че е способна да... Способна е на всичко.

Алдо се досети какво има предвид Индия под „всичко“. Тя се страхуваше да изкаже с думи възможността сестра ѝ да се самоубие.

— Парис не бива да е сама в такъв момент — каза той. — Има ли приятели покрай нея?

— Не. Тя живее сама в ателието си — една преустроена таванска стая. И сега за нея то е изпълнено с горчиви спомени.

— Индия, защо не я поканиш тук? Знаеш, че имаме достатъчно стаи.

Лицето на Индия грейна от радост. То изразяваше също така силната ѝ изненада.

— Алдо, наистина ли мога да направя това?

— Разбира се. Бих се радвал тя да гостува тук и бездруго, Индия...

— Да?

— Ако тя не дойде тук, ти ще се чувстваш длъжна да отидеш при нея. А аз предпочитам да не те губя пак... отново.

— Да ме загубиш? — Ароматът на жасмина беше упойващ в здрача на градината. Алдо се наведе към нея, за да надникне в очите ѝ.

— Веднъж вече те загубих. Току-що те бях срещнал, а ти избяга от мен. Не бих искал да се случи втори път. — Устата ѝ го изкушаваше толкова отдавна, че не можеше да ѝ устои повече. Алдо я притисна до себе си и я целуна. Индия обгърна врата му с ръце, отдаде се изцяло на целувката му. Мислеше, че приятният звън е халюцинация, но после разбра, че това е звънецът на къщата, който ги вика за вечеря. Почувства тръпките, които пробягаха по тялото на Алдо, когато той я притисна още по-силно към себе си, и въздъхна, когато той неохотно я пусна.

— Искам да те целуна още от онази нощ, когато се видяхме за първи път — каза Алдо и я целуна по върха на носа. — Може би някой ден ще ми кажеш защо избяга от мен така рязко и неочаквано.

Прегърна я през раменете и така тръгнаха към къщата. Индия много ясно си спомняше защо беше избягала. Защото Мариза ѝ беше дала ясно да се разбере, че той трябва да се ожени за пари. Такъв бил семейният му дълг, според думите ѝ, а момичетата Хейвън нямаха пари. И заради Фабрицио. Спомни си и своето решение никога вече да не бъде любовница на някого. Нямахше право да го целува. Нямахше да целува нито един мъж, който не смяташе, че тя може да бъде част от живота му, а не просто приятно занимание за свободното му време. Нима не беше обещала това на себе си? Но пък и никой мъж, готов да се ожени за пари, не биваше да бъде толкова мил и приятен и толкова привлекателен като този тук! Май липсва един ген, помисли си Индия, спряла се на терасата, все още прегърнатата от Алдо, да, липсва ми генът на здравия разум... Но той толкова много ми харесва! Как може едно момиче да се влюби не в този, в когото трябва. И то толкова бързо!

Индия се обади на Парис веднага след вечеря. Тя си беше у дома. Сама. Каза, че имала дълъг и тежък ден при Мицоко и че била смъртно уморена. Не искала да вижда никого. Индия усещаше дори от разстояние колко потисната и депресирана е сестра ѝ, макар че Парис не се оплака. Отначало, когато Индия ѝ предложи да си почине известно време в Италия, Парис запротестира. Не можела да изостави работата си, Индия нямала нужда някой да ѝ виси на врата...

— О, но Парис, аз много искам да дойдеш! — отговори Индия.
— Имам нужда от теб. Моля те, ела!

В края на разговора вече не беше ясно коя има по-голяма нужда от другата, но Парис се съгласи да пътува. Щеше да пристигне още същата седмица с влак.

Графиня ди Монтефиоре беше на седемдесет и две години. Беше погребала двама синове и съпруга си. Алдо беше последното ѝ останало дете, зеницата на очите ѝ, светлината на живота ѝ. Алдо винаги си беше чаровник — дори със счупения нос, който той отказваше да подложи на пластична операция, макар братята му постоянно да го подкачаха за това. Томазо, най-големият син, беше най-красивото от нейните момчета. Дори когато беше бебе, той разтопяваше сърцата на хората с големите си кафяви очи. А по-късно, в университета, всяваше смут сред момчетата. Паоло беше година по-малък от Томазо и вървеше по стъпките на брат си. Макар и не толкова красив, той беше привлекателен. Алдо се роди по-късно в живота ѝ, когато другите момчета вече бяха съответно на петнайсет и шестнайсет години. Той беше нещо като изненада за Паола и съпруга ѝ. Но сега тя много се радваше, че го има, нейното трето момче, когато другите загинаха при катастрофа на магистралата близо до Неапол. Оттогава минаха десет години, но тя никога нямаше да забрави този ден. Смъртта на съпруга ѝ обаче беше нещо по-естествено — тя можеше да се очаква. И макар да я натъжаваше силно, тя я приемаше като божия воля.

Алдо беше всичко, което ѝ беше останало, а тя остаряваше все повече и повече. Паола ди Монтефиоре искаше внуци. И колкото по-скоро, толкова по-добре. Време беше Алдо да се ожени. Но за кого? Рената идваше прекалено често напоследък. Всъщност, докато в замъка не дойде Индия Хейвън, Паола започна да се чуди на това. Тя забеляза начина, по който Алдо гледаше Индия на вечеря. Беше ѝ много интересно. Предполагаше, че нещата сами ще намерят местата си. Искаше само Алдо да бъде щастлив. И да ѝ даде така желаните внуци, преди да е остаряла дотолкова, че да не може да им се радва.

Уикендът щеше да бъде оживен и натоварен. Рената щеше да дойде с онази лукава и пресметлива Мариза, съпругата на Фабрицио.

Паола не можеше да понася Мариза. Преди не можеше да понася и майката на Мариза. Компенсацията щяха да бъдат децата на Мариза, които тя много обичаше. Бяха толкова сладки! И сестрата на Индия, Парис, щеше да дойде. Да, щеше да бъде забавно да види къщата пълна отново. Ще трябва да говори с готвачката да пригответи официална вечеря в събота и да си осигури допълнителна помощ от селото за уикенда. А сега, в кои стаи щеше да настани всичките си гости...?

Фабрицио беше на кормилото на голямата каравана „Крайслер“. Пътуваха заедно с децата, с гувернантката и с достатъчно багаж за дванайсет души. Мариза и Рената пътуваха в мерцедеса.

— Нека Фабрицио вземе децата. — Мариза въздъхна. — И без това винаги се оплаква, че не прекарва достатъчно време с тях. Но когато прекара с тях няколко часа в колата, с удоволствие ги поверява на грижите на гувернантката.

— Но те са толкова сладки, Мариза. Наистина са много мили и послушни — възрази Рената.

— Разбира се, че са, но дори най-добрите и най-послушните деца могат да се превърнат в чудовища след цял час в кола. Ще се научиш, Рената, когато имаш собствени деца. А това ми напомня — опитай се да прекараш известно време с графинята този уикенд. Старицата иска внуци, Рената. Тя ще бъде много доволна да те има за снаха.

— Въпросът е дали Алдо ме иска за жена.

Мариза я изгледа втренчено, гневно.

— Разбира се, че те иска. Това ще бъде идеалният брак, Рената.

— Искам да кажа, не съм сигурна дали иска мен или парите ми.

— Какъв въпрос! Запитай се какво искаш ти — Алдо или титлата му? Естествено, комбинация и от двете. И защо не? Бракът е нещо практично и на него трябва да се гледа и така.

— Наистина ли? Тогава, ти защо се омъжи за Фабрицио? Той нямаше нито титла, нито пари.

Мариза се усмихна.

— Умно момиче. Много е просто. Фабрицио имаше онова, от което аз имах нужда — беше много красив, много забавен, много активен в социално отношение. Той беше човек на изкуството и аз

можех да му помогна да си пробие път. Аз обичам да имам цел и той ми даде такава.

— Кажи ми истината, Мариза. Беше ли влюбена в него, наистина влюбена?

Гласът на Рената беше пълен с копнеж. Нима това момиче би могло да се откаже от Алдо след всичката работа, която тя беше свършила? Този уикенд трябваше да бъде кулминацията. Алдо щеше да помоли Рената да се омъжи за него. Беше сигурна в това. Последния път, когато се бяха видели, Мариза му беше дала да разбере, че Рената само чака да я помоли, а Алдо знаеше какъв е дългът му. Тя никога нямаше да признае, че се беше омъжила за Фабрицио заради страстта, която той беше предизвикал у нея и пред която тя се беше оказала безпомощна. За нещастие, неговата страст се беше оказала краткотрайна.

— Ние всички обичаме съпрузите си, Рената — каза тя. — Обичаме и децата си. В живота има много по-важни неща от страстта.

Рената я погледна крадешком с лукава усмивка.

— Разбирам. Ще помня това, Мариза. Поне този уикенд. — Тя натисна силно педала на газта, изведнъж изгубила търпение кога ще стигне замъка Ди Монтефиоре.

Индия тичаше към перон номер шест на гарата в Неапол. Както обикновено, беше закъсняла. Уличното движение в града беше много натоварено, но, слава богу, и влакът имаше закъснение. Парис, стройна като сърна, шик в старото си кремаво сако в стил сафари от „Ив Сен Лоран“ и късата си японска прическа, я чакаше до цяла купчина багаж, в ръка стиснала кошница, от която се чуваше жалостиво мяукане.

— Индия, толкова съм щастлива да те видя! Не знаеш колко много означава това за мен!

Двете се прегърнаха силно, докато в същото време бялото коте продължаваше да скимти.

— О, това е Алис. — Парис ѝ показа котката. Индия пхна пръст в кошницата и беше възнаградена с радостно мъркане. — Много е разглезена — оплака се Парис. — Управлява целия ми живот. Предупреждавам те, Индия, тя спи в леглото ми и яде готвено, а не храна от консерва. Алис е като човек.

Индия погледна първо синеоката котка, а после — сестра си.

— Замества човек — каза тя, взе кошницата и направи знак на един носач.

— Тя ми е приятел — призна Парис. — И много се радвам, че я имам. Бях толкова самотна, Индия.

Индия хвана сестра си под ръка.

— Няма нужда да продължаваш да изпитваш самота — каза тя твърдо. — Сега си тук с мен. Ще си разкажем коя какви проблеми има и ще си поплачем. Или ще се посмеем, както предпочиташ.

— Проблемът е в това, че много приличаме на Джени — каза Парис. — Тя не е успяла да промени гените ни с изпращането ни в скъпи училища.

Като се замисли за Алдо, Индия разбра, че Парис говори истината. Носачът, нисък и набит неаполитанец, натовари чантите на Парис на количката и тръгна към мястото, където беше паркирала Индия, отново на забранено място. Само че този път нямаше талон за глоба.

— Това е добро предзнаменование! — възкликна тя. — Виждаш ли, Парис, боговете най-после са с нас! — Огледа с тревога прекаленото слабата фигура на сестра си. — Чуй ме, дете — каза най-накрая, — храната в замъка е страхотна, ще изяждаш всичко, което е в чинията ти — и последната спагета, целия сос, всичко. Няколко закуски в кафе-бар „Рикарди“ и скоро ще придобиеш страхотна форма! — Смееха се щастливо, когато Индия изведе колата от натовареното улично движение на Неапол и се отправи на юг по магистралата към Марина ди Монтефиоре.

Масивната дървена порта на замъка беше широко отворена, за да пропуска слънчевата светлина, готова да посрещне с „добре дошли“ гостите. Паола ди Монтефиоре, елегантна в ленен костюм с цвят на лавандула, се спря в коридора, за да подреди цветята в огромните вази, които бяха поставени върху няколко масивни и съвсем еднакви масички. Застана пред огледалото, потупа косата си с длан, за да ѝ придаде форма, и излезе на входните стъпала точно когато „Крайслерът“ с Фабрицио и децата спря на алеята.

— Здравейте, здравейте! — замахна тя с ръка. — Наистина много се радвам да ви видя. Ах, колко много са пораснали децата! Фабрицио... — Тя го целуна с обич. — Не мога повече да понасям

това. Те стават все по-големи и по-големи и ми напомнят, че остарявам.

— Ти никога няма да остарееш, Паола — каза Фабрицио, галантен, както винаги. Дъщеря му стисна ръката на графинята и ѝ се усмихна сладко.

— Може ли да поплуваме сега? — запита тя и докосна с буза дланта на Паола.

— Разбира се, че не — отговори Фабрицио. — Току-що пристигнахме. След обяда и след като си починете малко, тогава ще плувате.

При мисълта, че ще трябва да почака, очите на Фабиола се ококориха широко и в тях се показаха сълзи.

— О, татко, колко си жесток! — изплака тя. — Дотогава има толкова много време!

Паола се засмя.

— Права си, Фабиола. Хайде да влезем вътре, за да ви покажа кученцата. Толкова са сладки.

— Кученца! — Фабиола и Джорджо се втурнаха едновременно нагоре по стъпалата и изчезнаха по коридора, следвани от гувернантката си, точно когато колата на Рената се показа на алеята.

Мариза беше безупречно облечена и гримирана, както обикновено. Защо никога не си позволява да се облече малко по-свободно, да прояви каквато и да било небрежност, запита се Паола. Дори в лятна дреха и сандали изглеждаше така, като че ли се е издокарала за надбягванията в Аскот.

— Здравейте, Мариза, Рената. Благодаря ви, че ми доведохте децата. Не знаете колко добре ми се отразява тяхното присъствие. Цялото място оживява отново.

— Трябва да се наслаждаваш на спокойствието и тишината, колкото можеш — каза Мариза, докато вървяха към къщата. — Когато реконструкциите бъдат завършени и мястото — превърнато в хотел, ще откриеш, че то е по-оживено, отколкото би искала.

— На мен ще ми харесва — отговори Паола. — Сигурна съм, че всички стари замъци трябва да бъдат превърнати в хотели. Защо иначе са толкова много стаи? Фабрицио, да знаеш, Индия върши чудесна работа. Алдо казва, че трябва да се гордееш с нея.

Мариза наостри уши и изгледа остро Фабрицио.

— Ще се радвам да видя доколко е напреднала с работата — отговори спокойно той.

— А къде е Алдо? — Мариза се разположи на един стол в салона и загледа критично момичето от селото, което помагаше през уикенда и в момента носеше подноса с кафето. Почувствало погледа на Мариза, момичето остави тежкия поднос с треперещи ръце и разля няколко капки върху безупречно белите ленени салфетки. Изчерви се, извини се и излезе. — Ще трябва да обучиш тези селски момичета, Паола — отбеляза тя, като посочи петното. — Гостите ти ще очакват най-доброто.

— Не се съмнявам, Мариза, че гостите, които ще ми плащат, ще намерят хората от селото за мили и чаровни, както и за готови винаги да им помогнат. Ако спомените ми от моето гостуване в Ню Йорк са верни, то за тях промяната ще бъде нещо хубаво и освежаващо.

Защо, запита се Паола, Мариза винаги кара хората да се чувстват неудобно? Тя определено има талант за това.

— Не ни каза къде е Алдо — напомни ѝ Рената.

— Отиде в Неапол тази сутрин. Но ще се върне навреме за обяд. Индия също е в Неапол. Чакайте, мисля, че чух кола.

— Алдо с Индия ли е в Неапол? — запита Рената ревниво.

— Индия отиде да вземе от гарата друг наш гост — сестра си.

От коридора долетя гласът на Индия с лекия американски акцент. Говореше с мъжа, който внасяше багажа им. Мариза гледаше с очакване към вратата. Сега вече ще разбере. Лицето на Индия, когато види така неочаквано Фабрицио, ще ѝ каже истината.

Индия влезе в салона, следвана от сестра си, и се спря рязко, когато ги видя — Рената, Мариза и Фабрицио.

— Мамо, мамо! — Джорджо претича покрай Индия, весело усмихнат. Опитваше се да задържи едно от кученцата в прегръдките си. — Виж, мамо, виж какво имам.

Индия се наведе, за да помогне на Джорджо с кученцето, и моментът отмина. „По дяволите“ — помисли си Мариза, „о, по дяволите!“

— Заведи кученцето обратно в кухнята, Джорджо — нареди му тя. — Мястото му не е тук.

— Но, мамо...

— Веднага, Джорджо.

— Аз ще дойда с теб. — Фабрицио взе кученцето от сина си и се усмихна на Индия.

— Как си? — Целуна я по бузата. — Всичко добре ли върви?

— Да, да... Много добре. Радвам се, че си тук, Фабрицио. Алдо направи една-две забележки, които трябва да обсъдим.

— Чудесно. Ще го направим след обяда.

Парис чакаше, в ръка с кошницата с котето, да бъде представена. В семплите си сако и пола, които очевидно не бяха нови, тя притежаваше изненадващ, небрежен шик, за който Мариза би платила луди пари. С късата прическа и изпъкнали скули Парис беше, помисли си Мариза, изненадващо красива. Ето, тази жена тя би могла да смята за своя съперница!

Индия представи сестра си.

— Графиньо, може ли да ви представя сестра си. Мариза, това е Парис. — Мариза и Парис целунаха въздуха до бузите си. — Спомням си Рената от партито у вас. Каква приятна изненада да ви видя всичките. И децата.

— Да. Истинска изненада, така мисля. — Мариза изгледа Парис от главата до петите, но не можа да намери нито един недостатък. — Вие сигурно сте модната дизайнерка — каза тя. — Четох за шоуто ви във вестниците. Много лошо, че е съвпаднало по време с това на Мицоко. Това ли беше причината за неуспеха ви?

Индия почувства как се изчервява от гняв. Мариза беше такава кучка!

— Ако човек приема нещата така — отговори спокойно Парис.

— Е, искам да ви уверя, че какъвто и да е бил вашият дизайн, не може да е по-лош от този на Мицоко. Господи, какви ужасни безформени дрехи бяха неговите! — Мариза потръпна деликатно от ужас.

— Мисля, че всеки, който изглежда като Парис, сигурно разбира от мода — каза мило Рената. — Сигурна съм, че колекцията ви е била отлична и просто сте имали лош късмет с датата и часа. Спомням си, че той смени датата на своето шоу в последния момент, не беше ли така?

Мариза изгледа изненадано Рената, а Рената ѝ се усмихна спокойно в отговор. Беше се уморила от непрекъснатото заяждане на Мариза с хората.

Графинята наблюдаваше мълчаливо сцената. В тази стая се усещаха твърде много подводни течения. Уикендът обещавахе да бъде забавен. Да, много забавен, помисли си тя с усмивка.

Индия нямаше търпение да остане насаме с Парис.

— Господи, какъв шок! — каза тя, като затвори вратата на стаята си. — Не очаквах, че ще видя Фабрицио и Мариза. И братовчедката Рената! Е, какво мислиш? — Седна на леглото и загледа с очакване Парис. — За Фабрицио, искам да кажа?

— Много е привлекателен, разбира се, но все още не съм имала време да преценя какъв е всъщност.

Индия въздъхна.

— Всичко приключи, знаеш ли, наистина приключи. Сърцето ми дори не ускори ритъма си, когато той ме целуна по бузата.

— Това вероятно също е добре — каза Парис и пусна Алис от клетката ѝ. — Мисля, че Мариза гледаше много подозрително, докато той те целуваше.

— Наистина ли мислиш така? Чудех се... — Индия смръщи вежди. — Е, вече няма за какво да бъде подозрителна. Ако е дошла, за да провери мен и Фабрицио, ще открие, че аз съм невинна. О, Парис, знам, че винаги си ме мислела за луда, но, смяташ ли, че е възможно да се влюбиш в един мъж веднага след като си разлюбила друг? Влюбих се в Алдо. Опитвах се да запазя отношенията ни чисто делови, защото той трябва да се ожени за братовчедката Рената. Семейството има нужда от пари. Той трябва да запази замъка за внуците си, нали разбираш...

Парис гледаше сестра си с изумление.

— Алдо ли ти каза това?

— Е, не, не и с толкова много думи. Мариза първа ми заговори за това, а после Алдо спомена нещо за внуците си...

— Индия, срещала съм хиляди жени като Мариза. Казват онова, което самите те биха искали да чуят, не истината. Не знаеше ли това?

Индия въздъхна. Щеше да бъде хубаво да повярва на Парис, пък и, наистина, начинът, по който Алдо се държеше през последната седмица подсказваше, че не е влюбен в Рената. Нарушаваше графика си, за да бъде с нея възможно най-много време. Бягаха двамата по

плажа рано сутрин, всеки ден обядваха заедно в кафе-бар „Рикарди“, той беше внимателен към нея и забавен на вечеря, а по-късно, след като графинята се оттегляше в стаята си, те се разхождаха в градината и той я целуваше, а понякога имаше и нещо повече от целувка... дори може би много повече. Но тя не искаше да бъде още един кратък „епизод“, преди Алдо Монтефиоре да се ожени за Рената и да започне да води заседнал живот. Не би могла да го понесе.

— Парис, не знам какво да правя, наистина не знам. Може би просто трябва да предам работата в нечий други ръце и да се махна оттук.

— Със сигурност не бива да правиш това. Не бива да зарязваш кариерата си заради който и да било мъж! Работата ти е важна, Индия, при това се справяш добре. Не подценявай това.

„О, Господи!“ — помисли си Индия. — „Ето ме мен, която се оплаквам от проблемите си, а всъщност бедната Парис е тази, която има нужда от помощ.“

— Но аз би трябвало да се тревожа за теб — извика тя, — не за себе си! — Спомни си нелюбезната забележка на Мариза. — Парис, не позволявай на Мариза да те ядосва заради шоуто. Тя винаги се държи така — като кучка! Твоите дрехи са прекрасни и ти го знаеш... Ще имаш и втори шанс, повярвай ми. Ще намерим начин.

Парис гледаше котката, която душеше наоколо, за да опознае новото си жилище.

— Всичко е наред — каза тя. — Това вече го преодолях. Само че, като работя при Мицоко, не ми е възможно да се откъсна от света на модата и разговорите за него. Хубаво е, че съм тук с теб сега, далеко от Париж. Алис също мисли така — погледни я само. — Алис се беше излегнала в цяла дължина на леглото и се наслаждаваше на топлите слънчеви лъчи, които струяха през прозореца.

Индия се засмя.

— Знам много точно как се чувства тя. Окей, Парис, ти и аз ще се справим заедно с Мариза.

— Ами Фабрицио? Той все още ли е влюбен в теб?

Индия се замисли.

— Ние двамата винаги ще се интересуваме един от друг, ще бъдем загрижени за съдбата си — каза накрая, — но любовта си отиде

много отдавна. Само дето съм била прекалено глупава, за да го разбера.

Алдо закъсняваше. Не намали дори когато колата навлезе в алеята. Спря рязко, като вдигна облак от чакъл. Излезе бързо от колата и изкачи стъпалата, като ги вземаше по две наведнъж, приглади косата си, съблече сакото си и отиде в салона.

— Моля ви, простете ми! — извика той, усмихнат. — Трябваше да обиколя всички дърводелци в Неапол. Индия, новите щори ще са готови следващата седмица. — Той взе ръката ѝ в своята, после я целуна по бузата.

Индия се изчерви, когато всички погледи в стаята се спряха върху нея.

— Искам да те запозная със сестра си Парис — каза тя и издърпа ръката си.

„Парис е зашеметяваща — помисли си Алдо. — При това, висока шест фута!“

— Щастлив съм да се запозная с теб — каза той. — Знаех, че Индия има красива сестра, но не знаех, че си чак толкова хубава. Добре дошла в Монтефиоре. — Парис се извисяваше над него, затова той целуна ръката ѝ.

— Мариза, Рената. — Той ги целуна еднакво — съвсем леко по бузата. — А, Фабрицио, добре е, че те виждам. Нямам думи, с които да ти разкажа каква фантастична работа свърши Индия... Всъщност няма да ти кажа, ще ти покажа. Днес следобед ще разгледаме всичко.

— Сигурна съм, че няма да смесваш бизнеса с удоволствието, Фабрицио — каза остро Мариза. — Мислех, че искаш да прекараш повече време с децата.

— Но, сага, ти сама каза, че това ще бъде добра възможност да видя как вървят нещата — каза Фабрицио мило. — Пък и, между другото, къде са децата?

— Те обядваха рано — отговори кисело Мариза. — Сега си почиват, за да могат по-късно да поплуват с баща си.

Около дългата правоъгълна маса в сводестата трапезария Алдо сложи Индия срещу Фабрицио, Рената — между Фабрицио и майка си в края на масата, Мариза — от лявата си страна и Парис — от дясната.

Като улови втренчения изненадан поглед на Мариза, която седеше отляво, той се обърна към Парис.

— Много съм щастлив, че успя да дойдеш. — Алдо ѝ се усмихна топло. — Понякога е добре човек да се откъсва от града. Индия ми каза, че работиш като модел за Мицоко. Това занимание не е ли досадно за човек като теб?

Алдо много точно беше доловил какво не е наред в живота на Парис. Без вълнението, което ѝ носеше измислянето на модели и без да има къде другаде да вложи творческите си пориви, за нея да излиза на подиума и да върви по пътеката, не беше привлекателна работа. Откри, че ѝ е много лесно и забавно да си говори с него, докато Мариза си хапваше от пъпеша в ледено мълчание, игнорирайки напълно Индия, която седеше от лявата ѝ страна.

Рената разговаряше с графинята, а Фабрицио не откъсваше поглед от Индия.

— Добре ли си? — запита я тихо.

— Да, просто чудесно... Да ме изпратиш тук, беше най-хубавото, което можеше да измислиш. Ти го измисли, нали, Фабрицио — добави тя по-тихо, — а не Мариза?

— И двамата — призна той. — Нямах избор, Индия.

Индия усещаше, че Мариза проявява любопитство по отношение на техния разговор.

— Благодаря ти, Фабрицио, за всичко.

— И аз.

Какъв начин да сложиш край на една любовна връзка! На масата за обяд, където присъстват още петима други души, в един от които вече си влюбен! Но нещата между нея и Фабрицио бяха приключили много отдавна, още преди тя да дойде в замъка. Това беше просто формалност.

— За какво благодариш на Фабрицио, Индия? — Гласът на Мариза се вряза в мислите ѝ.

— За това, че ми повери тази работа, че ми даде свобода, че ми даде възможността да бъда тук, в замъка Монтефиоре.

— Ние от замъка сме тези, които трябва да ти благодарят — каза Алдо. — Твоята работа най-вероятно ще промени финансовото положение на семейството ни.

— Тогава предлагам да се възползваш възможно най-добре от престоя си тук, Индия — каза Мариза язвително. — Защото няма да можеш да си позволиш цените на Алдо, щом той отвори хотела. А той ще бъде толкова зает, че няма да има време за когото и да било от нас, особено след като се ожени.

— Имаш ли намерение скоро да се ожениш? — Въпросът на Фабрицио звучеше съвсем невинно.

Алдо им се усмихна щастливо.

— Да — потвърди той. — Да, надявам се скоро да се оженя.

Тишината, която настъпи в стаята, беше пълна. Всички погледи се насочиха към него.

— Е, Алдо — каза Фабрицио и развали магията, — ще ни кажеш коя е щастливката, когато решиш, нали? — Усмихна се на Рената, която седеше срещу него. — Все пак, мисля, че не трябва да се оглеждаме много, за да я видим.

— Да, тя е наблизко — съгласи се Алдо.

Парис видя победоносната усмивка на Мариза и хвърли бърз поглед към Индия, която се преструваше, че се храни. Какво ли означаваше всичко това?

След обяда Индия, Фабрицио и Алдо разгледаха замъка, като провериха всяка една стая и обсъдиха в детайли промените, които трябваше да се направят. Разгледаха и съвсем прясната дупка в земята, която щеше да се разшири и превърне в плувен басейн. Разгледаха и скиците на бара, който щеше да бъде построен в съседство с басейна. Всичко беше наред.

— Това ще отнеме време, разбира се — каза Фабрицио, когато се върнаха в къщата. — Ще минат най-малко шест месеца, преди всичко да бъде завършено. Индия ще трябва да остане тук още малко.

Алдо се усмихна на Индия.

— Що се отнася до мен, това е повече от хубаво.

Индия успя да се усмихне любезно.

— Ако сме свършили — каза тя, — ще отида да намеря Парис.

Намери я на поляната да играе с децата. Тя риташе гумената топка и се смееше щастливо, радваше се на веселите лица на

малчуганите. Поне Парис, изглежда, беше щастлива. А тя така се беше страхувала за нея, когато получи писмото ѝ.

— Смъртта на Сам беше последната капка, с която чашата преля — обясни ѝ Парис, докато се разхождаха боси по плажа. — Дойде отгоре на всичко. Искам да кажа... Е, има някои неща, които няма да ти кажа, Индия, но просто като че ли всичко, което правех, беше грешно и ми носеше нещастие. Нищо не върви както трябва след смъртта на Джени. — Парис проследи с върха на големия си пръст движението на една малка вълничка. — Ако не беше Диди, не знам какво щях да направя. И Алис. Индия, мисля, че никога вече не бих могла да бъда напълно щастлива, докато не постигна успех. Това е повече от творчески импулс. Имам нужда от него, от възбудата, която идва с победата. Искам да бъда някой. И Джени е притежавала тази черта на характера. Сега я разбирам по-добре, отколкото когато и да било преди. Трябва да успея, Индия, просто трябва.

— Щом толкова много искаш, ще успееш. Нищо не може да те спре, Парис. Случилото се само малко те е забавило. Един ден ще постигнеш огромния успех, за който мечтаеш. Остани тук известно време, събери отново нужната енергия и ще бъдеш готова за нов опит.

Парис хвана сестра си за ръка.

— А ти? Харесвам твоя Алдо, той е чувствителен и забавен. И не би чул нито една дума, произнесена от глупавата Мариза.

— Предполагам, че Алдо ще се ожени за Рената. — Индия сви рамене, опитвайки се думите ѝ да звучат нехайно. — Видя какво се случи на обяд.

— Ако се ожени за нея, няма да бъде заради парите ѝ. Той е от тези хора, Индия. Защо иначе ще продава скъпоценностите на замъка, за да финансира начинанието с хотела? Със сигурност би могъл да изчака малко и да използва нейните пари, нали?

Да, това беше вярно — всичко по реконструкцията можеше да бъде свършено с парите на Рената. Ако беше така, нямаше нужда да продава нещата, на които очевидно толкова много държеше.

— Забелязах, че той поздрави първо теб — каза Парис. — Твоята ръка задържа, а към Рената се отнесе също както и с Мариза — приятелски, но не интимно.

— Може би пази интимностите за след брака.

— Индия, за бога! Той каза само, че има намерение да се ожени, а Мариза очевидно реши, че става въпрос за Рената. А аз мисля, че той имаше предвид теб. Алдо е прекалено много мъж, за да се остави да бъде манипулиран от Мариза. Струва ми се, че той държи на мнението си и действия, както е решил. Нима ти по свое желание ще отстъпиш мястото си на Рената? Какво се е случило с борбения дух на Индия Хейвън?

— Но какво да направя? Не мога направо да го попитам, нали?

— Каж ми истината. Влюбена ли си в Алдо? Ако той те помоли да се ожениш за него, ще го сториш ли?

Индия замълча, победена от логиката на сестра си. Дали ще се омъжи за него? Да, веднага. Знаеше го. Но нали щеше да се омъжи и за Фабрицио, ако той беше свободен. Да. Само че, както показва животът, бракът нямаше да е успешен. Връзката ѝ с него нямаше нищо общо с онова, което сега изпитваше към Алдо.

— Да — каза тя най-после. — Да, бих се омъжила за него. Но той не ме е помолил.

— Готова съм да се обзаложа, че не е помолил и Рената. Знаеш какво би казала Джени в такъв случай, нали, Индия? Има само един начин да разбереш.

— Да го попиташ — каза тихо Индия.

— Дяволски си права. Джени не би чакала някой мъж да събере кураж. Давай направо или се отърви от него, би казала тя. Ако той не иска да се ожени за теб, тогава го забрави. А ако иска? Индия, няма какво да губиш.

Индия повдигна полата си и затича към вълните. Смееше се щастливо, когато скочи във водата.

— Обичам те, Парис! — извика тя. — Ти караш всичко да изглежда толкова просто.

Парис реши, че Индия трябва да има изискан вид на вечеря и че нито една от дрехите, които Индия беше взела със себе си, не става за целта.

— Нима не усещаше, че се състезаваш с друга жена? — запита Парис и премести скимтящата Алис от капака на куфара си, за да отвори и прерови. — Е, какво ще кажеш за това?

Индия огледа светлосивата копринена рокля.

— Малко е дълга за моя ръст, пък и без това изглеждам ужасно в сиво.

— Не и когато аз се заема с теб. — Парис разстла роклята на леглото и започна да оглежда шевовете ѝ. — Тази я ших за Наоми, затова е по-голяма от обичайните ми неща. Тя е от онези, които винаги се продават.

— Искаш да кажеш, за хора, които, като мен, не са модели?

Парис се засмя.

— Точно така. Ако я разпоря тук, изрежа деколтето по-ниско и я скъся с шест инча, а може би дори повече, тя ще стане къса — едва ще стига до коляното... Да, това е точната дължина. Подай ми ножиците.

Парис уверено започна да реже коприната.

— Няма да успееш да свършиш навреме — възрази Индия.

Парис се усмихна уверено.

— Това е нищо и никаква работа — каза тя. — Ще съм готова за час. Иди си вземи душ. Аз ще ти поставя грима.

Парис наистина беше добра в работата си. След четирийсет и пет минути беше разширила горницето на роклята с парчета дантела от подгъва, бе скъсила полата и бързо бе пришила подплатата от тафта.

Накара Индия да седне пред тоалетката, извади гримовеите си и започна работа. За десет минути преобрази Индия от красиво момиче в екзотична жена. А когато Парис надяна роклята през главата на Индия, дръпна ципа и завърза колана от сива тафта на панделка на гърба, Индия разбра колко умна е сестра ѝ. Дрехата прилепваше плътно по нейното тяло, подчертаваше тънката ѝ талия и пълните гърди. Деколтето беше изрязано ниско, а ръкавите бяха само малки парченца дантела — беше идеалната рокля за официалната вечеря, която беше планирана за тази вечер. И да накараш един мъж да те помоли да се омъжиш за него!

Изведнъж Индия осъзна, че времето бързо лети.

— Парис, имаш само двацет минути за себе си!

— Ще бъда готова за петнайсет — каза Парис, вече тръгнала към душа.

Графинята и Алдо чакаха в големия салон гостите си, когато двете слязоха долу. Парис забеляза, че лицето на Алдо грейна от

щастие, когато видя Индия. И си помисли, че поне една рокля от нейната колекция си е струвала направата.

Мариза, която влезе след тях, ги изгледа изненадано. Парис, в строго бяло сако от сатен и черна блуза, беше превъзходна. Мариза се почувства раздърпана в роклята си от „Валентино“ с широка пола, а беше я намерила очарователно женствена, когато я беше купила! По дяволите! А само погледнете Индия! Не беше свикнала да заема второто място.

Синът на Рикарди от селото, когото обучаваха за главен келнер на бъдещия хотел, сервира чашите с шампанско. Мариза наблюдаваше внимателно Фабрицио, който говореше с Парис и Индия... Не, беше сбъркала, между Фабрицио и Индия нямаше нищо. Неговата усмивка беше спокойна и естествена, а нейната — невинна. Испита по-голямо облекчение, отколкото си беше мислила, че е възможно.

Децата дойдоха, облекли вече пижамите си и придружени от гувернантката си, за да кажат „лека нощ“. Дадоха им да отпият по глътка шампанско и да хапнат малко шоколад, преди да си легнат. Алдо и Фабрицио ги занесоха „на конче“ до спалнята.

Разговорът по време на вечерята беше лек и приятен, без паузите, които го съпровождаха по време на обяда. Дори Мариза се държеше добре и сърдечно, а Алдо, този път седнал между Индия и Рената, оказваше еднакво внимание и на двете.

После пиха кафе в салона. Нощта беше топла и безветрена и големите прозорци бяха отворени, за да пропускат поне малко свеж въздух. Разходиха се в градината, насладиха се на пълната луна и спокойното море. Рената, хванала Алдо под ръка, чакаше той да каже нещо. Сигурно, ако искаше да се ожени за нея, тази беше идеалната нощ да я помоли за това.

— Къде мислиш да прекараш лятото тази година? — запита я той. — В Сардиния или в Южна Франция?

— Още не знам. — Рената беше изненадана. Не точно това очакваше да чуе от него. — Семейство Боан ме помолиха да им гостувам във вилата им в Антиб, но още не съм решила дали да приема поканата.

— Трябва, Рената, там ще ти хареса.

— Да. Е, може и да приема. — Рената някак си притихна. — А ти, Алдо?

— Аз? Страхувам се, че дълго време занапред няма да имам почивен ден. Не и докато не изправа това място отново на крака. Надявам се, че ще помогна на други хора да се наслаждават на ваканцията си. Виж, Индия и Парис се разхождат по плажа. Да отидем ли при тях?

— Не! — каза рязко Рената. — Чувствам се много уморена. Мисля да си лягам вече.

— Лека нощ, тогава, Рената. Спи добре. — Алдо я целуна нежно и гледа след нея, докато тя отиде при майка му и Мариза на терасата.

Когато отиде при Парис и Индия, те се връщаха и бяха стигнали до стъпалата, които водеха към плажа.

— Дойдох да погледам луната с вас! — извика им той. — Рената си легна, защото била уморена.

Парис се прозина.

— Страхувам се, че денят беше дълъг и за мен. Ако нямате нищо против, мисля и аз да си легна.

Алдо хвана Индия за ръката и ѝ помогна да слезе по стъпалата.

— Изглежда, само ти и аз сме романтични натури, които копнеят да гледат лунната пътека в океана — каза той.

— Така изглежда.

Той я прегърна през раменете, докато вървяха по твърдия пясък към плажната ивица.

— Индия, не съм оставал насаме с теб през целия ден. Липсваше ми.

— Така ли?

— А аз не ти ли липсвах?

Индия не отговори и той я погледна изненадано.

— Да или не?

Индия си пое дълбоко дъх и го каза:

— Алдо, ще се ожениш ли за Рената?

— Защо ми задаваш такъв въпрос? — Алдо я гледаше втренчено, загубил и ума, и дума, от изненада.

— Искам да ми кажеш истината. Е?

На лунната светлина очите на Алдо бяха тъмни. Беше невъзможно да се разгадае какво мисли.

— Рената ли ти каза, че е възможно да се оженим?

— Ами, не...

— Значи е Мариза! Индия, защо съм тук с теб? Защо щях да прекарам последните няколко седмици с теб, ако бях влюбен в Рената?

— Мариза всъщност не каза, че си влюбен. Искам да кажа, Рената има много пари, а ти имаш нужда от средства за замъка.

— Исусе Христе, Индия! — извика гневно Алдо. — За какъв ме мислиш? Наистина ли мислиш, че бих се оженил за Рената, за която и да е жена, заради пари? Защо въобще слушаш тази глупачка Мариза? — Той я хвана и я разтърси. — Ти повярва ли й?!

Гневът му я впечатли и Индия го погледна недоумяващо.

— Не знаех какво да мисля... Възможно беше ти само да флиртуваш... Може би за теб аз бях само „малко забавление“...

Алдо беше шокиран.

— Как е възможно да си мислела така? Нека ти кажа нещо, Индия. Нито един Монтефиоре не се е женил заради пари. В нашето семейство сме романтици, любовници, не финансисти.

Индия слушаше мълчаливо, а гневът на Алдо набираше сили.

— Не знаех, Индия, че можеш да проявиш глупост да повярваш на жена като Мариза Пароли!

— Аз не съм искала да й вярвам. Наистина много ми се искаше да вярвам, че започваш да се влюбваш в мен.

Алдо отново я сграбчи за раменете.

— Разбира се, че се влюбих в теб. Започнах да се влюбвам още когато разля шампанското си върху ръкава на сакото ми, но ти се държеше настрана от мен. Ела тук. — Той я прегърна здраво, притисна я до себе си. — Ти, лудо момиче — прошепна между целувките, — разбира се, че съм влюбен в теб.

Индия почувства как всичките й добри решения се топят от целувките му. Погали косите му, притисна се в него.

— О, Алдо! Аз също те обичам, но не мога да бъда твоя любовница.

— Любовница? Мили боже, Индия, аз не те моля да бъдеш моя любовница. Моля те да се омъжиш за мен.

Гледаха се в очите на лунната светлина.

— Да се омъжа за теб? — запита изненадано Индия. — Но защо?

— Защо? Има хиляди причини. Коя от тях искаш да чуеш? Че не мога да управлявам хотела без теб? Ти си властна и способна американка!

Индия отметна глава назад и се разсмя.

— Това е разумна причина. Не съм сигурна дали Джени би я одобрила, но е разумна.

— Тогава съм сигурен, че ще одобри останалите причини. Не мога да живея без теб, Индия Хейвън. Ти внесе радост в живота ми. Искам вечно да те обичам, да имаме деца, да остаря с теб. Моля те, кажи, че ще се омъжиш за мен.

Сцената е романтична като сцена от някой филм с Джени Хейвън, помисли си Индия. Лунните лъчи осветяваха мъжкото лице под точния ъгъл, вълните даваха необходимия шумов фон, а собствените си черти тя познаваше прекалено добре.

— Да. О, да, Алдо — каза тя. — Аз също искам да се омъжа за теб.

Когато устните им се сляха, тя знаеше, че Джени щеше да одобри края, ако беше жива... Камерата щеше да се премести от двойката влюбени към вълните, които се разбиват в брега, а после — към по-дълбоките води... Само че истинският живот беше по-хубав от Холивуд.

ГЛАВА 19

Ню Йорк не беше най-приятното място през месец юни, но Олимп сметна, че жертвата може би си струва. Излезе от колата си, в която имаше климатична инсталация, и влезе във фойето на хотел „Хемели Палас“ на Мадисън, където също имаше климатик. Огледа се възхитено наоколо. Поне хотелът беше добър. Добрият хотел винаги се познава по цветята и типа хора, които се срещат във фойето. Провери на рецепцията и ѝ казаха, че апартаментът ѝ е на десетия етаж. Вътре я чакаха цветя и плодове — подарък от загрижения мениджър. Тя вдигна телефонната слушалка и се обади на румсървиса, за да си поръча голяма и много добре изстудена бутилка минерална вода „Перие“ и сандвич. Олимп никога не пиеше и не ядеше в самолетите, дори на конкордите, защото това само помагаше за дехидратацията на организма и не улесняваше с нищо полета. Следователно, в момента тя умираше от глад. Събу обувките си, седна на леглото, набра оператора и помоли за външна линия. Указателят, който държеше, беше отворен на буквата „М“. Тя набра номера и зачака Фиц Макбейн да се обади. Номерът беше неговият личен. Този път обаче никой не вдигна.

По дяволите. Дали не беше извън града? Сигурно не. Беше ѝ казал, че му се налага да бъде в Ню Йорк през по-голямата част от юни по работа, а по-късно през лятото ще отиде до Европа. Олимп се надяваше да е разбрала правилно, защото пътуването ѝ струва цяло състояние. Ще си вземе душ и ще опита отново.

Трийсет минути по-късно, подкрепена от сандвича и посъживена от водата, тя отново набра номера. Фиц отговори веднага. Дори да беше изненадан, че я чува, не го показа. И когато след пет минути Олимп остави слушалката, тя имаше среща с Фиц за вечеря в „Льо Кърк“ в осем и трийсет същата вечер.

Фиц седеше срещу Олимп на дискретна маса в ъгъла, докато двама келнери играеха доста сложен балет около тях — носеха

бутилки, от които той да избере, палеха цигарите им, носеха и отнасяха листове с меню. Олимп им кимна, за да покаже, че е доволна от обслужването.

— Значи изборът ми е правилен — каза той. — Помислих, че това е идеалното място за теб.

— Обожавам го, Фиц. Очарователно е, обслужването е добро и е... спокойно, интимно.

Фиц отпи от скоча си. Обикновено не пиеше уиски преди виното, но Олимп си беше поръчала кампари, така че и той трябваше да вземе нещо.

— Никога не съм го смятал за интимно, Олимп.

— Разбира се, че е интимно — за определени хора. Погледни ги. — Олимп посочи с цигарата си към хора, които поздравяваха весело познатите си или тези, които се надяваха да опознаят по-добре. — Те правят мястото интимно за хора като нас, които са тук, за да вечерят. Сами. Те дори не забелязват присъствието ни.

Фиц се засмя на изненадващата ѝ логика.

— Предполагам, че си права, макар лично аз да смятах, че и ти си от общителните.

Олимп му се усмихна с възможно най-скромната си усмивка.

— Само когато обстоятелствата ме принуждават, Фиц. Не и при нормални обстоятелства. Не мога да измисля нещо, което би ме зарадвало повече от това да вечерям сама с приятен човек, с човек, когото харесвам. Освен, може би... — Тя се засмя и направи жест с цигарата, която държеше по-скоро за ефект, отколкото за да пуши. — Ах, мили Фиц, не знам дали ти си свикнал с директността на французойките.

— Със сигурност не и преди ордьовъра — каза тихо Фиц, когато келнерът се появи с аспарагуса и пушената съомга, които си беше поръчал. Чувстваше се добре за първи път от седмици насам, а това му напомняше и за миналия път, когато беше с Олимп — на партито на Бендор в Барбадос. И тогава му беше много забавно с нея. Тя караше хората да се чувстват свободно и щастливи. Мъжът можеше да се отпусне в нейната компания. Тя флиртуваше откровено, без игричките на Раймунда. Но тя не беше Венеция, спомни си той и изпита болка. И по-добре, че не беше! Той сложи парче от съомгата върху хапка черен

хляб и го подаде на Олимп. Вместо да го вземе с ръка, тя се наведе и го пое с уста, като розовият ѝ език леко докосна пръстите му.

— Прекрасно — каза тя. — Трябва да призная, Фиц Макбейн, че обожавам добрата храна. Това е една от слабостите ми.

Фиц не попита какви са другите.

— Как е Бени? — запита вместо това.

Олимп изяде аспарагуса си, преди да отговори. Изтри екстравагантно червените си устни със салфетката, без да размаже червилото си.

— Бени е добре. Той е в Австралия — място, което не ми допада особено. Всички онези овцевъдни ферми, пиенето на бира. Бедният Бени, страхувам се, че е пристрастен към бирата. — Тя потръпна, за да покаже ужаса си. — Надявам се, че ти не пиеш бира, Фиц?

Фиц се усмихна.

— Всички знаят, че пия — призна той. — Не забравяй, че съм израснал в Тексас. Тук си в компанията на най-известния търсач на нефт.

— Така ли?

Как успяваше да каже толкова много неща с очите си?! Фиц беше очарован. Ако Олимп искаше да го омагьоса с флиртуването си, то тя беше успяла.

— Какво те доведе в Ню Йорк? — запита той, когато келнерът прибра чиниите им.

— О, пазаруването. И... любопитството.

— Какво би могла да си купи една францужойка в Ню Йорк? Какво, което да го няма и в Париж?

— Е, може би само любопитството, тогава.

Фиц се наведе напред, усмихнат.

— И по отношение на какво по-точно си любопитна?

— Между другите неща и за това, как ли изглежда апартаментът на един от най-известните търсачи на нефт...

Олимп беше също толкова красива и гола, колкото беше и облечена — нещо, което се срещаше рядко при богатите жени, следващи модата. Или, поне доколкото Фиц знаеше. Стоеше без стеснение пред него гола с дяволит блясък в очите. Точно очите ѝ го

караха да я желае така силно. Те признаваха, че е порочна, но не беше ли това забавно? И защо да не бъдат порочни заедно? О, и те бяха, много порочни бяха. Олимп го съблазни така красиво и успешно, както и флиртуваше. Галеше го, после се отдръпваше и той оставаше, треперещ, да чака следващата ѝ ласка, докато накрая не издържаше повече и я сграбчваше, влизаше в прекрасното ѝ тяло, докато тя тихо му шепнеше колко голямо е удоволствието ѝ. Страстта ѝ беше равна на неговата. После седна гола, облегната на възглавниците, запалила цигара. И му се усмихваше с онази дяволита котешка усмивка. Изглеждаше елегантна, уверена, готова за онова, което той ще предложи, макар че, как успяваше да изрази всичко това без думи, Фиц не знаеше. Но нямаше никакво съмнение у него, че тя е жена, една на милиони.

— Харесваш ли Средиземно море по това време на годината? — запита я той.

Топлите, синьо-черни нощи подлудяваха Венеция. Бяха дори още по-лоши от горещите слънчеви дни с топлите меки бризове, които ухажваха голото ѝ тяло, докато се печеше на задната палуба на „Фиеста“. Сама. Трябваше да се върне в Англия. Знаеше, че трябва. Обратно у дома, щеше да се чувства толкова... толкова добре. С въздишка, Вени седна в леглото. За нея не беше добре да е тук сама. Нямаше я Кейт, с която да си поговори, а писмата, макар и дълги, не можеха да я заместят. И трябваше още да каже на Морган, че няма да се омъжи за него, макар че истински се бе опитала да го приеме. Само че той просто отказваше да приеме отказа ѝ. Идваше да я види всяка седмица, когато имаше възможност. А веднъж дори беше дошъл с Фиц.

Бяха пристигнали неочаквано, но тя беше разбрала, че Фиц е на борда, по повишената активност на екипажа. Морган беше подал глава през вратата на кухнята, за да ѝ каже „здравей“ и да я помоли да вечеря с тях, но тя беше отговорила, че като главен готвач, ще се радва да заработи заплатата си. Не можеше да се срещне с Фиц в присъствието на Морган. Стоеше далеч от салона, а по-късно, след вечеря, видя бащата и сина да се разхождат заедно по палубата и да обсъждат срещата, която имаха по пътя си към Каракас. Знаеше, че трябва да тръгнат рано на следващата сутрин, затова стана преди изгрева на

зората с надеждата, че Фиц може да дойде да я види, че още чувства същото като нея.

Занесе кана кафе на палубата и остана там. Гледаше изгрева на слънцето, когато Фиц се появи. Беше облечен официално в безупречен бежов костюм. Гъстата му тъмна коса беше гладко сресана и все още мокра от душа. Не беше закопчал най-горното копче на синята си риза, а възелът на вратовръзката му беше хлабав. Тя долавяше мириса на афтършейва му — свеж и с аромат на цитрусови плодове. Не се усмихна. Стоеше и я гледаше, а после се извърна и насочи поглед към брега.

— Сутринта е прекрасна, Венеция — каза неангажиращо. А тя стискаше каната с кафе, неспособна да проговори. Тогава той се обърна отново към нея и каза: — Как си, Вени?

Озадачи я изражението на очите му. Дори сега тя продължаваше да се пита какво беше то. Не преставаше да мисли за това. Гледаше я така, като че ли я виждаше за първи път, като че ли я сравняваше с някакъв свой спомен за нея, като че ли тя беше непознат за него човек. И тогава тя му каза каквото имаше да му казва, много ясно изрази как се чувства.

— Липсваше ми, Фиц.

Изражението на лицето му се смени. Той като че ли надяна маска — учтива, усмихната, официална маска.

— Да, доста си самотна тук — каза той. — Но през следващите няколко седмици ще имаш много работа. Няколко приятели ще дойдат да погостуват на „Фиеста“. Около дузина или някъде толкова. За теб ще е по-добре да бъдеш заета с работа. И да има млади хора около теб. Морган също ще прекара известно време тук. Мисля, че така и двамата ще се почувстват по-щастливи. — Погледна часовника си. — Пет и половина — каза, смръщил вежди. — Трябва да тръгваме. Сигурен съм, че Морган ще иска да ти каже „довиждане“. — Тя го гледаше безпомощно, все още стиснала каната с кафе. — О, Венеция, още нещо. Не съм забравил... — Сърцето й спря да бие. Той щеше да й каже, че не е забравил онази нощ, че все пак не я е забравил... — Не съм забравил обещанието си да разследвам финансовите дела на Джени. Ще те информирам веднага щом разбера нещо със сигурност.

Тя му благодари, като успя да овладее гласа си да не трепери. Тогава Морган също излезе на палубата, весел и уверен в себе си. И

моментът отлетя.

Това беше единственият път в продължение на два месеца, когато тя видя Фиц. И все още беше тук, на „Фиеста“, хваната като в капан. Като муха в края на конеца, който я съединява с него.

Беше ѝ малко по-лесно, когато красивата яхта се напълни с хора. Беше по-заета, отколкото можеше да си представи преди това. Радваше се, че има работа. Приятелите на Фиц бяха млади и весели. Притежаваха характерната за американците общителност и отвореност към хората. Отнасяха се с нея като с равна всеки път, когато тя им позволеше. Но сега беше дошъл моментът на истината. Вчера капитанът ѝ беше казал, че „Фиеста“ ще замине за Средиземно море, където ще прекарат летните месеци. Имало съобщение за нея от мистър Макбейн. Той щял да бъде очарован, ако тя остане на „Фиеста“, но щял да я разбере, ако предпочита промяна в начина си на живот. В зависимост от решението ѝ, той щял да ѝ уреди полет до Лондон или до Ница.

Седнала в леглото, обгърнала коленете си с ръце, Вени се взираше в топлия мрак. Разбира се, трябваше да замине. Той точно това е искал, когато ѝ каза „довиждане“. Беше я посъветвал да забрави онази нощ и тя трябваше да успее да го направи. Венеция се поколеба само за миг, а после излезе на палубата и тръгна към каюткомпанията. Всички, с изключение на нощната смяна на мостика, още спяха. Тя стигна стаята на Фиц, без никой да я забележи. Затвори вратата след себе си и отиде в банята. Взе шишенце с афтършейва на Фиц, сложи си малко в основата на шията и между гърдите, а после малко по-надолу — по корема и бедрата. Върна се в спалнята, съблече се и легна в леглото на Фиц, сгуши се във възглавницата му, обгърната от мириса на неговия одеколон. Преструваше се, че той е при нея. Не правеше това за първи път. То я караше да се чувства някак си по-близо до него...

Ярката слънчева светлина на следващата утрин я накара ясно да осъзнае реалността.

Трябваше да вземе решение и знаеше какво трябва да бъде. Не можеше повече да продължава да живее така. Фиц очевидно не искаше да има нищо общо с нея. Трябва да се върне у дома. Но преди това да изясни нещата между себе си и Морган, да му каже истината — че между тях никога не може да има нищо. Не беше честно да се измъкне

подло. А и не беше честно от страна на Морган да отказва да повярва на думите ѝ. И двамата трябва да бъдат свободни. Не можеше да чака да го види. Трябваше да му пише.

Писмото на Индия я накара да го отложи. Или по-скоро, поднесе ѝ подходящо извинение за забавянето. Фактът, че Индия ще се омъжва за чаровен италиански граф на име Алдо и че после ще живее щастливо в замък, който гледа към Средиземно море, я накара да изпита за първи път истинско щастие — такова, каквото не беше изпитвала от векове. Поне едно от момичетата на Джени щеше да бъде щастливо, помисли си тя, докато препрочиташе писмото на Индия. Тя и Парис щяха да бъдат шаферки. Сватбената церемония щеше да се състои в църквата на селото Марина ди Монтефиоре.

Лесно ѝ беше да си каже, че Марина ди Монтефиоре е в Средиземно море и че тя без друго трябва да отиде там. Така че можеше да остане на „Фиеста“ през летните месеци. Защо, все пак, да не даде и на себе си още един шанс...

ГЛАВА 20

Марина ди Монтефиоре щеше да празнува сватбата на младия си граф. Селото беше en fete, украсено с ярки знаменца и пъстроцветни ленти. По дърветата бяха накацали редици от шарени крушки, а на площада бяха подредени маси за празничната вечеря — подарък от граф Алдо и неговата съпруга — която щеше да се състои вечерта. После щеше да има фойерверки в замъка, а след това — сериозно пиене за старите моряци и танци за младите хора. Местният оркестър бързаше да се упражнява, защото щеше да изпълни кратка серенада за младата двойка, когато тя излезеше от църквата и се настанеше в каретата, щедро украсена с панделки и цветя и теглена от две съвсем еднакви магарета. С тази карета те щяха да се върнат в замъка.

Индия беше много красива булка, крехка и стройна в бялата рокля от тафта, ушита от Парис, с оранжево цвете в косата и неизмеримо щастие в очите. Ръка за ръка с Алдо в каретата, тя се усмихваше и махаше на тълпата, която се беше строила на площада, хвърляше цветя към младите момичета и се смееше, когато магаретата поспираха, за да хапнат от сочната трева, която растеше около шадравана.

Беше истинска провинциална сватба. Индия се наслаждаваше на всяка една минута. Испита за кратко тъга и съжаление, когато излезе от църквата, облегната на ръката на брата на графинята. И това беше заради факта, че тя нямаше баща, който да я води в този ден, за това, че и майка ѝ не беше там, за да я види. Джени щеше много да хареса тази сватба, щеше да пие шампанско с гостите и да танцува тарантела с рибарите, щеше много да се радва да види щастието на дъщеря си.

Замъкът беше изпълнен от роднините на семейство Монтефиоре — Алдо, изглежда, беше роднина на половин Италия. Във всички стаи с гостите си разменяха поздравления и леки целувки, надаваха високи възклицания на удоволствие и изненада. Шампанското се лееше, докато млади, спретнато облечени в рокли с бели престилки, момичета разнасяха табли с ордьоври. Имаше и двама фотографи, които бяха

много заети да подреждат гостите около Алдо и Индия, които протестираха, че снимките са вече достатъчно.

Венеция и Парис бяха център на внимание от страна на младите гости от мъжки пол, които им поднасяха безкрайни комплименти и ги ласкаеха с думите си, а в чаровните им топли очи грееше истинско възхищение. Те също бяха оставили задълженията си в този ден и се наслаждаваха на сватбата на Индия.

— Тя вече има огромно семейство — каза Парис, когато Индия и Алдо разрязаха сватбената торта. — Винаги съм си мислела, че Индия е тази от нас, на която семейството най-много липсваше. Ти имаше Ланкастъррови, а аз... Е, аз винаги съм обичала самотата.

Останали за миг сами сред тълпата, сестрите си спомниха майка си.

— Бедната Джени! — въздъхна Венеция. — Как щеше да ѝ хареса всичко това!

— Тя трябваше да бъде тук, за да види Индия омъжена. — Лицето на Парис се изкриви от мъка и гняв. — Все още вярвам, че нещо не е наред в цялата онази история, да го знаете.

— Странно, че казваш това. Казах на Фиц Макбейн какво се е случило и той почувства същото съмнение. Дори каза, че ще разследва заради нас. Имал хора в Лос Анжелис, които можели да открият каквото трябва. Не съм сигурна какво имаше намерение да направи или какво очакваше да открие, но... — Вени бързо отхвърли спомена. — Както и да е, не е това мястото, където да говорим за тези неща. Трябва да се радваме на деня на Индия. О, вижте, идват още нейни братовчеди и носят шампанско...

Индия и Алдо щяха да прекарат медения си месец в замъка. Щяха да са първите, които ще използват жълтия апартамент, завършен за случая. Графинята щеше тактично да прекара известно време с роднините си във Флоренция, за да остави младите хора да се порадват на уединението си.

— Не ми се иска да замина и да пропусна забавленията — призна Индия, когато по-късно Парис ѝ помагаше да съблече булчинската рокля. Вени беше събула обувките си, лежеше на леглото на Индия и слушаше разговора им. — Сега ще има фойерверки, а после — танци на селския площад. О, всичко е направо идеално! Как

ми се иска и вие двете да сте толкова щастливи, колкото съм аз! — Тя се обърна към Венеция. — Вени, какво е това за Фиц Макбейн?

Вени седна и се изчерви.

— О, всичко приключи. Поне така мисля.

— Наистина ли? — Тонът на Индия издаваше недоверие. —
Защо тогава се връщаш на „Фиеста“?

— Защото яхтата и без това е в Средиземно море и ми беше лесно да съчетая двете неща.

— Да? — Индия седна до Вени на леглото. — Искаш ли един съвет от по-възрастна и вече омъжена жена? Само помисли какво щеше да направи Джени, ако беше изпаднала в същата ситуация. Същият съвет ми даде и Парис. Помниш ли, Парис? И се получи! Вени, не изпадай в униние, не живеи в несигурност дали той те обича или не. Помисли какво щеше да направи Джени и го направи и ти.

— Но всичко е толкова сложно...

— Защо? Заради Морган? Хайде, Вени, премисли нещата. Ако не беше Морган, щеше ли да има някаква пречка между теб и Фиц?

— Той вече ми каза да го забравя, но не съм сигурна, че е само заради Морган.

— Е? И защо не разбереш? — Индия погледна часовника си. — Трябва да се преоблека. Алдо ще ме чака.

Заразена от доброто настроение и ентузиазма на Индия, за пореден път този ден, Вени нямаше време да помисли над думите ѝ чак до следващата сутрин, когато заедно с Парис чакаше полета за Ница.

— Аз не съм като Джени — призна тя. — Не мога просто да попитам мъжа дали ме обича. Ами ако каже „не“? А може и така да стане. За него аз съм може би преходен „епизод“ — красиво момиче в топлата тропическа нощ.

— От теб зависи, Вени. Това е твоят живот.

Парис беше много тиха тази сутрин. „Тя ще се върне към самотния си живот в ателието“ — помисли си Венеция, — „а ето ме мен, егоистката, да се тревожа за собствените си проблеми.“

— А ти какво ще правиш сега? — запита тя.

Парис сви рамене.

— Не мога повече да работя като модел. След всичката тази италианска храна, която изядох, повече не ставам за работа при

Мицоко. Той иска момичетата да бъдат само кожа и кости. Имам няколко идеи за плажно облекло. Мисля да направя няколко неща и да се опитам да ги продам на бутиците в Сен Тропе и Монте Карло. Разбираш ли — бързо скроени, забавни, спортни неща. Далеч от висшата мода, но аз се промених, Вени. Сега искам да започна от дъното. Каквото и да е, само да ме доближи с една стъпка до света на модата.

— Не мисли за това като за дъното, мисли за него като за начало — каза Вени, за да я успокои. — Късмет, Парис. И поддържай връзка с мен. Обади ми се, ако дойдеш на юг. Ще се радвам да те видя.

Полетът на Венеция беше обявен първи и Парис остана сама на оживеното неаполско летище. Компанията на Индия щеше да ѝ липсва много, както и спокойните дни в замъка, но работата я зовеше неудържимо. За нея тя беше предизвикателство. А Джени щеше да очаква от нея да приеме предизвикателството. И да спечели. Парис изправи рамене. Тръгна към изхода, когато обявиха полета ѝ. Окей. Ще опита отново.

ГЛАВА 21

Денят се оказа дълъг. Мястото на снимките на „Играта на Челси“ беше пълно с народ, а това винаги го безпокоеше. И без това му беше трудно в такива натоварени дни — да си спомни всичко, да изглежда добре и да дава най-доброто от себе си, помисли си Рори със силно раздражение — липсваха му само наблюдатели и коментатори.

— Уморен ли си? — запита Боб, седнал до него на задната седалка на лимузината, която връщаше Рори от студиото в дома му.

— Смазан. — Рори затвори очи.

Наистина беше уморен. Без грим, лицето му изглеждаше подуто и отпуснато. Боб беше прекарал деня на мястото на снимките с Рори и беше изумен колко време отнемат те. Винаги имаше нещо, което да се доизясни или намести, или нова сцена да се добави, нов декор, актьорите непрекъснато повтаряха думите си, режисьорът мърмореше — всичко му се струваше ужасно несвързано... И все пак всяка седмица те успяваха да излъчат нов епизод от „Играта на Челси“! Този бизнес, реши Боб, не е за него. Изнервяше го и сегашната му роля — антураж на Рори. Надяваше се, че Фиц Макбейн ще разбере какво му се е наложило да изтърпи и ще го възнагради прилично след това. И то не просто с пари. Искаше следващото стъпало в корпорацията.

— Окей, Рори, пристигнахме. — Шофьорът скочи, за да му отвори вратата. — Лека нощ, мистър Грант. Ще се видим утре.

— Лека нощ.

Рори си играеше с връзката ключове. Накрая намери този, който му трябваше, и отключи. В къщата беше задушно.

— Ах, по дяволите! — изръмжа недоволно той и включи климатичната инсталация.

— Трябва да си наемеш икономка — каза Боб, отиде до хладилника и извади бутилка „Мондави Шабле“. — Ето, изпий една чаша от това.

Рори погледна бутилката с отвращение.

— По-скоро бих изпил една бира. Знам, знам, тя съдържа милиони калории и не бива да пия. Майната ти, Джени Хейвън! — извика той на празната къща. — Ти ме накара да внимавам непрекъснато за калориите и аз, по дяволите, не мога да престана! — Погледна Боб. — Ако изпия една бира — оплака му се той, — ще наддам два паунда и утре проклетите тесни дънки няма да ми станат или, в най-добрия случай, шкембето ми ще виси над тях.

— Преувеличаваш, Рори — успокои го Боб. — Изпий една бира. Тя не може да ти навреди.

Рори пхна ръце в джобовете си и отиде до прозореца. Загледа се без настроение навън.

Боб го гледаше мълчаливо. Никога досега не го беше виждал в толкова лошо настроение. Той беше едновременно нервен, напрегнат и уморен. Рори се извърна от прозореца и тръгна към стълбите.

— Къде отиваш? — извика Боб. — Ще ядем или какво?

— Чакай ме тук! — извика му Рори. — Ще се върна след малко. Просто ще си взема душ.

Боб зачака. Започна да прелиства страниците на „Ескуайър“, а после — на „Плейбой“. Наля си още една чаша „Шабле“. Накрая се загледа в смрачаващото се небе и потъмнялото море. Какво ли ставаше? Беше минал цял час.

— Хей, Рори, добре ли си? — извика той от подножието на стълбите.

— Разбира се. — Рори се появи на площадката. — И защо да не бъда? — Усмивката му беше широка, а стъпките — несигурни, когато заслиза по стъпалата. Беше по-силно „надрусан“ от когато и да било. — Виждам, че се наслаждаваш на плейбоите на месеца. Знаеш ли какво, Боб, ще отидем до „Меншън“. Там винаги е весело. Ще поплуваме малко в басейна, ще потанцуваме малко. Тези снимки не лъжат, нещата наистина изглеждат така.

— Мислех, че си смазан от умора.

— Бях. Но вече не съм. — Рори се засмя. — Малко допълнително кока, човече, и няма грешка. Добре съм. Хайде, да тръгваме.

— Ами работата ти? Нали трябва да ставаме в пет и трийсет.

— Всичко ще бъде наред. — Рори грабна ключовете за колата си и тръгна към вратата.

Боб го последва, като затръшна силно вратата след себе си. Имаше чувството, че нощта ще бъде дълга.

Беше четири и половина, когато се върнаха у дома. Седнаха на дивана на Рори. Боб беше изпил две бутилки вино, а въодушевлението на Рори от наркотиците беше преминало и сега лицето му беше бледо, а настроението — никакво. Седеше, хванал главата си с ръце, втренчен в покривката, която украсяваше масата.

— Нещо наистина те гризе отвътре, Рори — каза Боб, като му нави една доза в хартийка. — Виждам дори с просто око. Нещо истински те тревожи.

Рори повдигна глава и втренчи поглед в Боб.

— Прав си — каза.

— Това не е добре, знаеш ли — продължи Боб, като му подаде дозата. — Не е хубаво да таиш така нещата в себе си. Ще завършиш в психиатричната клиника. Може да те задържат десет години там и ще ти струва цяло състояние и накрая, какво ще получиш? Нищо, което не би могъл, ако говориш с някой приятел.

Рори отново хвана главата си с длани и втренчи поглед в масата, като много искаше да не се чувства толкова депресиран. Имаше всичко, което желаше. Беше постигнал огромен успех с този сериал, самият той имаше огромен успех и в града, и навсякъде, където отидеше. Направо ковеше пари, повече, отколкото някога беше мечтал. Вече нямаше нужда от парите на Джени. Ето отново! Винаги в подсъзнанието му, винаги готова да се нахвърли върху него, когато той е в лошо настроение. Винаги там, с широко отворени сини очи, които го обвиняваха. И го плашеха. Така, както го гледаха и през онази нощ...

— Прав си — каза той бавно. — Боб, имам нужда да разговарям с някого, а ти си най-близкият ми приятел. Но не беше така, както ще прозвучи. Бях млад и се опитвах да си пробия път в трудния живот. Разбираш какво искам да кажа, нали, Боб?

Боб включи миниатюрния магнетофон, който носеше в джоба на дънковото си яке.

— Разбира се — съгласи се той. — Напълно те разбирам.

ГЛАВА 22

„Фиеста“ беше най-веселата, най-празничната яхта в Средиземно море този сезон. Плаваше бавно покрай брега от Монте Карло до Сен Тропе, до Порто Серво в Сардиния, понякога хвърляше котва край малкия град Калви в Корсика или, за да сменят мястото, отплаваше на юг към Пуерто Банас в Марбела. От всички кабинички като че ли непрекъснато влизаха и излизаха гости и Венеция беше много, много заета. На практика, едва можеше да подаде носа си във вратата на кухнята. От една страна, това беше добре, защото нямаше време да се отдава на мрачни мисли. Дори с двете момичета, които беше принудена да наеме от една лондонска агенция, в края на деня беше толкова уморена, че копнееше да потъне в сън.

През първия месец Фиц Макбейн дойде на борда два пъти. И двата пъти — само за по една нощ, като доведе със себе си тълпа гости, които истински се наслаждаваха на гостоприемството му, но не и на присъствието му през следващите две седмици. Венеция не успя да го види насаме. Всъщност виждаше го само по веднъж на ден на масата за вечеря, когато гостите, развеселени от шампанското, викаха главния готвач, за да му благодарят. Венеция трябваше да стои там, силно изчервена, облечена в шорти и тениска, препасала огромна престилка на райета, чувствайки колко ѝ е горещо и колко е неугледна в сравнение с елегантните гости, облечени в коприна. Фиц ѝ се усмихваше, когато погледите им се срещаха, но тя искаше единствено да избяга. После тя наблюдаваше тържествата от мястото си пред вратата на кухнята на горната палуба и се чувстваше като Пепеляшка, когато другите се качваха на моторната лодка и потегляха вкупом към пристанището, за да продължат в някой хотел.

Често гостите предпочитаха да хапнат в някое крайбрежно кафе в Калви или в скъп ресторант в Сен Тропе, а после прекарваха нощта в танци в някоя дискотека. Всичко щеше да бъде много забавно, ако тя беше достатъчно разумна и успееше да се влюби в Морган. Но как би могло да се очаква от дъщеря на Джени да се държи разумно? Без

съмнение, Морган беше наранен, но горчивината му беше насочена към нея, не към баща му.

— Можех и сам да се досетя — беше казал загадъчно той, когато тя му беше казала за чувствата, които таеше към Фиц. — Но бих си помислил, че е станало обратното, защото той винаги те е обичал.

Тя го беше погледнала втренчено, изненадана, озадачена, като се питаше дали той не я е разбрал погрешно, но после беше забравила за забележката му с облекчението, че той най-после беше приел, че тя може да му бъде само приятелка.

— Най-голямото клише от всички — беше казал горчиво. — Със сигурност не съм си мислил, че някой ще го каже на мен!

— Може и да е клише — отговори тя с нежност, — но аз наистина го мисля. Ние сме си добри приятели от самото начало, Морган. И ще бъде хубаво, ако успеем да запазим приятелството си.

И все пак тя изпитваше облекчение, защото той рядко идваше на яхтата. Чувстваше се странно срамежлива, когато беше край него в новата си роля само на приятелка.

Съобщението, че Фиц Макбейн ще прекара няколко седмици на „Фиеста“, достигна до членовете на екипажа бързо като светкавица. И без това чистата яхта беше излъскана до блясък, а екипажът, облечен в безупречно чистите си бели шорти и ризи, чакаше пристигането му. На яхтата беше необичайно тихо — поредните гости трябваше да си заминат късно същия следобед и Венеция, чието сърце биеше учестено и тежко, се питаше какво да облече. Беше взела душ и сега й беше приятно прохладно. Остави косата си да се изсуши на слънцето, наслаждавайки се на галещата му топлина. Изборът й се спря на къса бяла памучна пола и голяма бяла риза, която носеше разкопчана — просто прибрана в талията с широк бял кожен колан. С тена, така необичаен за зимата, но придобит от нея в Барбадос, и дългата коса, срасана по нов, небрежен начин, тя приличаше на младо и здраво животно. Време е, реши твърдо тя, с поглед, втренчен в образа й в огледалото, време е за, както казваше Джени, „малко екшън“.

Часовете неумолимо минаваха на все така тихата яхта. Венеция с тревога си помисли, че той закъснява. Може би все пак нямаше да

дойде. О, моля те, господи, нека дойде, моля те... Не можеше да чака повече, трябваше да го види.

Беше шест и половина, когато те най-после пристигнаха. Венеция чу така познатия ѝ дълбок глас и женски смях. Излезе бързо от каютата си и се затича по палубата, почти сблъсквайки се с тях на ъгъла. Красива, загоряла, русокоса жена стоеше до Фиц, а и още половин дузина засмени гости, още нови на борда.

— Венеция. — Фиц остави Олимп и взе ръката ѝ в своята. — Как си? — В тъмните му очи се четеше загриженост. — Не си преуморена, надявам се?

Венеция почувства, че отново се изчервява. О, господи, нима никога няма да надрасне този детски навик? Ръката ѝ трепереше в неговата, затова побърза да я издърпа.

— Не, не, разбира се, че не. Нали затова съм тук.

— Морган ми каза, че работиш твърде много и трябва да ти остава повече свободно време — каза Фиц. — Аз съм съгласен с него. Ще го обсъдим по-късно, нали? Междувременно, днес ние ще вечеряме навън, така че няма защо да мислиш за нас.

Сърцето на Венеция се сви. Той щеше да излезе, с тази великолепна жена, предполага се.

— Много добре — каза тя едва чуто.

Олимп наблюдаваше с интерес размяната на реплики между Фиц и красивата блондинка с фантастичните крака. Ако имаше съперница за вниманието на Фиц, би искала да знае за нея. Олимп предусещаше любовните връзки още дори преди да са започнали и беше сигурна, че между тези двамата има нещо.

— Няма ли да ни представиш приятелката си, Фиц? — извика тя.

У Венеция се надигна гняв. Нямахте да се примири с второто място само защото тази жена беше тук, щеше да се бори за онова, което иска — така, както беше направила Индия. И би направила Джени.

— Аз съм главният готвач на „Фиеста“ — заяви високо тя. — На вашите услуги. — Поклони се присмехулно, а гостите, скупчени на палубата, спонтанно заръкопляскаха. — Ако искате да ви приготвя нещо специално, трябва само да ме помолите. Казвам се Венеция. Венеция Хейвън.

— Хейвън? — Олимп я погледна с нов интерес. — Роднина ли сте на Джени Хейвън?

— Джени беше моя майка.

— Разбира се. Приликата е много силна, нали, Фиц? — И, разбира се, помисли си тя, това сигурно е сестрата на Парис Хейвън... Ах, добре. Олимп отиде да потърси каютата си, като остави Фиц на палубата с Венеция. Не виждаше кой знае каква съперница в нея. Венеция беше млада и много красива, но не знаеше как се играе тази игра. Ако беше Парис, красивата Парис...

— Така, Венеция — каза Фиц весело, — значи ще говорим утре. Между другото, Морган ме помоли да ти кажа, че ще дойде за уикенда.

Махна с ръка и се отдалечи. Венеция се обърна рязко и започна да взема стъпалата по две наведнъж. Затръшна силно и гневно вратата на каютата си.

— Дяволите да го вземат! — Закрачи нетърпеливо напред-назад из тясната каюта. — Дяволите да ги вземат и него, и тази жена! Коя ли е тя? О, защо трябваше да дойде тук?

Отгоре се дочуха гласове от задната палуба, където гостите се събираха да изпият по едно питие. А по-късно ги чу да тръгват към брега. В тясната и задушна каюта, където ѝ беше ужасно горещо, тя имаше много време за мислене. А трябваше да действа. Съблече дрехите си, отиде под душа и пусна студената вода. Подскочи, когато тя докосна топлото ѝ тяло, но ѝ стана приятно прохладно, почувства се освежена. Седна пред огледалото и внимателно се гримира. Среса косата си напред, после я прибра с длан и я издърпа нагоре, където я закрепил с шнола, като остави само няколко кичура да обрисуват лицето ѝ. Да, така беше много по-изискано. Малко от парфюма „Блубел“ и беше готова. Тази вечер няма да изглежда като малко изгубено момиченце, реши тя и облече къса синя рокля от сатен, която беше принадлежала на Джени. Един поглед към огледалото ѝ доказа, че изглежда точно както иска — леко рошава коса, загадъчни очи, дълги загорели крака и леко загатната голота под небрежно закопчаната рокля. Истинско олицетворение на съблазънта, помисли си тя, като си спомни последния път, когато беше отишла да намери Фиц в каютата му, облечена в раздърпаните си стари шорти и тениска. Щом тогава се получи, сега със сигурност щеше да стане отново. Сега вече се почувства по-добре. Индия беше права — човек не може

просто да приеме с усмивка поражението, той трябва да се бори! А сега трябваше отново да чака!

Върнаха се по-рано, отколкото тя очакваше, без съмнение уморени от пътуването. Венеция ги чу да си пожелават „лека нощ“, чу затварянето на множество врати. И яхтата притихна. Изчака цели безкрайни петнайсет минути, после отвори вратата на каютата си и надникна предпазливо. Всички палуби проблясваха безлюдни на лунната светлина. Боса, тихо, тя отиде до каютата на Фиц. Често ходеше там и преди, прекарваше самотна нощите в леглото на Фиц, но този път щеше да бъде с него. Венеция се поколеба миг пред вратата, послуша се, но нищо не чу. Открехна предпазливо и надникна във външната стая, която Фиц използваше за кабинет. Под вратата на спалнята се процеждаше светлина и, с тежко биещо сърце, Венеция прекоси пространството до нея.

Ако вратата не се беше подула от соления въздух и не беше изскърцала, те нямаше да я забележат. Но Олимп, разкошна в черните си дантелени бикини и нищо друго, обърна въпросително глава. Тя се усмихна на Венеция в прегръдката на Фиц.

— Е — каза някак весело, явно озадачена, но не и ядосана, — да не би да имаш намерение да се присъединиш към нас? Или идваш да ни попиташ какво искаме за закуска?

Венеция замръзна на мястото си, без да може да откъсне поглед от голото тяло на Олимп, от красивите гърди, които Фиц целуваше. О, господи, искаше да умре, просто да умре на място...

— Млъкни, Олимп! — Фиц грубо я блъсна настрани и тръгна към вратата точно когато Венеция се обърна и избяга. — Венеция, Вени, ела тук! — Хвана я за ръката, когато тя се озова в коридора. — Ела тук, малко глупаче такова! Какво те прихвана, че правиш такива работи? Мили боже, Вени, ти си полудяла...

Вени вдигна ръка и го удари, като вложи в това цялата сила на стройното си тяло.

— Прав си! — извика тя. — Аз наистина съм глупачка. Мама ме отгледа така, че няхах възможност да придобия кой знае какъв житейски опит. Мразя те, Фиц Макбейн, мразя те... — Освободи ръката си от неговата и избяга, като остави там колана на роклята, който се развърза, падна и позволи на веселите очи на Олимп Авалон да види за миг голото ѝ тяло, преди тя да успее да се загърне отново.

— Е, скъпи — каза Олимп, — ще продължим оттам, откъдето прекъснахме, или да се престоря, че имам главоболие? — Олимп усещаше, че в такъв момент е по-добре да се прибере в каютата си. Фиц със сигурност беше ядосан и разтревожен. Дали в тази ситуация имаше и нещо повече, отколкото опитното ѝ око беше доловило? Колко досадно!

— Освен ако, разбира се, не искаш да говориш за това?

Гласът на Фиц прозвуча рязко.

— Не биваше да казваш това, Олимп.

— О? Да не би да трябваше да се извиня на малката Венеция Хейвън, че съм с теб?

— Олимп, съжалявам. Тя е просто дете... Бих дал всичко да не беше се случвало това.

Може и да беше млада, помисли си Олимп, но Венеция не беше дошла в каютата му облечена — или по-скоро разсъблечена така — за да играе детски игрички. Тя наметна копринената си роба и тръгна към вратата.

— Трябва да запомниш, Фиц, че младите момичета могат да бъдат опасни — предупреди го тя. — Те приемат нещата сериозно. Те не разбират нашите игри. И някой може да бъде наранен. — Вратата се затвори тихо след нея. Олимп никога не затръшваше вратите.

Телефонът иззвъня неочаквано и Фиц раздражено вдигна слушалката. Кой, по дяволите, се обаждаше по това време на нощта?

— Съжалявам, че ви безпокоя, сър — каза дежурният офицер, — но се обажда мистър Ронсън от Лос Анжелис. Каза, че е спешно.

— Много добре, свържете ме.

Гласът на Боб Ронсън беше уморен.

— Добър вечер, мистър Макбейн. Извинявам се за късния час, но мисля, че е важно веднага да узнаете. Отнася се за специалната задача, която ми възложихте.

Фиц целият беше само слух.

— Добре. Как върви?

— Много добре, сър, ако може така да се каже. Получих информацията, от която имате нужда. Записана е на лента, мистър Макбейн. Не искам да се впускам в подробности по телефона, но мисля, че за вас ще е добре да я чуете колкото се може по-скоро. Мога да взема нощния полет, ако желаете.

— Не — отговори той бързо, — не си прави труда, Ронсън. Аз ще дойда там. И без това ми предстоят някои интересни срещи. Благодаря, Боб. Свърши чудесна работа.

— За вас — винаги, мистър Макбейн. — Обикновено деловият тон на Боб този път издаваше задоволство, защото не беше пропуснал да забележи смяната на обичайното обръщение „Ронсън“ с „Боб“. — Значи да ви очакваме утре, сър?

— Точно така. По-късно ще ви се обадя, за да уточня часа. Лека нощ, Боб, и отново ти благодаря.

Фиц седна зад бюрото си и се зачуди какво ли е записал Боб на лентата. После вдигна слушалката на телефона и остави съобщение на пилота си да пригответи самолета за полет до Лос Анжелис сутринта в осем.

ГЛАВА 23

Бил се справи доста трудно с възела на строгата си синя вратовръзка, после нервно закопча сакото на сивия си фланелен костюм. Чакаше в антрето на къщата на Фиц Макбейн в „Бел Еър“ и се питаше защо ли е тук. Беше му се обадил не самият мистър Макбейн, а някакъв помощник или секретар: „Мистър Макбейн ще бъде в Лос Анжелис в четвъртък и иска да се срещне с мистър Кауфман по делови въпрос“.

Може би Макбейн е решил да се впусне в шоубизнеса или пък иска да закупи някоя кабелна или сателитна телевизия, но ако е така, защо е повикал него? Имаше и други, по-впечатляващи, имена, които с радост биха приветствали интереса на Макбейн. Точно това караше Бил да се чувства толкова неудобно. Имаше нерадостното усещане, че нещо не е наред. Но ако е така — какво бе то?

Разгледа малката картина, подпряна на златен триножник до бюрото, върху което имаше магнетофон, а до него — диван. Беше готов да се обзаложи, че това е произведение на Матис...

Фиц застана на прага и го наблюдава един кратък миг — него, бившия агент на Джени, бившия приятел на Джени. Или единият от тях. Другият беше вече мъртъв.

— „Матис“ е — каза той. Бил тронаво отскочи назад. — Една от първите ми покупки, когато едва започвах да правя пари. Истински пари, искам да кажа.

Като не обърна никакво внимание на протегнатата ръка на Бил, той му махна да седне на един от столовете.

— Седнете, Кауфман. Онова, което имам да ви кажа, няма да отнеме много време... Сигурен съм, че сте много зает човек.

— Не зная с какво мога да ви помогна, мистър Макбейн — отговори Бил, — но само ми кажете какво трябва да направя...

— Със сигурност ще ви кажа.

Бил се размърда нервно на дълбокия тапициран стол. Защо Макбейн не се беше здрависал с него? За какво, по дяволите, беше

всичко това?

— Дойдох, за да поговорим за Джени Хейвън — каза Фиц — и за интересите на нейните дъщери.

Джени! Исусе Христе, значи това било! Онези момичета са забъркали нещо.

— Много тъжно положение наистина — съгласи се Бил. — На всички ни беше неприятно. Сигурен съм, че момичетата са ви казали, че Стан и аз — имам предвид Стан Рубин, адвоката, който загина толкова трагично преди два месеца — казахме на момичетата, че винаги могат да разчитат на нас. Ако сега имат някакви трудности, сигурен съм, че адвокатската фирма на Стан ще спази обещанието и ще им помогне безплатно.

— Радвам се да чуя това, Кауфман — отговори Фиц спокойно, — и се надявам, че вие също ще спазите обещанието си.

Бил почувства огромно облекчение. Значи това било! Момичетата имат нужда от малко помощ, може би вече са се забъркали в нещо, въпреки че им помагаше Фиц Макбейн. Със сигурност не можеше да е финансов проблем?

— Разбира се, че ще го спазя — каза сърдечно той. — Знаете, че се грижих за бизнеса на Джени в продължение на двайсет и пет години. Ще бъда щастлив, ако мога да направя нещо и за бедните ѝ момичета.

— Точно в това е въпросът, Кауфман — момичетата са бедни! А причината да са бедни е, че когато мис Хейвън започнала да залязва и е имала нужда от повече време, работа и усилия от ваша страна и вече не е била толкова тлъста плячка, вие сте я изоставили. Оставили сте я да се бори сама — жената, която е свикнала за нея да се грижат, в делови смисъл, през цялата ѝ кариера. Оставили сте я на използвачи, мистър Кауфман, а те са се спускали над нея като хищници, готови, дебнещи в засада. И в това число сте и вие. И мистър Рубин. — Пронизителният поглед на тъмните очи на Фиц срещна страхливия поглед на кафявите очи на Бил. — Както и Рори Грант.

Устата на Бил беше пресъхнала, гърлото му — също. Гласът му прозвуча дрезгаво, когато най-сетне успя да проговори.

— Рори?

Фиц отново се усмихна.

— Рори — повтори той мило. — Случи се така, че го срещнах в Барбадос преди известно време. Много привлекателен млад мъж — такава открито и приятно лице, лъчезарна усмивка, идеален за телевизията. Чувам, че ролята му в „Играта на Челси“ е само първото стъпало по високата стълбица. Младият Рори се е запътил към успеха, а вие сте се хванали за опашката му!

Защо, по дяволите, той се интересува толкова много от Рори, разтревожи се Бил. Да не би копелето да се е оплакало на Фиц Макбейн, че го експлоатират?

— Хей, един момент. — Гневът придаде способност на сухото му гърло да произведе звукове. — Рори е мой клиент! И всичко си е законно. Всеки актьор има нужда от агент, както знаете, и от адвокат. Защото, без нас, ще затънат в истинска каша. Повярвайте ми, мистър Макбейн, ние заработваме парите си!

— Не се интересувам от това, как печелите парите си от Рори Грант. Нито пък колко. Грижата ми са парите на Джени Хейвън — парите, които са били откраднати от нея от вашия клиент, мистър Грант. — Фиц видя как изражението на лицето на Кауфман се смени — вече не изразяваше гняв, а силна изненада, шок.

— Какво искате да кажете? Рори никога през живота си не е откраднал и цент...

— А после, разбира се, ще обсъдим значителната сума, която ще спечелят дъщерите на Джени от съдебното дело срещу вас, което ще заведе от тяхно име.

Мили боже, какви ги говореше той? Какво му е казал Рори? Бил стисна страничните облегалки на стола, а тежкия му сватбен пръстен се вряза в плътта му.

— Какво дело? — успя да каже. — Вие сте луд? Тези момичета са ви забъркали в нещо...

Фиц се приближи до касетофона.

— Преди да продължим, мисля, че трябва да чуете това. — Натисна копчето „play“, отстъпи назад и започна да наблюдава лицето на Кауфман.

Гласът на Рори, с характерното за него провлачено изговаряне на думите, изпълни стаята:

„Знаеш ли, Боб, за един млад мъж е трудно да пробие сам... Ти никога не си бил зле като мене. Твоето семейство има пари. Аз харесвах Джени, знаеш ли, наистина я харесвах отначало, но тя беше дяволски стисната с проклетите пари. Ето ме мен, облечен в най-хубавите дрехи, които можеш да намериш по «Родео Драйв», и без цент в джоба! Исусе, дори сметката от фризьора подписвах с нейното име. Казвам ти, Боб, това е голямо унижение за мъжа... Тя обаче имаше проблеми с бизнеса. Оня, който ѝ беше агент и мениджър, я беше зарязал, защото тя не печелеше достатъчно, че да си размърда той задника, предполагам, а адвокатът ѝ избягваше телефонните ѝ обаждания. Беше започнала сама да ръководи делата си, а не беше подготвена за това. Казвам ти, човече, беше дори прекалено лесно... Аз имах нужда от парите, а тя имаше пари. Какво толкова лошо имаше в това? И без друго можех да харча колкото си искам, за дрехи. Знам, че от гледна точка на закона не беше редно. Боб, но, по дяволите! Трябваша ми пари в брой. Както знаеш, коката не е евтина и освен това се виждах с две момичета от студиото... Знаеш как става...“

Бил седеше, хванал главата си с ръце, и слушаше разказа на Рори за това, как беше вземал пари от Джени. Не можеше да повярва, че Рори беше излязъл такъв глупак. И на кого, по дяволите, говореше той? Очевидно на някого, когото смяташе за добър приятел, защото непрекъснато повтаряше колко добре било да имаш приятел, с когото наистина да можеш да разговаряш, как таял това непрекъснато в себе си, как понякога дори го сънувал...

Фиц натисна бутона „пауза“.

— Мисля, че трябва много внимателно да слушаш тази част — каза той и отново включи магнетофона.

„Трябваше да го кажа на някого, Боб, а знам, че мога да ти имам доверие...“ — Рори говореше прочувствено,

като че ли беше готов всеки момент да се разплаче, и стомахът на Бил изведнъж се сви в лошо предчувствие. — „След като я напуснах, Джени провери някои неща. И ми се обади още същия ден. Заплаши ме, че ще отиде в полицията. Накара ме да ѝ обещаая, че ще се срещна с нея още същата вечер. Щях да отида, но работихме до много късно онази вечер. Непрекъснато обърквах думите си, защото тя ме беше разтревожила, и нарушихме графика. Когато се прибрах у дома, беше девет и половина и Марджи беше там. Беше ми донесла кока и я навила на руло... Дозата ме посъживи малко. Всъщност бях понадрусан отвсякога, но се чувствах добре, знаеш ли. Марджи беше толкова хубава... Струваше ми се, че нищо не може да ми се случи, че всичко е наред. Напълно забравих Джени. И тогава тя се обади. Каза, че било по-добре да си завлека задника при нея, или...! Исусе, иска ми се да можеше да я чуеш. Боб, как говори на мен, на Рори Грант. Като че ли бях някое проклето хлапе! Казах ѝ, че нямам намерение да шофирам по целия път до Бевърли Хилс за човек без значение за мен. И тя каза: «Добре. Тогава иди в къщата на брега. И веднага!». Мислех да ѝ кажа да си гледа работата, че някаква си застаряваща актриса няма да ми казва как да се държа и какво да правя... Взех колата на Марджи, защото моето «Ферари» щеше много да се забелязва, паркирано пред къщата на брега. Тя беше там. Чакаше ме. Предполагам, че трябва да е било около три след полунощ. Тя видя, че съм надрусан, и побесня, наистина побесня. Каза, че ще отвори прозорците, за да вкара свеж въздух в дробовете ми, а аз ѝ казах да не ми се прави на майка, че вече си имам една майка и тя ми е достатъчна. Тя ме удари, Боб! Проклетите ѝ дълги нокти издраха бузата ми. Щях да имам белег на другия ден! Господи, накара ме да побеснея. Дадох ѝ да се разбере — о, не физически, не я ударих. Дори надрусан, не съм мъж, който посяга на жени. Но я нараних словесно, Боб. Върнах ѝ го по начин, за който знаех, че най-много ще

я заболи. И оттогава се питам дали не заради мен тя свърши на дъното на каньона в Малибу...”

Гласът на Рори стана дрезгав от стаените в него чувства. Той дори започна да хленчи, когато страхът му стана по-силен.

„Кълна се в бога, не исках да я нараня чак толкова силно. Та това бяха просто думи, клишета, изречени заради моментен гняв... Казах ѝ, че съм взел парите. Защо иначе бих стоял при нея? Казах ѝ, че е само бивша киноактриса, която никой вече не иска. Казах ѝ да се погледне внимателно в огледалото на дневна светлина без грим. Че тялото ѝ вече се предава на възрастта, че линията на брадичката ѝ вече не е чиста, а тя си мисли, че може да играе ролята на младо момиче... Казах ѝ още, че дори агентът ѝ я е изоставил. Че на никого не му пука за нея. Че е имала късмет, задето съм останал толкова дълго при нея, като се има предвид колко изкъсо ме е държала, и че затова съм взел парите. Какво друго, по дяволите, очаквала тя да направя?“

Друга дълга пауза и отново гласът на Рори — този път по-тих.

„Тя просто стоеше и ме гледаше с големите си сини очи и аз виждах, че тя се страхува. Страхуваше се, че съм прав, страхуваше се от бъдещето... о, и е там. Беше се облякла специално за срещата си с мен... Внезапно се почувствах така, като че ли аз бях по-възрастният, а тя беше още дете, много красиво в бляскавата си вечерна рокля — момиче, отишло на първата си среща. Тя все още можеше да изглежда така, знаеш ли, то няма нищо общо с възрастта. Тя винаги изглеждаше чиста и невинна, въпреки че тялото ѝ беше секси, а репутацията ѝ не беше безупречна... И тя наистина беше. Невинна, имам предвид.

Точно затова успях да взема пари от нея, тя вярваше на всички. Нямахме никаква злост у Джени. Мога да се обзаложа дори сега, че ако ѝ бях казал, че съжалявам, тя щеше да ми прости. Но аз отидох прекалено далеч. Тя не заплака, не ме заплаши, не се опита да ме нарани по някакъв начин. «Значи така било», каза тя. Отиде до вратата, а после се обърна... Изглеждаше така, като че ли някой беше забил нож — право в сърцето ѝ.“ — Гласът на Рори спадна до шепот. — „Не мога да ти кажа какво ми каза тогава. Боб, просто не мога... Но едно ще ти кажа, думите ѝ още ме преследват. Дотогава не бях осъзнал какво съм направил, какво случилото се означаваше за нея. Тя излезе от къщата. Чух я да пали колата. Можех да изтичам след нея, да ѝ кажа, че съжалявам, че не съм искал да стане така, че нещата просто са излезли от контрол...“ — Още една кратка пауза, а после — въздишка. — „Знаеш какво се случи после.

— Нима казваш, че тя се е самоубила, Рори? Заради онова, което си ѝ сторил?

— Не знам. Нима не разбираш, Боб?! Не знам. Точно затова не мога да заспя нощем. Започвам да сънувам, когато най-после задремам неспокойно, Джени в красивата синя рокля и страха в прекрасните ѝ сини очи... Чувствам се като проклет убиец. Случаят остана неразрешен, така че никога няма да узная със сигурност. Разбираш ли, Боб? Никога няма да разбере дали е заради мен. А най-глупавото в цялата история е, че аз всъщност не мислех, че тя е застаряваща актриса. Тя беше мила с мен и все още красива. По дяволите, аз не съм от тези, дето просто ще увиснат на врата на коя да е старица. Джени наистина беше от класа. Да, беше прекалено добра за лайно като мен...“

Сълзите задавяха Рори и той не можеше да говори ясно. Едно от най-добрите му изпълнения, помисли си Бил с горчивина.

„На никого не казах, че съм бил в къщата в Малибу“ — каза Рори, като се посъвзе. — „Никой не знаеше, освен Марджи, а тя беше надрусана, а и е тъпа, така че не се брой. Не смеех да отида в полицията и да кажа, че аз съм този, с когото се е срещнала и че сме се карали, защото те щяха да ме разберат погрешно... Знаеш как едно нещо води към друго. Просто не можех да си позволя подобен скандал на този етап от кариерата си. Нямах представа как щяха да реагират в студиото. С «Играта на Челси» щеше да бъде свършено. Каква реклама би могла да помогне, когато звездата на филма е замесена в скандал? Представях си заглавията: «Секс, наркотици, пари — самоубийство?». Можеха дори да си помислят, че аз съм го извършил — че съм я убил, искам да кажа. Хората се чудеха дали го е направила нарочно, или е било наистина нещастен случай. Както и да е“ — добави уморено той, — „седмица по-късно ми се стори, че всичко е свършило... И тогава ми се обади Стан Рубин.“

Бил Кауфман замръзна на място, ясно усещайки погледа на Фиц Макбейн върху себе си.

„Джени беше споделила всичко със Стан и Бил Кауфман седмица преди това, цялата история относно парите. Помолила ги, като приятели, да ѝ помогнат, но те очевидно ѝ казали, че нищо не могат да направят. Обадила се на Стан отново, точно преди да тръгне, да му каже, че ще се срещне с мен в къщата на плажа. Предполагам, че Стан не е бил очарован да бъде събуден от бившата си клиентка по това време на нощта, но посъветвал Джени да ми каже, че ако върна всички пари, които съм откраднал — откраднал, Боб, по дяволите, аз си ги спечелих — в такъв случай тя няма да ме съди и ще забрави за парите, загубени заради лоши инвестиции.

Те дойдоха да ме видят, Боб, и двамата. Хванаха ме в края на работния ден, когато бях адски уморен, а коката, която бях взел през деня, вече не действаше. Бил беше целият в усмивки. Каза, че разбирал моето положение на изгряващ актьор и че знаел също така, че Джени е трудна жена. Стан беше спокоен и официален, готов, както каза, «да защитава интересите ми»... Всичко, което трябвало да направя, било да им кажа какво се е случило, за да знаят как да ме защитят. И аз им казах. И тогава сцената се промени... Исусе, Боб, тези две копелета ме заплашиха! Стан каза, че може да бъда подведен под отговорност за щети и кражба.“ — Думите като че ли задавиха Рори. — „И че дори да се измъкна, с кариерата ми ще е свършено. Ако отидели в полицията. После промениха още веднъж отношението си — казаха, че с готовност ще забравят всичко, което са чули, ако стигнем до задоволително споразумение. И така, Стан Рубин стана мой адвокат, а Бил Кауфман — мой агент при най-високия процент в бизнеса. И аз правя каквото кажат те. Когато кажат «скачай», Рори Грант скача!“

Фиц изключи магнетофона и пъкна лентата в джоба си. Уплашеният поглед на Бил срещна спокойния поглед на Фиц.

— И какво ще направиш по въпроса? — запита Бил с дрезгав глас. — Нищо не можеш да докажеш. А пък и нищо лошо не съм направил. Рори беше просто изтощен от всичко случило се, беше силно разтревожен заради смъртта на Джени. Аз и Стан просто го взехме в наши ръце, за да го защитим от самия него... Той е луда глава, както знаеш, и никой не му вярва...

— Аз му вярвам. — Фиц успяваше да контролира отвращението и гнева, които изпитваше. — Вярвам, че ти и Рубин сте допринесли за смъртта на Джени Хейвън също толкова, колкото и Рори Грант. А онова, което сте сторили с Рори, си е чисто изнудване.

За първи път в живота си Бил остана без думи. Гледаше Фиц мълчаливо и втренчено.

— Но не съм тук, за да спасявам Рори от изнудване, нито пък да облекчавам съвестта му. Тук съм заради интересите на дъщерите на Джени. И двамата им дължат значителна сума пари. Към тях може да се прибави и сумата за нанесени щети в резултат на лошо изпълнените задължения от твоя и на Рубин страна. Моите собствени адвокати ми казаха, че сумата наистина е значителна. — Фиц направи пауза, за да прецени по-добре реакцията на Кауфман. Той очевидно беше силно уплашен. Премигваше бързо-бързо и дращеше с нокти тапицерията на стола от времето на Чарлс II толкова силно, че пръстенът му вероятно оставяше следи по дървото. — Такова е желанието на дъщерите на Джени — продължи Фиц. — Те не искат името на майка им да се споменава без необходимост в съда. Не биха толерирали по-нататъшен скандал във връзка с нея. Следователно, Кауфман — и единствено по тази причина — аз съм готов да преговарям.

Преговори? Да не би да искаше да сключи сделка с него? Бил се посъживи малко.

— Преговори?

— Момичетата са готови да те оставят да се измъкнеш далеч по-леко, отколкото аз или който и да било съд би позволил. А и ти, и аз знаем, че фактическата сума е много по-голяма от тази, която те искат.

— Колко? — запита Бил едва чуто.

— Един и половина милиона.

Бил се спря тъкмо навреме, преди да е попитал: „На всяка?“. Сетивата му започваха отново да работят, както и умът му. Може би все пак щеше да се измъкне.

— Един и половина милиона долара — повтори Фиц, — никак не е много. И отново повтарям, Кауфман, това е много по-малко, отколкото биха отсъдили в съда. — Изражението на Бил му подсказваше, че и той смята сумата за приемлива. Един и половина милиона бяха сума, която все щеше да намери отнякъде.

— Нямам толкова пари, Макбейн. — Бил най-последно махна ръце от облегалките на стола. — Трудно е да се намерят толкова пари в брой.

— Виж — каза Фиц, — това прави петстотин хиляди от Рори, петстотин хиляди от Стан Рубин и петстотин хиляди от теб самия.

„По петстотин хиляди на всяка“ — помисли си Бил. Знаеше, че Рори ще се съгласи. Трябваше само да отложи покупката на къщата в

Бенедикт и да вземе аванс от студиото. А и голямата вила на Стан щеше да свърши работа. Може би Джеси щеше да се посъветва с партньорите на Стан... Да, това беше, той щеше да говори с тях. Те със сигурност не биха искали името на фирмата да бъде замесено в скандал, защото това можеше да ги съсипе. Както и него. Те ще платят. Дори можеше да спечели нещо, защото те не знаеха точната сума, която момичетата искат, и щяха да дадат колкото той каже. Бил беше готов да се смее от облекчение. Да, виждаше как ще се отърве. И не само това, а дори можеше да спечели мъничко...

— Ще видя какво мога да направя, мистър Макбейн — обеща той.

— Само още нещо — каза Фиц, вече до вратата. — Моето име не бива да се споменава пред никого. Разбра ли?

Той отвори вратата и Бил изгледа изненадано мускулестия сериозен млад човек, който стоеше в коридора.

— Ако не спазиш тази уговорка — каза Фиц, — аз ще разбера.

Бил не се съмняваше в това. Беше разбрал за Рори. Нали така?

— Добре. — Излезе бързо през вратата, но се спря в коридора. — Ами лентата? — запита. — Ще я получа, когато предам парите, нали?

— Грешиш. Има няколко копия на тази лента, всяко едно от които ще остане в различен сейф някъде по света. Лентата принадлежи на мен.

— Но така аз никога няма да знам... — Бил разбра, че е хванат в капан.

— Точно така. Ще трябва да се задоволиш с моята дума за това. — Фиц се забавляваше. — А аз ще бъда свободен да отида в полицията, ако реша.

Бил тръгна по коридора към вратата, до която стоеше младият човек. Той не направи движение да я отвори вместо него. Когато Бил сложи ръка върху бравата, гласът на Фиц отново прокълтя в ушите му.

— Още нещо.

Бил се обърна.

— Имаш точно една седмица. Ще те очакват тук по обяд следващия четвъртък. Аз самият няма да бъда тук, но мистър Ронсън ще се погрижи за теб.

Погледът на Бил срещна този на Ронсън. Очите на Ронсън бяха толкова сиви и студени, че Бил потръпна ужасено.

— Ще бъда тук — обеща той, излезе бързо и с облекчение затвори вратата след себе си.

ГЛАВА 24

Парис хвърли и последния от шестте си куфара на задната седалка на взетата под наем кола и затвори вратата. Можеше също така да ги хвърли и в морето, защото за нищо не ставаха. Беше обиколила всички бутици от Монако до Антиб, а не беше продала дори една-единствена дреха. Всички се възхищаваха на дрехите ѝ, но все същата история се повтаряше навсякъде — ако дойдела отново през февруари или март, щели да ги закупят. Сега трябвало и така, и така да останат на склад. Не бил сезонът за такива дрехи. На едно-две места бяха купили по дреха и с това тя щеше да покрие разноските си. И за пореден път трябваше да приеме факта, че е почти разорена. И не само това, ами и вярата ѝ в себе си и в таланта, който притежава, отново беше силно разклатена. Не беше достатъчно да си просто талантлив дизайнер и да работиш упорито като модел за самата себе си, трябваше да бъдеш и добра бизнесдама, да имаш подходящи връзки, да имаш късмет. Не беше готова да започне от дъното и да напредва постепенно. От самото начало се беше целила прекалено високо. Тя трябваше да бъде следващата Коко Шанел и нищо друго! Свършено беше с тази мечта. Можеше най-много да стане модел за „Шанел“ или продавач-консултант в салона им.

Парис си проби път през тълпата туристи към сенчестата тераса на едно кафе и си поръча citron pressé. Беше още доста рано сутринта и удобно облечените в шорти и тениски туристи седяха отпуснати и пиеха сутрешното си кафе, четяха вестници или просто разговаряха. Парис се почувства самотна. Проблемите, които имаше, я отделяха от мързеливо почиващите в курорта. За миг се замисли дали да не се обади на Вени, каквото беше първоначалното ѝ намерение, или да обърне колата и да потегли към града. По това време на годината там беше безлюдно, ресторантите и магазините бяха затворени. Всички във Франция се наслаждаваха на отпуските си. Не, не можеше да понесе самотата, която щеше да я налегне там. Ще се обади на Вени на „Фиеста“.

Парис взе монети за телефон от мъжа зад бара и набра оператора. Зачака нетърпеливо, докато линията пукаше и съскаше. Най-после я свързаха с „Фиеста“. Само след секунди вече разговаряше с Вени.

— Ало! — извика Парис. — Вени, аз съм в Антиб. Мислех да мина да те видя.

— Парис, о, Парис, не знаеш колко се радвам да чуя гласа ти. Можеш ли да останеш малко при мен? Ние сме в Сен Тропе. Моля те, ела, Парис, имам нужда от теб.

Венеция като че ли беше готова всеки момент да избухне в сълзи. Парис смръщи вежди.

— Да не би нещо да не е наред? Звучиш толкова странно.

— Не. Да. О, нищо не е наред, Парис. Ще ти кажа, когато се видим. Кога можеш да дойдеш?

— Възможно най-бързо, Вени. Всичко ще бъде наред, Вени. Не се тревожи, ще дойда скоро.

Парис окачи слушалката и затича към колата. Какво ли се е случило, та Венеция е толкова разтревожена? Какво още би могло да се обърка, за бога? Запали колата, върна се няколко улици през града и пое по шосето за Сен Тропе.

По природа Олимп се приспособяваше лесно към средата и хората, с които обикновено се разбираше чудесно. Според нея промените бяха неразделна част от живота. Някои от тях бяха добри, а лошите тя винаги успяваше да забрави. Затова отсъствието на Фиц от „Фиеста“ за нея беше по-скоро дразнещо, отколкото обезпокоително. Беше казал, че отива до Лос Анжелис по „спешна работа“, но Олимп подозираше, че причината е друга — най-младата дъщеря на Джени Хейвън. Да, наистина започваше вече да се ядосва, помисли си тя, като се обърна, за да попече и гърба си. Фиц и без друго беше прекалено стар за това момиче... А за нея беше абсолютно подходящ. Те се разбираха чудесно.

На „Фиеста“ беше необичайно тихо. Повечето от другите гости бяха взели храна за пикник и бяха отишли до малкото селце Хоби Кетс. После щяха да пообиколят брега, за да потърсят нов, не така претъпкан като другите, плаж. Олимп беше отказала да отиде с тях. Знаеше, че ще

се върнат с рани по краката от твърдите скали по крайбрежието, силно изгорели от слънцето, а тя винаги внимаваше за външността си и не искаше да рискува. Още пет минути и щеше да се прибере на сянка, защото си позволяваше да прекарва само по трийсет минути на ден на пряка слънчева светлина. Днес успя хубаво да си почине, но ѝ беше скучно, защото нямаше с кого да си говори, да се заяжда и на кого да играе номера. Олимп затвори очи и се концентрира върху приятно топлите слънчеви лъчи, които я галеха.

Венеция се разхождаше по палубата в очакване на Парис, но мислеше за Фиц. Беше прочела поне хиляда пъти кратката бележка, която той ѝ беше оставил. Съдържанието си оставаше все едно и също, независимо колко пъти се опитваше да прочете нещо между редовете. Съжалявал, че я разтревожил, и се извинявал за гнева си. Надявал се, че тя ще се опита да разбере, че ситуацията е трудна за всички, не само за нея. Извикали го по работа и не очаквал този сезон да се върне отново на „Фиеста“. Надявал се още, че тя ще намери начин да продължи работата си на яхтата и ще се наслаждава на оставащата част от лятото. Но как би могла без него?

Нямаше нито една дума, която да ѝ подсказе, че той храни някакви чувства към нея; никакви думи на нежност, признания и тайни копнежи. Спомняше си как много, много отдавна двете с Кейт Ланкастър се смяха на думите „тайна страст“, но тогава говореха за Морган. Колко отдавна ѝ се струваше всичко това и колко простичко, лишено от каквито и да било усложнения — времето, когато само си играеше на любов. Никой не ѝ беше казал, че от истинската любов боли! Най-после реши да се върне в Лондон след няколко седмици и да започне работа там. Не беше създадена за такъв живот. Искаше да работи неспирно, упорито, за да забрави за болката. И някой ден да отвори собствен ресторант.

Искаше Парис да дойде по-скоро. Имаше нужда да разговаря с някого. Ако не говореше с някого, щеше да полудее. Венеция нетърпеливо закрачи по палубата. Питаше се колко ли време е необходимо, за да се измине с кола разстоянието от Антиб дотук в натовареното лятно движение. Може би цяла вечност. Прокара тревожно длан през рошавата си, изрусяла от слънцето, коса. Трябва да прави нещо, не може просто да стои и да мисли. Защото всеки път, когато започнеше да мисли, образът на Олимп, красива и гола в

прегръдките на Фиц, излизаше отново пред очите ѝ, независимо колко упорито се опитваше да го забрави. И споменът за нейното собствено унижение. Не можеше да обвини Фиц за това. Виновна беше глупавата ѝ наивна грешка. Беше постъпила като дете. Вярваше, че той ще е сам и ще я чака, както беше предишния път. Е, никога вече няма да прояви такава глупост, беше повече от сигурна. Само ако Олимп Авалон си тръгнеше, всичко щеше да бъде наред. Но тя остана. Всъщност тя като че ли ни най-малко не се тревожеше за отсъствието на Фиц. Прекарваше приятно времето си, ходеше по партита на другите яхти и във вилите. И беше дяволски красива!

Венеция дори не приближаваше каютите на гостите и задната палуба, където всички се събираха, за да се пекат и да пият коктейли. Надяваше се, че никога вече няма да ѝ се наложи да се срещне с Олимп. По дяволите, наистина трябва да си намери някаква работа. Не искаше пак да мисли за всичко това. Ще се прибере в каютата си и ще напише още едно писмо на Кейт, докато чака идването на Парис.

Парис беше уморена от горещината и праха по пътя. Крайбрежното шосе беше безкрайна върволица от задръствания. Тук, под душа в банята на Венеция, ѝ беше добре. Наслаждаваше се на хладката вода и се питаше какво да предприеме по отношение на сестра си. Разбира се, Венеция се беше направила на глупачка, но тя самата неведнъж също беше постъпвала глупаво и никак не искаше да си спомня за това. Тръпката, която пробяга по тялото ѝ, не беше предизвикана от студената струя вода. Струваше ѝ се, че на тях двете не им е писано да имат късмет в живота.

Подсуши се и облече къси панталони и потниче с дължина до пъпа. Венеция беше заета в кухнята. А тя може би ще се поразходи, за да разгледа тази прекрасна яхта. Парис не очакваше, че „Фиеста“ ще е толкова впечатляваща. Разгледа просторните стаи, свързани една с друга, големия салон с дълбоките удобни дивани и „Сезан“ на стената, трапезарията, където около масата можеха да седнат най-малко две дузини хора. Всички мебели бяха изключително удобни и все пак семпли и небиещи на очи, помисли си тя с усмивка. Палубите бяха без нито едно петънце, а един от младите моряци лъскаше месинговите повърхности, които със сигурност не биха могли да станат по-

блестящи. Парис едва сега осъзна колко богат трябва да бъдеш, за да си позволиш яхта като тази... Достатъчно богат, че да не те интересува колко струва дадено нещо. Разходката по палубите на „Фиеста“ само ѝ припомни, че тя е разорена.

Слънцето все още жареше ярко и тя тръгна към сянката на синия сенник, закриващ част от задната палуба. Някой се беше скрил там преди нея... стройно загоряло тяло, задрямало в горещината... тяло, което тя познаваше!

— Олимп!

Олимп отвори очи.

— Парис! Как се радвам да те видя! Каква изненада! Не знаех, че познаваш Фиц Макбейн. Ах, чакай малко, предполагам, че си дошла да видиш сестра си — загадъчната Венеция.

— Венеция? Загадъчна? — Парис не можеше да се сети за по-неподходящо определение.

— Е, може би ще ти разкажа тази история по-късно. — Усмивката на Олимп беше дяволита. Сивите ѝ очи оглеждаха Парис от главата до петите. — Изглеждаш чудесно, Парис! Но ти винаги изглеждаш чудесно. Ела и седни до мен. — Тя потупа с длан стола, съседен на нейния, и се облегна назад с мързеливо протегнати зад главата ръце.

Парис седна на възглавничките, като извърна поглед от гладката загоряла плът на Олимп. Топлина, но различна от слънчевата, я заля, когато си спомни нощта, прекарана с Олимп и Хюго... Побърза да отблъсне неканения спомен.

— Дължа ти извинение — каза Олимп. — Щях да ти се обадя след шоуто, Парис. Знаем, че обещах, но същата нощ внезапно ме извикаха надалеч. Бях, може да се каже, отвлечена от Бендор. — Тя се засмя. — Познаваш Бени. Но много съжалявам, Парис — добави тя сериозно, — че не се получи. Беше лош късмет.

Парис сви рамене. Вече не беше много сигурна в това.

— Започвам да се съмнявам, че имам талант.

— Как можеш да говориш така? Бих искала да имам поне половината от твоя талант. — Олимп беше истински изненадана, да не кажем шокирана, от нейните думи. Парис я погледна. Значи Олимп вярваше в нея? Ако беше така, то тя беше единствената.

Появи се Венеция с табла с айскафе. Спря се, когато видя Парис и Олимп да седят заедно.

— О, не бях разбрала, че има и още някого. Мислех, че и ти си отишла на пикник.

— Аз мразя пикниците — каза Олимп. — И наистина много се радвам, че не отидох, защото срещнах отново Парис. Ние се познаваме много добре — добави тя дяволито, — нали така, Парис?

Венеция избягваше да поглежда към Олимп.

— Имам доста работа... Знаеш къде да ме намериш, Парис, ако искаш. — Тя се отдалечи бързо, а Парис гледаше след нея изненадано. Какво ѝ ставаше на Вени?

— Всички жени от семейство Хейвън ли са така красиви — запита Олимп. — Има още една, нали?

— Индия. Тя се омъжи преди няколко седмици.

— Щастливка. Надявам се, че бракът ѝ ще бъде успешен и ще трае до преклонната им възраст. — Олимп въздъхна пресилено. — Започвам да се тревожа, знаеш ли, заради брака. Не знам дали ще мога да се омъжа за Бени, макар да знам, че трябва да го направя. Но той може би няма да ме помоли след краткия ми флирт с Фиц Макбейн.

Парис се втренчи в нея.

— Ти си флиртувала с Фиц? — Спомни си разказа на Венеция за жената в каютата му... Олимп...

— Много приятен флирт. Надявах се на нещо повече, но се страхувам, че малката ти сестра ми попречи. Всъщност малката Венеция е ударила джакпота — и двамата Макбейн! Морган беше тук миналата седмица. Донесе ѝ подаръци, а очите му блестяха. Тръгна си след два дни замислен и мрачен. Имах чувството, че малката Венеция го е отблъснала, защото има нещо по-интересно — бащата.

— Мисля, че това засяга само Венеция — каза Парис студено.

Олимп се засмя.

— Разбира се. Не бива да се ядосваш, мила, обичам да си играя на догадки... Кой с кого и така нататък... Хайде, Парис, не искам да ми се ядосваш. Ние сме си все същите, ти и аз, знаеш, че е така. — Меката ѝ ръка с добре поддържан маникюр погали голото рамо на Парис. — Не бива да се изчервяваш — каза тя тихо. — Онази нощ беше един от онези прекрасни мигове... Не съм те забравила.

— Беше грешка. Не биваше да го правя.

— И защo не? Понякога e забавно две жени да споделят един мъж. Не бива да се лишаваш от това. Сексът e толкова прост и реален, въпрос на това, какво ти харесва и не бива да се приема сериозно. — Олимп се засмя. — Всичко e толкова смешно, когато се замислиш.

Вярно e, помисли си Парис, и тя се беше наслаждавала на онази нощ. Беше се любила с тях двамата, защото искаше. Беше ли това по-срамно от правенето на любов с Амадео Витрази с користната цел да получи няколко метра от скъпоценната му коприна? Мислеше, че не.

— Разкажи ми за себе си — каза Олимп. — Замисляш ли нова колекция?

Тя беше толкова мила, толкова дружелюбна, че щеше да я разбере, Парис беше сигурна в това.

— Не мога да си позволя друга колекция — призна тя. — Пък и кой ще дойде на шоуто ми след фиаското на първото? Ще трябва да променя подхода си. Опитах се да продам дрехите на бутиците по крайбрежието, но нямах успех.

Олимп беше обгърнала коленете си с ръце и слушаше внимателно.

— Но, разбира се, че бутиците няма да ги купят — каза тя. — Тук всички купуват през декември за лятото. Ти не знаеше ли това?

— Не съм се замисляла — призна Парис мрачно. — Не ме бива по практическите въпроси. Просто предположих, че ако нещо им хареса, хората го купуват.

Олимп се замисли над думите на Парис.

— В известен смисъл си права. Чух, че тук, на Ривиерата, имало постоянен базар за нови дрехи. Повечето жени, които познавам, са готови да убият, за да бъдат различни от останалите! Просто не си уцелила подходящия момент. Може би трябва да отвориш магазин тук, вместо да се опитваш направо да пробиеш в света на висшата мода. Ще бъде много по-лесно да започнеш. Може би ще ме намразиш завинаги, че казвам това, Парис, но твоето шоу беше обречено още преди да бъде показано на подиума, независимо колко хубави бяха дрехите. Трудно е, приятелко моя, и за да успееш, трябва да притежаваш и търговски нюх. Първото правило е публичността. Никой не може да успее без подходящата реклама, независимо колко талантлив дизайнер е. Трябва да бъдеш в добри отношения с всички видни редактори от „Boss“ до „Женско всекидневно облекло“. И, на

всичкото отгоре, трябва да имаш връзки във всички рекламни агенции, за да си сигурна, че всеки път, когато една жена посегне към списание във фризьорския салон, твоето име ще бъде там.

— Но аз не мога да си позволя дори една рекламна агенция. Парите едва ще ми стигнат да покрият цената на дрехите. Ще трябва да работя като модел за Мицоко цели три месеца, преди да имам достатъчно, за да платя разходите по шоуто — наема за салона, столовете, озвучителната уредба и всички онези „малки подробности“, които всъщност струват цяло състояние. Не продадох кой знае колко и на бутиците. Всъщност аз съм разорена.

Разорена? Може би парите на Джени са вложени в някакъв тръст или нещо подобно.

— Прости ми въпроса, но какво е станало с парите на Джени?

— Няма пари. — Парис се изправи рязко и закричи по палубата. — Това е дълга история.

Очите на Олимп станаха кръгли от изненада. Според нейните стандарти, човек беше разорен, когато са му останали само шепа диаманти и само едно кожено палто. Щом Джени Хейвън не беше оставила пари на дъщерите си, по каквато и да е загадъчна причина, то положението наистина беше сериозно. Мили боже, Парис казваше истината — тя беше разорена!

— Да ти кажа ли какво. — Олимп мързеливо се протегна. — Да отидем да погледнем дрехите. Може би ще ни хрумнат разни идеи. — Ами да, по дяволите, помисли тя, когато хвана Парис за ръката, тя самата би могла да купи няколко. А може би ще успее да убеди и приятелките си да вземат по нещо. Струваше й се, че дори малкото помощ в момента е много ценна за Парис.

Парис отвори и шестте куфара и започна да разстила на леглото дреха след дреха — къси рокли, предназначени за вечери, прекарани в елегантни кафе-бар или дискотека, рокли от нежни, развяващи се платове за романтични ноци, широки къси панталони, чиито крачоли трябва да се навият високо на бедрото, други къси панталони, широки в талията, за да се пристегнат здраво с колан, огромни мъжки ризи за плажа — те бяха новаторски, умно скроени и различни. И на Олимп, която ги пробваше бързо една след друга, стояха страхотно.

— Фантастично! Великолепно! О, трябва да имам тези, Парис! — извика Олимп и сложи настрана тези, които й харесаха най-много.

— Обожавам ги. Иска ми се да мога да ги купя всичките!

„Олимп е много мил“ — помисли си Парис, — „но аз нямам нужда от благотворителност.“

— Вземи каквото поискаш. — Тя сви рамене. — И без това не мога да ги продам. Те са подарък от мен.

— Парис! — Олимп въздъхна. Беше ядосана. — Прекалено си мила! Разбира се, че няма да ги приема като подарък. Защо да го правя? Аз ги купувам от теб. Аз съм клиент, по дяволите! Трябвала се научиш да разпознаваш клиентите.

Без да иска, Парис се засмя.

— Просто не съм свикнала с това — каза тя. — Ти си първата, Олимп. И може да си останеш последната.

— Хрумна ми нещо — каза Олимп хитро. — Ако наистина нямаш нищо против да се разделиш с някои от тях, имам идея. Познавам няколко топмодела, които са тук на почивка. Те направо ще полудеят по тези дрехи. Да продадем няколко на тях, Парис, какво ще кажеш? Гарантирам, че дрехите ти ще бъдат носени на всички елегантни места и на най-значимите партита. Ще се погрижа те да разгласят на всички кой е дизайнерът. Това ще бъде един вид начало — твоето име ще се разнесе навсякъде от уста на уста.

— Наистина ли, Олимп? — В гласа на Парис се долавяше надежда. — Наистина ли някой ще се заинтересува кой е дизайнерът?

— Тези жени живеят само заради модата — най-новата, най-последната, най-новаторската, най-интересната, най-авангардната — дори да е малко откачена. А като се прибави и името Хейвън...

— Хейвън? — каза Парис изненадана. Тя винаги се беше старала да не използва името на Джени. — Мислех си за „Шанел“, но то вече съществува. А Джени не ми е направила кой знае каква услуга, като ме е кръстила Парис.

— Но ние имаме нужда от име за бутика.

— Какъв бутик?

— Ами, нашият бутик — онзи, който ще отворим следващия сезон. Няма да позволя твоят талант да ми се изплъзне. А с моите връзки и, разбира се, малко упорита работа, как може да не успеем? Е, какво ще кажеш, ще ме вземеш ли за партньор? — Олимп я хвана за ръката. — Не, преди да ми отговориш, нека ти кажа една тайна. Зад това красиво лице и тяло на модел се крие душата на истинска

буржоазка. Моята майка — много хитра жена — държеше бистро „Корсар“ в Марсилия повече от четирийсет години, както и баба ми преди това. Ръководеше това място от високия си стол зад касата като Наполеон войските си при Москва, само че с по-голям успех от него. Майка ми направи вероятно повече пари, отколкото беше готова да си признае пред мен. Да знаеш, Парис, няма нищо по-вълнуващо от правенето на пари. Тя не одобри професията ми на модел. Винаги повтаряше, че ако една жена иска да успее в този свят, трябва да използва мозъка си. И връзките си! Ако знаеше, че аз също твърдо съм решила по-късно да стана бизнесдама, щеше веднага да ми даде парите! Е, какво ще кажеш, Парис. Партньори ли сме?

— Наистина ли бихме могли да го направим? — запита Парис. — Искам да кажа, наистина ли искаш да бъдеш партньор с мен? Мога да измислям велики дизайни, знам, че мога, въпреки първия провал. Но не мога да предложа нито пари, нито връзки.

— А, парите! Съветът ми може да идва малко прекалено късно, тъй като вече си научила урока си. Никога, никога, не инвестирай всичките си пари в съмнително начинание, макар и добро като това. Ти ще инвестираш таланта си. Сега трябва само да превърнем идеята в реалност. Първо ще намерим помещение. В края на сезона със сигурност ще има такива магазини, за които той се е оказал лош и те са принудени да се откажат от бизнеса. Знам всички най-добри разположения. Ще грабнем нещо, докато цената е ниска. Имаме твоите дрехи, а и ти ще ушиеш нови. Ще успеем, гарантирам ти. О, Парис, колко вълнуващо!

Олимп приличаше на екзотична райска птица така, както крачеше нагоре-надолу из тясната каюта, облечена в една от късите розови рокли на Парис. Кой би могъл да се досети за буржоазния ѝ произход? Парис вече почти виждаше техния бутик в Сен Тропе или Антиб с бяла фасада и с витрини, на които са изложени най-новите ѝ чувствени съблазни. Вътре в бутика ще бъде хладно. Той ще има високи сводове и ще прилича на пещера. А през вратата ще влизат горещите слънчеви лъчи. Наред с летните дрехи, в бутика ще има и първокласни бижута. О, това много щеше да се хареса на Джени! Но Джени никога няма да види бутика, никога няма да носи дреха с неин дизайн, никога няма да сподели нейното удоволствие от работата и нейния успех. И все пак, Джени беше тази, която винаги я

окуражаваше да вярва в собствения си талант, която я беше оставила сама да го докаже. И да спечели. Може би беше искала да получи един вид безсмъртие с успеха на дъщерите си, продължение на името Хейвън. Но Парис постоянно я лишаваше от тази привилегия, като отказваше да използва майчиното си име в желанието си „да успее съвсем сама“. Бедната Джени, помисли си Парис, бедната, мила Джени.

— Как ще изглежда това в списанията? — запита тя Олимп с усмивка. — Парис Хейвън, дъщеря на легендарната и изключително красива звезда Джени Хейвън, дизайнер на прекрасни дрехи за новаторския бутик „Хейвън“ в Сен Тропе, който притежава заедно с партньора си, красивия супермодел Олимп Авалон, и двете чести гостенки на яхтата на Фиц Макбейн. Красивите партньорки вече планират да отворят втори бутик следващия сезон в Порто Серво на крайбрежието на Коста Смералда...

Олимп изпищя от наслада, а Парис падна върху леглото и се засмя весело.

— Бързо се учиш — засмя се и Олимп — Парис Хейвън.

— Джени беше достатъчно умна да ме остави сама да намеря своите възможности в света — каза Парис, вече по-сериозно, — а аз, глупачката, реших, че трябва да се справя абсолютно сама. Сега разбирам какво е имала предвид мама! Открий своите възможности и ги улови, каза тя. А аз бях прекалено много егоистка, за да осъзная, че едно от предимствата ми е моето име — нейното име.

— Трябва да се гордееш с това име — каза Олимп.

— Значи можем да наречем бутика „Хейвън“?

— Поправка. — Олимп се засмя. — Бутиците „Хейвън“, защото мисля да отворим магазин и в Сардиния. Не мислиш ли и ти така? Чакай ме тук! — извика тя и изчезна през вратата. — Ще намеря шампанско, за да празнуваме.

Усмивката не слезе от лицето на Парис, унесена в мисли за обратата, който съдбата беше взела. Олимп беше точно катализаторът, от който имаше нужда. Беше глупаво — и невъзможно — да се опитва да свърши всичко сама. Две глави бяха по-добре от една, а когато ставаше въпрос за главата на Олимп, по-добре от четири! Щяха да успеят, знаеше го. Вече мислеше за новите цветове, материи, линии... Просто

виждаше онзи бутик със съблазнителната витрина и табела с името „Хейвън“ над вратата. Колко доволна щеше да бъде Джени.

ГЛАВА 25

Беше минало известно време от последното гостуване на Марджи в апартамента на Рори. Отключи си с ключа, който беше откраднала от него преди месеци, като се питаше дали той си е вкъщи и ако е така, дали ще се радва да я види. Не се разделиха като най-добри приятели. Всъщност той ѝ каза да изчезва. И все пак, като познаваше Рори, той най-вероятно беше забравил всичко, а ако не беше, тя щеше да му напомни, че му е истинска приятелка! Както и да е, не беше дошла да му прави компания.

Като затвори тихо вратата след себе си, Марджи прекоси коридора и влезе в хола.

— Ало? — извика тя колебливо.

Никакъв отговор. Тя отиде до спираловидното стълбище и отново извика, този път — по-високо. Отново никакъв отговор.

Няма никой вкъщи. Добре. Марджи изтича нагоре по стъпалата и се засмя високо, когато стигна върха. Разтърси глава, за да премахне обзелата я приятна замаяност. Сигурно е останало малко кокаин след снощи. Къде ли Рори държи дрогата? Дали все още в шкафчето в банята или я е преместил? Търсенето не биваше да ѝ отнеме много време. Стара кристална купа, някога използвана за пудра за лице, стоеше на масичката до леглото. Белият прах, който сега тя съдържаше, не беше пудра за лице. Марджи вдъхна дълбоко от него. Можеше да има доверие на Рори — винаги, когато тя свършеше парите и не можеше да си осигури кока и всичките ѝ приятели също я бяха свършили, Рори винаги имаше, и то много. И никога не му се свидеше. Само господ знаеше кой му плаща коката, защото тя сигурно струваше цяло състояние. Той я раздаваше на приятелите си така, както другите хора им поднасят питиета. Марджи събу червените велурени ботуши, които си беше купила миналата седмица от магазина на Джоузеф Магнин, и се излегна удобно на леглото, за да чака Рори. Той сигурно ще се радва да я види. И защо не?

Черното „Ферари“ поглъщаше милите между Палм Спрингс и Лос Анжелис. Рори щеше да вземе разстоянието за рекордните два часа. Пътуването щеше да му отнеме дори още по-малко време, ако патрулна полицейска кола не го беше спряла близо до Бейкърсфийлд. Заради скоростта от 130 мили в час те го глобиха двеста долара. Двеста долара! Исусе, това не беше нищо! Защото в ума му беше заседнала сумата от три четвърти милиона долара. Три четвърти милиона долара! По дяволите!

Рори намали, когато навлезе в натовареното градско улично движение. Влизаше последователно ту в едното, ту в другото платно, за да задминава колите, без да забелязва гнева на шофьорите, чийто път препречваше, замислен единствено за собствените си проблеми. Не беше повярвал, когато Бил му беше казал. Всъщност дори сега не беше сигурен дали му вярва. Откъде да знае, че Бил не си е измислил всичко? Бил може би само твърдеше, че и някой друг знае, и ще отиде в полицията, ако той не му дадеше три четвърти милиона долара. Предполагаше се, че Бил ще плати същата сума или поне той така каза, а също и Стан. Това щеше да направи всичко два милиона и четвърт. Той беше възразил, че това е изнудване.

— Разбира се — беше се съгласил Бил, — а каква е алтернативата? Искаш ли да отидат в полицията? Казвам ти, дете, по-добре не се забърквай с онези момчета.

Тръпка на страх пробяга по гръбнака на Рори. „Онези момчета“ — кого ли имаше предвид Бил? Джени имаше за приятели различни видове хора, а Бил му беше казал, че парите са за дъщерите й. Каза, че някой „защитава интересите им“.

Рори беше хванат в капан и го знаеше. Студиото щеше да му даде прилична сума в аванс от заплатата, което щеше да означава, че той ще бъде в тяхна власт и няма да може да поиска увеличението, за което си мислеше. Дори повече, трябваше да се откаже от покупката на къщата в Бенедикт. Всъщност Бил вече беше отказал от негово име. Рори беше принуден просто да си седи там, докато Бил говореше по телефона с агента по недвижима собственост. Той каза, че Рори бил променил решението си. Придума агента да върне депозита, като каза, че сега Рори искал по-голяма къща, може би в „Бел Еър“. „Бел Еър“! Мили

боже, щеше да има късмет, ако си купи малко жилище в северен Холивуд!

Кои, запита се той, докато сменяше скоростите при светофара, за да поеме към Нюпорт Бийч, кои бяха „те“? И откъде са разбрали? Все още не беше сигурен, че Бил не го лъже и няма да прибере парите в джоба си, след като Стан вече не беше там, за да провери по два пъти всяка подробност. Имаше само едно нещо — Бил беше споменал за някаква магнетофонна лента. Рори мина бързо през двора и вкара колата в гаража, изключи мотора и остана така — загледан с невиждащи очи през предното стъкло. Само трима души знаеха: Марджи, която беше при него онази нощ, но дори тя не знаеше всичко, защото той не беше ѝ казал; Бил, който може би си измисляше за лентата като доказателство за собственото си изнудване; и Боб Ронсън — приятелят, пред когото беше признал всичко.

Не, не можеше да е Боб, той му беше добър приятел. И много му помагаше. Значи оставаше Кауфман, който най-вероятно го изнудваше, или Марджи, но тя беше прекалено тъпа, за да ѝ дойде това наум.

Като затръшна силно вратата на колата, Рори тръгна уморено към къщата. Вече мразеше това място. Смешно, защото го харесваше толкова много в началото. Мислеше жилището за елегантно — точно мястото, което е подходящо за бързо издигащ се млад актьор, шик местенце, изградено почти цялото от стъкло и дърво, което гледа към залива Нюпорт. Но сега той беше звезда, сега имаше нужда от жилище, където да може да забавлява гостите си, с огромен, фантастичен хол, с плувен басейн и тенис корт... по дяволите Бил Кауфман!

Марджи го чу да влиза и седна на леглото с кръстосани крака.

— Какво, да те вземат дяволите, правиш тук? — Рори я гледаше гневно. Тя изглеждаше ужасно — беше толкова слаба, че костите ѝ се брояха! Лицето ѝ беше подуто, а очите ѝ гледаха нервни, макар да му се усмихваше. Е, това поне беше лицето на приятел! А дали бе така?

— Отключих си и влязох — каза Марджи сладко. — Мислех, че може би ще си доволен да ме видиш.

— Дошла си да ме видиш? — Рори посочи кристалната купа, чийто капак беше отворен. — Или дойде заради това?

— И за двете — призна Марджи. — Мина известно време, Рори? Не ти ли липсвах?

— Не — каза Рори, съблече ризата си и я преметна на стола. — Не бих могъл да кажа. — Събу обувките и дънките си. Ритна ги, за да не стоят на пътя му, когато тръгна към банята да си вземе душ.

„Изглежда добре“ — помисли си Марджи, като се възхити на широките рамене, на стройното мускулесто тяло на телевизионната звезда номер едно в страната. — „Той наистина е страхотен.“

— Чакай малко. — Рори се обърна и се върна няколко стъпки. — Имам няколко въпроса към теб.

Застана до леглото и я загледа гневно. Марджи колебливо погали бедрото му. Някога той беше луд по нея. Какво беше направила, та нещата се бяха влошили? Само дето вземаше по малко кока.

— С кого си говорила за мен? — запита Рори. — За мен и Джени?

— Джени? — Марджи го гледаше втренчено, изненадано. — С никого не съм говорила. Какво има да се говори? О! — спомни си тя — С никого, освен с Боб, но той вече знаеше, че си бил при нея онази вечер...

— Боб! — Рори почувства как коленете му омекнаха, затова седна на леглото до нея. — Казала си на Боб?

— Не аз съм му казала! — поправи го тя. — А ти. Той така ми каза, а аз го попитах откъде знае...

— Кога? — запита я Рори — Каж ми кога, тъпа кучко!

Марджи се сви, усетила острата нотка в гласа му.

— Онази нощ, когато всички отидохте в „Ла Скала“ и не ме взехте. Ти забрави да ми донесеш пица, а аз бях много гладна, затова Боб ме заведе в „Дю Пар“ на път за вкъщи. Но той знаеше, Рори, кълна се, че знаеше.

Рори го сърбеше ръката да я удари. Толкова ли беше глупава?! С усилие се овладя. Имаше си достатъчно проблеми и без да го обвинят, че бие тийнейджърки. Треперещ, тръгна отново към банята. Значи беше Боб. Копелето беше изиграло Марджи да му каже, а после беше изиграло и него — накарало го беше да си признае. „Не е хубаво да държиш нещо заключено в себе си. Трябва да говориш с някой приятел.“ — така ли беше казал? Значи Боб беше този, който го изнудваше? Парите бяха за момичетата Хейвън. Значи Боб работеше за тях?

Рори пусна студената вода и остана без дъх, когато ледените струи обляха тялото му. Не искаше повече да мисли за кого работи Боб. Господи, какъв проклет глупак беше, да го вземат дяволите!

Марджи беше обула отново червените си велурени ботуши и седеше нервно в крайчеца на леглото. Дори не беше посмяла да докосне коката, за да не го ядоса допълнително. Рори не ѝ обърна никакво внимание, а отвори всички чекмеджета, за да намери чистите гащета и черния анцуг, които облече. Обу маратонки. Трябваше да излезе, да се махне оттук, вече не можеше да понася това място. Всички да вървят по дяволите. Къщата в Бенедикт беше негова, беше си я заслужил.

Изведнъж остана така, загледан втречено в огледалото. Беше като замаян. Чуваше съвсем ясно гласа на Джени, като че ли тя беше в стаята... Чуваше отново онези думи — думите, които го преследваха всяка нощ. „Аз съм спечелила тези пари!“, беше извикала силно тя. „Всяка сутрин в продължение на двайсет и пет години ставах в пет и трийсет. Потях се под онези светлини, краката ми омекваха от умора, косата ми изсветляваше и изсъхваше от тях, станах толкова слаба от умора заради онези пари. Отказах се от децата си, за да остана тук и да печеля още. Върви по дяволите, Рори Грант!“

Рори въздъхна, за да пропъди обхваналото го напрежение. Окей, окей, той ще върне парите. Сега разбираше какво е искала да му каже тя. Тя се беше подчинила на законите на Холивуд и почти беше спечелила. А сега беше негов ред да се подчинява на игрите на Холивуд, но той щеше да се погрижи да излезе победител. Ще плати парите на Бил, но ще се погрижи те до последния цент да отидат у момичетата на Джени. Това щеше да му коства къщата в „Кър“, но може би отново ще може да спи нощем. По този начин и Бил Кауфман вече няма да има власт над него. Всъщност Бил Кауфман беше загазил също толкова дълбоко.

Рори грабна ключовете за колата и тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — последва го жалният глас на Марджи, докато слизаше по стъпалата.

Рори се спря в подножието на стълбите. Погледна нагоре и ѝ се усмихна.

— Да застрелям Бил Кауфман — каза той.

ГЛАВА 26

Първият повей на есента докосна средиземноморския бряг и на небето се струпаха тежки сиви облаци. Започна да ръми леко, когато Венеция, облечена удобно в пуловер и сини дънки вървеше бързо по тихите улици на Сен Тропе. И последните туристи си бяха отишли. Бяха избягали през последния уикенд като ято прелетни птици, които търсят по-топло местенце за през зимата. Курортните градове останаха празни и смълчани. Избелелите от слънцето тенти сега бяха брулени от вятъра пред безлюдните кафе-барове, а табелки „За продан“ се виждаха по витрините на елегантните бутици.

Венеция потрепери и стисна по-здраво пакетите, когато вятърът връхлетя и нея. Лятото си беше отишло и пред нея беше перспективата за Лондон и самотата през зимата. Единственото хубаво нещо, което се виждаше на хоризонта, беше, че отново ще се събере с Кейт и Лидия. Беше излязла, за да купи подаръци на всички. Изхарчи значителна част от спечелените с труд пари, за да им купи екстравагантни неща, които знаеше, че ще им харесат. Сега оставаше само да ги опакова и да ги изпрати рано на следващата сутрин. Хората от екипажа я бяха помолили да вечеря с тях като техен почетен гост. Тя беше направила огромна ледена торта, на която бяха изписани имената на екипажа и на яхтата — „Сбогом Фиеста“. Венеция импулсивно спря пред магазина, в който продаваха вино, и купи бутилка шампанско, с която да допринесе за тържеството. Може би виното ще ѝ помогнела се развесели довечера. Така натоварена, тя едва-едва се върна на яхтата, където завари изненадваща активност.

— Мистър Макбейн е тук — каза Мастърс, който я посрещна. — Върна се неочаквано и пита за теб.

Фиц беше тук! Сърцето ѝ биеше силно до пръсване, докато следваше Мастърс по палубата. Защо? Защо се беше върнал? Може би, за да провери красивата яхта, преди да отплава утре за Ротердам, където всяка година се провеждаше парад на плавателните средства. Да, това ще да е.

— По-добре отидете при него, мис — каза Мастърс, като ѝ помогна да остави пакетите. — Той сигурно ще ви даде премията. Всички получаваме допълнително пари в края на сезона.

Значи това било. Венеция отчаяно затърси някакво извинение, за да не отиде, но не успя да намери такова. Все още беше член на екипажа и щом капитанът я викаше, трябваше да отиде. Напразно приглаждаше коса с длани, вятърът все я рошеше. Тази сутрин дори не си беше сложила грим. Сигурно изглежда на петнайсет години и толкова глупаво в този износен пуловер. „Престани!“ — каза си тя ядосано. — „Няма нужда да се преструваш на най-изисканата жена по Средиземноморието. Ти си такава, каквата си!“ Изправи рамене и тръгна към кабинета му.

Фиц, в дънки и пуловер, седеше зад бюрото и преглеждаше някакви документи. Вдигна поглед, когато тя влезе. Беше същият, какъвто го помнеше — очите му бяха все така дълбоки и тъмносини, гледаха все така пронизващо, като че ли той можеше да чете мислите на хората, а ръката му беше все така твърда при ръкостискане.

— Венеция, как си? — Задържа ръката ѝ миг по-дълго от необходимото.

— Чудесно. — Гласът ѝ изтъня, затова тя се изкашля. — Просто чудесно — повтори вече по-високо.

Фиц отново седна, без да откъсва поглед от нея и без да казва нищо. Венеция, почувствала се неудобно, отмести поглед встрани... Не можеше да понесе това. Мислеше, че е преживяла най-лошото, защо трябваше да се връща и отново да ѝ припомня?

— Вени, помниш ли, че ти обещах нещо? — запита Фиц. — Онази вечер, когато вечеряхме заедно в Барбадос.

Тя помнеше всяка дума, която си бяха казали онази нощ.

— За Джени?

— Да. За Джени. Не съм забравил обещанието си и една от причините да дойда тук, е да ти кажа какво научих.

Тя чакаше, с поглед, прикован в него, забравила за себе си при неочакваното твърдение, че има новини за майка ѝ.

— Новината е едновременно и добра, и лоша — каза Фиц. — Помолих един доверен човек да надникне във финансовите ѝ дела и той откри доста странни факти. — Той се поколеба. Нямаше никога да ѝ каже за Рори Грант, никога. Смъртта беше пощадила достойнството

на Джени и той също щеше да го запази. — По-добре ще бъде да не се впускам в подробности. Да кажем само, че подозренията на сестра ти се потвърдиха. Пари, които по право са на Джени, са попаднали в чужди джобове.

Венеция си спомни онзи ден, прекаран в къщата край брега в Малибу, Стан и Бил, които им обясняваха толкова логично как точно Джени е загубила богатството си.

— Бил Кауфман? — прошепна тя.

Той кимна.

— И Рубин. И други. Съжалявам, Вени.

— Познавах ги, откакто съм се родила — каза тя объркана. —
Защо биха постъпили така с нас, Фиц?

Той вдигна рамене.

— Кой може да каже защо? Холивуд е странен град. Ценностната система е изкривена, приятелствата са различни. Не за всички, разбира се, но винаги има по-слаби и други, безскрупулни, хора, когато става въпрос за толкова много пари. Парите са голямо изкушение. Не се опитвай да разбереш това. Вени, радвай се, че майка ти е проявила достатъчно разум да не замесва и вас в това.

Фиц пъкна ръце в джобовете на дънките си и закрочи неспокойно из стаята.

— Както и да е, успех да върна част от сумата за вас. И отново ще бъде по-добре да не ме питаш как. Просто ми повярвай, като казвам, че е по-добре да не свързваме вашите имена и това на Джени със съдебен процес.

— Да — каза Венеция, която наистина вярваше, че е така.

— Милион и половина долара чакат теб и сестрите ти в Първа национална банка и Градската банка в Лос Анжелис.

— Милион и половина — повтори Венеция изненадана.

— Не е толкова, колкото трябваше да наследите, но, повярвай ми, така е по-добре. Ако искаш, мога да осигуря чекове за утре.

С всичките тези пари, помисли си Венеция, Парис ще може да отвори бутиците „Хейвън“, Индия и Алдо — да върнат заемите, които дължат на банката, и да започнат на чисто с управлението на хотела си. Може би дори ще си позволят да имат деца — по-скоро, отколкото бяха планирали. А аз? Какво ще правя аз?

Фиц се беше облегнал на бюрото, все още с ръце в джобовете, и я наблюдаваше.

— Не знаеш какво означава това за сестрите ми — каза тя.

— А ти?

— Аз ти благодаря — каза тя тихо.

— Какво ще правиш сега, Вени?

Венеция сведе поглед. Не можеше да му каже, че се е надявала той да ѝ каже какво да прави сега, че се е надявала той да ѝ каже да остане с него. Стисна здраво ръце, опитвайки се с всички сили да се концентрира върху онова, което той говореше.

— Ти говореше, че искаш да отвориш ресторант — каза той. — Може би моментът е подходящ. Сега имаш и пари, освен горещо желание. От моя лондонски офис ще ти помогнат с уреждането на подробностите.

— Благодаря.

Фиц въздъхна.

— Не улесняваш нещата за мен, Вени.

— Мислех, че между нас има нещо повече от бизнес. — Погледите им се срещнаха в мълчание.

— Беше заради топлата тропическа нощ — каза той най-сетне. — Заради голямата луна над водата, заради бляскавата бяла яхта. И възрастен мъж, който се възползва от ситуацията, за която мечтаеше години наред.

Венеция го гледаше озадачена. Странно, помисли си Фиц, как тя вече не му напомняше за Джени. Дори огромните сини очи сега си бяха само нейни. Тя беше просто Венеция. И той я обичаше. Но се стегна, защото трябваше да продължи. Трябваше да бъде честен, да ѝ каже, да ѝ даде шанс.

— Вени, не знам дали ще ме разбереш, но има нещо, което трябва да знаеш.

Венеция го гледаше несигурно. Дланите ѝ изведнъж бяха изстинали, затова ги пхна в ръкавите на пуловера си. Чакаше. Каквото и да беше, тя имаше чувството, че той не би трябвало да го казва. През главата ѝ внезапно мина мисъл. О, господи, моля те, нека той не заговори за Олимп. Да не би да планираше да се ожени за нея?

Фиц отново закрачи из каютата.

— Когато Морган ми се обади от Лондон, за да ми каже, че Джени Хейвън е мъртва и че той е с дъщеря ѝ в момента, аз бях като зашеметен. Бях срещал майка ти само веднъж, и то преди много години. Но, Вени, струваше ми се, че я познавам, че винаги съм я познавал. Влюбих се в нея, когато бях на тринайсет години и гледах филма „Любов между приятели“. Все още помня всеки кадър от този филм. Помня всички нейни филми. Гледал съм ги стотици пъти. Не е възможно да знаеш какво означаваше тогава Джени за бедното момче, което растеше в мръсен малък градец, който наричаше свой дом... Тя беше като скъпа нежна коприна за момчето, което беше свикнало да носи груби работни дрехи. Жени като нея не съществуваха в реалния живот — не и в моята реалност тогава. Да бъдеш бедна жена, това означаваше да се тревожиш какво ще ядеш, да нямаш време и сили да мислиш за женственост и красота, да погребваш романтичните чувства в усилията да отгледаш децата си и да понасяш съпруга си, който пие прекалено много, да забравиш, че той не може да си позволи алкохола, който купува. Дори младите момичета, които познавах, загрубяха и остаряха още преди да са навършили двайсет години. Венеция, Джени беше мечтата на онова младо момче, тя ми помогна да преживея много черни и безрадостни нощи. И аз никога не я забравих. Когато научих за смъртта ѝ, беше, като че ли съм загубил някой изключително близък и скъп за мен човек — жената, която обичах.

Фиц престана да крачи напред-назад и погледна Венеция. Как би могло това дете от съвсем различен свят, получило добро образование и отгледано в духа на добрите стари английски традиции, да разбере нещата, за които той говореше?

— Фиц, не знаех...

— Изслушай ме — каза той. — Когато те срещнах, бях шокиран. Венеция, имаш ли представа колко много приличаш на майка си?

— Но аз не съм същата — запротестира тя. — Никога не съм била като нея. — Внезапно загуби всякакво желание да чуе какво ще и каже той.

— Не разбираш ли? Аз всъщност никога не узнах каква е истинската Джени, аз познавах само външността ѝ! За мен тя беше мечта, Вени, аз бях влюбен в една мечта. Онази вечер, когато танцувахме и аз те държах в ръцете си... Ти можеше да си Джени.

„По-лошо, отколкото очаквах“ — помисли си Венеция, като стана от стола. — „Онази нощ той се е побил с Джени.“

— Трябва да знам — каза тя. — Каж ми истината. Когато ме любеше, мен ли желаше... или... — Не можа да довърши въпроса.

— Не бях сигурен — каза Фиц тихо. — Не можех да кажа дали ти си Вени или Джени. Ти беше моята фантазия, моята сбъднала се момчешка мечта. Знаех какъв вкус ще имат устните ти... Познавах те, Вени. Аз те бях обичал през целия си живот.

Венеция си спомни върховния миг на страстта, когато той беше извикал името ѝ. Тогава тя се беше запитала... О, господи, трябваше да узнае!

— Моето име ли извика тогава? — запита тя толкова тихо, че дори сама едва чуваше гласа си. — Или...?

Сега, като гледаше право в огромните ѝ сини очи, Фиц не беше сигурен чие е било името, но не можеше да я нарани още по-силно.

— Разбира се, че твоето — каза той.

В очите ѝ бликнаха сълзи. Дали плачеше от болка или от облекчение? Фиц я обичаше, току-що го беше потвърдил. Нали така? Той я обгърна с ръце и тя се облегна на гърдите му, а сълзите ѝ намокриха ризата му.

— Странно е — прошепна той, — но вече не забелязвам приликата с майка ти. Когато те гледам, виждам теб — Венеция. Моята красива млада Венеция.

Тя схвана намека.

— Страхуваш се, че съм прекалено млада за теб. — Тя въздъхна. — Така е, нали?

— Че аз съм прекалено стар за теб — поправи я той. — Помисли за това, Вени. Ти имаш целия си живот пред себе си. А аз вече съм изживял дузина животи. Ти можеш да направиш всичко — да отвориш ресторант, да изградиш бизнес, да се омъжиш за някого на твоята възраст, да живеете заедно, да имате деца...

— И къщичка с розов храст отпред — добави тя, усмихвайки се на образите, родени от нейната фантазия. — Но аз обичам теб, Фиц Макбейн.

— Трябва да бъдеш с някого, който е на възрастта на Морган.

— Но аз никога не съм била влюбена в Морган — прошепна тя. — Ние сме приятели, забавно ни е заедно...

— Точно това искам да кажа, Вени. Ти си толкова млада, трябва да се забавляваш, да откриваш живота, да откриваш и какво искаш от него. Аз те обичам, Вени, но трябва да ти дам шанс.

— Шанс?

— Да срещнеш други хора.

— Други мъже, искаш да кажеш?

— Да. Други мъже. — Замълчаха.

— Единствено така е честно — каза той и я освободи от прегръдката си. — Само така ще бъдем сигурни. Страхувам се, че след две години ти може би ще съжалиш, че си госпожа Фиц Макбейн, да почувстваш, че си изгубила младостта си, свободата да бъдеш с хора на твоята възраст и че един ден може би ще ми кажеш: „Аз имах възможности бях млада и можех също да успея в живота, а не просто да бъда съпруга на богат мъж. По-възрастен мъж“.

— Но аз няма... Аз те обичам, Фиц.

— И аз те обичам и точно заради това ти говоря така. Вени, не бих могъл да го понеса, ако се омъжиш за мен и впоследствие осъзнаеш, че си направила грешка. Нима не разбираш? Предпочитам да не съм те имал въобще преди това, вместо да те имам и да те загубя. Нека се разделим, Вени, за известно време. Опитай се да живееш сама, да отвориш ресторант, да се сприятелиш с различни хора, да експериментираш с живота, да правиш всичко, което правят хората на твоята възраст.

Вени копнееше да се сгуши отново в прегръдките му, още отсега да се вмъкне в живота му и да остане там завинаги. Но виждаше, че той е взел решение. Лицето му беше сериозно. Така й се искаше да изглади бръчката между веждите му, да погали с длан ситните бръчици, които излизаха от крайчетата на очите му, да го увери, че за нея младостта е недостатък, а не предимство. Но нямаше полза. Той искаше да я изпрати в нейния собствен свят. Но за колко дълго?

— За колко време? — прошепна тя. — Колко време е необходимо, според теб, да ти докажа, че те обичам и че винаги ще те обичам.

Фиц въздъхна. Знаеше, че още сега може да й каже, че има нужда от нея и не може да живее без нея, че я обича точно защото е толкова млада, нежна и прекрасна. Но нямаше да го направи. Вероятно щеше

да срещне поне дузина млади мъже, които щяха да ѝ кажат същото. Това беше шанс, който тя трябваше да получи.

— Да кажем, година, Вени — каза той. — Дванайсет месеца не е чак толкова много, мисля. После, ако още ме искаш, аз ще те чакам.

Венеция го погледна. Сигурна беше, че не би могъл да я отпрати, ако я обичаше. Спомни си как майка ѝ беше репетирала сцена от филм в някакъв хотелски апартамент. Джени беше разтворила широко ръце и извика, обърнала се към прозореца и към въображаемия си любим: „Истинската любов не е егоистична! Истинската любов никога не изисква. Тя дава“. Фиц ѝ даваше свободата на избора. Майка ѝ би разбрала това. И би го одобрила.

— Година, тогава. — Вени прокара длани през рошовата си коса. — Само година, Фиц Макбейн. — Успя да се усмихне. — Това е сделка.

Фиц се засмя.

— Щом така гледаш на нещата — каза той.

— Само така — каза тя — няма да можеш да се измъкнеш.

— Никога не бих го направил, Вени.

— Сигурен ли си, че няма друг начин? — Още преди да запита, знаеше какъв ще бъде отговорът му. Знаеше още, че той е прав. — Окей, окей — побърза да добави. — Знам кога съм победена. Може би все пак ще стана бизнесдама!

Погледите им се срещнаха и тя долови любовта в неговия. Всичко щеше да бъде наред. Той ще я чака. А междувременно, имаше да се изживее цяла година. Цяла година без него. Чуваше думите на Джени, думите, които майка ѝ ѝ беше казала през онази нейна първа година в английското училище: „Време е да постигнеш нещо, време е да пораснеш“. А Джени винаги беше права.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.